

J
C
RCCQ

WILLIAM DIEHL

27

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုအမှတ် ၂၉၄/၉၄(၅)

စာမူခွင့်ပြုအမှတ် ၃၁၅/၉၄(၅)

မျက်နှာပုံးပန်းချီ ကိုစိုးကျော်

ပုံနှိပ်ခြင်း ပထမအကြိမ်

အုပ်စု ၅၀၀

စာနိမိတ် ၃၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသည်လ ဩဂုတ်လ

မျက်နှာပုံးပုံနှိပ်သူ ဦးတိုးဝင်း(၀၂၄၃၁)
နေလရောင်အော့ဖ်ဆက်
(၉၆/ခ)၊ ၁၁လမ်း၊
ရန်ကုန်မြို့

အတွင်းပုံနှိပ်သူ ဦးညိုမှိုင်း (၀၃၃၅၅၅)၊
အားမာန်သစ်ပုံနှိပ်တိုက်
၁၄၃၊ မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်လမ်း၊
ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်မြို့

ထုတ်ဝေသူ ဦးသန်းမြင့် (လင်းလင်းစာပေ)
(၀၁၀၄၀)၊ (၉၃၇)၁၀မိုင်
အင်းစိန်၊ ရန်ကုန်မြို့

ဇင်လူ

J2

(ဒုတိယပိုင်း)

ဘခန်း (၁၇)

အင်ဒီယားနာ အဝေးပြေး လမ်းမကြီး အမှတ် ၂၉ သည်
 လိုဂင်စပို့မှ အင်ဒီယားနာပိုလီမိုသို့ တောင်မြောက် တန်း
 နေသော လမ်းမကြီးတစ်ခုဖြစ်၏။ ပစ်ကတ် အမျိုးအစား
 အမည်းရောင် ကားတစ်စီးသည် ဒါဖီ မြို့ကို ဦးတည်၍
 အမှတ် ၂၉ လမ်းမကြီးပေါ်၌ မောင်းနှင်နေ၏။ ကားပေါ်တွင်
 လိုက်ပါလာသည့် ခရီးသည် ငါးဦးပါသည်။ ကားရွှေခန်း
 မောင်းသူ နံဘေး၌ ထိုင်နေသူမှာ အားလုံး အမည်းရောင်
 ဦးထုပ်များ ဆောင်းထားကြသည်။

ကားရွှေခန်း မောင်းသူနံဘေး၌ ထိုင်နေသူမှာ နာမည်
 ကြီး ဘဏ်စားပြု ဂျန်နီလင်ဂျာဖြစ်၏။ သူသည် မြက်ဦးထုပ်
 အင်္ဂါရောင်ကို အစဉ်ဆောင်းလေ့ရှိသည်။ ယင်းဦးထုပ်သည်
 ဂျန်နီလင်ဂျာ၏ အမှတ်အသားဟုပင် ဆိုရတော့မည်။

ဒီလင်ဂျာ၏ အရပ်မှာ သာမန် လူတန်းစေ့ အရပ်သာ ဖြစ်သည်။ ရှေ့ရောင်ဆံပင် ခပ်ပါးပါးကို ဆေးအမည်း ဆိုး ထားလေ့ရှိ၏။ နဖူးကျယ်သည်။ အပြာရောင်မျက်လုံးများကို ဒီကရီပေါ့သော ရွှေကိုင် မျက်မှန်ဖြင့် ဖုံးကွယ်ထားသည်။ ထားသည် ဆိုရုံမျှရှိသော နှုတ်ခမ်းပွေး ခပ်ပါးပါး၊ မြက် ဦးထုပ်နှင့် ဒီလင်ဂျာကို အမျိုးသမီး အများ အပြားက နှစ်သက်ကြသည်။

ကားပေါ်တွင် ပါလာသည့် အခြားလူများမှာ ဟယ်ရီ ပီယာပွန်။ သူက ကစားသမား။ 'လူပျော်'ဟု အမည်ဝှက်နှင့် ခေါ်လေ့ရှိသည်။ ခုတိယ တစ်ယောက် ဟိုမားဗန်မီတာ ဆိုသူမှာ အလွန်ဆေးငယ်သော လူပုညက်။ ဒီလင်ဂျာနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူနေလာသူ။ တတိယတစ်ယောက်မှာ ရပ်ဆဲကလပ်။ လူပုံကြမ်းတမ်းသည်။ ကလပ်မှာ မကြွင်းနစ် စက်ပြင်ဆရာ။ ကားမောင်းခြင်း အလုပ်ကို ကျွမ်းကျင်သည်။

ဗန်မီတာ၊ ကလပ်နှင့် ဒီလင်ဂျာတို့သည် ငယ်ပေါင်းများ ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတစ်ယောက် နယ်ဆင်ဆိုသူသည်မှာ ဒီလင်ဂျာ၏ ဂိုဏ်းထဲသို့ နောက်ဆုံးမှ ဝင်လာသူ ဖြစ်၏။ ဒီလင်ဂျာကိုယ်တိုင်က နယ်ဆင်ကို သိပ်မယုံ။ နယ်ဆင်က အမြဲလိုလို လူသတ်ရန်သာ စိတ်ကူးနေတတ်၏။ ဒီလင်ဂျာက သူ့လူများအား မည်သည့်အခါမှ လူသတ်ရန် ခွင့်မပြု။

တစ်ချိန်တွင် နယ်ဆင်သည် ဒီလင်ဂျာ၏ လူမသတ်ရ ဆိုသော စည်းကမ်းကို ဖောက်ဖျက်ခဲ့ဖူးသည်။ ရဲစခန်း၌

အဖမ်းခံနေရသေး ဒီလင်ဂျာအား ကယ်ဆယ်သည့်အချိန်၌ ရဲတစ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့ရသည်။ ယင်း ဖြစ်ရပ် တွင် ပင် ဒီလင်ဂျာက နယ်ဆင်အား ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းလေး၏။

နယ်ဆင်သည် ကားပေါ်၌ စီးလာရင်း သူ့ဆရာအား လှမ်းမေး၏။

'ဆရာ... ဓားပြတိုက်ဖို့ အစီအစဉ်ကို ဘယ်လိုလုပ်သလဲ'

'ကျွမ်းကျင်တဲ့လူဆီက သင်ယူရတာ ကွ'

'ဘယ်သူလဲ ဆရာ'

'ဟာမန်းလမ်ဆိုတဲ့ လူဆီက'

ဗန်းမီတာကပင် မေး၏။

'သူက ဘယ်သူလဲ'

'ဟာမန်းလမ်ဆိုတဲ့လူနဲ့ နာမည်တော့ မင်းတို့ သိထား ဆင်တယ်ကွ။ သူဟာ ခေတ်သစ်ဘက်ဓားပြတိုက်တဲ့နေရာမှာ စခင်လို့ သတ်မှတ်ရမယ့်လူပဲ။ ၁၃နှစ်လုံးလုံး ဘက်တွေဓားပြ တိုက်ပြီး လွတ်အောင် ရှောင်နေနိုင်ခဲ့တယ်'

'ပုတ်ခွဲလာ၊'

'ဟုတ်တယ်၊ လမ်ကို ၁၃နှစ်လုံးလုံး ပမ်းလို့မရခဲ့ဘူးကွ။ သူက ဘက်ဓားပြတိုက်ဖို့ဟာ သေသေချာချာပြင်ဆင်တယ်၊

စီစဉ်တယ်၊ အမှုကို မြန်မြန်ကျူးလွန်တယ်၊ မြန်မြန်ထွက်တယ်၊
စားပြတိုက်ဖို့ ကျကျနန စီစဉ်တယ်၊ ငါ လုပ်သလိုပေါ့၊
တစ်နေရာတည်းမှာ ဘယ်တော့မှ လေးမိနှစ်ထက် ပိုမနေဘူး၊
ထွက်ရမယ့် ထွက်ပေါက်ကိုလဲ အရင်ဆုံး ရွာထားတတ်တယ်'

ဒီလင်ဂျာက စကားကို ရပ်လိုက်ပြီး။

'ကဲပါ၊ တို့ အခု ရွှေ့ထားတဲ့ဘဏ် နာမည် ဘာလဲ'

'ဒရူးမြို့က လယ်သမား အာမခံနဲ့ ငွေချေး ဘဏ်ပါ'

'မြို့က ဘယ်လောက်ကြီးသလဲ'

'လူဦးရေ သုံးထောင်လောက်ရှိတယ်၊ အများအားဖြင့်က
လယ်သမားချည်းပဲ၊ မြို့က အကွက်နှစ်ကွက်ပဲ ရှိတယ်၊ ဘဏ်က
မြို့အလယ်မှာရှိတယ်၊ ဘစ်မြို့လုံးမှာ ကားအစီးရေ ၂၀ လောက်
ရှိတယ်'

ကလပ်က အပြောင်အပျက်ဝင်ပြာ၏။

'ဒါဆို ကျွန်တော်တို့နောက်ကို လိုက်ရင် မြင်းနဲ့ပဲ လိုက်
ကြမှာပေါ့'

'ဟုတ်တယ်ကွ'

နယ်ဆင်က ဝင်ပြောလိုက်သဖြင့် ဒီလင်ဂျာက တားလိုက်
သည်။

'တော်ကြစမ်းပါ ကွာ၊ ကဲ....နားထောင်၊ ငါ စီစဉ်
ထားတာ'

ဒီလင်ဂျာသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် စာရွက်တစ်ရွက်ကို
ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ ဘဏ်အဆောက်အအုံကိုပုံကြမ်းဆွဲထားသည့်
စာရွက်ဖြစ်၏။ လူကားလုံး မြင်စေရန် စာရွက်ကို ထောင်
ပြ၏။

'ဘဏ်က ဒီလမ်းထောင်မှာရှိတယ်၊ ဘဏ်ထဲဝင်လိုက်တာနဲ့
ဘယ်ဘက်မှာ ငွေလက်ခံခန်းရှိတယ်၊ ညာဘက်မှာက အခန်း
ကျယ်၊ ငွေလက်ခံ ကောင်တာအပေါက်က သုံးပေမြင့်တယ်၊
ငါက တံခါးပေါက်ကနေ စောင့်ကြည့်ပြီး အချိန်မှတ်နာရီ
ကိုင်ထားမယ်၊ ငွေစက္ကူ အသေးတွေပဲယူရမယ်၊ ဘာကြောင့်
လဲ ဆိုတော့ ငွေစက္ကူ အကြီးက အသုံးရသိပ်ခက်တယ်၊ ဗန်းမိ
တာနဲ့ နယ်ဆင်က ငွေတိုက်ကိုဝင်၊ ဟယ်ရီနဲ့ရပ်ဆဲက ငွေသိမ်း
ကောင်တာကိုရှင်း၊ မြို့ထဲကို တစ်ခါတည်းဝင်မယ်၊ နေရာ
တိုင်းကို သေသေချာချာကြည့်၊ ကားပေါ်က နယ်ဆင်နဲ့
ဟယ်ရီက အရင်ဆင်း၊ ပြီးရင် ဟယ်ရီနဲ့ငါက ဆင်းမယ်၊
ရပ်ဆဲက ကားကိုဘဏ်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်ထား၊ အားလုံး
ပုတ်မိတယ်နော်၊ တို့ဝင်မယ်၊ ပြီးတာနဲ့ လေးမိနှစ်အကြာမှာ
ပြန်ထွက်မယ်'

ဟယ်ရီက မေးသည်။

'အစောင့်တွေကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ'

‘အထဲမှာ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ သူက အသက် ၇၀ ကျော်ပြီ’

ဒီလင်ကျာက ဆက်ပြောပြန်သည်။

‘ရဲစခန်းက နှစ်ကွက်အကွာမှာရှိတယ်၊ ဟောဒီနေရာမှာ တယ်လီဖုန်းစကားပြောခန်း၊ ဘဏ်ရုံအတွင်းနားမှာ၊ အဲဒါကို ငါကကြည့်ထားမယ်၊ တယ်လီဖုန်းနဲ့ အဝေးပြေး လမ်းမ တစ်ခုခုမှာ ကားတိုက်မှု ဖြစ်တယ်လို့ လုပ်ကြံပြီး သတင်း ပေးလိုက်မယ်၊ ဒီတော့ စခန်းမှူးနဲ့တချို့ ရဲတွေ မြို့အပြင် ထွက် သွားကြမယ်၊ မြို့ထဲမှာ ရဲနှစ်ယောက်နဲ့အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ပဲ ကျန်ခဲ့မယ်၊ မင်တို့အားလုံး ဘာများမေးစရာ ရှိသေးလဲ’

* *

ရဲသားလေးသည် မိုးကာကိုချွတ်၍ ဘဏ်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။ သူ့လက်ထဲ၌ ငွေထုတ်ရန် ချက်လက်မှတ် တစ်စောင် ပါ၏။ သူက ဒင်စီလက်ထဲသို့ ချက်လက်မှတ်ကို ထည့်လိုက်သည်။ ဒင်စီက ချက်လက်မှတ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ လူသားကွန်ကလင် အမည်ကို တွေ့ပြီး မော့ကြည့်သည်။

‘ဒီနေ့ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ လူသား’

‘ကောင်းပါတယ်ဆရာ၊ ဒါလ်မြို့မှာ မီးလောင်နေတာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်’

‘မနေ့ညက ဖြစ်တာလား’

‘ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ အခုထက်ထိ လောင်နေတုန်းပဲ၊ အကူ အညီတောင်းတာနဲ့ ရဲမှူးဘီလင်းတောင် လိုက်သွားတယ်’

လူသား ကွန်ကလင်သည် ငွေထုတ်ပြီး ဘဏ်ထဲမှ ထွက် သွား၏။ ဒင်စီက တံခါးပေါ်ရှိ နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ချီကာဂိုသို့ ဝေးရန်၊ အားရက်ရရန် ၁၀ မိနစ်သာ လိုတော့ သည်။

* * *

ကလပ်က ကားကို ညာဘက် ကွေ့လိုက်သည်။ ရဲစခန်းရှေ့ ဖြတ်ရှင်း လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ရဲသားလေးတစ်ဦးသည် ရဲစခန်း အတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ရဲကားတစ်စီးက ရပ်ထားသည်။

ဘဏ်ရှေ့သို့ ကားရပ်ပြီး နယ်ဆင်နှင့်ဟယ်ရီက ရွေးဦးစွာ ဆင်းသည်။ နောက်မှ ဟယ်ရီနှင့် ဒီလင်ဂျာကဆင်းသည်။

ဘဏ်ထဲသို့ ဝင်သွားကြ၏။

ဒင်စီက သူထုံးစံအတိုင်း ဘဏ်ထဲဝင်လာသည့်လူကို မေ့ကြည့်သည်။ လူစိုင်းမှန်း သူ သတိပြုမိသည်။ နောက် တစ်ကြိမ် ကြည့်လိုက်သည်။ မှန်ထဲတွင် တွေ့ရသည့် နောက်တစ်ယောက်က လုံးဝမမြင်ဖူးသူ။

ဒီလင်ဂျင်သည် ကုတ်အင်္ကျီတွင်းမှ ပြောင်းတိုသေနတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သူ့နောက်မှလူက တံခါးတွင် ခိုဝှက်ထားသည့် 'ဖွင့်ထားသည်' ဆိုသော ဆိုင်းဘုတ်ကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်သည်အခါ 'ပိတ်ထားသည်' ဆိုသောစာတန်းပေါ်လာသည်။

ပြောင်းတို သေနတ်ကို ကိုင်ထားသည့်လူက စတင်၍ အော်ဟစ်ပြောဆိုသည်။

'အားလုံး ပါးစပ်ပိတ်ထားကြပါ။ ကျုပ်ပြောတာ နားထောင်ပါ။ ကျုပ်ဟာ ဂျန်ဒီလင်ဂျာ၊ အခု ဒီဘဏ်ကို ဓားပြတိုက်မလို့ ရောက်လာတာ၊ အမျိုးသမီးတွေ အော်ခြင်း ဟစ်ခြင်း ဘာမှမလုပ်ကြပါနဲ့၊ ဘာစကားမှ မပြောဘဲ ကိုယ့်နေရာမှာ ကိုယ်ထိုင်ကြပါ။ ဘာအသံမှလဲ မထွက်ပါစေနဲ့၊ ကျုပ်တပည့် နယ်ဆင်က သိပ်လက်ယားနေတတ်တယ်၊ သူ့မျက်စိ

ရှုပ်တာနဲ့ သူ့သေနတ်က ကျည်ဆန်တွေ ထွက်လာလိမ့်မယ်၊ ဗန်ရေ စပြီး လေးမိနစ်ကွ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိခိုက် မနာကျင်စေရဘူး၊ ကျုပ်တို့ ငွေထုတ်ဖို့သက်သက် ဒီကို ရောက်လာတာ'

ဒီလင်ဂျာသည် တစ်ချက်ရယ်၍ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်၏။ ဘဏ်တွင် အမှုထမ်းခြောက်ယောက် ရှိသည်။ ငွေလာထုတ်သူ လေးယောက်၊ စုစုပေါင်း ၁၀ ယောက်။ သူတို့အားလုံးကို ဗန်မီတာနှင့် ကလပ်တိုက ဒူးထောက်ခိုင်းထားပြီး နယ်ဆင်က အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို ငွေထုတ်ကောင်တာ၌ ကျောပေး ရပ်ခိုင်းထားသည်။ ဒီလင်ဂျာက အချိန်မှတ်နာရီကိုင်၍ ကျန်သုံးယောက်က ငွေတိုက်ကို ဖွင့်နေကြသည် ငွေတိုက်က ပွင့်သွားခဲ့ချေပြီ။

ဒီလင်ဂျာသည် ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်နေရာ ရဲအရာရှိ တစ်ဦး ဘဏ်၏တစ်ဖက် လမ်းမပေါ်၌ လျှောက်လာနေသည်ကို မြင်ရ၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ဘုရားပင် တလိုက်သည်။ ဘုရား....ဘုရား....ရဲအရာရှိ ပါလား။

ရဲမှူး တိုင်လာအော်ဂလစ်ဘီသည် ရဲဌာနကို ရဲသားလေး လူသာ ကွန်ကလင်နှင့် လွှဲအပ်ပြီး မြို့တစ်ပတ်ပတ်မည်ဆိုကာ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သူ့အစီအစဉ်မှာ ဘဏ်သို့သွားရန် ဖြစ်၏။ သို့သော် ဘဏ်တံခါး၌ 'ပိတ်ထားသည်' ဆိုသော ဆိုင်းဘုတ် ကပ်

ထားပြီးဖြစ်၍ နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ သူ့နာရီပဲ
နှေးနေတာလား၊ ဘက်မှနာရီပဲ မြန်နေတာလား၊ တစ်ခုခု
တော့ ဖြစ်မည်။ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ထဲ သူ ဝင်သွား၏။

ရဲအရာရှိသည် ဆံပင် ဝင်ညှပ်ခြင်း ဘာဖြစ်မည်ဟု တွေး
ကာ ဒီလင်ဂျာသည် စိတ်အေးသွား၏။ စီးကရက်ကိုထုတ်၍
ပါးစပ်တွင်တပ်သည်။ မီးခြစ်၍ ညှိသည်။

ကျုပ်ပြောချင်တာက ကျုပ်ဟာလူဆိုး၊ လူသတ်သမား
မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်က ဘက်စားပြသက်သက်ပဲ၊ သတင်းစာ
တွေမှာ ကျုပ်အကြောင်း ရေးတာတွေ ငင်ဗျားတို့ ဖတ်ဖူး
ကြမှာပေါ့၊ ကျုပ်ဟာ ဦးနှောက်ကတော့ လျှင်တယ်၊ သေနတ်
ကတော့ မလျှင်ဘူးဆိုတာလေ၊ ကျုပ် လူမသတ်ချင်ဘူး၊
သုံးမိနစ်ရှိပြီ ဗန်ဂျေ၊ ကျုပ်ကဘက်ကိုပဲ ဓားပြတိုက်တယ်၊ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲသိလား၊ ဘက်ကလဲ ခင်ဗျားတို့ဆီက ဓားပြတိုက်နေ
တာပဲ၊ ဘက်မှာ အတိုးမပေးနိုင်ရင် အိမ်ကိုသိမ်းမယ်၊ ပစ္စည်း
သိမ်းမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ဆီက အားလုံးကို ယူမှာပဲ'

ငွေတိုက်ထဲ၌ နယ်ဆင်နှင့် ဗန်မီတာက အိတ်ကိုဖွင့်၍
ငွေများ ထည့်နေသည်။

ဒီလင်ဂျာက တံခါးမှနေ၍ အပြင်ဆွဲ ကြည့် နေသည်။
ရဲအရာရှိကို မတွေ့ရ၊ အိတ်ထဲမှ ပစ္စတိုကိုထုတ်၍ ထိုင်နေ
ရသော လူ ၁၀ ယောက်ဘက် ယမ်းပြသည်။

မိမှာ တွေ့လား၊ ဒါဟာကျုပ်ရဲ့ ကံကောင်းတဲ့ အဆောင်
ပေါ့၊ ဒါက သစ်သားနဲ့ လုပ်ထားတာပဲ၊ ဟုတ်တယ်၊ သေ
နတ်မှမဟုတ်ဘဲ၊ သစ်သားပဲ၊ သစ်သားကို သေနတ်နဲ့တူအောင်
လုပ်ပြီး ဆေးအည်း သုတ်ထားတာ၊ ဒီသေနတ်ကိုကိုင်ပြီး
ကျုပ်ထောင်ထဲက ထွက်လာတာ၊ အစောင့်တွေ ရှေ့က
အေးအေး ဆေးဆေးပဲ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့တယ်၊ ပြီးမှရဲ
အရာရှိကားနဲ့ ထွက်လာတာ၊ ဒီအဆောင်ပါရင် ထောင်က
တောင် လက်မခံဘူး၊ ဗန်ဂျေ နှစ်မိနစ်ရှိပြီ'

ဒီလင်ဂျာသည် ရဲအရာရှိကို လှမ်းကြည့်သည်။ မည်သူ
ကိုမှ မတွေ့ရ၍ ဖမ်းထားသူများဘက် လှည့်ကာ....

ကျုပ်ပြောတာ ခင်ဗျားတို့ နားထောင်ကြစမ်းပါ၊ လူ
တစ်ယောက်ဟာ ကောင်းကောင်း အလုပ် လုပ်ချင်ပေမယ့်
လုပ်လို့မရဘူး၊ ကျုပ်က မိုးဗီးမြို့မှာ မွေးတာ၊ ဒီလမ်းမကြီး
ပေါ်မှာပဲပေါ့၊ ကျုပ်က ဓားပြတိုက်တဲ့အလုပ်ပဲ လုပ်တယ်၊
ဓားပြကလဲ ဘက်တွေပဲတိုက်တယ်၊ ကျုပ် ဓားပြတိုက်လာတဲ့
ဘက်တွေအများကြီး၊ ပြည်နယ်ခုနစ်ခုက ကျုပ်ကို အထို
ရှိနေကြတယ်၊ ဟယ်ရီနဲ့ကျုပ်နဲ့က ဘက် ၁၅ ခု ၁၆ခုထောက်
အတူတူ ဓားပြတိုက်လာကြတာ၊ ဗန်မီတာနဲ့ကတော့ ထိုက်

လာတဲ့ ဘက်ပေါင်း ၂၂ ခု ရှိပြီနော်'

ဗန်ကငွေတိုက်ခန်းမှ ပြန်အော်သည်။

'ဟုတ်တယ် ၂၂ ခုရှိပြီ'

ဂျွန်ဒီလင်ဂျာအသံက ထပ်မံ ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

‘အဲဒီ ၂၂ ဂဏန်းက ကျုပ်အတွက် ထူးဆန်းတယ်၊ ကျုပ်ကိုမေးတဲ့နေ့က ၂၂ ရက်နေ့၊ ကားတစ်စီးကို ပထမဦးဆုံး ခိုးတာလဲ ၂၂ ရက်နေ့ပဲ၊ ပထမဆုံး ဘဏ်ကို ဓားပြတိုက်တဲ့နေ့ကလဲ ၂၂ ရက်နေ့ပဲ၊ ဝင်ကိုဆင်မြို့မှာ ရဲတွေဆီ ရောက်ပြီး လွတ်လာတဲ့ နေ့ကလဲ ၂၂ ရက်၊ ဟော...အခု ဒီနေ့ဟာလဲ မေလ ၂၂ရက်၊ ဗန်ရေတစ်မိနစ်ကွ၊ အခု ဒီကလူကြီး လူကောင်း မင်းများနဲ့ အမျိုးသမီး များကို ပြောထားရဦးမယ်၊ ဒီနေ့တော့ မမေ့ကြပါနဲ့၊ ၁၉၃၄ ခု၊ မေလ ၂၂ရက်နေ့၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ သားသမီးတွေ မြေးတွေကို ပြန်ပြောနိုင်ကြတာပေါ့၊ ဂျွန်ဒီလင်ဂျာ ဆိုတဲ့ လူဆိုးကြီး ဆက် ဓားပြက ဒဂူးမြို့ဘက်မှာ ဓားပြတိုက်သွားတဲ့ နေ့ပေါ့လို့ ဟုတ်လား၊ တွေ့တဲ့လူတိုင်းကိုလဲ ပြောနိုင်ပါတယ်၊ ဂျွန်ဒီလင်ဂျာဆိုတဲ့လူဟာ လူတွေကို ဘာမှနာကျင်အောင် မလုပ်ဘူး၊ ဘဏ်ကပိုက်ဆံတွေပဲ ယူသွားတယ်လို့ ဟုတ်ပြီလား၊ ၁၀ စက္ကန့်ပဲ ကျန်တော့ တယ်ဟေ့ အထုပ် တွေကြီး နဲ့ ချည်ကြတော့’

နယ်ဆင်အသံက ထွက်လာသည်။

‘ဒီမှာ အများကြီးကျန်သေးတယ်’

‘ကြီးချည်တော့လို့ ငါပြောနေတယ်ကွ’
ဟယ်ရီက ပြတင်းပေါက်ကို ကြည့်နေရာမှ လှမ်းပြော၏။

‘ဂျွန်ရေ...ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ထဲက ရဲတစ်ယောက် ရောက်လာနေပြီ’

‘ရပ်ရေ အပြင်ထွက်၊ ကားအနားသွားနေ၊ မင်းသေနတ်မထုတ်နဲ့၊ သူ ဘဏ်ထဲဝင်မယ်လုပ်တာနဲ့ သေနတ်ထုတ်ပြီး လက်နက်ချခိုင်း၊ တို့ဘယ်သူလဲဆိုတာပြောပြီး ထိန်းထား၊ တို့ဘယ်သူလဲဆိုတာပြော၊ ဒါက အရေးကြီးတယ်၊ ကဲ...တို့အားလုံးထွက်ကြမယ်’

လမ်းတစ်ဖက်၌ ရဲမှူးတိုင်လာသည် ဘဏ်ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ သူ့နာခံမှာ သုံးနာရီထိုးရန် ငါးမိနစ်မျှ လိုသေးသည်။ ဘဏ်သူဌေး ဘင် နှင့် တွေ့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ လမ်းကို ဖြတ်ကူးလိုက်စဉ် ဘဏ်ထဲမှ လူတစ်ယောက်ထွက်လာသည်။ ကားနားသို့ကပ်သွား၏။ တိုင်လာက သူ့ကို ပြုံး၍ပင် နှုတ်ဆက်လိုက်သေး၏။ ကားအနားသို့ သူ့ရောက်ပြီး ကျော်လိုက်စဉ် ထိုလူက အိတ်ထဲမှ ဒဿမ ၃၀ သေနတ်ကိုထုတ်ပြီး သူ့ကိုချိန်သည်။

‘ရပ်နေလိုက်ပါ ရဲအရာရှိမင်း၊ ဒီလင်ဂျာကို မင်းကပါ၊ ခင်ဗျား လှုပ်လိုက်တာနဲ့ သည့်ပြင်လူတွေပါ အကုန်လုံး ဒဏ်ရာတွေရကုန်မယ်’

တိုင်လာသည် ပါးစပ်ဟ၍ အံ့အားသင့်သွား၏။ ထိုအချိန်၌ တံခါးပွင့်လာပြီး ဘဏ်ထဲမှ လူလေးယောက် အိတ်ထဲမှသေနတ်ကို သွဲထုတ်လိုက်သည်။

ရပ်ဆဲလက်ထဲမှသေနတ်က ကျည်ဆန် ထွက်သွားတော့
သည်။ တိုင်လာ၏ရင်ဘတ်သို့ ကျည်ဆန်လာထိသည် ချက်
ချင်းပင် လမ်းမပေါ်သို့ နောက်ပြန်ကျသွား၏။ လူများ၏
အော်သံများ ကြားလိုက်ရသည်။ ကားမောင်းသံနှင့်အတူ
ဒီလင်ဂျာတို့သည် ခပ်ဝေးဝေးသို့ ရောက်သွားကြပြီဖြစ်၏။

ဒရူးမြို့ တစ်မြို့လုံး တိတ်ဆိတ်သွား၏။ တိုင်လာသည်
လမ်းမပေါ် မှီ ရွာထဲ၌ လဲနေသည်။

တိုင်လာအနားသို့ ရွေးဦးစွာ ရောက်လာ သည့် လူ မှာ
ဒင်စီ။

‘တိုင်လာ’

သူအော်ခေါ်သည်။ တစ်ဖက်ရှိ ဆေး ခန်း ဘက် လှည့်
ကာ....

‘ဒေါက်တာ....ဒေါက်တာ....တိုင်လာ သေနတ်ပစ် ခံရ
လို့’

ယင်းအချိန်၌ တိုင်လာ၏ မျက်လုံးအစုံက ပိတ်သွားခဲ့၏။
တိုင်လာအနားသို့ ဝိုင်းလာသောလူများကို ဒင်စီကကြည့်ကာ
ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

ဒီလင်ဂျာ၊ ဟယ်ရီ၊ ကလပ်၊ နယ်ဆင်နှင့် ဗန်ဟိုသည်
ပည်သည့်နေရာသို့ ရောက်သွားမှန်းမသိကြရ။ မည်သူမှ သူတို့
နောက်လည်း မလိုက်ရဲကြ။

နောက်နှစ်လအကြာ ဇူလိုင်လ ၂၂ ရက်နေ့တွင် ဒီလင်
ဂျာနောက်မှလိုက်သော ရဲအရာရှိ မဲလဗင်ပါဗစ်လက်ချက်ဖြင့်
ဒီလင်ဂျာ သေဆုံးသွားသည်။

ဘဏ်သူဌေး ဘင်စောဘိက ချီကာဂိုမြို့ရှိ အက်ဖ်ဘီအိုင်
ဌာနသို့ ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားသည်။ အက်ဖ်ဘီအိုင်
အရာရှိ မဲလဗင်ပါဗစ်က ဖုန်းကိုင်သည်။ အက်ဖ်ဘီအိုင် အဖွဲ့နှင့်
သူ့ချက်ချင်းလာမည်၊ ဘဏ်ကို သေဘုခက်ထားလိုက်ပါ။ လူ
အားလုံး ပြန်လွှတ်လိုက်ပါဟု ပြောထားလိုက်၏။

ဘင်သည် ည ၇ နာရီ ဘဏ်သို့လာကြရန် ချိန်းဆိုထား
လိုက်သည်။

ဒင်စီသည် ဒဂူးမြို့သို့ အက်ဖ်ဘီအိုင်မှ လူများရောက်မလာ
မီ သူ ထွက်ရတော့မည်။ အက်ဖ်ဘီအိုင် အရာရှိများနှင့်
သူသည် တွေ့ဆုံရန်မဝံ့ရဲ။ ဘတ်စ်ကားလည်း စီးသွား၍မပြစ်၊
မြို့မှလူအားလုံးက သူ့ကို တွေ့သွားကြမည်။ ရောက်လာမည့်
ရထားကိုလည်း စီး၍မရ၊ ဤမျှအထိ သူမစွန့်စားရဲ။

သူ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏ ရှေးဦးစွာ သူ တွေးသည်။
နှုတ်ခမ်းမေးရိပ်ရမည်။ ဆံပင် ဆေးဆိုးထားခြင်းကို ပြန်
ဖျက်ရမည်။ ညသည် အေးတတ်သည့်အတွက် နွေးထွေး
သည့် အဝတ်များ ဝတ်ရမည်။ သိုးမေးခြေအိတ်၊ လမ်းလျှောက်
ဖိနပ် ဝတ်ရမည်။ ငွေကသိပ်မလို၊ ကော်ဂျူရွှံ့ ငြင်းဘောင်းဘီ
ကောက်ဝတ်သည်။ ဂျာကင်အထူတစ်ထည်ယူသည်။ ခြေအိတ်
ဖိနပ်ထုတ်သည်။ ယင်းအချိန်၌ တံခါးမှ ခေါင်းလောင်း
မြည်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

ဒင်စီသည် နံရံတွင်ရပ်ပြီး ကြောင်သွား၏။ အစိုးရဌာနမှ
လူတော့မဖြစ်နိုင်၊ လူစီသာ ဖြစ်နိုင်သည်။ စက္ကန့်အတော်

အခန်း (၁၀)

ကံကြမ္မာကဆိုးလှသည်။ မည်သို့မျှ လုပ်၍မရလောက်အောင်
ကံကြမ္မာကဆိုးလှ၏။

တစ်ချိန်က မီးရပ်က ပြောဖူးသည်။ မပျော်လင့်သော
ဖြစ်ရပ်များသည် ရောက်လာတတ်သည်။ ယခုဖြစ်ရပ်သည်
အဓိကအားဖြင့် သူ့ထံသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ သူ့အနားသို့
မည်သည့်အက်ဖ်ဘီအိုင်မှ ရောက်မလာနိုင်။ ယခုတော့ဘုရောက်လာ
ကြတော့မည်။

ဒင်စီသည် အိပ်ရာအစွန်း၌ ထိုင်နေရာမှ မိုးစက်မိုးပေါက်
လာ၍ စင်နေသောပြတင်းပေါက်မှန်ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ကြည့်နေ
မိသည်။ မှန်ပြတင်းကို မလှုပ်မရှား သူ့ကြည့်နေသည်မှာ
၁၀ မိနစ်ခန့်ပင် ကြာခဲ့ချေပြီ။ နာရီကို သူလှမ်းကြည့်သည်။
၃ နာရီ မိနစ် ၂၀။

ကြာသည်အထိ သူ လှုပ်ရှားမှု တစ်စုံတစ်ရာမှ မလုပ်နိုင်။
နောက်တစ်ကြိမ် ခေါင်းလောင်း မြည်လာသည်။ တတိယ
အကြိမ် ခေါင်းလောင်း မြည်လာသည်။ သူ ရပ်နေလျက်
ရှိသေး၏။ စိတ်ထဲ၌ တစ်စုံတစ်ရာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချရ
မည်။ လှေကားမှ မြည်းညင်းစွာ ဆင်းလာခဲ့၏။

တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် တွေ့ရသူက လူစီ၊ သူ့ရင်တွင်း
သို့ ပြေးဝင်လာသည်။

‘ဘုရား... ဘုရား ကြားလိုက်ရတာနဲ့ ကျွန်မ လန့်သွားတယ်
သတင်းကြားလိုက်ရတော့ ကျွန်မ အသက်ရှူ ရပ်မတတ်ဖြစ်
သွားတယ်၊ ရှင်ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးနော်၊ ကျွန်မက ရှင်သေနတ်
နဲ့ အပစ်ခံရတယ် ထင်သွားတာ’

‘အပစ်ခံရတာက တိုင်လာပါ’

‘ကျွန်မ သိပြီးပါပြီ၊ အဖေက ပြောလိုက်ပါတယ်။ ရှင်
တကယ်ပဲ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးနော်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်က ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ၅ မိနစ်လောက်
ထိုင်ပြီး ဒီလင်ဂျာ ပြောသမျှ နားထောင် နေလိုက်တာပဲ’

‘ကျွန်မလေ ကြားကြားချင်းမယုံနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မက နောက်
နေတာ ထင်နေတာ’

‘ထားပါဦး၊ အားလုံး ပြီးသွားပါပြီ၊ သနားစရာကောင်း
တာကတော့ တိုင်လာပဲ၊ လာ... အပေါ်ထပ်သွားရအောင်’

‘အပေါ်ထပ် ဟုတ်လား’

‘အက်ဖ်ဘီအိုင်တွေမလာခင် တို့ သုံးနာရီလောက် အချိန်
ရသေးတယ်’

ဒင်စီက သူ့အားနှမ်းလိုက်သည်။ ပြီးတဲ့၍ လှေကား
ပေါ် တက်ကြသည်။ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် ခုတင်
ပေါ်တွင် ဒင်စီ၏ ဘောင်းဘီနှင့် ဂျာကင်များကို တွေ့ရာ လူစီ
က ပေးသည်။

‘ဘာလုပ်ဖို့လဲ’

‘ညက အေးတယ်လေ၊ ဒါနဲ့ ဘက်ကိုမသွားခင် ဝတ်ဖို့ ပြင်
ဆင်ထားတာ’

လူစီက ဒင်စီအားဖက်ပြီး....

‘ရှင်ကို ကျွန်မ သိပ်ချစ်တယ် ဒင်စီ’

ဒင်စီကလည်း လူစီအားဖက်၍....

လူစီ၏အော်သံပေါ်လာသည်။ လူစီ၏ မျက်နှာက မယုံနိုင်
စရာ ကြုံရသည့်ပမာ၊ ဒင်စီ၏ နှလုံးခုန်သံတို့က အဆမတန်
မြန်နေ၏။ သို့သော် ခုတင်ဘေး စားပွဲလေးပေါ်မှ စီးက
ရက်ကို လိပ်၍ သောက်ရန်ပြင်ဆင်ပြီး သောက်လိုက်သည်။

တယ်လီဖုန်းသံက စီးကရက်သောက်နေခြင်းကို ရပ်တန့်ပစ်
လိုက်၏။

တယ်လီဖုန်းမှာ မီးဖိုချောင်ရုံ နံရံပေါ်တွင် ရှိသည်။ လှေကားကို နှစ်ထစ်ကျော် ဆင်း၍လာခဲ့သည်။

‘ဖရက်လား ဘင်ပါ၊ လူစီဆောက်လာ လား’

‘ဟုတ်ကဲ့....သူ တော်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတယ်’

‘ဟုတ်တယ် တစ်မြို့လုံးလိုလိုထိတ်လန့်နေကြတယ်၊ တိုင်လာ မိန်းမလဲ မေ့လဲသွားလို့၊ ဒါနဲ့ ဖုန်းဆက်ရတဲ့ အကြောင်းက အက်ဖီတီအိုင်က ဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းကြားတယ်၊ ရာသီဥတု အခြေအနေကြည့်ပြီး လာခဲ့ကြမယ်တဲ့၊ အားလုံးကို ခုနစ်နာရီခွဲလောက် ချိန်းထားပါတဲ့၊ အားလုံးကို အကြောင်းကြားပြီးပြီ’

‘ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော်လာခဲ့ပါ့မယ်၊ လူစီက ဝယ်စရာလေးတွေ သွားဝယ်မလို့တဲ့၊ အချိန်တွေအများကြီး ရှိပါသေးတယ်’

‘ထို ခုနစ်နာရီခွဲမှ တွေ့ကြတာပေါ့’

သူ ဗည အပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့သည်။ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ကာ ရေချိုးသည်။ နှုတ်ခမ်းမေ့ကို ရိတ်ပစ်သည်။ ဆေးဆိုးထားသော ဆံပင်ကို ဆေးဆပ်ပြာနှင့် ချွတ်ပစ် လိုက်သည်။ ပြီးမှ အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်ကာ အဝတ်ဗိုရို အောက်ဆုံးထပ်တွင် ထားသည့် ဓားမြှောင်ကို ထုတ်သည်။ သော့ခတ်ထားသော သေတ္တာကို ဖွင့်၍ သူသိမ်းဆည်းထားသည့် ငွေများ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်၊ မွေးစာရင်း၊ နယူးယောက်မြို့တွင် သူ့

အမည်နှင့် ဖွင့်ထားသည့် တစ်စာအုပ်တို့ကို ထုတ်သည်။ သူ့ဆံပင်ကို အလယ်တည့်တည့်မှခွဲ၍ ဆံပင်ကို နောက်ပြန်ပြီးသည်။ အသက်အရွယ် ကြီးသွားစေရန် နဖူးဆံစပ်မှ ဆံပင်များကို အနည်းငယ် ရိတ်ပစ်ရပြန်သည်။ ငွေများကိုစာအိတ်တစ်လုံးတွင်ထည့်၍ ဝမ်းဗိုက်တွင် တိတ်နှင့်ကပ်၏။ အိမ်တစ်အိမ်လုံးကို အသေးစိတ် ပြန်စစ်ဆေးသည်။ သူမည်သူ ဆိုသည်ကို သိသွားနိုင်သည့် သဲလွန်စ လုံးဝမထားခဲ့နိုင်။

ဘောင်းဘီရှည်၊ အင်္ကျီအထူပေါ်မှ ဖလန်နယ်ရှပ် ထပ်ဝတ်၍ မိုးစိုခံ ဂျာကင်ဝတ်သည်။ လူစီကို မ၍ ကားနောက်ခန်းထဲ ထည့်သည်။

မိုးကမောင်၍ သဲသဲမဲမဲရွာနေ ဖြင့်သောကြာနေ့၏နေ့လယ်ပိုင်းသည်ညနေခင်းတမျှ မှောင်နေပေပြီ။ သစ်တော၏အဆုံးအကွေ့နေရာ၌ ကားကို ဒင်စီက ရပ်သည်။ လူစီကို ကားမောင်းသည့်နေရာ၌ ထားသည်။ သူလုပ်ကိုင်နေသည်ကို မည်သူမှ မမြင်မှန်း သေချာသွားမှ လက်မှန်ရီကို ကြည့်သည်။ ၅နာရီ၅မိနစ်။

အချိန်ကျပြီဖြစ်၍ ကားစက်ကိုနှိုးသည်။ လူစီဘေးမှသူထိုင်
၏။ အဝေးပြေးလမ်းမ အမှတ် ၂၅ပေါ် တက်၍ မောင်းလာ
သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ မည်သည့်ကားမျှ မလာ မြစ်ပေါ်
ကိုဖြတ်ကူးထားသော တံတားကို ဦးတည်၍ မောင်းလာခဲ့
သည်။ တံတားနား မရောက်မီ ကုန်းချော တစ်ခုရှိသည်။ ထို
နေရာမှာ မြစ်ထဲသို့ ဆင်းသွားနိုင်သော နေရာ၊ ကုန်းချော
နားသို့ ရောက်ရန် ပေ ၅၀ခန့် အကွာအထိ ကားအမြန်နှုန်း
ကို မြှင့်တင်လိုက်၏။ ကားသည် အရှိန်ပြင်းစွာနှင့် သွားနေ
စဉ် လက်ကိုင်ကွင်းကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်ချလိုက်၏။ ကား
သည် အောက်သို့ဆင်းရန် အနေအထားသို့ရောက်သွားသည်။
တစ်နာရီ ၁၀မိုင်ခန့် ရွေ့နေပြီဖြစ်၏။ တံခါးကိုဖွင့်၍ သူ
လိုမ့်ဆင်းသည်။

ရွှံ့နွဲ့များပေါ်သို့ ကိုယ်ကိုလိုမ့်ချလိုက်သည့်အခါ ပခုံး
နေရာရှိ ဂျာကင်သည် မြဲသွား၏။ ရွှံ့နွဲ့ပေါ်၌ သူ မတ်တတ်
ရပ်လိုက်သည်။

ကားသည် ရေထဲသို့ ထိုးကျသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ရေစီးခေ
သည့်အတွက် ကားသည် ရေစီးထဲ ကျသွား၏။

ဒင်စီသည် ရွှံ့ပေါ်၌ ကြိုးစား၍ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ရထား
လမ်းဘက် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ၆နာရီ အချိန်မှန် ဝင်မည့်
ရထားသည် မြို့၏ အနောက်ဘက် အစွန်း တံတားပေါ်၌
အရှိန်လျှော့ချမြဲဖြစ်သည်။ တံတားနား၌ သူသည် စောင့်၍

ပုန်းနေလိုက်သည်။ ရထားသည် လာနေချိန်ထက် ၅ မိနစ်ခန့်
နောက်ကျသည်။ ရထားသည် ထုံးစံအတိုင်း တံတား၏ထိပ်၌
အရှိန်လျှော့ချလိုက်သည်။ ဒင်စီသည် ပုန်းနေရာမှ ထွက်၍
ရထားနှင့်လှည့်၍ မြေပြင်ပေါ်၌ပြေးသည်။ နှုတ်တက်၍ ရသည့်
နေရာရောက်သည်နှင့် ရထားပေါ် သို့ တက်လိုက်၏။

ଅଠ ୨

အခန်း (၁၉)

ဘတ်ရုမန်းသည် ဘရစ်တိုဟိုတယ်၏ ဧည့်ခန်းနှင့် ကပ်လျက်
ဝာဖတ်ခန်းတွင် ထိုင်၍ စာရေးနေသည်။ ဤအခန်းသည်
သူရုံးခန်းထက် ပို၍အနှောင့်အယှက်ကင်းသည်။ တိတ်ဆိတ်၍
အေးချမ်းသည်။ ကြမ်းပြင်မှ မျက်နှာကြက်တစ်ခုလုံးရှင်းလင်း
နေပြီး၊ နံရံပေါ် မျက်နှာကြက် နားတွင် ကြေးနီရောင်
မီးအိမ်များ ထွန်းညှိထား၏။ မီးရောင်မှာ မျက်နှာကြက်မှ
တစ်ဆင့် ကျရောက်သည့်အလင်းရောင်သာရှိ၏။ မျက်နှာကြက်
တစ်ခုလုံးကို အမည်းစင်းများ ပါသော ပိုးစများဖြင့် ကပ်
ထားသည်။

အခန်းထဲ၌ မဟော်ဂနီရောင်စာရေးစားပွဲခြောက်လုံးခန့်
ရှိသည်။ နားနားနေနေ နေထိုင် နိုင်သော ဆိုဖာခုံများ
ကုလားထိုင်များ အားလုံးကို သားရေဖြင့် ပြုလုပ်ထား

သည်။ ထိုင်၍ စကား လာပြောသူများမှာ စာကြည့်တိုက် အတွင်း၌ စကားပြောသည့်ပမာ လေသံမျှနှင့်သာပြောလေ့ ပြောထ ရှိကြ၏။

တစ်စုံတစ်ရာသောက်လိုသည့်ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာလျှင်လည်း ညှော်ခန်းကိုဖြတ်ထွက်၍ ဟိုဘယ်၏အရက်ခန်းတွင်းသို့ သွား နိုင်၏။ အရက် ကောင်တာသည် နံရံ အလျားအတိုင်း ပေ၂ဝခန့်ရှည်၏။ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ မီးသွေးရောင် ကော်ဇော ကြီး ခင်းထားသည်။ မှန်ဖုံး စားပွဲများနှင့် ခိုင်ခံ့သော ကုလားထိုင်များ အစီအရံ ချထား၏။

အရက်ကောင်တာမှ စာရေးလေး ရွန်မီသည် သူ့အမှတ် သက်ဆုံးသောဓာတ်ပြားများကို ဗီရိုအသေးလေး၌ ထား၍ ဂရမ်မာပုံးဖြင့် ဖွင့်လေ့ရှိ၏။ သူ့ရွေးချယ် စုဆောင်းထား သော ဓာတ်ပြားများမှာ အော်ပရာများ၊ ဂန္ထဝင်များမှ နောက်ဆုံးပေါ် ဂျပ်ဂီတအထိ ပါသည်။

ရွန်မီကို ပါရီတစ်မြို့လုံးတွင် အခိုင်းယှဆုံးသော အရက် ကောင်တာစာရေးတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြ၏။ အရက် လာသောက်သော ညှော်သည်များက တောင်းဆို၍ ဖွင့်ခိုင်းသော တေးသီချင်းများကို အစဉ်အမြဲ ငြင်းပယ်လေ့ ရှိ၏။ သူ မနှစ်သက်သူများ၊ သူ့အား ဖော်ကား ဖော်ကား ဆက်ဆံသူများအား သူကလည်း ငြင်းပယ်ခြင်းဖြင့် ပြန်လှန် ဆက်ဆံခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ရွန်မီသည် မတွေ့သည်မှာ ခြောက်လ အထက် ကျော်ကြားသော်လည်း သူနှစ်သက်သဘောကျသည့်ညှော်သည် များကိုမူ အရက်မည်သို့ သောက်သည်၊ မည်သည့် အရက် သောက်သည်က အစ မှတ်မိနေတတ်၏။

နှစ်နှစ်တာ ကာလအတွင်း ရှုမန်းသည် သူ့ တာဝန်ယူ ဘားသော နေ့စဉ်သတင်းစာတွင် ဥရောပတိုက်၏ အကျပ် ဆတည်းကို သူမြင်သော ရှုထောင့်မှ အစဉ် တင်ပြခဲ့သည်။ သူ့ရင်တွင်း၌ တင်းကျပ် လာသော အတွေး များသည် ခိုင်လန့်စရာ ဖြစ်လာပြီး မုန်ကိုင်းသဖွယ် ခံစားနေရ၏။

ဟနေည သူရေးနေသည့်ဆောင်းပါးမှာ ပြောက်ဘက်နှင့် အရွှေဘက် နယ်ခြားအရပ်မှ ခြိမ်းခြောက်နေသော ပြင်သစ် မြေကိုအထင်ကရတွေ့နေရသော်လည်း ဂရုမပြု မျက်ကွယ် ထားသလို အချက်ကို အဓိကထား၍ ရေးနေသည်။

ယင်းနယ်ခြားမျဉ်းတစ်လျှောက်တွင် ကတုတ်ကျင်းများ သခိုင်အမာချထားခြင်းဖြင့် ဟစ်ဟလာ၏တပ်များကို ထိန်း ကာသားနိုင်မည်ဟု ပြင်သစ်တပ်မတော်က ယူဆထားခြင်း ဖြစ် သည်။

ပြင်သစ်အစိုးရနှင့် ပြင်သစ် တပ်မတော်က သူ့သတင်း ကားပါ အချို့သော အချက်အလက်များကို တွေ့ရှိပါက မိတ္တူခိုင်နှင့် မရင်းနှီး၊ အကျွမ်းတဝင် မရှိသည့်သူက ရေးသည့်အတွက် ရယ်စရာဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်ဟု ရှုမန်း သုံးမိ၏။

သူသည် ညစဉ် ညတိုင်း စာရေးခန်းတွင်း၌ ထိုင်၍ တောင်စဉ် ရေမရ ဝင်လာသော အတွေးများဖြင့် သူ ရေးလိုသောအဖြစ်အပျက်ကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရရှိရန် စုစည်းနေရ၏။

အထောက် အထား မရှိသော ကောလာ ဟလ များ၊ အနာဂတ် ကာလ၌ ဥပထေပဒေသတွင် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အခြေအနေများကို သူရေးသည့် သတင်းများကို တစ်ခါမှ ထည့်သွင်း မရေးဘဲ ယခု ဆောင်းပါး၌သာ ထည့်သွင်းရေးသား၏။

သူ တာဝန် ထမ်းဆောင်နေသည့် တိုင်း သတင်းစာသို့ မသွားမီ အချိန်ပိုများ၌ 'ဆုံးရှုံးခြင်း အစ'ဟု အမည်ပေးထားသော စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးနေခြင်းသည်။

ရုမန်းသည် အမွန်တရား အတွက် သူ့တွင် တာဝန် ရှိမရှိကို သူသည် မဝေခွဲနိုင်သေးပေ။

ဘရစ်တိုဟိုတယ်သည် သေးငယ်သော်လည်း အမြဲတမ်း လာတတ်သည့် ညွှန်သည်များကို ဂရုတစိုက် ညွှန်ပြုစုသည်။ ယင်းပြုစုမှုများကို နာမည် ကြီးလှသည့် ရင် ဟိုတယ်၌ပင် မတွေ့ရနိုင်ပေ။

ကီးဂန်သည်လည်း ဘရစ်တို၌ အမြဲ တည်းခိုလေ့ ရှိ၏။ သူ့အတွက် ဟိုတယ်သည် သက်သောင့် သက်သာ ရှိလှ၏။

ဟိုတယ် မန်နေဂျာများကလည်း သူ့အား အထူးဂရုတစိုက် ရှိသည်ကို သူ သိထား၏။

ညွှန်ခန်းသည် ကျယ်ပြန့်၍ စကြာကျဉ်းလေးမှ သွားလျှင် ညွှန်ကြို ကောင်တာကို ရောက်သည်။ ညွှန်ခန်း၏ ဘယ်ဘက်တွင် စာဖတ် စာရေးခန်းရှိသည်။ ညာဘက်တွင် အရက်ရောင်းခန်း၊ ဘားခန်းရှိသည်။

ကီးဂန်နှင့် ဂျင်နီတို့သည် ညဘက်လည်ပတ် ပြန်လာပြီး စာဖတ်ခန်း၌ လာရောက်အပန်းဖြေလေ့ ရှိ၏။ ယင်းအချိန်၌ ရုမန်းအဖို့ တစ်ညဘာအတွက် ကုန်ဆုံးပြုဖြစ်၍ ပြန်ချိန်ပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့ သုံးယောက် ညစဉ်ညတိုင်း ဆုံလေ့ ရှိကြသည်။

ယနေ့ညတော့ သူတို့နှစ်ယောက် အတော် နောက်ကျနေကြသည်။ ရုမန်းသည် စာရေးရသည်ကို ငြီးငွေ့လာပြီဖြစ်၍ ပင်ပန်း နှမ်းနယ်ကာ အရက် နောက်တစ်ခွက် သောက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌သူသည် ဂျာမန်သံရုံးမှာ စစ်သံမှူး ဗွန်ပိတ် စတာအား ဘားခန်း၌ မတ်တတ်ရပ်လျက်သား တွေ့ရ၏။ ဘားကောင်တာ၏ နောက်ဘက်၌ အမည်းရောင် အရက်ခွက်ကိုကိုင်၍ ခပ်တောင့်တောင့် ရပ်နေသည်။ သူ့ဟန်ပန် အနေအထားသည် တတိယ ဂျာမန်နိုင်ငံ၏ သားကောင်း တစ်ယောက်။

ယနေ့ည သူဝတ်သည့် အဝတ်အစားမှာ စစ်ဝတ်ရုံမဟုတ်
နက်ပြာရောင် ကုတ်အင်္ကျီနှင့်ဘောင်းဘီ။ သူ့ ရွှေမှ ဖြတ်
လျှောက်ရန်အတွက် ရုမန်းသည် တွန့်ဆုတ်နေမိ၏။

သူကပင် စတင်၍ နှုတ်ဆက်သည်။

‘မင်္ဂလာညပါ မစုတာရုမန်း၊ ထုံးစံအတိုင်း ခင်ဗျားရှဲ့
အမြင်တွေ ထုတ်နုတ်ဖို့ လာသောက်တာ ထင်ရဲ့’

ရုမန်းက ပြန်ပြုံးပြပြီး....

‘အမှန်တရားတွေ ရေးဖို့ ရဲဆေးလာသောက်တာလို့ ပြော
ပါဗျာ’

‘ဒါပေါ့လေ၊ လူတစ်ယောက်အတွက် အမှန်တရားဆိုတာ
နောက်လူတစ်ယောက်အတွက် အလိမ်အညာတွေပေါ့ဟုတ်
တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီစကားက ဘယ်သူပြောတဲ့စကားမှန်း
မသိပေမယ့် ကြောင်တောင်တောင် ကဗျာဆရာတစ်ယောက်
ပြောတာ ဖြစ်မှာပဲ’

ရုမန်းက ပြန်ဖြေ၏။

‘ဟုတ်နိုင်ပါတယ်’

‘ဒါနဲ့ ခင်ဗျားရှဲ့ အမေရိကန်မိတ်ဆွေ၊ နေပါဦး သူ့
နာမည် ဘယ်သူ’

ရုမန်းက ပြန်မဖြေ၊ ဗွန်မိတ်စတာက စဦးစားနေဟန်
နှင့်....

‘ဪ... မှတ်မိပြီ၊ ကီးဂန်၊ သူ့လဲ ဂျာမန်မလေးနဲ့ လက်
သပ်တော့မယ် မဟုတ်လား’

‘ဒီလိုပဲ ပြောနေကြတာပဲ’

‘အေးဗျာ၊ သူတို့ စိတ်ချမ်းသာကြ ပါစေ’

‘ခင်ဗျား သတင်းမေးတဲ့အကြောင်း သူတို့ကို ကျွန်တော်
ပြောပြ လိုက်ပါ့မယ်’

ဗွန်မိတ်စတာက ရုမန်းအား မပြုံးတပြုံးနှင့်....

‘ခင်ဗျားရေးတဲ့ သတင်း အမြင်တွေက ဇာတင်းတယ်၊
ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျတယ်၊ သတင်းစာသမား အစစ်ဟာ ခင်ဗျား
နဲ့ပဲ ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျကျ ရေးတတ်ဖို့ လိုတယ်ဗျာ၊ ကိန်းဘရစ်
ဘက္ကသိုလ်က ခင်ဗျားကို အဲဒီလိုပဲ သင်ပေး ပြီလိုက်သလား’

‘ကိန်းဘရစ် ဘက္ကသိုလ်က သင်ပေးလိုက်တာက ကျွန်
တော့်အတွက် နည်းနည်းလောက်ပဲအသုံးဝင်တာပါ၊ အင်္ဂလိပ်
ဘာသာအင်ပါယာကြီးဟာ ပေါက်ကွဲတော့မယ်လို့ ကိန်းဘရစ်
ဘက္ကသိုလ်က ကျွန်တော် ကို သင်ပေးလိုက်ပါတယ်၊ အင်္ဂလန်
ဘာ အားအင် ချည့်နဲ့နေပြီး ဘယ်လိုမှ ထိန်းသိမ်းလို့မရ
ဘဲတော့တူးတဲ့’

‘နောက်ဆုံးဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီးတာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးခင်ဗျား
မြင်တဲ့အမြင်ပဲ ဖြစ်မှာပါ’

ဂျာမန်ကြီး၏ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးသည် ပျောက်ကွယ်
သွား၏။

‘ဂျာမန် နိုင်ငံမှာ ခင်ဗျားအလုပ်တွေ ဆက်လုပ်နိုင်ဖို့ ခင်ဗျားသိက္ခာကိုခင်ဗျား ထိန်းရင်ကောင်းမယ်၊ ခင်ဗျား အတွက် ဂျာမန်နိုင်ငံမှာ နေထိုင်ခွင့်ထုတ်ပေးတာလဲ ခင်ဗျား ကျေးဇူးတင်ပါ၊ ကျွန်တော်သာ ခင်ဗျားနေရာမှာ ဆိုရင် အဲဒါကို ဘယ်တော့မှ မေ့မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ကျွန်တော်လဲ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူးဗျာ’

‘ကောင်းပါတယ်’

‘ဒီမှာ ဗွန်မိတ်စတာ၊ခင်ဗျားလဲ ပညာတတ်တစ်ယောက် ပါ၊ ခင်ဗျားတို့ တိုင်းပြည်မှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေသလဲဆိုတာ ခင်ဗျား မြင်မှာပါ၊ ခင်ဗျားမှာ ဘာမှ အပြစ်မရှိဘူးလား’

ဗွန်မိတ်စတာက သူ့အား စိုက်ကြည့်၍....

‘ကျွန်တော်ကတော့ ဟစ်တလာကိုပဲ ယုံတယ်’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ‘သူသည် ဘားကောင်တာဘက်သို့ လှည့်၍....

‘မင်္ဂလာညဗျာ’

ပြန်မလှည့်မီ စကားကိုဆက်၍ ပြော၏။

‘ဟား....ကီးဂန်နဲ့သူ့ရဲ့ ဂျာမန် မိန်းကလေးကိုသာ ကျွန် တော်က သတိရကြောင်း ပြောပေးပါ’

အရက်ခွက်ကို ကိုင်ကာ သူသည် လူအုပ်ထဲသို့ တိုးဝင် ပျောက်ကွယ် သွား၏။

ရုမန်းသည်သူနှင့်စကားပြောလိုက်ရ၍စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားသည်။ သူ စိတ်တိုသည် ရှုပ်ထွေး၍ ဂျာမန်နိုင်ငံ၏ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ဖြစ်ပျက်သမျှ အချက်အသက်များကို တွေးဆကြည့်သည်။

သူသည် ဂျာမန်နိုင်ငံ၌ ၁၅ နှစ်တာ ကာလမျှ ဝင်ထွက် သွားလာခဲ့ဖူးသည်။ ယင်းလူမျိုးအကြောင်းကို သူ့ကောင်း ခွာ သဘောပေါက်ထားသည်။ ဂျာမန်နိုင်ငံ၌ ဟစ်တလာ အာဏာရှင်လာသည့် အချိန်တွင် ဂျာမန်ပြည်သူတို့၏ တုံ့ပြန် မှုများ၊ နိုင်ငံ၌ အာဏာရှင် ကြီးစိုးလာသည့်အခါ အခြေ အနေကိုလည်း သူသိထားသည်။

သူရေးနေသည့် ဆောင်းပါးကို ဆက်၍ ရေးတော့ သည်။

ဂျာမန်တို့သည် ဤအခြေအနေ အရပ်ရပ်သို့ ရောက်သွား စေရန် အဘယ်သို့ အခွင့်အလမ်း ပေးခဲ့သနည်း။ သူတို့သည် လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုခွင့်၊ လွတ်လပ်စွာ ဖွင့်ဟခွင့်၊ လွတ်လပ် စွာ ပညာဆည်းပူး လေ့လာခွင့်များကို အဘယ်ကြောင့်လွယ် လင့်တကူ စွန့်လွှတ်လိုက်ကြသနည်း။

ဂျာမန်ပြည်သူ အားလုံးတို့သည် သူတို့ နိုင်ငံတိုင်း၌ပင် ခိုးရိုးသားသား နေရင်း အကျဉ်းသမားများ ဘဝဖြစ်ကြရ သည်။ သူတို့အားလုံးသည် ခါးပိုက်ဆောင် ရဲများ၏အမျိုး မျိုးသော ပိတ်ပင်ချုပ်နှောင်မှုနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်။ သူတို့

၏ ရသစာပေများကိုလည်း တမင် ဖန်တီးထားသော အလိမ် အညာစာများဖြင့် ဖယ်ရှားခြင်း ခံနေရသည်။

ဂိုးဘယ်နှင့် သူ့လက်ကိုင်တုတ်ဆိုသော ဘာသာရေးဗန်းပြ အခွင့်အရေး သမားများသည် စာကြည့်တိုက်များမှ နာမည်ကြီး စာရေးဆရာကြီးများ၏ စာအုပ်များကို ဖယ်ရှားပစ်ကြသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ကစ်ပလင့်၊ မတ်တွမ်း၊ ဒန်တီ၊ စတိန်းဘတ်၊ ဟဲမင်းဝေး၊ ဖရိုက်၊ ပရု၊ သောမတ်မန်းစသည့် စာရေးဆရာများ၏ စာအုပ်စာရင်းကို ပြုလျှင် ဆုံးပင်ဆုံးမည် မဟုတ်တော့။

ထို့အပြင် ပြတိုက်အတွင်းမှ ဗန်းဂိုး၊ ပီကာဆို၊ မိုဒီဂလဲ ဟာနို၊ ဂေဂါဂင်၊ ဒေးဂါးတို့၏ ပန်းချီကားများ အပြင် အခြားသော ဗန်းချီဆရာကြီးများ၏ ပန်းချီ ကားများကိုလည်း ဖယ်ရှားပစ်ခဲ့ကြသည်။

ဂျာမန်နာဇီတို့သည် နိုင်ငံတော်က သတ်မှတ်ထားသော ဥပဒေစည်းမျဉ်းများကို နိုင်ငံရေး လက်ပါးစေများက ဖျက်ဆီးနေခြင်းကို မည်သို့သော တရားဥပဒေဖြင့် မည်သူက ဆုံးဖြတ်ထားသနည်း။

ယင်းအချက်များကိုတရားဥပဒေအရလည်းကောင်း၊ ကိုယ်ကျင့် တရားများအရ လည်းကောင်း အခြေခံ ထားခြင်း မဟုတ်ဘဲ ဟစ်တလာနှင့် သူ့လူများ၏ ကျေနပ်မှု၊ ဘက်လိုက်မှု ပေါ်တွင်သာ အခြေခံထားခဲ့သည်။

ဥပဒေ၏ ကျင့်ထုံးများကို ပိတ်ပင်ထားခြင်း၊ ဥပဒေကို လက်တစ်လုံးကြား လုပ်ခြင်းသည်ဟု တရားနည်းလမ်းကျသော ပြုကျင့်မှု တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဟစ်တလာ လုပ်သမျှတို့သည် တရားဥပဒေ ကြောင်းပင် ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ ဘုရား.....ဘုရား ရုဇ်ဝတ်မှုကျူးလွန်မှုများကို တရားဥပဒေဖြင့် မည်သို့ တရားနည်းလမ်း ကျနိုင်မည်နည်း။

အုပ်စုလိုက် ဓားပြတိုက်နေခြင်းများ၊ စော်ကားနေခြင်းများ၊ ကျူးလွမ်းမှုများနှင့် နိုင်ငံရေးသမား များအား သတ်ဖြတ်နေခြင်းများတို့ကို အေးချမ်းစွာ နေသော ဂျာမန် ပြည်သူတို့သည် မျက်နှာလွှဲနေခြင်းမှာ မည်သည့် အခြေခံချက်နှင့် ရှိနေသနည်း။

ဘုရား.....ဘုရား၊ ဤအဖြစ်အပျက်မျိုးသည် မရှိသင့်၊ မတွေ့ရသင့်သည့် အနေအထားမျိုးပင် ဖြစ်၏။ အခြားနည်းလမ်း တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုတော့ ရှိသင့်သည်။

အဘယ်သို့ ဤမျှဖြစ်ခဲ့ရသနည်း။

အထက်ပါ မေးခွန်းများကို ကျွန်ုပ် တို့သည် အဖြေရအောင် ရှာနိုင်သည့်အခါ လူသားမျိုးနွယ်တွင် ယခုကဲ့သို့ ဝမ်းနည်းမှုမျိုး နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် မဖြစ်ပွားစေရန် ကျွန်ုပ်တို့ အရေးနှင့် ကာကွယ်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဖြေရှင်းနိုင်မည့် နည်းလမ်း တွေမည်ဟု ကျွန်ုပ်
မထင်မီ၊ နည်းလမ်းတွေမည့်ပုံလည်း မပေါ်။

* * *

ခဏအကြာတွင် ကီးဂန်နှင့်ဂျင်နီတို့ တစ်ယောက်လက်
တစ်ယောက် ချိတ်ရုံ ရယ်မောကာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာကြ
သည်။ ရှုမန်းလည်း ရေးနေသော စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်၏။

အခန်း (၂၀)

လျှ ဝိးရပ်၏ ကျောင်းသားဘဝ ပထမဦးဆုံးနေ့က အဖြစ်
အပျက်များသည် သူ့အတေးထဲသို့ အတင်း ဝင်ရောက်လာ
လေ့ရှိ၏။ မသိစိတ်သည် အမှန်တကယ် ဖြစ်ရပ်များစိတ်ကူး
များကို စကားလုံးများအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်း သွားတတ်
သည်။

ယင်းသို့ ဖြစ်လာသည့်အခါ ဝိးရပ်သည် ဒေါသများနှင့်
ခံ့လွမ်းသွား၏။ သူ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုများကို သူ မနည်း ထိန်း
ဆိမ်းနေရသည်။ သူ့ ဒေါသသည် ဒေးဗစ်ကရာဗစ်ကြောင့်
ဖြစ်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ၏ ပုံပန်းမကျသောပုံကို သူ့ မိသားစုနှင့် မိတ်ဆွေ
များက မသိကျိုးကျ စွာနှင့် လက်ခံထားကြပြီး သူ့ဘဝကိုသူ

နေချင့်စဖွယ် ဘဝလေးဖြစ်ရန် အားထုတ်ထားရ၏။ သူ့ပခုံးပေါ်မှ ပုံပန်းဆိုးဝါးလှသော အသားဆိုင်ကြီးသည် အခြားလူများနှင့်ခြားနားနေကြောင်းကို သူ့ကိုယ်သူ သိပြီးဖြစ်သော်လည်း အချို့သော လူငယ်လူရွယ်များသည် မိုက်ရိုင်းရိုင်းပျံ့လှကြောင်းကိုတော့ သူမသိခဲ့ပေ။

အစဉ်အမြဲလိုလို စော်ကားတတ်သူမှာ ဒေးဗစ်ကရာဗစ် သူ့မိသားစုသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝ၍ ဩဇာအာဏာ ရှိသည်။ စာသင်ခန်းတိုင်း၌ သူ့ကိုယ်သူ အတန်းခေါင်းဆောင်အဖြစ် ခန့်အပ်ထားသူ ဖြစ်၏။ စာသင်ခန်းတိုင်း၌ ဗီးရပ်သည် စာတော်သည့် ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည့်အခါ ဗီးရပ်သည် ကရာဗစ်၏ စော်ကားနောက်ပြောင်စရာ ပစ်မှတ်ဖြစ်လာရ၏။

ပုံပန်းဆိုးဝါးလှသော ကျောင်းသားလေး ဗီးရပ်သည် ဉာဏ်ကောင်းသည်။ ထက်မြက်သည်။ စာမေးလိုက်လျှင် ဗီးရပ်လက်က အလိုလိုမြောက်ပြီးသားဖြစ်သွားသည်။ ဒေးဗစ်ကရာဗစ်က ဗီးရပ်အား သိက္ခာ ချတော့၏။ ကျောပေါ်မှာ တောင်တစ်လုံးရှိတဲ့ ချာတိတ်အသစ်ကလေး ဟူသော စကားနှင့် နောက်ပြောင်သည်။

ဗီးရပ်၏ ပုံပန်းမကျမှုသည် သူ့တို့မိသားစု၏ အစဉ် ထိန်းသိမ်းထားရသော မျိုးရိုးဗီဇပင် ဖြစ်ကြောင်း သူက လူအများကြားဝယ် ပြောတတ်သည်။ ဗီးရပ်ထက်ပုံပန်း ဆိုးဝါးလှ

သော ညီမလေး တစ်ယောက်ရှိကြောင်း၊ သူ့ကို အပြင်သို့ မထုတ်ပြုရ၍ ဗီရိုအတွင်း၌သာ ဖွက်ထားရကြောင်းကို ဇာတ်လမ်း လုပ်၍ ပြောသည်။ ကျောင်းသား လူငယ် များမှာ ကလေးများသာ ဖြစ်၍ ယုံသွားကြသည်။

ဗီးရပ်ဘဝတွင် ပထမဦးဆုံးအနေနှင့် အမုန်းဆုံးလူမှာ ကရာဗစ်ဖြစ်၍ ကရာဗစ်မှ တစ်ဆင့် ဂျူးလူမျိုး အားလုံးကို မုန်းတီးစိတ်ဖြစ်ပွားခဲ့ရသည်။

ယင်းသို့ လူမျိုးရေးမုန်းတီးမှုမှာ ဟစ်တလာ၏ မိန်းကင့် ဖတ်လိုက်ရသည့် အခါ ဗီးရပ်၏ ရင်ထဲရှိ မုန်းတီးမှုမှာ မီးလောင်ရာ လေပင့် သကဲ့သို့။

ဗီးရပ်အဖို့ ဟစ်တလာသည် ဘုရားတစ်ပါး၊ ဂျူးလူမျိုးတို့သည် မိစ္ဆာ၊ သွေးတို့သည် သန့်စင်အောင်ဆေးကြောရသည်။ ရေကို ရေနှင့် ဆေးကြောမှ သန့်စင်မည်၊ အာရီယန်လူမျိုးသည်သာ တတိယ အဖျာမန်နိုင်ငံကြီးကို ဂုဏ်တက်အောင် လုပ်နိုင်သည်ဟု ယုံကြည်သွား၏။

ဗီးရပ်သည် နာဇီစစ်စစ် တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ပညာတတ်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက် အပေါ် မျက်ကန်းမုန်းတီးမှု နေရာ၌ လူမှုရေးဖောက်ဖျက်မှုများနှင့် လည်းကောင်း၊ လူမျိုးရေး မုန်းတီးမှုနှင့် လည်းကောင်း အစားထိုး၍ ရက်စက်မှု၊ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုများဖြင့် လက်စားချေခြင်းကို ပြုလုပ်တော့သည်။

မီးရပ်သဘောပေါက်ထားသည်မှာ သူ့ကိုပေးအပ်ထားသော အရေးကြီးသည့် တာဝန်ဝတ္တရား ကျေပွန်ရန်မှာ ဂျူးတို့အား လုံးဝ နှစ်ထုတ်ပစ်ရေး အပေါ်တွင် မူတည်နေသည်ဖြစ်၏။

ဟာမန်း အက်ဒလာအား အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ထိုင်ခိုင်းနေစဉ် သူသည် တစ်နေရာ၌ ထိုင်နေရင်း ပြုံးလိုက်မိ၏။ နာဂိုကိုဋ်ကြည့်လိုက်သည်။ အက်ဒလာအား သူသည် ၁၀ မိနစ်ခန့် စောင့်ခိုင်းထားရဦးမည်။

ခန်းမကြီးတစ်ခုအတွင်း၌ တစ်ဝယက်တည်း ၁၀ မိနစ်ခန့် ထိုင်စောင့်နေရခြင်းဖြင့် စိတ်ဂယောက်ဂယက်ဖြစ်စေရန် ဖြစ်၏။

ဟာမန်းအက်ဒလာသည် ခုံ၏အစွန်း၌ ထိုင်ရင်း လက်နှစ်ဖက်တို့က သူ့ရင်ဘတ်ကို ပြန်၍အုပ်ထားသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို လွင့်ထွက်သွားမည်စိုး၍ ချုပ်နှောင်ထားသည့် ပုံ။

အခန်းတွင်း၌ မီးလုံးနှစ်လုံးသာ ထွန်းညှိ ထားသည်။ တစ်လုံးမှာ မီးရပ်ထိုင်နေသော စားပွဲအပေါ် တည့်တည့်၊ နောက်တစ်လုံးမှာ အက်ဒလာ၏ ခေါင်းပေါ် တည့်တည့်၌။

မီးရပ်၏ ဝက်သစ်ချ စားပွဲပေါ်၌ တယ်လီဖုန်း တစ်လုံး၊ ဆေးလိပ်ပြာခွက်တစ်ခုနှင့် မင်စုပ်စက္ကူတစ်ခုမှလွဲ၍ အခြားဘာမှမရှိ။ အခန်းထုတ်လုံး အခြားနေရာများ၌ မှောင်မည်းနေ၏။ အက်ဒလာအနေနှင့် အခန်းတွင်းတွင် မျက်စိအကျင့်

ရလောက်မှ မီးရပ်သည် တံခါးဖွင့်၍ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်၏။ ကျော၌ ရှိသော ဘုကြီးအား တတ်နိုင်သမျှမပေါ်စေရန် ဟန်လုပ်လျှောက်ခဲ့သည်။

မီးရပ်သည် အက်ဒလာအား လုံးဝမကြည့်ဘဲ စားပွဲ၏ နောက်ခံ၌ ဝင်ကိုင်သည်။ မျက်မှန်ကို ထုတ်သည်။ အံ့ဆုံကို သွဲသည်။ ဖိုင်တွဲတစ်ခု စားပွဲပေါ်တင်သည်။ အိတ်ထဲမှ နာဂိုကိုဋ်ကို ဘုတ်၍ စားပွဲပေါ်တင်သည်။ ဖိုင်ကိုလှန်၍ စာရွက်များကို ဝန်ဖတ်သည်။ အချို့ စာရွက်များကို အသေအချာဖတ်သည်။ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် အသံများပင် ထွက်၍ ဖတ်နေသည်။

အတန်ကြာမှာ စီးကရက်တစ်လိပ်မီးညှိ၍ ခုံကို ကျောမှီဆိုင်သည်။ ထိုအခါမှ သူ့မျက်လုံးများက အက်ဒလာကို ဘေးသဘောကြည့်သည်။ အက်ဒလာသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ခိုင်ဘတ်ပေါ်၌ အုပ်လျက် ရှိသေး၏။

သူ့အသံက အေးဆေးစွာ ထွက်သွား၏။
'အင်း...ခင်ဗျားကို ကျုပ် ဟာမန်းလို့ပဲ ခေါ်မယ်နော်'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ ခေါ်ချင်သလို ခေါ်နိုင်ပါတယ်'
'ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ပါမောက္ခကြီးလို့ ခေါ်ပါ'
ပြောရင်း သူက ဖိုင်တွဲကို ပြန်လှန်ကြည့်သည်။
'ဟုတ်ကဲ့...ပါမောက္ခကြီး'

‘ခင်ဗျား လုပ်ထားတဲ့ လူမျိုးရေး စစ်တမ်း လုပ်ငန်းက တကယ်ကို ကောင်းပါတယ် ဟာမန်း၊ ကျုပ်လဲ ခင်ဗျားကို အခုလို သီးသီး သန့်သန့် တွေ့ချင်လို့ စောင့်နေရတာပါ။ ဒါပေမယ့် အလုပ်တွေက အခုအချိန်မှာ သိပ်များနေလို့ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဗီးရပ် နားလည် ထားသည်မှာ ယခု လုပ်ငန်းသည် ဖာစ်တလာ ကိုယ်တိုင် လိုလို လားလား လုပ်ကိုင်နေသော လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။ ပထမပိုင်းတွင် ယခုလုပ်ငန်းမှာ တောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်းသာ ဖြစ်၏။ သို့နှင့် အမည်းရောင် လီလီနှင့် လူမျိုးရေးစစ်တမ်း အစီအစဉ်နှစ်ခုတိုးလာသည်။ ထို့ကြောင့် သူက ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လက်တွေ့အကောင်အထည် ဖော်နိုင်ရန် ရွှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုးကြည့်ခဲ့သည်။

ဟင်မလာနှင့် ဟေးဒရစ်တို့သည် ဂျူးလူမျိုး ပြဿနာများနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေချိန်၌ ဗီးရပ်သည် သူ၏ လုပ်ငန်းကို တိတ်ဆိတ် အေးဆေးစွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ သူ့လုပ်ငန်းမှာ သွေးနှောနေသော လူမျိုးစစ်တမ်း ကောက်ရန် ဖြစ်သည်။ ဂျာမန်သွေးတစ်ဝက် ပါသူ၊ လေးပုံတစ်ပုံ ပါသူ၊ ရှစ်ပုံ တစ်ပုံ ပါသူ စသဖြင့် လူမျိုးရေးစစ်တမ်း ကောက်ရန် ဖြစ်၏။ အက်ဒလာသည် အလွန် တန်ဖိုးကြီးလှသော စစ်တမ်းကို ပြုလုပ်ပေးခဲ့သည်။

‘ခင်ဗျား လုပ်ပေးထားတဲ့ စာရင်းက သိပ်ကောင်းတယ် ဟာမန်း’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘အခုစာရင်းအရ ဘယ်လောက်ရပြီလဲ၊ မိသားစု ၁၂ ဦး သား ၁၃ ဦး လား’

‘၁၅ ဦးပါ’

‘အင်း... ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့ထဲမှာ ခင်ဗျားဗီလုပ်ငန်း လုပ်နေတာ သိနေတဲ့လူ ရှိသလား’

‘မရှိပါဘူး ပါမောက္ခကြီး’

‘ကောင်းပြီလေ’

‘ဒါကြောင့်လဲ အခုည ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လာပြီး ဘီရင်ခံစာ လာပေးတာပါ’

ဗီးရပ်သည် နောက်တစ်ကြိမ် အက်ဒလာအား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သည်။

ဟာမန်း အက်ဒလာသည် အသက် ၅၄ နှစ်၊ အရပ်ပုသော်လည်း ဝသည့်လူထဲ၌ မပါ။ မီးခိုးရောင် ဆံပင်များက မုက်နှာပေါ်သို့ ကျနေတတ်သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်း အပေါ်၌ ချွေးများ အနည်းငယ် စိုနေသည်။

‘ကျုပ် စိတ်ဝင်စားနေတာတစ်ခုရှိတယ်ဟာမန်း၊ ခင်ဗျား အနေနဲ့ အခုလို ဂျူးတွေကိုပြန်၍ စာရင်းကောက်ရတာ စိတ်အနှောင့်အယှက်များ ဖြစ်မိသလားလို့ပါ’

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ အခုလို လုပ်ခွင့်ရတာပဲ ကျွန်တော်က ဝမ်းသာ နေမိတာပါ’

‘မီးရပ်သည် သူ့စာရွက်များကို လှန်ကြည့်ပြီး....’

‘ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ရတနာ အရောင်းအဝယ် လုပ်တယ် နော်....’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ဆိုင် ရှိပါတယ်’

‘အဲဒီဆိုင်ကို နိုင်ငံပိုင်သိမ်းပြီးပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့....’

‘ခင်ဗျားနေတဲ့ အိမ်ရောပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့....’

‘ခင်ဗျား အခုနေတော့ အမှတ် ၆၅ ကိုနီပလပ်မှာနော်၊ တစ်ထပ်လုံးလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ပါမောက္ခကြီး၊ အခန်းတစ်ခန်းနဲ့ မီးဖိုချောင် လေးပါ’

‘မိသားစု မရှိဘူးပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် သားက ရွှေတန်းမှာ ၁၉၁၆ ခု နှစ်က ဆုံးသွားခဲ့တယ်၊ ဇနီးက လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်က ဆုံးခဲ့ ပါတယ်’

‘နှလုံးရောဂါနဲ့ပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့....’

‘ခင်ဗျားမှာလဲ နှလုံးရောဂါ ရှိတယ်နော်’

‘ရှိတယ်ဆိုရုံပါ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်က တစ်ခါ ခံစားရဖူးတယ်၊ အခုတော့ ဆေးအမြဲဆောင်ထားရပါတယ်၊ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း ကျန်းမာနေပါပြီ’

‘ကောင်းတယ်၊ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားကို အဆုံးရှုံး မခံနိုင် ဘူး ဟာမန်း၊ အဲဒါတော့ ခင်ဗျား သဘောပေါက် ဝာပါ၊ ကျုပ်တို့ ပါတီထဲမှာ အခုလို သွေးနှောနေတဲ့ လူမျိုး ဖစ်တမ်း ကောက်ယူတာကို သိပ်မကျေနပ်ကြဘူး၊ သူတို့က ဂျူးလူမျိုး ဖစ်စစ်တွေပဲ ရွာနေကြတယ်၊ အစိုးရဌာနတွေမှာ တာဝန်ယူထားတဲ့ အရာရှိကြီးတွေ အဓိကပေါ့၊ အဲဒါကို အဓိပတိကြီးက ကျုပ်ကို စလုပ်ဖို့ တာဝန် ပေးလိုက်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားအနေနဲ့ အခုအလုပ်ကို လုံးဝ လျှို့ဝှက် လုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိထားပါ၊ ဟုတ်တယ်နော် ဟာမန်း၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ အက်စ် အက်စ် အဖွဲ့ ဝင်တွေ့ခဲ့တောင် ဒီ အကြောင်းကို စကားမဟပါနဲ့’

‘ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ ပါမောက္ခကြီး’

‘ပြောရရင်ဗျာ၊ မျိုးဆက်လေးဆယ်လောက်ပဲ နောက်ပြန် ခဲ့မိပါ၊ အဲဒီလောက်ဆိုရင်တောင် ခင်ဗျားမှာ လုပ်ရတာ အလုပ် တော်တော် များနေပါပြီ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပဲ ပါမောက္ခကြီး’

‘နောက် ခင်ဗျားကိုလဲ အာရီယန်(ဂျာမန်)အမျိုးအနွယ် ဖြစ်အောင် ကျုပ်လုပ်ပေးမယ်၊ ဒါဒါကတော့ ခင်ဗျားကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ပါ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဂျာမန် အမျိုးသမီးနဲ့တော့ အိမ်ထောင် မပြုနိုင်ဘူးနော်၊ ဒါက အသေးအဖွဲ့ပါ။ ခင်ဗျားလုပ်ငန်းတွေ အောင်မြင်လာတာနဲ့ အမျှ ခင်ဗျားအတွက် ကျုပ်တို့ စီစဉ်ပေးပါမယ်၊ အခုထက် ကောင်းတဲ့အိမ်၊ ဆိုင်အသစ်တစ်ခု၊ နောက်လုပ်ငန်းတွေလဲ လုပ်ရဦးမှာပေါ့’

အက်ဒလာသည် မျက်လုံးအစုံကို ပိတ်လိုက်၏။ ဂျာမန် တို့သည် ဂျူးတို့အား အပြတ်ချေမှုန်းပစ်မည်ကို ကြားခဲ့ဖူး၏။ ယခုမှ တရားဝင် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ နှုတ်ဖြင့် ပြောသည်ကို နားနှင့်ဆတ်ဆတ်ကြားရခြင်း ဖြစ်၏။

သူ တွေးလိုက်သည်။ ဘုရား.....ဘုရား.....ငါ့ဆိုင် ပြန်ရဦး မှာပေါ့၊ အိမ်ကောင်းနဲ့လဲ နေရဦးမယ်၊ ငါ့မှတ်ပုံတင် ကတ် ပြားမှာ ဂျူးဆိုတဲ့ စာလုံးကိုလဲ ဖျောက်ပစ်ပေး ခဲ့ရတော့ မယ်၊ လွတ်မြောက်တော့မယ်၊ မမျှော်လင့်ခဲ့သမျှ တို့ရတော့ မည်....

‘ဒီ အ တွက် ကျွန် တော် သိပ် ကျေးဇူး တင် မါတယ် ပါမောက္ခကြီး ခင်ဗျား’

အက်ဒလာ၏ အသံတို့သည် တုန်ယင်စွာ ထွက်သွားသည်။ သူ့နှလုံးသည်ပင် ပို၍ အခုန်မြန်လာသည် ထင်ရ၏။

ဗီးရပ်၏ အသံက ထွက်လာခဲ့သည်။

‘ဟာမန်း ခင်ဗျားကို ကျုပ် နောက်တစ်ခု ပြောလိုက် ဦးမယ်’

ဗီးရပ်သည် ထိုင်ရာမှထ၍ စားပွဲကိုကွေ့၍ လျှောက်လာ သည်။

‘ဟစ်တလာအနေနဲ့ ဂျာမန်နိုင်ငံကထွတ်ခွာသွားတဲ့ဩဇာ ရှိတဲ့ ဂျူးတွေကို လိုချင်နေတယ်၊ ဒီလူတွေဟာ တိုင်းမြည် အသီးသီးမှာ ပြဿနာ ရှာနေတဲ့လူတွေ၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ခဲ့နေတယ်’

ဗီးရပ်က စကားကိုရပ်၍ ဆက်ပြော၏။

‘အိတလီ၊ ပြင်သစ်၊ အီဂျစ်၊ ဂရိ၊ အမေရိက အဲဒီမှာ ချက်နေတဲ့ ဂျူးတွေစာရင်း၊ ခင်ဗျားတတ်နိုင်သလောက် လှုပ်ပေးပါ’

‘အခုကို ကျွန်တော် ဆီမှာ ပါလာပါတယ်၊ ပါမောက္ခ ကြီး’

ဗီးရပ်က ဂျူး၏ ပခုံးကို လှမ်း၍ ကိုင်လိုက်၏။

‘ခင်ဗျား စီးကရက် သောက်မလား’

အိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးကိုထုတ်၍ လှမ်းပေး လိုက်လေ သည်။

‘ပြင်ဆစ် စီးကရက်ပါ’

‘ကျေးဇူးပါပဲ’

အက်ဒလာသည် စီးကရက်ကို တုန်ယင်စွာယူ၍ မီးညှိလိုက်သည်။ အိတ်အတွင်းမှ စက္ကူများကို ထုတ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် မှာ တချို့ပါလာပါတယ်’

သူ့ ရွှေ့မှရှိသော စားပွဲပေါ်သို့ စာရွက်များကို တင်လိုက်သည်။

‘မိသားစု စာရင်းတွေ ချည်းပါ။ မွေးစာရင်းတွေလဲ ပါပါတယ်။ ဒီလူ အော်စကာဘရောင်းဟာ ဘာကိစ္စတွေ တစ်ဦးပေါ့’

ဟာမန်းက စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်၍ ဇယားကို ပြလိုက်၏။

‘ကျွန်တော် မျိုးရိုးလေးဆက်အထိ လိုက်စုံစမ်း ခဲ့ပါတယ်’

အက်ဒလာက စာရွက်ကိုကိုင်ပြီး....

‘သူ့ ရဲ့ အမေဘက်က အဘိုးက ဂျူးပါ။ ဂျီရှမီးစတင်း၊ သူက ဂျူးတုရားကျောင်းမှာလည်းလူကြီး၊ အဲဒီကနေ ဘာကို ထောင်တာပဲ။ သူကနေ မွေးတဲ့မျိုးရိုး အစဉ်အဆက် အားလုံး ကျွန်တော်စာရင်း ပြုထားပါတယ်။ တူတွေ၊ တူမတွေ၊ ဝမ်းကွဲတွေ အားလုံး ၄၆ ယောက်ပါ’

‘ဟုတ်ပြီ၊ ခင်ဗျားစာရင်းက သိပ်တန်ဖိုးရှိတယ်။ အက်စ်အက်စ်တွေကတော့ ဘရောင်းနောက်ကို ဆက်လိုက်ပြီး ကြည့်ဒိုက်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကတော့ ကျုပ် တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ စာရင်းတွေ ပေးပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ပါမောက္ခကြီး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က ပါမောက္ခကြီး စာနဲ့လှမ်းမှာဖူးတယ်။ အဲဒီစာထဲမှာ အမည်းရောင် လီလီအကြောင်းပါတယ်’

ဗီးရပ်ဆည်ပင် အံ့ဩသွား၏။

‘ခင်ဗျားအမည်းရောင် လီလီအဖွဲ့အကြောင်း သတင်းရလာလား’

ဗီးရပ်သည် သူ စိတ်ဝင်စားသည့် အကြောင်းအရာဖြစ်၍ ဘန်ဆောင် ဖိုးကွယ် မထားနိုင်တော့။

အက်ဒလာက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

‘ဘယ်မှာလဲ’

ဗီးရပ်သည် အက်ဒလာအား လက်ပြန်၍ပင် တောင်းလိုက်သည်။

အက်ဒလာက စာရွက်များ ထပ်မံထုတ်၍....

‘ဒီမှာပါ၊ ရိန်းဟတ်နဲ့အဆက်အသွယ်ရှိမှန်း ပါမောက္ခကြီး သိပြီး မှာပါနော်’

‘အင်း...ကျုပ်တို့အားလုံး သိပြီးသားပါ’

ဗီးရပ်သည် မျက်မှန်ကိုချွတ်၍ စာရွက်များကို စားပွဲပေါ်၌ အင်လိုက်၏။ သူ့မျက်လုံးများက ပို၍ စူးရှလာသည်။ သို့သော် အသံကမူ မပြောင်းလဲနိုင်။ ပါးစပ်မှ စီးကရက်ကို ချွတ်၍ ပြာခွက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

‘ကျုပ်တို့ ရိန်းဟတ်ကို ဖမ်းလိုက်ပြီး ပါပြီ၊ ဒါကပြီးခဲ့ပြီပဲ။ အခုဟာက နာမည်တွေ လိုချင်တာ၊ ရတနာကုန်သည်တွေရဲ့ နာမည် ဖြစ်မယ်’

‘ကျွန်တော် မှာနာမည်တွေ ပါလာပါတယ်၊ လူစာရင်း ဇယားထဲ ပါပါတယ်’

ဗီးရပ်သည် စာရွက်များကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကြည့်နေသည်။ သူ့လှုပ်ရှားမှုများကို ချက်ချင်းပင် ပြောင်းလဲ ပစ်လိုက်သည်။ ‘သာမန်အရပ်သားများ အသုံးပြုသော သိလိုသည့် သက်သက် မေးသည့် မေးပုံမေးနည်းနှင့် မေးရန် ဖြစ်၏။

မေးသူက မည်သည့်အရာမှ ရွေ့မှုကြောင်းမပေး သို့သော် ခင်မင်ရင်းနှီးမှု မရှိသော လူပုဂ္ဂိုလ်များကို မေးသည့်နည်း ဖြစ်သည်။ ယင်းနည်းကို သူသည် အဒေါ့ ဟစ်တလာထံမှ တတ်မြောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

‘ခင်ဗျား ကော်ဖီ သောက်မလား’
ရှုတ်ခြည်းပင် မေးခွန်းမေးလိုက်သည်။ မျက်နှာက တတ်နိုင်သရွေ့ ပြုံးထား၏။

‘တောင်အမေရိကက တင်သွင်းထားတဲ့ ကော်ဖီ မှုန့် စစ်စစ်နဲ့ ဖျော်တာလေ’

‘ဟုတ်ကဲ့ - ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

အက်ဒလာသည် အိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်၍ မျက်နှာကို သုတ်လိုက်၏။ သူသည် ကော်ဖီအတူ သောက်ရသည်မှာ တစ်လခန့် ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ကော်ဖီစစ်စစ် သောက်ခဲ့ရသည့် အချိန်ကို စဉ်းစား၍ပင် မရတော့။

ဗီးရပ်သည် ထိုင်ရာမှထ၍ အခန်းထောင့်ရှိ ပီးဖိုလေးပေါ်၌ တင်ထားသော ကော်ဖီအိုး ရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။

‘နို့ ထည့်မလား’

‘ဟုတ်ကဲ့...’

နို့ အစင်နှင့်ပင်ကော်ဖီသောက်ရတော့မည်ဟု အက်ဒလာ တွေးလိုက်မိသည်။

အက်ဒလာသည် ကော်ဖီကို မျက်စိအစုံမှိတ်၍ အသာ စုပ်သောက်လိုက်သည်။ လည်ချောင်းထဲ ဝင် သွားသော ကော်ဖီ၏ အရည်တို့ကို နည်းနည်းချင်း အရသာ ခံနေလေသည်။

‘ကဲ... ဧပြီစမ်းပါ။ အမည်းရောင် လီလီ အကြောင်း ခင်ဗျား ဘယ်လောက် သိထားသလဲ’

‘ဟားရိန်းဟတ်ဟာ ဂျူး ကျောင်းဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ အက်စစ်စတန်းဖီးအိမ်ကို မကြာခဏလာတတ်တယ်။ စတန်းဖီးဟာ တက္ကသိုလ်မှာ နိုင်ငံရေး သိပ္ပံ ပညာရပ်ကို သင်ခဲ့တဲ့လူပေါ့။ သူဟာ ဒါချူစခန်းကို အပို့ မခံရခင်အထိ စာသင်ခဲ့တာပဲ’

‘သူက ကျွန်မြူနစ်တစ်ယောက်လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆိုရှယ် ဒီမိုကရက် တစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမယ့် အဓိပတိကြီးနဲ့ နာဇီပါတီကို လုံးဝ ဆန့်ကျင်တဲ့ လူပေါ့။ ဟစ်တလာဟာ အဓိပတိကြီး အမည်မခံခင်အချိန်ထိ လူငယ်တစ်ခုနဲ့ အတူ စုပြီး ခိုင်းဖိကယ် ဆိုတဲ့ လက်ကမ်း စာစောင်ကို ထုတ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီစာစောင်ရဲ့ အဓိကရည်ရွယ် တာက လူငယ်တွေအတွက်ပဲ။ လူကြီးတွေကို ပြောလှောင် ထားတာတွေလဲ ပါတယ်ပေါ့။ ဒီနောက် ဟားဟစ်တလာ’

ဗီးရပ်က ဝင်၍ ပြင်ပေးလိုက်သည်။

‘ခေါင်းဆောင်ကြီးလို့ ခေါ်ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့...ခေါင်းဆောင်ကြီးဟာ အဓိပတိ အမည်ခံပြီး တာနဲ့ ပို၍ စူးစူးစိုက်စိုက်ရေးလာခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ ရိန်းဟယ် ဟာ ပါဝင်ရေးသားခဲ့တာပေါ့။ သူပဲ တည်းဖြတ်ပေးတတ်၊ သူလဲ မကြာခဏ ပါဝင် ရေးခဲ့တယ်။ စတန်းဖီးက အဲဒီ စာစောင်မှာ အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်ပေါ့။ ပုံနှိပ်ပေးတဲ့လူကတော့ ဧော်စကာပရော့’

ဗီးရပ်က ဝင်ဖြည့်သည်။

‘ဘာလင်စိတ်ဓာတ်သတင်းစာ ထုတ်တဲ့လူ’

‘ဟုတ်ကဲ့...အဲဒီအချိန်မှာ လူငယ်တွေဟာ အမည်းရောင် လီလီအဖွဲ့ကိုဖွဲ့ပြီး ဂျာမဏီမှာရှိတဲ့ လူငယ်တွေကိုထွက်ပြေးလို့ ရအောင် ကူညီခဲ့တယ်’

‘သူတို့က လူတွေကို ဘယ်လိုစုခဲ့သလဲ’

‘အမည်းရောင်လီလီအဖွဲ့က ဒီပြင်အဖွဲ့တွေနဲ့ မတူပါဘူး ပါမောက္ခကြီး၊ သူတို့အဖွဲ့က တစ္ဆေသရဲတွေလို ကိုယ်ဖျောက် သားကြတယ်။ ပန်းပွင့်တဲ့အချိန်ပဲ ပန်းရှိသလို သဘောပါ’

‘သူတို့ ဘယ်လို လှုပ်ရှားကြသလဲ’

‘သူတို့က ဆွစ်ဘဏ်မှာ ငွေတွေအပ်ထားတယ်။ နိုင်ငံကူး လက်မှတ်အတူတွေ လုပ်တယ်။ တစ်နေရာက တစ်နေရာကို ပို့ပေးတယ်။ အားလုံး လုပ်တာပါပဲ’

‘လူငယ်တွေက လုပ်သလား’

အက်ဒလာက ခေါင်းညိတ်ပြုသည်။

ဗီးရပ်သည် ခေါင်းပင် ခါလိုက်မိသည်။ ဟစ်တလာသာ ဤသတင်း ကြားပါက စိတ်မည်မျှ ဆိုးလိုက်မည်နည်း။

အက်ဒလာက ဆက်ပြောသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ စိတ်ပါတဲ့လူငယ်တွေပါ’

‘လူငယ်တွေကို ရိန်းဟတ်နဲ့ စတန်းဖီးတို့က နိုင်ငံရေး စိတ်ဓာတ်သွင်းပေးတယ်ပေါ့ အင်း’

ဗီးရပ်သည် ညည်းညည်းညူညူ ပြောလိုက်သည်။

အက်ဒလာက ခေါင်းညိတ်ဖြေသည်။

‘ဒိုင်းဖိကယ်စာစောင်ရဲ့ အယ်ဒီတာကတော့ ဂျူးလူငယ် တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ အဲဗရန်ဂုဖီဆန်ပါ။ သူက အခုမှ နှစ်ဆယ် ငါးနှစ် လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ သူ့ရဲ့ အခင်မင်ဆုံး သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ဝါနာဂက်ဟတ်နဲ့ဂျိုချင်ဝဲဘာတို့ပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်တော် နားလည်လိုက်တာက အမည်းဆောင် လီလီအဖွဲ့ရဲ့ခေါင်းဆောင်ဟာ ဝုဖီဆန်ပါပဲ။ ဒီတိုင်းပြည်ကနေ ဂျူးတွေ ထွက်သွားဖို့ တာဝန်ယူတဲ့ လူက ဂက်ဟတ်ပါ။ ဝဲဘာက ငွေကိစ္စတွေ တာဝန်ယူတယ်။ စာရွက် စာတမ်းနဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တု၊ မှတ်ပုံတင်အတုတွေ လုပ်ပေးတယ်’

ဗီးရပ်သည် အက်ဒလာ၏စကားကိုနားထောင်နေရင်းပင် သူ့ မေးခွဲ ကိုသူပုတ်နေ၏။ ယခုတော့ သူ့ အဖို့ရှင်းလင်းစွာ နားလည်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

‘သူတို့အတွက် ခေ့ကြေးတွေ ဘယ်ကရသလဲ’

‘ချမ်းသာ ကြယ်ဝတဲ့ ဂျူးတွေက လူဒါန်းလာတယ်။ နောက် ဒီမှာနဲ့ ပြင်ပနိုင်ငံတွေမှာ ရှိတဲ့ တချို့ လူတွေက ပေးကမ်းကြတယ်’

‘ဝုဖီဆန်နဲ့လူငယ်လေးနှစ်ယောက်လောက်ကနေ အခုလို ပွပ်ရွာမှုတွေကို တာဝန်ယူ လုပ်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား’

ဗီးရပ်သည် အက်ဒလာပြောသော သဘင်းကို သေချာ စရာနဲ့ ထပ်မံမေးလိုက်၏။

‘ကျွန်တော်တော့ မှန်တယ်လို့ ထင်တယ်။ စတန်းဖီးက အဖွဲ့ကိုဖွဲ့စည်းပေးတယ်။ ဝုဖီဆန်က တကယ်တော်တဲ့ လူငယ် လေး တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော် သိရသလောက် တကယ် လက်တွေ့လုပ်ကိုင်နေတဲ့လူက သူပဲ’

‘ခင်ဗျားက ဒါတွေကို ဘယ်လို လုပ်ပြီး သိလာသလဲ’

အက်ဒလာသည် စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှ အသံတိတ်သွား၏။ ‘ဂျိုချင်ဝဲဘာက ကျွန်တော်ရဲ့ တူပါ။ ဒီကောင်လေးနဲ့ ကျွန်တော်က သိပ်မတွေ့ရပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့ အမေ၊ ကျွန်တော့်ညီမကို မေးရင်းနဲ့ သိလာတာပါ’

‘ဒီအဖွဲ့အစည်းထဲမှာ လူတယ်နှစ်ယောက်လောက် ပတ် သက် နေသလဲ’

အက်ဒလာက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

‘အဲဒါတော့ အသေအချာမပြောတတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ထင်တာတော့ ၁၀ယောက်၊ ၁၂ယောက်လောက်ပဲ ရှိမယ်။ ဘာလင်၊ မူးနစ်၊ လင့်၊ ပါရီ၊ ဇူးရစ် အားလုံးပေါင်းမှ ဒီလောက်ပဲ ရှိမယ်’

‘အားလုံး ဂျူးတွေပဲလား’
‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ဂျူးတွေလဲ ပါတယ်၊ ဒီပြင်လူမျိုးတွေလဲ ပါတယ်’

‘ဘယ်လိုလုပ် သူတို့ ဆက်သွယ်ကြသလဲ’

ဗီးရပ်သည် သူ့ဘာသာသူ့မေးလိုက်ပြီး ဟင်တလာသာ သိသွားပါက မည်မျှဒေါသဖြစ်မည်မသိဟု စဉ်းစားလိုက်မိသည်။ တစ်ဆက်တည်း မေးလိုက်၏။

‘ကျုပ်တို့ ဒီဝတ်ဆန်ကို ဘယ်လိုရှာလို့ရမလဲ’

‘အဲဒါကပြဿနာပဲ ပါမောက္ခကြီး၊ ဘယ်သူမှမသိကြဘူး၊ သူတို့အဖွဲ့စဉ်ရင်းက ဘယ်မှာမှမရှိဘူး၊ သူတို့က အဖွဲ့သဘော မဟုတ်တော့ သူတို့ ပေါ်ချင်တဲ့ အချိန် ပေါ်လာတယ်၊ ဝတ်ဆန်ကို မတွေ့ကြတာ လန့်တောင် ချိပြီး ကြာနေပြီ၊ ကျွန်တော်ယုံကြည်ထားတာပြောရရင် သူက ဒီဘာလင်မှာပဲ ရှိမယ်၊ ဒီလောက်ပဲ ကျွန်တော် သိပါတယ်’

ဗီးရပ်အား လက်နှိပ်စက်ရိုက်ထားသောစာရွက်တစ်ရွက် လှမ်းပေးလိုက်သည်။ စာရွက်တွင် နှစ်ကော်လံခွဲ ရိုက်ထားသော အမည်နှင့် လိပ်စာများ ပါ၏။

‘ဒီစာရင်းထဲမှာ ဝတ်ဆန်နဲ့ ဆက်သွယ်နေတဲ့ ဆွေမျိုး ၄၀ ယောက် စာရင်းပါ၊ မျိုးရိုးသုံးဆက်အထိ လိုက်စုံစမ်းပြီး ဝမ်းကွဲ မောင်နှမတွေ၊ တူ၊ တူမ အရင်းပါ၊ အဲဒီလိုပဲ၊ ဝဲဘာနဲ့ ဂက်ဟတ်တို့ရှိ စာရင်းတွေလဲ ပါပါတယ်’

ဗီးရပ်သည် အလွန်ကျေနပ်သွား၏။

‘ဟာမန်း ခင်ဗျားရှိ အစီရင်ခံစာဟာ သိပ်တန်ဖိုးရှိတယ်၊ ဒါကို ခင်ဗျား တစ်လလောက် အချိန်ယူ လုပ်ရမှာပေါ့ ဟုတ်လား’

‘သုံးပတ်လောက်ပဲ ကြာခဲ့ပါတယ်’

‘အံ့ဩဖို့ကောင်းတယ်၊ ဂက်စတာပိုတွေ့တောင် လပေါင်း များစွာ ကြာအောင် စုံစမ်းပေးမယ့် ဘယ်လိုမှ ရှာလို့ မရခဲ့ဘူး’

‘သူတို့က ဂျူးတွေမှ မဟုတ်ဘဲ ပါမောက္ခကြီး’

‘ဟုတ်တယ် ဟာမန်း’

ဗီးရပ်ကအက်ဒလာအား ပြုံးပြီး ပြလိုက်သည်။ အက်ဒလာသည် ယခုမှ သက်သေသင့်သက်သာ ရှိသွားဟန် ရှိ၏။ ပခုံးပေါ်မှ ချွေးများကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် သုတ်နေသည်။

‘အဲဒါတွေ မှန်ကြောင်း ကျွန်တော် သက်သေပြနိုင်ပါတယ်’

ဗီးရပ်က စာရင်းကို ကြည့်နေရင်း....

‘ဆက်သေပြစရာမလိုပါဘူး ဟာမန်း၊ ကျုပ်မှာ အမည်နဲ့ လိပ်စာသာရ၊ ဒီကောင်လေးတွေ ပန်ခံအောင် ကျုပ်လုပ်ဆတ်ပါတယ်’

ဗီးရပ်သည် စာရင်းကိုဖတ်နေရင်း သူ့လက်ချောင်းများသည် တစ်နေရာ၌ ရပ်တန့်သွား၏။

‘ဒါ...သူ့ညီမလား၊ ဂျင်နီဖာဂိုး ဆိုတာလေ’

‘ဝမ်းကွဲညီမပါ...ပါမောက္ခကြီး၊ သူ့အမေက ဝမ်းဆန့်တို့ဆွေမျိုး ဂျူးနဲ့လက်ထပ်လိုက်တယ်လေ၊ ဂျင်နီဖာက ခရစ်ယာန်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်’

‘ဂျင်နီဖာ့ လိပ်စာက မပါဘူးနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သူက လွန်ခဲ့တဲ့သုံးပလောက်က ပျောက်သွားတာ၊ ရွာလို့မရတော့ဘူး’

ဗီးရပ်သည် ခေါင်းမော့၍ အခန်းထောင့်ကို လမ်းကြည့်နေလိုက်၏။ ပြီးမှ လက်တစ်ဖက်ကိုချိတ်လိုက်သည်။ အက်ဒလာသည်ပင် ထိတ်လန့်သွား၏။

‘သူ့ ဘယ်ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိပြီ’

ဗီးရပ်သည် စားပွဲအံ့ဆွဲကို ဆွဲထုတ်သည်။ အထဲမှ ဖိုင်တွဲတစ်ခုကို ဆွဲလိုက်၏။ အံ့ဆွဲထဲ၌ ဥရောပတိုက်ရှိ မြို့များစွာမှ သူလျှိုတို့၏အစီရင်ခံစာများရှိသည်။ ပါရီမြို့မှ ဗွန်မိတ်စတာ၏ အစီရင်ခံစာလည်း ရှိသည်။ ဗီးရပ်သည် စာရွက်များကို လှန်၍ရှာနေရာမှ....

‘အင်း...ဟုတ်တယ်၊ ကီးဂန်နဲ့ ပတ်သက်နေတာပဲ’

ဗီးရပ်သည် ကုလားထိုင်ကို ကျောမှိုလိုက်ရင်း ပြုံးသည်။ အပတ်စဉ်မှန်မှန် လာနေသော ပျင်းရိဖွယ် ကောင်းသည့် အစီရင်ခံစာများကို ဖတ်ခဲ့သည့်အတွက် လည်းကောင်း၊ ယင်းအစီရင်ခံစာများ၌ပါခဲ့သည့်ကီးဂန်နှင့်ဂိုးတို့၏အကြောင်းကို သတိရသည့်အတွက်လည်း သူ့ကိုယ်သူ ကျေနပ်ဂုဏ်ယူလိုက်ခဲ့သည်။

‘သူက အဆိုတော်ပဲ၊ အမေရိကန်လူမည်း ဂျပန်သီချင်းတွေဆိုတယ်၊ သူက အမေရိကန်လူလိမ် ရုမန်းရှင်မိတ်ဆွေပဲဆိုတာ ကျုပ် သိထားပါတယ်’

အက်ဒလာကို သူ ပြုံး၍ကြည့်ပြီး။

‘ဝမ်းဆန့် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သူ့သိတယ်၊ သူလဲ အမည်းရောင် လီလီအဖွဲ့ကပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူက ပါရီမှာရောက်နေတယ်’

* * *

အက်ဒလာသည် လမ်း အတိုင်း လျှောက် လာ ခဲ့သည်။ ရင်ဘတ်ကို သူ့လက်များနှင့် အုပ်ထားလျက်ရှိ၏။ မိုးက ရွာ

နေပြီဖြစ်၍ သူ့ဆံပင်၊ သူ့အဝတ်အစားများအားလုံး ရွဲရွဲ
စိုလျက် ရှိနေ၏။ ပခုံးကိုတွန့်၍ ခေါင်းကိုင်ကာ လျှောက်
လာခဲ့သည်။ ဆေးသောက်ရန် လိုအပ်နေပြီကို သူသိနေ၏။
သူ့နှလုံးသည် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် မြန်စွာခုန်နေ၏။

သူ တွေးလိုက်သည်။ ဆိုင်အသစ်တစ်ဆိုင်၊ နေရာကောင်း
ကောင်း၌ နေရတော့မည်။ မှတ်ပုံတင်၌လည်း ကျမန်လူမျိုး
အမည် ပြောင်းလဲ ခံရတော့မည်။ မထင်မှတ်စရာများ ဖြစ်
သည်။

သူ လျှောက်နေသည့်နံဘေးသို့ ကားတစ်စီး ကပ်လာ၏။
ကားထဲမှ အသံတစ်သံ ထွက်လာသည်။

‘ဟာမန်း အက်ဒလာ’

သူ့လှည့်ကြည့်ရန် ကြိုးစားလိုက်သောအချိန်၌ လက်နှစ်
ဖက်က သူ့အား သိုင်းဖက်ပြီး ဖြစ်သွား၏။ လက်ကိုင် အိတ်
သည် ပလက်ဖောင်း ပေါ်သို့ ကျသွားသည်။

အက်ဒလာက စကားပြောရန် ပါးစပ်ကို ဟလိုက်သည်။
သို့သော် သူ့နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်သို့ အဝတ်တစ်ခုက ဖုံးအုပ်
သွားသည်။

ကလိုဖောင်း မေ့ဆေးအနံ့ ရှိရှိမိပြီး သူ အားလုံးကို
မေ့သွားတော့၏။ လူနှစ်ယောက်က သူ့အား ကားအတွင်းသို့
ဆွဲသွင်းသွားသည်။ အက်ဒလာအိတ်ထဲမှ ဆေးပုလင်းလေး

တစ်လုံးသည် ထွက်ကျကာ လမ်းဘေး ရေမြောင်းထဲသို့ လိမ့်
ကျသွား၏။

* * *

ဗီးရပ်သည် ညနေစာ မစားမီ အချိန်အနည်းငယ် ရနေသေး
သည်။ ခုံဘင် ကျောမှိုထိုင်ရင်း စဉ်းစားသည်။ ဟင်မလာနှင့်
ဆက်နွယ်ပြီး အလုပ်လုပ်ရသည်မှာ သူ့အတွက် အလွန်
သတိထားရသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျမန် လူမျိုးတို့သည် ကျူးတို့
အပေါ် သနားကြင်နာစိတ်များ ရှိလာကြ၏။ အထူးသဖြင့်
တာဝန်ကြီးကြီး ယူထားရသော အရာရှိကြီးများသည် ကျူးတို့
အပေါ် ညာတာထောက်ထားမှုများ တွေ့နေရ၏။

ထို့ကြောင့် ဟင်မလာ၏ လက်အောက်ရှိ စခန်းများမှ
တာဝန်ရှိ အရာရှိများကို ဆက်ဆံရသည့်အခါ သတိထားရ
သည်။

သို့သော် ဒါချာစခန်းမှ စခန်းမှူး သိယိဒိုအိုက်မှာမူ ဗီးရပ်
ဆက်ဆံ၍ရသည့် အရာရှိကြီးတစ်ဦး ဖြစ်၏။

ဗီးရပ်က ဒါချာစခန်းသို့ တယ်လီဖုန်းဖြင့် လှမ်းဆက်လေ
သည်။

‘တယ်ဒီ...ဝီလျ် ဗီးရပ်ပါ’

‘ကောင်းပြီ...ဝီလီ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ’

‘စခန်းအခြေအနေ တယ်လိုလဲ’

‘ကောင်းပါတယ်’

‘ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူးလား’

‘မရှိပါဘူး၊ ဂျူးတွေက ပြဿနာမရှာတတ်ပါဘူး၊ နိုင်ငံ
ရေး အကျဉ်းသားတွေကသာ ပြဿနာရှာတတ်တာ၊ အခု
စခန်းမှာ ပြဿနာက လူများလွန်းတာပဲ’

‘ဒါနဲ့တယ်ဒီ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်မေးစရာ ဘစ်ခုရှိလို့၊
ခင်ဗျားဆီမှာ စတန်းဖီးဆိုတဲ့ အကျဉ်းသား တစ်ယောက်
ရှိတယ် မဟုတ်လား’

‘ကျောင်းဆရာလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘သူ့ဆီမှာ အမည်းရောင် လီလီနဲ့ပတ်သက်ပြီး သတင်း
မေးစရာရှိတယ်၊ အဓိပတိကြီးက အဲဒီအဖွဲ့အကြောင်း သိပ်
သိချင်နေလို့’

‘စိတ်မကောင်းစရာပဲ ဝီလီ၊ ခင်ဗျား နောက်ကျသွား
တယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘စတန်းဖီး သေသွားတာ တစ်လလောက်ရှိပြီ’

‘ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘သူက အလုပ်ကြမ်း မလုပ်နိုင်ဘူးဗျ၊ အအေးမိပြီး သေ
သွားတာပဲ’

‘ဒုက္ခပဲ...’

‘အေးဗျာ၊ နောက်တစ်ယောက်ယောက် မေးလို့ မရ
ဘူးလား’

‘မေးရမယ့်လူ မသိသေးဘူးဗျ’

တယ်လီဖုန်းချပြီးသည့်အခါ ဗီးရပ်သည်ခုံကို ကျောမိုထိုင်
ပြီး ကော်ဖီကို မေ့သောက်လိုက်၏။ အမည်းရောင် လီလီ
အဖွဲ့၏သတင်းသည် အဆုံးသတ်သွားပြီ ဖြစ်၏။ ဗီးရပ်စဉ်းစား
ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ယောက်သာ ကျန်တော့သည်။

ဂျင်နီဖာဂိုးနောက် လိုက်ရန်ဖြစ်သည်။

မှောင်ရိပ်ထဲမှ လူ၏ လက်တစ်ဖက် လှုပ်ရှားသွားပြီး၊
သူ့ ရှေ့သို့ ဖိုင်တွဲများ ကျလာသည်။

မှောင်ထဲမှလူ၏အသံက ထွက်လာ၏။

‘ခင်ဗျားလုပ်တာတွေ မှားနေတယ်၊ ဟား အက်ဒလာ’

‘ဒါက ခင်ဗျားတို့အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး’

‘ခင်ဗျား လုပ်ခဲ့တာတွေအားလုံး ကျွန်တော်တို့ သိထား
တယ်၊ မိသားစု ၁၅ စု၊ လူပေါင်း ၆၄ ယောက် အားလုံး
ဒါချာစခန်းကို ခင်ဗျားပဲ ပို့ထားခဲ့တာ၊ ခင်ဗျားဟာ ကိုယ့်
လူမျိုး ကိုယ်ပြန်သတ်တဲ့ လူသတ်သမားပဲ’

‘ကျုပ်လူမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘သွေးက အတူတူပါပဲ’

‘ကျုပ်သွားပါရစေတော့ဗျာ’

‘ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ ခိုင်းစရာတစ်ခုရှိတယ်၊ ဟာမန်း
အက်ဒလာ၊ အခုညပဲ ခင်ဗျားကို ဘာလုပ်ကနေ ခေါ်ထုတ်
သွားမယ်၊ မနက်ဖြန် အခုအချိန်လောက်ဆို ခင်ဗျားဟာ
ကြားနေနိုင်ငံတစ်ခုခုကို ရောက်သွားမယ်၊ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်၊
လေယာဉ်လက်မှတ် အားလုံးရမယ်၊ ခင်ဗျား အင်္ဂလန်သွား
မလား၊ အမေရိက အားမလား၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက
ကျွန်တော်တို့ကို ပထမဆုံး ပြောရမှာက ပီးရပ်ကို ခင်ဗျား
ဘာတွေ ပြောခဲ့သလဲ ဆိုတာပဲ’

ဆခန်း (၂၁)

အက်ဒလာ သတိရလာသည့်အခါ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ကိုက်
ခဲနေ၏။ မှောင်မည်းနေသော အခန်းတွင်းရှိ ခုတင်တစ်ခု
ပေါ်၌ သူ ရောက်နေသည်။ သူ အသာထသည်။ ကြမ်းပြင်
သို့ ခြေထောက် ထောက်မိခိုင်း၌ အိပ်ရာဘေး၌ သူ့ အိတ်ကို
တွေ့ရ၏။

အခန်းတွင်းရှိ မီးသည် ချက်ချင်းပင် လင်းထိန်သွား၏။
ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ မီးလုံးက လင်းသွားခြင်းဖြစ်သည်။ မီးလုံးက
သူ့ကို တည့်တည့် ထိုးထား၏။ မီးလုံးနောက်၌ လူတစ်
ယောက် ခုံနှင့် ထိုင်နေသည်။

အက်ဒလာက လှမ်းမေးသည်။

‘မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ငါ့ကို ဘာလို့ ဖမ်းထားတာလဲ၊ ငါ
ဘာမှ....’

‘ကျုပ် ဂျာမနီက မဆွက်နိုင်ဘူး’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခင်ဗျားသွားရမယ်၊ ခင်ဗျားဟာ အခန်းကျဉ်းလေး တစ်ခုထဲမှာ ပိုးဟပ်လို အောင်းနေပြီး၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေတွေ ကိုယ်ပြန်ပြီး သစ္စာဖောက်နေတယ်။ အဲဒါတော့ ဆက်ပြီးလုပ်နေလို့ မဖြစ်ဘူး ဟားအက်ဒလာ၊ ကျွန်တော်တို့ ပြောတဲ့အတိုင်း ခင်ဗျားလက်ခံပါ။ ခင်ဗျားဟာ လွတ်လပ်တဲ့ လူ ဖြစ်သွားပြီး၊ ခင်ဗျားအတွက် အလုပ်က အဆင်သင့် စောင့်နေမှာပါ’

‘ဪ... အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေဆီမှာ ကျုပ်က အလုပ်သမား ဘဝနဲ့ သွားနေရမှာလား၊ ကျုပ်က ဂျာမနီလူမျိုး၊ ဒီနိုင်ငံက ကျုပ်နိုင်ငံ’

‘မဟုတ်ဘူး ဟားအက်ဒလာ၊ ဒီနိုင်ငံဟာ ခင်ဗျားရဲ့ နိုင်ငံလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ဘာမှလုပ်လို့ မရတော့ဘူး၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းတွေလဲ ကိုယ်မပိုင်တော့ဘူး၊ အလုပ်လုပ်ရဖို့လဲ မရှိတော့ဘူး၊ ခင်ဗျားပစ္စည်းတွေလဲ သူတို့သိမ်းသွားကြပြီ၊ ခင်ဗျား ဘက်စာရင်း၊ ခင်ဗျားအိမ်၊ ခင်ဗျားပိုင်ဆိုင်သမျှ အားလုံး သူတို့သိမ်းသွားကြပြီ၊ ဒါကို ခင်ဗျားက သူတို့အတွက် သူလျှို အလုပ် ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ပေးနေတာလဲ’

‘အသက်ရှင်နေနိုင်အောင် ကြိုးစားနေရတာ’
‘ကျွန်တော်တို့လဲ ဒီလိုပါပဲ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ဒီအလုပ် ဆက်မလုပ်နိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့ လုပ်ရတာပါ’

အက်ဒလာက မေးခွန်း ပြန်မေးလိုက်သည်။

‘ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ ပြောတာလက်မခံရင် ဘာလုပ်မှာလဲ သတ်ပစ်မှာလား’

မှောင်ရိပ်ထဲမှ လူ၏အသံက တိတ်သွား၏။

‘မလုပ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့လုပ်မယ့်အလုပ်က ခင်ဗျားရဲ့ ဓာတ်ပုံကို ဘာလင်စိတ်ဓာတ်ဆိုတဲ့ သတင်းစာမျက်နှာဖုံးမှာ ချိတ်ပြီး ထည့်မယ်၊ ခင်ဗျားကြောင့် အကျဉ်းစခန်း ဧရာဂ် သွားတဲ့လူစာရင်းပါ ထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ ဒီတော့ ဂျာမနီမှာ ရှိတဲ့ ဂျူးတွေ အားလုံးဟာ ခင်ဗျား ဘာတွေလုပ်တယ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူဆိုတာ သိသွားမယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားဟာ ဗီးရပ်ဆီမှာရော၊ ဒီပြင် တစ်ယောက်ယောက် ဆီမှာရော ဂျူးသစ္စာဖောက်အဖြစ် အလုပ် လုပ်လို့ မရတော့ဘူးပေါ့၊ ဒီတော့မှ သူတို့က ခင်ဗျားကို ခင်ဗျား ပို့လိုက်လို့ ဒါချာ စခန်းကို သွားရတဲ့လူတွေ လမ်းစဉ်အတိုင်း အကျဉ်းစခန်း ပို့လိုက်မှာပဲ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားစဉ်စားပါ’

အက်ဒလာ ခေါင်းခါလိုက်၏။

‘မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်မလုပ်နိုင်ဘူး၊ သူတို့က ကျုပ်ကို သတ်ပစ်ကြမှာ’

‘ခင်ဗျားမှာ ရွေးစရာ လမ်း မရှိ တော့ဘူး ဟာမန်း အက်ဒလာ၊ လွတ်လပ်စွာ ထွက်သွားမလား၊ သေမလားပဲ၊ ဒီည ခင်ဗျားဘာသတင်းတွေ ပေးခဲ့သေးသလဲ အက်ဒလာ’

သူတို့အသက်ကို ကယ်ဖို့ ခင်ဗျားမှာ အချိန်တွေ ရပါသေးတယ်

‘ကယ်သူ့နာမည်မှ မပေးခဲ့ပါဘူး၊ သူက ကျုပ်ကို ခေါ်တွေ့တာပါ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘တွေ့ရအောင် သက်သက်ပါ’

ယင်းအချိန်၌ အက်ဒလာ၏ ရင်ဘတ်နေရာ၌ နာကျင်မှု ဝေဒနာ ဖြစ်လာသဖြင့် သူ့လက်များနှင့် ရင်ဘတ်ကို ဖိထား၏။

‘ခင်ဗျားကို သူက ဘာဖြစ်လို့တွေ့ချင်တာလဲ၊ ခင်ဗျားကို ခိုင်းဖို့ မဟုတ်လား၊ အက်ဒလာ’

‘ရွေ့လျှောက် ကောင်းကောင်းနေဖို့ ခေါ်ပြောတာပါ’

‘ခင်ဗျား ညာနေတယ်’

‘မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဟာမန်း’

မှောင်ရိပ်နောက်မှ အသံ တစ်သံ ထွက်လာပြန်သည်။

‘ခင်ဗျားလိမ်နေတာ၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး သိထားပြီးပြီ’

အမှောင်ရိပ်တွင်းမှ အခြားအသံ တစ်သံ ထွက်လာ၏။

‘ခင်ဗျားဟာ ဂျူးထဲမှာ သစ္စာ အဖောက်ဆုံး လူတစ်ယောက်ပဲ၊ သူတို့က ခင်ဗျားကို ဆုတ်ဆိပ်တွေ ပေးမှာ ခွဲလား အက်ဒလာ’

မှောင်ရိပ်အတွင်းမှ ပထမဆုံးအသံက ပြန်ပေါ်လာ၏။

‘ခင်ဗျား အခန်းအတွက်လား၊ ခင်ဗျား အခုနေရတဲ့ အခန်းက အကျဉ်းစခန်းလောက်ပါ အက်ဒလာ၊ ခင်ဗျား စားနေတဲ့ အစားအစာကလဲ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ် စားဖို့ လောက်ပဲ ရတာပါ၊ ခင်ဗျား လုပ်ခဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ခင်ဗျားပြန် ခဉ်းစားစမ်းပါ အက်ဒလာ’

‘ခင်ဗျားတို့သာ သစ္စာဖောက်တွေ’

‘တော်တော့ ဟာမန်း၊ ခင်ဗျား ဘာမှမပြောနဲ့တော့၊ ခင်ဗျားလုပ်ခဲ့တာတွေ ဘယ်သူမှ မသိစေရဘူး ဟားအက်ဒလာ၊ အဲဒါကို ကျွန်တော် ကတိပေးပါ့မယ်၊ ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေတော့၊ အခုအတိုင်း ခင်ဗျားသာ ဆက်လုပ်နေမယ် ဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့လက်ကို ဂျူးတွေရွဲသွေးနဲ့ ဆေးနေသလိုပဲ’

အက်ဒလာသည် အသက်ရှူ နေရသော်လည်း အသက် ဂျှု၍မရတော့၊ ပင်ပန်းကြီးစွာ အသက်ရှူနေရ၏။ ပခုံးနှင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ချွေးများနှင့် ရွဲနေပြီ ဖြစ်သည်။ လက်နှစ်ဖက်က သူ့ရပ်ဘတ်ကို ဖိထား၏။

‘ကျုပ်....ကျုပ်....ဆေးသောက်ရမှ ဖြစ်မယ်’
ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ့ အိတ်များ အတွင်း နှိုက်ကာ ဆေးဘူးရှာနေ၏။

‘ကျုပ်....ဆေး....ကျုပ်ဆေး’
‘ခင်ဗျား အိတ်ထဲမှာ ဘာဆေးမှ မပါဘူး အက်ဒလာ၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ရှာပြီးပြီ’
‘ပါလာတယ်၊ ကျုပ် ဆေးပါလာတယ်၊ ဆေးမပါဘဲ ကျုပ်ဘယ်ကိုမှ မသွားဘူး’

ထိုင်နေရာမှ သူထလိုက်သည်။ ခြေထောက်ပင် မထောက် နိုင်တော့။ အမှောင်တွင်းမှ လူတစ်ယောက်က ထွက်၍ သူ့အား ထိန်းထားလိုက်သည်။

အက်ဒလာသည် ထိုသူ၏အင်္ကျီကိုဆွဲ၍....
‘ကျုပ်ဆေး....ပေးပါ’

အက်ဒလာသည် ထိုအခါမှ သူ့ဘေးကလူကိုမေ့ကြည့် မိသည်။ အရပ်ပူပူ၊ ပခုံးကျယ်ကျယ်၊ အသက်နှစ်ဆယ်ရွယ်၊ ဆံပင်ရှည်နှင့် မုတ်ဆိတ်မွှေးများနှင့် လူငယ်တစ်ယောက်။ ထိုအခါမှ အက်ဒလာသည် သူ့တူကို သူ့မှတ်မိသွားသည်။

‘ဘုရား....ဘုရား၊ ဂျီချင် မင်းဘာလုပ်တာလဲ၊ ငါဟာ မင်း ဦးလေးပါ’

လူငယ်က အက်ဒလာအား အိပ်ရာထဲ ပြန်ထိုင်ချပြီး.....
‘ဆေးက ဘယ်မှာလဲ ဦးလေး’
‘အိတ်....ငါ့အိတ်ထဲမှာ’

အက်ဒလာအသံက လည်ချောင်းထဲ၌ပင်ပျောက်သွား၏။ လူငယ်များက အိတ်များအတွင်းသို့သာ နှိုက်ရှာနေသည်။ အိတ်များက တုန်ယင်လာသည်။ ရင်ဘတ်အတွင်း၌ ဖိစီးမှုများက ပို၍ပို၍ ဆိုးလာ၏။ နှလုံးခုန်သံမှာ ထိန်း၍မရတော့။ အသက်ရှူ၍ပင် မရတော့။

‘ဘုရား....ဘုရား’
ရင်ဘတ်ကို သူ့လက်များဖြင့် ဖိထားသည်။ ဦးခေါင်းကို ထိန်းနိုင်သရွေ့ ကုန်းပြီး ဒူးခေါင်းနှင့် ထိမတတ်။ အမှောင်တွင်းမှ လူနှစ်ယောက်သည် ဂျီချင်ဝဲဘာအား ခြိမ်း၍ ကူညီလုပ်ပေးကြသည်။ အက်ဒလာ၏ လည်ပတ်ကို ဖြည့်သည်။ အင်္ကျီကြယ်သီးများ ဖြုတ်သည်။

အမှောင်တွင်းမှ ထွက်လာသော အဲဗရန်ဝုပန်ဆန်က....
‘ခင်ဗျား စိတ်အေးအေးထားလိုက်၊ ခင်ဗျားအေးကအိတ် ထဲကလွတ်ကျသွားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အသက်ကို ဖြည်းဖြည်းနဲ့ နှုတ်မှန်ရှု။ ခင်ဗျားအတွက် ဆရာဝန် ခေါ်ပေးမယ်၊ ဝဲဘာ ရေတစ်ခွက် သွားခပ်ပါ’

အက်ဒလာက မော့ကြည့်သည်။ သူ့ အသက်ရှူ နေမှုသည် တစ်ချက်ထက် တစ်ချက် ဝေးဝေး သွားလျက် ရှိနေ၏။ အိပ်ရာထဲသို့ သူ လဲကျသွားသည်။ ဝဲဘာသည် ရေခွက်နှင့် ပြန်ရောက်လာသည့်အခါ ဟာမန်းအက်ဒလာသည် သေဆုံးခဲ့ချေပြီ။

အခန်း (၂၂)

ပုဂံနိုင်ငံသည် ဟိုတယ်မှ ရွှစ်နာရီမတိုင်မီ ထွက်ခဲ့သည်။ သူ့သွား မည့်နေရာသို့ အငှားကား တစ်စီးပြီး တစ်စီး ပြောင်း၍ သုံးကြိမ်စီးလာခဲ့၏။ အဲဒီရန်ပုံဆန်က သူ့အား ယင်းကဲ့သို့ သွားပြောင်းစီးရန် သင်ပေးထားခဲ့သည်။ သွားရမည့် အချိန် သက် ပို၍ အချိန်ယူကာ အငှားကား တစ်စီးမှ တစ်စီးသို့ ပြတ်ခြည်းကားပြောင်းစီးရှင်း နောက်မှလိုက်သည့်လူ ရှိ မရှိ ခင်ဆေးစရာမလို၊ သွားနေသည့် လမ်းတွင် သွားရင်းပင် သာလင်စိတ်ဓာတ် သတင်းစာကို ပြန်ဝေခဲ့ဖူးသည်။

သူ၏နောက်ဆုံး ဦးတည်ရာသည် လောင်းရွှေ့ငဲ့လမ်းရှိ သက်ဖက်ရည်ဆိုင်။ ထို နေရာ၌ မနက်ထုတ် သတင်းစာ တစ်စောင် ဝယ်ခဲ့သည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၏ နောက်ဆုံးစားပွဲတွင် ထိုင်၍ ဆီ
တံခါးကိုကြည့်ရင်း ကော်ဖီ မှာသောက်သည်။

သတင်းစာကို ဖွင့်၍ ဖတ်လိုက်သည်နှင့် သူ့အံ့အားသ
သွား၏။ သတင်းစာ၏မျက်နှာပုံး စာမျက်နှာ၌....

နာဂီထို လက်ချက်

ရာဇဝင်း များစွာ သေဆုံး

ဘတ်ဂျမန်း ရေးသောသတင်း ဖြစ်သည်။ ရုမန်းသည်
အဘယ်ကြောင့် သူတို့အား အကြောင်း မကြားခဲ့သနည်း
သူတို့စားကြည့်သည်။ ထိုအခါမှ သူပြုံးလိုက်မိသည်။ သူ့နှု
ကိုးဂန်တို့သည် ညအိပ်ရန် စီစဉ် ကတည်းက လာသ
ဖုန်းများကို ညွှန်ကြို ကောင်တာ၌ မှတ်တမ်း တင်ထား
မှာခဲ့၍ ရုမန်း သတင်းပေးလျှင်လည်း သူတို့မသိကြရခြင်း
ဖြစ်၏။

ဘတ်ဂျမန်းသည် ဟစ်တလာ၏ သုတ်သင် ရှင်းလင်းရေး
စီမံကိန်းကြီးကို ဝေဖန်ထားသည်။

ရုမန်း၏သတင်း၌....

ယခု ဟစ်တလာ၏ လက်ထောက် တစ်ယောက် ဖြစ်
ဟစ်သည် ၁၉၂၀ ခုနှစ်က တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ဦး
ဖြစ်ခဲ့သည်။ ၁၉၂၀ ခုနှစ်က သူ၏ဆောင်းပါးတစ်စောင်၌-

‘ယခုခေတ်အခါ၌ ပြဿနာအရင်ရပ်ကိုရှင်းလင်း
ရန်မှာ လက်နက်နှင့် သွေးနှင့်သာရှင်းလင်းကြသည်။
ဟစ်တလာသည်လည်း ယင်းသွေးစွန်းသည့်လုပ်ရပ်ကို
နောက်တွန့် လိမ့်မည် မဟုတ်။ သူ့ ရည်ရွယ်ချက်
အောင်မြင်ရန် သူ၏ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေများ
အားလုံးသည်ပင် အရှင်းလင်းခံရပေလိမ့်မည်။’

အထက်ပါ အချက်အလက်အတိုင်းပင် ဟစ်တလာသည်
သူ၏အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေ အားနက်ရမ်းကို ရှင်းလင်း
လိုက်ပြီ ဖြစ်၏။

ဂျင်နီသည် သတင်းစာကို ချက်ချင်းပင် ခေါက်၍ သူ
အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ထွက်၍ ဖရိနယ်
လမ်းဘက် ချိုးခဲ့၏။ လမ်းအလယ်ခန့်တွင် ပန်းအရောင်း
ဆိုင်ကို တွေ့ရ၏။ ဂျင်မီသည် ပန်းဆိုင်ရှေ့၌ ရပ်လိုက်သည်
နှင့်....

ပန်းဆိုင်ရှင်က ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့်....

‘ဘာလိုပါလဲ ခင်ဗျာ’

‘ထူးထူးခြားခြား တစ်ခု လိုချင်လို့ပါ’

‘ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပါ့မယ်’

‘အမည်းရောင်လီလီပန်း လိုချင်လို့ပါ’

ဆိုင်ရှင်မျက်နှာသည် ချက်ချင်းပင် ပြောင်းသွား၏။

‘တောင်းပန်ပါတယ် ဗျာ၊ ၂၀၅ မှာ မေးပါ’

‘ကျေးဇူးပဲ’

လမ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့သည်။ အိမ်အမှတ်များတစ်ခုပြီး တစ်ခု ကြည့်ခဲ့၏။ အမှတ် ၂၀၅ သည် ပန်းဆိုင်နှင့် မနီး မဝေး၌ ရှိ၏။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် အင်္ကျီချုပ်ဆိုင်ကလေးတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ဆိုင်ထဲ၌ မီးပူ တိုက် နေ သည့် လူငယ်လေး တစ်ယောက်ကလွဲလျှင် အခြားမည်သူမှ မရှိ။

‘ဘာအလိုရှိပါလဲ’

လူငယ်လေးက မေးသည်။

ဂျင်နီက အေးဆေးစွာပင်....

‘ဦးလေးနဲ့ လာတွေ့တာပါ’

‘ဦးလေး....ဟုတ်လား’

လူငယ်လေး၏အရပ်မှာ မြင့်သည်။ နူးညံ့သောဆံပင်နှင့် အညိုရောင် မျက်လုံးများ။ သူ့မေးလိုက်နှင့် လူငယ်လေး၏ မျက်လုံးများသည် လမ်းမပေါ် သို့ ချက်ချင်းရောက်သွား၏။

‘ဦးလေး အယ်လီပါ၊ သူ့အတွက် ရှားရှား ပါးပါး ပန်းတစ်မျိုး ဝယ်လာခဲ့တယ်’

လူငယ်လေးက ပြုံး၍....

‘သစ်ခွပန်း ထင်တယ်’

‘လီလီပန်းပါ’

‘လီလီဆိုတဲ့ပန်းက ရှားမှ မရှားဘဲ’

‘အမည်းရောင်လီလီပန်းလေ’

သူက ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဘယ်သူက တွေ့ချင်တယ် ပြောရမလဲ’

‘ဂျင်နီရိုးပါ၊ အဲဒါရန်ခဲ ညီမပါ’

သူ့မျက်လုံးများက အရောင် တောက်သွား၏။

‘ဟုတ်ကဲ့... ဒီလမ်းက ဝင်ပါ’

သူ့နောက်မှ လိုက်ခဲ့သည်။ ရေခန်းငွေနှင့် မောင်းသော ဝက်တစ်ခုကို ကျော်ဖြတ်ရသည်။ ဒုဗ္ဗိယအထပ်သို့ တက်ရ သည်။ လမ်း၌....

‘ကျွန်တော် နာမည်က ဂျူးလို မင်ပါ၊ ဦးလေးအယ်လီက ကျွန်တော် အပေပါ’

‘ဂျူးရယ်၊ အခုလို ကူညီတာ မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်’

‘ကျွန်တော်ကလဲ အခုလို ကူညီခွင့်ရတာ ဝမ်းသာပါ တယ်၊ အဲဒါရန်က အခု ဘယ်မှာပါလဲ၊ သူက သိပ်သတ္တိ ဖြူတယ်နော်’

အပေါ်ထပ် အခန်းကျယ်တစ်ခုသို့အရောက်တွင် ဂျူးက ငါးခေါက်၍ အခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ဝင်သည်။ အခန်းမှာ

အခန်းကျဉ်းတစ်ခုဖြစ်၏။ အသက်အရွယ် အိုမင်းပြီဖြစ်သော အဘိုးအိုတစ်ဦးက စားပွဲတစ်လုံး၌ စာရေးနေသည်။ စားပွဲတစ်ခုလုံး စာရွက်များ၊ စာအိတ် များဖြင့် ပြည့်နေ၏။ ထမင်းစား စားပွဲပေါ်၌လည်း စာအုပ်များ၊ စာရွက်များ၊ ဖိုင်တွဲများဖြင့်၊ ပက်လက်ကုလားထိုင် ပေါ်တွင်ပင် စာအုပ်များ တင်ထားရသည်။

အဘိုးအိုသည် ပိန်ပိုန်ပါးပါး၊ အသားအရေသည် နူးညံ့လှသည်ဟု ဆိုရမည်။ အခန်းတွင်း ဝင်လာသည့် ဂျင်နီတို့ နှစ်ယောက်အား စာကြည့်မျက်မှန်နှင့် မျက်ခုံးများကြားမှ မော့ကြည့်၏။

‘ညွှတ်သည်လာတယ် ဖေဖေ၊ သူ့နာမည်က ဂျင်နီဂိုးတဲ့၊ သူက အဲဒါရန်ရှိ ညီမလို့ ပြောတယ်’

ဂျင်နီက ဝင်ပြော၏။

‘ဝမ်းကွဲ ညီမပါ’

အဘိုးအိုက ထိုင်ရာမှထကာ လက်လှမ်းပေး၍ နှုတ်ဆက်၏။

‘ကောင်းတယ်...ကောင်းတယ်၊ ထိုင်ပါ။ ဂျူးဇေ...နေရာလေး လုပ်ပေးပါဦး’

ဂျူးက ဆိုဖာတစ်ခုပေါ်၌ စာရွက်များ၊ ဖိုင်တွဲများကို ကြမ်းပြင်ပေါ်ချ၍ နေရာလုပ်ပေးသည်။

အဘိုးအို အယ်လီက စတင်ပြောသည်။

‘ကျုပ်က ! ဂျာမနီကနေ ချက်ချင်းပဲ ထွက်ပြေးလာခဲ့ရတယ်၊ ဒီပစ္စည်းတွေ အားလုံးဟာ ကျုပ်ပိုင်ပစ္စည်းတွေပါ။ တစ်နှစ်လောက် ဒီစာရွက်တွေလုပ်ခဲ့ရတော့ အခုမှ စာရင်း၌ ခွင်းနေရတယ်’

ဂျူးက ဝင်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် အောက်ကိုပြန်ဆင်းသွားတော့မယ်’

ဂျူးဆင်းသွားမှ ဂျင်နီက အဘိုးအိုအား လှမ်းမေး၏။

‘ဦးလေးက ဂျာမန်လူမျိုးပဲနော်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ တက္ကသိုလ်မှာ တုန်းက ရိန်းဟတ်နဲ့ ဒါတန်းဖီးတို့နဲ့အတူ စာသင်ခဲ့တာပေါ့၊ ကျုပ်ကတော့ လွတ်လာနိုင်ခဲ့တယ်၊ သူတို့ကတော့ ကုသိုလ်ကံမကောင်းခဲ့ကြဘူး’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မလဲသိပြီးပါပြီ၊ ကျွန်မလဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး’

‘ကဲ...မင်းအတွက် ကျုပ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ’

‘ကျွန်မ...အဲဒါရန်နဲ့စကားပြောချင်လို့ပါ’

အဘိုးအို၏မျက်နှာက ညိုမှိုင်းသွား၏၊ သူ၏ လက်ညှိုးလေး နှစ်ခုကို တြိဂံပုံထောင်၍...

‘သိပ်မလွယ်ဘူးထင်တယ်’ မိန်းကလေး၊ အမှန်ပြောရရင်တော့ အခုလိုအချိန်မှာ ပိုပြီးမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဖြစ်တဲ့ ပြဿနာ

တော့ မင်းမကြားသေးဘူးလား၊ အခုအချိန်မှာ ဘာလင်မှာ ဖြစ်ပျက်မှုတွေဟာ ရူးနေတဲ့လူတွေ လုပ်နေသလိုပဲ၊ ဂျာမန် တပ်သားတွေ သုံးထောင်လောက်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ည လောက်ကပဲ သေဆုံးခဲ့ကြရပြီးပြီ’

‘ကျွန်မလဲ အခုပဲ သတင်းစာဖတ်လို့ သိခဲ့ရပါတယ်၊ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တာလဲ’

‘အခြေခံအကျဆုံး ပြောရရင်တော့ ဟစ်တလာရဲ့လက်ထဲ ကို အာဏာဟာ လုံးဝရောက်သွားပြီလို့ ဆိုရမှာပဲ’

‘ကျွန်မတို့ အဲဒါကို ဘယ်လို လုပ်ကြရမလဲ၊ လူတွေ အားလုံးကော ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ကြရမလဲ’

‘လူတွေ ဟုတ်လား’

အဘိုးအို အယ်လီက ဝမ်းနည်းသံနှင့် ပြော၏။

‘ဒီလူတွေဟာ ဘာလို့ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေတာလဲ မိန်းကလေးရယ်၊ သူတို့ကတော့ အခြား တစ်နည်းတစ်လမ်း ရှိပုံရကြတယ်၊ သူတို့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က လွယ်လွယ်လေးပါ မိန်းကလေးရယ်၊ သူတို့က အခုလို ဖြစ်ပျက်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို တောင် မယုံချင်ကြလောက်အောင်ကို သူတို့ဘာမှ မလုပ်နိုင် ကြတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့်လဲ အဲဒါရန်ရှိ လုပ်ငန်းက သိပ် အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်ဖြစ်လာတယ်။ သူဟာ ဂျာမန်လူမျိုး တွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ပြသတဲ့စံနမူနာ ယူစရာဖြစ်လာရတယ်။

မိန်းကလေး ဒီကိစ္စတွေရဲ့ အမှားက ဥပဒေကြောင်းအရ တောင် အမှားမဟုတ်တော့ဘူး၊ လူမှုရေးအရပါ အမှားကြီး မှားလာပြီ မိန်းကလေး’

အဘိုးအိုသည် ကုလားထိုင်ကို ကျောမှိုထိုင်လိုက်ပြီး....

‘အဲဒါရန်ဟာ ကျုပ်ရဲ့တပည့်တစ်ယောက်ပါ၊ သူ့အတွက် ကျုပ်အများကြီး ဂုဏ်ယူမိပါတယ်’

ဂျင်နီက ဝင်ပြော၏။

‘ကျွန်မတို့နိုင်ငံက အဓိပတိကြီးကိုယ်တိုင်က သွေးအေး အေးနဲ့ သတ်ဖြတ်နေတဲ့ လူသတ်သမား ဖြစ်လာရတော့ မဖြစ် နိုင်တာတွေ ဖြစ်တာပဲထင်တယ် ဦးလေး’

အဘိုးအိုက ပြန်ပြောသည်။

‘အင်း....သူက အရင်ကတည်းက ဒီလို လုပ်ခဲ့တာပါ မိန်းကလေး၊ ကျုပ်ကြားရသလောက်ဆိုရင် အမည်းရောင် လီလီအဖွဲ့ဟာ သူ့ရန်သူစာရင်းမှာ ထိပ်ဆုံးရောက်နေတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့်လဲ အခုလိုအချိန်မှာ အဲဒါရန်ကို လှမ်းစကားပြော ရမှာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ သူက နေရာတွေ အကြိမ်ကြိမ် ရွှေ့ခဲ့ရပြီ၊ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်ရက်နှစ်ရက် လောက်မှာ ကျုပ်ဆီ သူဖုန်းဆက်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျုပ် ဘာ ပြောပေးရမလဲ’

ဂျင်နီက ခေါင်းခါလိုက်သည်။ သူ့ ဂျာမန်နိုင်ငံသို့ ပြန် သွားလိုသည့်အကြောင်းကို ရှင်းပြ၏။

‘ကျွန်မ ဒီကိုထွက်မလာခင် သူ ကျွန်မကို ပြောခဲ့တယ်၊ ဘာလင်ကို ပြန်လာမယ်ဆိုတာနဲ့ ဦးလေးနဲ့ သွားတွေ့ပြီး စုံစမ်းပါတဲ့၊ အန္တရာယ်ရှိတယ်ဆိုရင် ဦးလေးက ကြိုသိမယ်လို့ သူကပြောခဲ့လို့ပါ’

‘ဪ...မိန်းကလေးက အခုဘာလင်ကို ပြန်မယ် ဟုတ်လား’

ဂျင်နီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘သူ့ကို ကျွန်မအလုပ်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာတွေ ပြောပြချင်တယ်၊ သူက ကျွန်မခင်ပွန်းကိုလဲ ကောင်းကောင်းသိပါတယ်၊ ဘာလင်က ကျွန်မအခန်းကို ကျွန်မ ပိတ်ထားခဲ့တယ်၊ အခုပြန်ရင် မိသားစုတွေ ပြန်တွေ့မယ်၊ ကျွန်မက အမေရိကန်ကို သွားတော့မယ်ဆိုတော့ သွားနှုတ်ဆက်ချင်တယ်’

‘ဒီလိုဆိုလဲ မင်းသွားပေါ့’

‘မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျွန်မက အဲဒါကို ရှင်းမပြဘဲ မသွားချင်လို့ပါ’

‘ဒီတော့ မင်းသူ့အတွက် စာရေးထားခဲ့လေ’

‘ကျွန်မက တိုင်းပြည်က ထွက်ပြေးတဲ့စာရင်းထဲမှာ ပါနေတယ်လို့ ဦးလေးက ထင်နေလို့လား၊ ကျွန်မ ပြန်ဖို့ဟာ

ဒီလောက်အထိ အန္တရာယ်ကြီးတယ်လို့ ဦးလေးထင်နေသေးလား’

အဘိုးအိုက ခေါင်းခါပြသည်။

‘အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းနာမည် စာရင်းထဲပါ မပါ ဦးလေးတို့လဲ သိချင်နေတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်းနဲ့ အဲဒါရန်ခွဲ ဆွေမျိုးတော်စပ်ပုံက အခုလိုအချိန်မှာ သိင်အန္တရာယ်ကြီးနေတယ်လေ’

‘ဦးလေး ထင်နေတာက ကျွန်မသာ အဖမ်း ခံရရင် ကျွန်မဆီက သူတို့ သတင်းတစ်ခုခု ရသွား နိုင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကျွန်မကိုယ့်ပါ ဦးလေး၊ ဦးလေးတို့ ထင်တာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ အဲဒါရန်က ကျွန်မကို ဘာမှ ပြောမထားပါဘူး၊ ကျွန်မက သူ့ကို ကူညီပေးတာက သတင်းစာ ဖြန့်ချိပေးဖို့ရုံပါ’

‘သူတို့က အဲဒီဘာလင်စိတ်ဓာတ်သတင်းစာမှာ ပါဝင်ပတ်သက်တဲ့လူတွေ အားလုံးကို အကျဉ်းထောင်ထဲထည့်ပြီး အားလုံးကို ခေါင်းဖြတ်ပစ်နေတာ၊ အဲဒီအတွက် ဦးလေးရင်ထဲမှာ မကောင်းလွန်းလို့ ပြောနေတာပါ’

ဂျင်နီက သူ့ အလိုရှိသည်သာ ဖိပြောနေတော့၏။

‘ကျွန်မအိမ်ပြန်ဖို့ကို ဦးလေး ကူညီနိုင်မလား’

အဘိုးအိုသည် အဖြေကိုဖမ်းရန် နှောင့်နှေးနေ၏။

'မင်းဦးလေးကို မှန်တဲ့အတိုင်း ဝန်ခံစမ်းပါ။ ဂျာမနီ နိုင်ငံထဲကိုဝင်ဖို့ မင်းဘယ်သူ့ဆီကမှ အကူအညီ မတောင်း ပါဘူးလို့ ဝန်ခံစမ်းပါ'

'ဘယ်လို...ဦးလေး'

အဘိုးအို အယ်လီက ပခုံးတွန့်၍ --

'ထို့ ဂျူးလူမျိုးတွေဟာ မိသားစုတွေအပေါ်မှာ သိပ် အလေးထားကြတယ်'

'ဦးလေး...ကျွန်မဟာ ဂျူးလူမျိုး မဟုတ်ဘူး ဦးလေး။ အဲဒါရန်က ကျွန်မရဲ့ ဝမ်းကွဲအစ်ကိုပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ဟာ တကယ်မောင်နှမတွေ လိုကြီးပြင်းလာကြတာပါ။ သူ့လုပ်သမျှ အားလုံး ကျွန်မ သဘောတူတယ်။ သူ့ကို ကျွန်မ လေးစား တယ်။ ကျွန်မ အမေရိက သွားမှာ သူ့ကို ရှင်းပြချင်တယ်'

အဘိုးအိုက သူ့အား လက်ကာပြသည်။

'ခဏလောက် စောင့်ပါ မိန်းကလေး'

အဘိုးအိုသည် အခန်းတစ်ခု အတွင်းသို့ ဝင်သွား၏။ ဂျင်နီက တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်စောင့် နေလိုက်၏။ အဘိုးအို ဝင်သွားသောအခန်းတွင်းမှ ရောထွေးနေသော အသံများ ကြားရသည်။ သူ့စိတ်တွင်း၌ မည်သည့် နေရာက လာမှန်း မသိသော ကြောက်ရွံ့မှုသည် စတင်ဖြစ်ပေါ်လာနေသည်။ သူ့စိတ်သူ မနည်းထိန်းနေရသည်။ အာခေါင်များ ခြောက် လာသည်။ သူ့ကုပ်ပိုးပေါ်၌ ချွေးများထွက်လာသည်။ သူ့၌

ပေါ်နေသော ကြောက်ရွံ့မှုသည် သူ့အတွက် မဟုတ်။ အဲဒါရန်အတွက်သာ ဖြစ်၏။

အဘိုးအို အယ်လီသည် စာရွက်တစ်ရွက်ကိုကိုင်၍ အခန်း သွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။

စာရွက်ကိုကိုင်၍ ဖတ်ပြ၏။

'မင်းက လိုက်စစ်ကို လေယာဉ်နဲ့ သွားရမယ်။ ပြီးမှ ဘာလင်ကို ကားနဲ့ဝင်ရမယ်။ နှစ်နာရီကြာ ကားစီးရမယ် ပေါ့။ ခရီးက ကီလို ၁၀၀လောက်ပဲ ဝေးတယ်။ အဲဒီမှာ မင်းအတွက် နေဖို့ နေစရာရှိမယ်'

'ကျွန်မ ထွက်မလာခင် အခန်းသစ်တစ်ခု ရှိပါတယ်။ ဒုန်းနံပါတ်ကလဲ ကျွန်မ အမည်နဲ့ မှတ်ပုံတင်မထားပါဘူး။ အဲဒီမှာ ဆိုရင် ပိုလုံခြုံမယ်ထင်တယ်'

အဘိုးအို အယ်လီက ခုံတစ်လုံးကို ဆွဲ၍ သူ့ရှေ့၌ လာ ထိုင်၏။ ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ညွတ်ပြီး စကားပြောသည်။

'ဒါပေမယ့် သိပ်ကြာကြာမနေရဘူးနော်။ မင်းဘာလင်မှာ ရောက်နေပြီဆိုတာ သူတို့ သိသွားကြတာနဲ့ မင်းကို သူတို့ ရွာကြထော့မယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင် တတ်နိုင်သမျှ မြန်မြန်သာ ပြန်ထွက်ပေတော့။ မင်း ပြန်ထွက်ရရင် အဲဒီဝင်ခဲ့တဲ့လမ်း အတိုင်း ပြန်ထွက်လာခဲ့။ နောက် သတိရှိရဖို့က အခုကစပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံဖို့ဘဲ'

‘အဲဒါရန်ကိုပါ မယုံရဘူးလား’

‘အဲဒါရန်က ယုံရပါတယ်။ ဘယ်သူ့မှ မယုံရရုံတင်မကဘူး၊ အမည်းရောင်လီလီအဖွဲ့နဲ့လဲ ဆက်သွယ်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့၊ အဲဒါရန်ကိုလဲ မရှာပါနဲ့၊ သူက လာတွေ့ပါလိမ့်မယ်’

‘ကျွန်မ’ နားလည်ပါပြီ’

‘လစ်ဇစ်ကိုသွားဖို့ ဒီကနေ တစ်နေ့လေယာဉ်တစ်စင်းပဲ ရှိမယ်။ နှစ်နာရီအတွင်း ထွက်လိမ့်မယ်။ အဲဒီကိုတော့ မင်းရှဲ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်အစစ်နဲ့ပဲသွားပါ။ မင်းအတွက် အတုလုပ် ပေးဖို့ အချိန် မရှိတော့ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူတို့ကတော့ ထွက်ပြေးတဲ့ လူတွေကို ဘာလင် ဝေကြောင်း လမ်းကနေ အမြဲစောင့်ကြည့်နေတာပဲ’

‘ကျွန်မ ထင်တာကတော့ သူတို့က အဲဒါရန်နဲ့ ကျွန်မကို ဆက်စပ်မိမှာ မဟုတ် ပါဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ နောက် နာမည်ကမှ မတူဘဲ’

‘မိန်းကလေးရယ်၊ သူတို့က အဲဒါရန် ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ သိသွားတာနဲ့ သိပ်မကြာခင်မှာ မင်းဟာ ညီမ ဝမ်းကွဲ ဆိုတာလဲ သိသွားမှာပါ’

‘သူ့ကို မသိပါသေးစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရတာပဲ၊ သူကလဲ အခုလို လှုပ်ရှားနေတာ တစ်နှစ်ကျော်သွားပြီလေ’

‘မင်း ကံကောင်းပါစေကွာ’

* * *

တံခါးခေါင်းလောင်းသံက သူ့အခန်းတွင်းသို့ အတင်းအဓမ္မ ဝင်လာခဲ့၍ ကီးဂန် နီးသွားခဲ့သည်။ နီးတစ်ဝက်နှင့် သူသည် ဂျင်နီကို လှမ်းဖက်လိုက်သည်။ ဂျင်နီကို မတွေ့၊ စောင်ကို စမ်းခိုသည်နှင့် နာရီပါ လှမ်းကြည့်သည်။ ၉ နာရီ ၄၅ မိနစ်၊ အိပ်ရာထဲမှ ခုန်ထလိုက်၏။ လေယာဉ်ပင် ပီမည် မဟုတ်တော့။

‘ဂျင်နီ....’

သူ့အော်ခေါ်၏။

မှန်တင်ခုံပေါ်၌ စာရွက်လေးတစ်ရွက် တွေ့၏။ အရေးတကြီး ဆွဲယူဖတ်လိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ ထွက်ခဲ့၏။

ထီးခရ....

ကီးတစ်ယောက် အိပ်နေလိုက်တာ ကလေးလေး အတိုင်းပဲ၊ ကျွန်မက ခရီးသွားခါနီး နှုတ်ဆက်ရမှာ စိတ်ထဲမှာ သဘောမတွေ့လို့ မနှုတ်ဆက်ခဲ့တော့ဘူး။

လေယာဉ်ကွင်းကို အငှားကားပဲ စီးသွားပြီ၊
ပြီးမှ ညကျရင် ဖုန်းဆက်မယ်။

ငါးရက်ပဲ ကြာမှာပဲကီးရယ်၊ ပြီးရင် ကျွန်မတို့
အမြဲတမ်း အတူနေကြရမှာပဲ။

အသည်းနှလုံးထဲက ချစ်တဲ့

ဂျင်နီ

တံခါးဖွင့်လိုက်သည့်အခါ ဘတ်ရုမန်းသည် သူ့ထုံးစံ
အတိုင်း မပြောမဆိုဘဲ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ သူ
လက်ထဲ၌ ယနေ့ထုတ် သတင်းစာတစ်စောင်လည်း ကိုင်ထား
၏။ ပါးစပ်မှလည်း ဗလုံးဗထွေးများ ပြောနေသည်။
ကီးဂန်သည် ရုမန်းအား ယခုကဲ့သို့ အပြုအမူမျိုးနှင့် တစ်ခါ
မှ မမြင်ဖူးခဲ့။

‘ခင်ဗျား ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ၊ ဖုန်းကို ဘာဖြစ်လို့
လက်ခံစကားမပြောတာလဲ၊ ကျုပ်ဖြင့် တစ်ညလုံး လှမ်း
ဆက်နေတာ’

ရုမန်းသည် သူ့ပြောလိုရာသာ မေးခွန်းများဖြင့် တရစပ်
ပြောနေတော့၏။

ကီးဂန်က သူ့အား အိပ်ချင်မှူးတူးနှင့် ပြန်ကြည့်သည်။
ပြီးမှ လက်ထဲကစာကို ဖတ်နေသည်။

ရုမန်းက အခန်းတွင်းသို့ ကြည့်နေရင်း
‘ဒါနဲ့ ဂျင်နီကကော ဘယ်မှာလဲ’

‘သူထွက်သွားပြီလေ’
ကီးဂန်ကပြောရင်း လက်ထဲမှစာကို ရုမန်းအား လှမ်း
ပေးလိုက်သည်။

‘ထွက်သွားတယ်၊ ဘယ်ကိုလဲ’
စာကိုဖတ်နေရင်း ရုမန်းက မေးနေ၏။

‘ဘာလင်ကို ပြန်သွားတာလေ’
‘ခင်ဗျားကလဲ လွှတ်လိုက်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား’

‘လွှတ်လိုက်တယ် ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်က သူ့ကို
မိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာ ခင်ဗျား မသိသေးဘူးထင်
တယ်’

‘ဘယ်မှာဖြစ်တာလဲ’

‘ဂျာမနီမှာလေ၊ ဘုရား.....ဘုရား ကီးရယ်၊ နာဇီတွေ ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြပြီ’

သူသည် လက်ထဲမှ ပါရီဂက်ဇက်သတင်းစာကို လှမ်းပေးလိုက်၏။ တိုင်းသတင်းစာပါ သူ၏သတင်းကို ပြန်ဖော်ပြထား၏။

ကီးဂန်သည် ရုမန်းရေးသော သတင်းကို ဖတ်ပြီးသည်နှင့်.....

‘ဘုရား.....ဘုရား’

သူ့မိတ်ဆွေကို မော့ကြည့်သည်။ ရုမန်းက ပြော၏။

‘အခုညနေထွက်တဲ့လေယာဉ်နဲ့ ကျွန်တော် ဘာလင်ကို လိုက်သွားဦးမယ်၊ ဒီသတင်းအဆက်ကို လိုက်ရဦးမယ်’

‘ဪ ခင်ဗျားက ဒီသတင်းရေးပြီးမှ ဘာလင်ကို သွားဦးမယ် ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားကို သူတို့သတ်ပစ်လိမ့်မယ်’

‘ဒီမှာ ကျွန်တော်ပြောမယ်’

‘ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ သူတို့ဟာ အမေရိကန် သတင်းစာ ဆရာတွေနဲ့ ပြဿနာအဖြစ်မခံနိုင်ဘူးလို့ ခင်ဗျားပြောမယ် မဟုတ်လား၊ ဒီမှာ ကျွန်တော်ပြောမယ်၊ သူတို့က အခုလို နာဇီပါတီဝင် သုံးထောင်လောက်ကိုတောင် ဂရုမစိုက်ဘဲ ရှင်းပစ်သေးရင် ခင်ဗျားရဲ့ အမေရိကန်သတင်းစာ ကတ်

ပြားကို ဘာမှ ဂရုထားနေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားက ဂျင်နီအတွက်လဲ စိတ်ပူနေတယ် မဟုတ်လား’

‘ကျွန်တော် ဂရုစိုက်နဲ့သွားမှာပါ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကလဲဂျင်နီကို အဲဒီကနေ အမြန်ဆုံးထွက်လာအောင် လုပ်ပါ’

အခန်းစောင့် လူငယ်လေးရောက်လာသည့်အတွက် ကီးဂန်က ကော်ဖီ လှမ်းမှာလိုက်သည်။ ရုမန်းက ဆိုဖာပေါ်တွင် ပင်ပန်းစွာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်နေ၏။ သက်ပြင်းကို အခါခါ ချ၍ ကော်ဖီကို သောက်လိုက်သည်။

ကီးဂန်က လှမ်းမေးသည်။

‘ညနေ လေးနာရီ လေယာဉ်နဲ့ သွားမယ် မဟုတ်လား’

‘အင်း..... လေးနာရီ ဆယ်မိနစ်’

ကီးဂန်သည် ကော်ဖီကို အသာ စုပ်သောက်နေရင်း စဉ်းစားသည်။ သူ့ရင်ထဲ၌ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်လာ၏။

ဂျင်နီသည် အမှန်တကယ်ပင် အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြီလား၊ နိုင်ငံရေးနှင့်တော့ မပတ်သက်၊ တစ်နိုင်ငံလုံး ပြဿနာဖြစ်နေချိန်၌ ဘတ် ပြောသည့် စကား မှန်သည်။ ဂျာမနီနိုင်ငံမှ ဂျင်နီအမြန်ဆုံး ထွက်လာမှ ဖြစ်မည်။

ချက်ချင်းပင် ထ၍ ဖုန်းကို လှမ်းကိုင်လိုက်၏။

‘ကျွန်တော့်လေယာဉ်ကိုလှမ်းမှာလိုက်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အတူသွားကြတာပေါ့’

* * *

မုန်းမတည့်မီတွင် ဖုန်းမြည်သံ ပေါ်လာ၏။

‘ဖရန်စစ်ကီးဂန်လား’

ကြားဖူးနေကျအသံဖြစ်သည်။

‘ကွန်ရတ်ပါ’

‘ကွန်ရတ်....ခင်ဗျား ပါရီမှာလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာလင်မှာပါ’

‘အဲဒီမှာ အခြေအနေ ဆိုးနေတယ်ဆို’

‘ခင်ဗျား သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်ရတဲ့အတိုင်းပေါ့၊ အခု ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်တာက ဂျင်နီဖာ အတွက် ဖုန်းဆက် တာပါ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ဂတ်စတာပို အဖွဲ့မှာ ရှိတဲ့ ကျွန်တော် အဆက်အသွယ် တွေက သတင်းရထားတယ်၊ အခုအချိန်မှ ဂျင်နီကဘာလင်ကို ပြန်လာတာနဲ့ အပမ်းခံရလိမ့်မယ်တဲ့’

‘ခင်ဗျားက ဘယ်နေရာက ကြားတာလဲ’

‘ဒါတော့ ကျွန်တော်ပြောလို့မဖြစ်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော် ပြောတာကို ယုံစမ်းပါ၊ စိတ်ချရတဲ့နေရာကပါ၊ ခင်ဗျားဆီ ခုလို ဖုန်းဆက်ရတာကိုက ကျွန်တော် သိပ်စွန့်ပြီး ဆက်ရတာ၊ ခင်ဗျားတို့ သတိထားနေကြပါ’

‘ဂျင်နီက ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူက....’

ကီးဂန်သည် စကားဆက်ပြောရန် ပြင်ပြီးမှ ရပ်လိုက်၏။ ဂျင်နီပြောထားသောစကားကို သူပြန်သတိရသည်။

‘ကျွန်မရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်နဲ့လိပ်စာကို ဘယ်သူမှ မပြောပါနဲ့၊ မသိပါစေနဲ့’

ဆိုသောစကားကို ဂျင်နီ ပြောခဲ့ဖူးသည်။

ကီးဂန်က နာရီကို လှမ်းကြည့်ပြီး....

‘ကွန်ရတ်ရေ သူ့အဲဒီရောက်နေရောပေါ့၊ အခုလောက်ဆို သူ့အိမ်ရောက်ရောပေါ့’

‘သူက ဘယ်မှာနေတာလဲ၊ ကျွန်တော် သတိ လှမ်းပေး လိုက်မယ်လေ’

ကွန်ရက်ကို သူ ပြောသင့်သလား၊ စဉ်းစားကြည့်သည်။
ကွန်ရက်သည်ပင် အတော်စွန့်စား၍ ဖုန်းဆက်ရသည်ဆို၍

‘နေပါစေ ကွန်ရယ်၊ သူ ဖုန်းပြန်ဆက်မှာပါ’

‘ကျေးဇူးပဲ ကီးဂန်၊ ကိုယ်ဖုန်းဆက်တာ မေ့လိုက်တော့
နော်၊ ခင်ဗျား သဘောပေါက်ပါတယ်’

ဘာလင်၌ ကွန်ရက်သည် ဖုန်းကိုပြန်ချလိုက်ပြီး ကုလား
ထိုင်ပေါ်၌ ပင်ပန်းစွာ ထိုင်ချလိုက်၏။ သူ၏မြင့်မားသော
အရပ်၊ တောင့်တင်းသန်မာသော သူ့ ခန္ဓာကိုယ်သည် ပြိုလဲ
မတတ် ဖြစ်သွား၏။ အခန်းတွင်း၌ ဝိးရပ်သည် ကွန်ရက်အား
စိုက်ကြည့်နေရင်း ပြုံးလိုက်သည်။

‘တွေ့တယ်မဟုတ်လား ကွန်ရက်၊ ဘယ်လောက်လွယ်သလဲ
ဆိုတာ၊ ခင်ဗျား ဘာလုပ်လို့လဲ၊ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ မိတ်ဆွေ
တစ်ယောက်ကိုလှမ်းပြီး သတိပေးတယ်၊ သူ့ အတွက် ကိုယ်က
စိတ်ပူလို့ ဖုန်းနဲ့ ဆက်တယ်၊ ဒီလောက်ပါပဲ၊ အဲဒီအတွက်
အဓိပတိကြီးက ခင်ဗျားကိုကလပ်မှာ ဆက်လက်အမှုထမ်းခွင့်
ပြုထားမှာပါ’

နှစ်ပေါင်းများစွာကြာလာသည့်အခါ အဖြစ်အပျက်ကလေး
တစ်ခုကြောင့် ဘဝများ ပြောင်းလဲခဲ့ရသည်ကို ကီးဂန်
ပြန်ပြောင်း သတိရလိုက်မိ၏။

အလောတကြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်မှု၊ အလောတကြီး ထွက်
သွားမှု၊ တစ်ခါတခါ အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခု ဆိုသည်မှာ
ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်မှုတို့သည် ဘဝအတွက် အပြောင်းအလဲ
များ ဖြစ်ပွားခဲ့ရတော့၏။

ယနေ့ ကီးဂန်သည် ဖုန်းအော်ပရေတာအား ဂျင်နီ၏
ဘာလင် ဖုန်းနံပါတ်ပေး၍ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဆက်ခဲ့
သည်။ ကီးဂန်ကလည်း ဖုန်းကိုင်မကိုင် စောင့်ကြည့်သည်။
မည်သည့် အဖြေမှမရ။

သူ့အတွက် စိုးရိမ်မှုသာ ပိုလာခဲ့၏။

ကွန်ရက်ထံသို့ ဖုန်းဆက်၍ အကူအညီ တောင်းရကောင်း
မလား သူ့စဉ်းစားသည်။ စိတ်ဂနာမငြိမ် ဖြစ်လာ၏။ နာရီ
ကို လှမ်းကြည့်သည်။ နှစ်နာရီအတွင်းတွင် သူသည် ဘာလင်
ကိုရောက်မည်။ ညနေ လေးနာရီဆိုလျှင် ဂျင်နီ အခန်းဝဲသို့
သူရောက်မည်။ ဤနေ့ ၅နာရီတွင် သူတို့ ပါရီကို ပြန်လာကြ
မည်။ မထူးတော့ သူ့စောင့်နေတော့မည်။

တယ်လီဖုန်း ရုံးချုပ်၌ ဖုန်းလက်ခံ စာရေး မလေးသည် ကီးဂန် အကြိမ်ကြိမ် ဆက်ခိုင်းသော ဖုန်းနံပါတ်အား နားကျပ်နှင့် နားထောင်၍ သူ့ဘေးတွင်ရှိသော အရပ်မြင့်မြင့် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်၊ ဂျာမန်အသံ ဝဲဝဲနှင့် လူတစ်ယောက်အား ဖုန်းနံပါတ်ကို ပြောလိုက်၏။

ဗွန်မိတ်စတာသည် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောကာ ၂၀၀ တန် ဖရန့်ငွေကို ဖုန်းကိုင်စားရေးမလေးအား ပေးခဲ့သည်။ ယင်းအချိန်က ဖရန့်ငွေ ၂၀၀ ဆိုသည်မှာ အမေရိကန် ဒေါ်လာ ၅၀ ပင် မရှိ။

လူတစ်ယောက်၏ အသက်တစ်ချောင်းသည် ဒေါ်လာ ၅၀ ပင် မတန်သည့်အဖြစ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အခန်း (၂၃)

တင်ပယ်ဟော့ လေဆိပ်၌ ကီးဂန်သည် အကောက်ခွန်အရာရှိများကို လက်ပြုပြီး ဝင်လာခဲ့သည်။ သူ့၌ လက်ကိုင်အိတ်လည်း မပါ။ သူသည် ဘာလင်ကို ဝင်ချည်ထွက်ချည် အကြိမ်ကြိမ် လုပ်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်၍ အရာရှိများက သူ့အား မှတ်မိနေကြသည်။

ရုမန်းက ကံ့ကောင်း၊ သူ၏ အိတ်နှစ်လုံးအား အကောက်ခွန် အရာရှိများက အကြိမ်ကြိမ်စစ်သည်။ အနားမှလည်း ဂတ်စတာပိုအရာရှိက မတ်တတ်ရပ်၍ စောင့်ကြည့်နေ၏။ ရုမန်းအား အခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ခေါ်သွား၍ မေးမြန်းနေကြ ပြန်သည်။

ညနေ ၅ နာရီ ထိုးလာပြီဖြစ်၍ ကီးဂန်သည် ဂျင်နီ၏ အခန်းသို့ ရောက်လိုလှပြီ။ အခန်းကျယ်ကြီး၌ ထိုင်စောင့်ရင်း

မှန်ခန်းအကွင်း၌ ရှုမန်းနှင့် အကောက်ခွန် အရာရှိများ စကားများနေကြ ပြန်သည်။

ကီးဂန်သည် ဖုန်းရုံးမှဖုန်းဖြင့် ဂျင်နီအခန်းသို့ ဖုန်းဆက်သည်။ ကိုင်မည့်သူ မရှိ။

ဂျင်နီ ဘယ်ရောက် နေပါလိမ့်။

ကီးဂန်သည် ယခုမှပို၍စိုးရိမ်လာ၏။ ရှုမန်းထံသို့စာလေး တစ်ရွက်ရေး၍ လူငယ်လေးတစ်ယောက်နှင့် ပို့လိုက်သည်။ ပါရီသို့ မပြန်မီ ရှုမန်း တည်းခိုသည့် ဟိုတယ်သို့ သူလာတွေ့မည်ဟု စာရေးထားခဲ့သည်။

ကားရပ်သည့် နေရာမှ ထွက်လိုက်ကတည်းက သူ့ အငှားကားနောက်၌ ကားတစ်စီး ပါလာသည်ကို ကီးဂန် သိလိုက်၏။

အပြာနုရောင် အိုပယ်ကားက သူ့ကား နောက်မှနေ၍ ပါလာသည်။ မြို့ထဲရောက်သည်နှင့် ကီးဂန်သည်ကားမောင်းသူအား သုံးလေးကြိမ်ခန့် ရုတ်ခြည်းလှမ်းများကို ချိုးကွေ့ခိုင်းလိုက်၏။ မြို့လယ်၌ ဦးတည်ရာမရှိ သွားနေသည့်ပုံ၊ အိုပယ်ကားမှာ နောက်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်လျက်ရှိ၏။

ကီးဂန်က အမိန့်ပေးလိုက်ပြန်သည်။

‘ရွှေကျရင်ကွေ့’

ကားကွေ့ပြီးသည်နှင့် ကားမောင်းသမား လက်ထဲသို့ ငွေတစ်ထုပ် ပစ်ထည့်လိုက်ပြီး ကားပေါ်မှ အမြန်ဆင်းလိုက်

၏။ လမ်းပေါ်တံတား အကွယ်၌ သူပုန်းနေလိုက်၏။ အိုပယ်ကား ဖြတ်သွားမှ အခြားကား အငှားတစ်စီး ငှားစီးသည်။ ကားနှစ်စီးခန့် သူ့ပြောင်းစီးခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး အကြိမ်လမ်းလျှောက်၍ ဂျင်နီအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့၏။ အိမ်၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှနေ၍ သူသည် ၁၀မိနစ်ခန့် စောင့်ကြည့်နေသေးသည်။

အဆောက်အအုံမှာ ရှေးဆန်သည်။ ဂိုးသစ်လက်ရာ၊ ကျောက်တုံးကြီးများဖြင့်တည်ဆောက်ထားသောအဆောက်အအုံ၊ အခန်းပေါင်း များစွာရှိသည်။ အဆောက်အအုံ၏ အထပ်တိုင်း ဝင်ပေါက်များကို မှန်ပြတင်းများဖြင့် ကာရံထားသည်။ အဆောက်အအုံထဲ၌ အေးစိမ့်နေ၏။ ကျယ်ပြန့်သော လှေကား၊ မြင့်မားသော မျက်နှာကြက်များ၊ တတိယ အထပ်ထိ သူတက်ခဲ့သည်။ တစ်ထပ်ရောက်တိုင်း သူ ပြန်စစ်ဆေးသည်။

အခန်းအမှတ် ၃၂ အေမှာ အပေါ်ဆုံးထပ် ကွေ့ကွေ့ချင်းအခန်းပင်ဖြစ်၏။ တံခါးဖွင့်သံကြား၍ချက်ချင်း သူလှည့်ကြည့်သည်။ တံခါးကိုဟ၍ အမျိုးသမီးလေး တစ်ဦးက သူ့အားချောင်းကြည့်နေ၏။ သူ လှည့်ကြည့်လိုက် သည်နှင့် တံခါးက ချက်ချင်း ပိတ်သွားသည်။

ကီးဂန် ထိတ်လန့်လာ၏။

သူသတိမိသောအခါ စကြာတစ်ခုလုံး မီးမှောင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရှိနေသော မှန်ပြတင်းတံခါး မှ ဝင်လာသော အလင်းရောင်ကြောင့် အရိပ်သာထင်နေ၏။

ဂျင်နီ၏ အခန်းသည် ခပ်ဟဟဖြစ်နေသည်။ သူ့အာ ခေါင်တစ်ခုလုံး ခြောက်သွေ့နေ၏။ ရင်ဘတ်တွင် နာကျင်မှု က ဖောက်လာသည်။

တံခါးကို ဖွင့်ပြီး ကျောနှင့်ကပ်ထားလိုက်သည်။

‘ဂျင်နီ...’

အခန်းတွင်းသို့ သတိထား၍ ဝင်လိုက်၏။

‘ဂျင်နီ’

မည်သူမှမရှိ၊ ရွှေဆက်လျှောက်သည်။ ညှော်ခန်း တစ်ခု လုံး ပူစာကြဲနေ၏။ ကုလားထိုင် ဆိုဖာများအားလုံး ဓားနှင့် ထိုးခွဲခြင်း ခံထားရသည်။ စားပွဲ အံ့ဆွဲများအားလုံး မှောက် လျက် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ပစ္စည်း ပစ္စယများ ပြန်ကြဲနေ၏။

‘ဂျင်နီ...’

အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ အပြေးဝင်လာသည်။ မီးဖိုချောင်ကို ကြည့်သည်။ နေရာအနှံ့ ဖျက်ဆီးထားခြင်းခံရသည်။ အိပ်ခန်း တွင်း၌ မေ့ရာသည် ခုတင်ပေါ်မှ အောက်သို့ တစ်ဝက်ကျ နေသည်။ မေ့ရာတစ်ခုလုံး ဓားနှင့်လှီးခြင်း ခံထားရ၏။

အဝတ်အစားများအားလုံး ဖရိုဖရဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ဟို တစ် ဒီတစ်။

အခန်းတစ်ခုလုံး မည်သူမှ မရှိ။

‘ဂျင်နီ’

ညှော်ခန်းအတွင်းသို့ သူပြန်ဝင်လာသည်။ အခန်းတွင်း အမှောင်တွင်းမှ အသံတစ်သံ ကြားရသည်။ ကီးဂန်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ကျနေသော စာရွက်စာတမ်းများ ကောက်ယူကြည့်သည်။ အခန်းတွင်း၌ တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိနေမှန်း သူသိနေ၏။ သူတစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ သူလည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ချုပ်နှောင်ခြင်း ခံလိုက်ရ ၏။

ကီးဂန်သည် ကိုယ်ကိုညွတ်၍ ပခုံးပေါ်မှလူကို အောက် သို့ ဆွဲချလိုက်၏။ နောက်မှလူသည် နာကျင်စွာ အောက်သို့ ကျသွား၏။ ရွှေမှလူ၏မျက်နှာတည့်တည့်ကို သူအားပါးတရ ထိုးချလိုက်၏။ ယင်းအချိန်၌ ဒုတိယလူတစ်ယောက်က သူ ထံ ခုန်ဝင်လာသည်။ ကီးဂန်၏ခါးကို ဖက်သည်။ တတိယ လူတစ်ယောက်က ကီးဂန်၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ခြေနှင့် လှမ်းကန် သည်။ နောက်မှ သိုင်းဖက်ထားသည့် လူ၏ မျက်နှာတည့် တည့်အား ခေါင်းကို နောက်ပြန်လှည့်၍ တိုက်သည်။ ထိုသူ၏ နှာခေါင်းထိသွားဟန် တူသည်။ ကီးဂန်သည် နောက်သို့ လှည့်၍ မေးရိုးတည့်တည့် ထိုးလိုက်သည်။

ကီးဂန်ကို နှောက်မှလူက သိုင်းဖက်ပြန်သည်။ ပါးလွှာ
 သော အဝတ်စတစ်ခု မျက်နှာပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။
 ကလိုဖောင်းမေ့ဆေးများ မျက်စိနှင့် နှာခေါင်းအတွင်းသို့
 ဝင်ရောက်သွား၏။ အသက်မရှူဘဲ အချိန်အတန်ကြာမျှ
 သူ့အောင့်နေသေး၏။ ဝမ်းဗိုက်အထိုးခံရပြန်၍ လေများ
 ပါးစပ်မှ ရှူးခနဲ ထွက်သွားသည်။ အသက်မရှူဘဲ မနေနိုင်
 တော့။ သူ့လက်များ မလှုပ်နိုင်တော့။ သူ့ခြေများ ထုံကျင်
 လာ၏။ သူ့ရုန်းကန်ကြိုးစားနေသေးသည်။ အားလုံး မှောင်
 ကျသွားပြီဖြစ်၏။

* * *

အတန်ကြာ မေ့မျောနေရာမှ သတိပြန်လည်လာ၏။
 သူ့ခန္ဓာကိုယ်၌ ကလိုဖောင်းမေ့ဆေးအနံ့များ ရှိနေသေး
 ၏။ သူ့မျက်နှာကို အဝတ်စည်း၍ ခုံတွင်ထိုင်လျက် ကြိုးနှင့်
 ချည်နှောင်ထားသည်။

‘ဟား ကီးဂန်၊ ခင်ဗျားရှဲလက်တွေ့ကို ချည်နှောင်ထား
 တာတွေ့ ဖြစ်ပေးမယ်၊ မျက်နှာ အဝတ်စည်းထားတာပါ
 ဖြုတ်ပေးမယ်၊ လူတစ်ယောက်က သေနတ်နဲ့ အဆင်သင့်

ခွာင့်နေတယ်၊ ခင်ဗျားခုံက ထာပြးဖို့ကြိုးစားတာနဲ့အသတ်
 ခံရလိမ့်မယ်’

မျက်စိတွင် ဖုံးထားသည့် အဝတ်ကို ဖြည့်လိုက်သည်။
 သက်တွင် ချည်ထားသော ကြိုးများပါဖြည့်သည်။ သူ့ရှေ့
 မှောင်ရိပ်ထဲ၌ လူတစ်ယောက် စီးကရက်သောက်နေသည်။
 သူ့နှောက်၌ လူတစ်ယောက် လျှူဂါသေနတ်တစ်လက်နှင့်
 စောင့်နေ၏။

ကီးဂန်က မေးသည်။
 ‘ခင်ဗျားတို့ ဘာလိုချင်လို့လဲ’

‘ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ဂိုးဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
 ခဲ့ အခန်းထဲ ရောက်နေရတာလဲ’

‘ခင်ဗျားတို့က ရဲတွေလား’
 တစ်ဖက်မှ အသံများ ပျောက်သွားသည်။

‘ကျွန်တော်တို့က ဒေသခံရဲတွေပါ၊ ခင်ဗျားဟာ အခန်း
 တစ်ခုကို ဖောက်ထွင်းပြီး ဝင်ခဲ့တယ်’

ကီးဂန်သည် သူ့ရှေ့၌ရှိသော လူနှစ်ယောက်ကို အသေ
 အချာ ကြည့်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး မုတ်ဆိတ်မွေးများနှင့်
 ဆံပင်ရှည်ရှည်။ အင်္ကျီများမှာ လူတိုင်းဝတ်နေကျ အင်္ကျီ၊
 ဘောင်းဘီမှာ ကော်ကျူရှိုင်း။

‘ကဲပါ ခင်ဗျားပဲ ပြောစမ်းပါ၊ ဘယ်မှာလဲ မစွပ်စိုက်က’

‘ကျွန်တော်လဲ အဲဒါပဲ သိချင်နေတာ’

‘ခင်ဗျားကအရင်ပြောပါ သူဘယ်မှာလဲဆိုတာ’

ကီးဂန် စဉ်းစားကြည့်သည်။ ဤလူများသည် ဂတ်စတာ ပိုများသာ ဖြစ်လျှင် ဤအခန်းတွင်း၌ ဘာလာလုပ်ကြ သနည်း။ တစ်စုံတစ်ခုတော့ မှားနေသည်ကို သူသိ၏။

‘ခင်ဗျားက တင်ပယ်တော့လေဆိပ်ကို ကိုယ်ပိုင်လေယာဉ် နဲ့ ဒီညပဲရောက်တယ်။ အကောက်ခွန်ကို ဒီအတိုင်း ဖြတ်ဝင် လာတယ်’

‘အဲဒါဘာဖြစ်လဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့ အကောက်ခွန်ဌာနက မစစ်ဆေးတာလဲ’

‘ကျွန်တော့်မှာ ဘာအထုပ်အပိုးမှ မပါဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က ဒီနိုင်ငံကို ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်နဲ့ အမြဲလုပ်နေ တော့ သူတို့က ကျွန်တော်ကို သိနေကြပြီ’

‘သူတို့က ခင်ဗျားကိုလွှတ်ပေးပြီး၊ ဒီနေရာကို ခင်ဗျား နောက်က လိုက်လာမှာပေါ့’

‘ကျွန်တော် နောက်ကို ဘယ်သူတွေလဲမသိဘူး လိုက်ခဲ့ကြ တယ်။ သူတို့ကို ကျွန်တော် မျက်ခြည်ဖြတ်ပစ်ခဲ့တယ်’

ကီးဂန်သည် စကားကိုဖြတ်ပြီး သူ့အား ဖမ်းဆီးထား သည့် လူနှစ်ယောက်အား ပြုံးပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

‘အဲဒီလူတွေက ခင်ဗျားတို့လူတွေပဲဖြစ်ရမယ်။ ခင်ဗျား တို့က မျက်ခြည်ဖြတ်သွားပေမယ့် ဒီနေရာကိုသိလို့ လိုက်လာ ကြတယ် မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော် နောက်ကို ဘာလို့လိုက်လာကြတာလဲ’

‘ကျွန်တော်မေးတာ အရင်ပြောပါ ကီးဂန်’

‘ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော် ထင်တာ ပြော မယ်’

‘ဘယ်လို၊ ကျွန်တော်တို့ကို ခင်ဗျားက....’

‘ခင်ဗျားတို့က ဂက်စတာပိုတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ အပြုအမူတွေက ဂက်စတာပိုတွေလို မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ဝတ်တဲ့အဝတ်အစားတွေကလဲ သူတို့ဝတ်နေကျ ပုံပန်းမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ဆံပင်တွေက ရှည်တယ်၊ မုတ်ဆိတ် တွေက ရှည်တယ်၊ နောက် ခင်ဗျားတို့သာ ဂက်စတာပိုက ဆိုရင် ကျွန်တော် ကို အကောက်ခွန်ဌာနကို ဖြတ်လာတာကို မေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီး ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော် ကို အခုလို ခစ်ဆေးနေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ လျှပ်စစ်ဓာတ်နဲ့ တို့မှာ၊ သူတို့ အဲဒီလိုပဲ လုပ်တယ် မဟုတ်လား’

‘ခင်ဗျားတွေ့တာမှန်တယ် ဟားကီးဂန်၊ ဆက်ပြောပါ’

‘ဒီတော့ ခင်ဗျား တို့ ဟာ ဂက်စတာပို မဟုတ်ရင် ဂက်စတာပိုအဖွဲ့ရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်အဖွဲ့က ဖြစ်မယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့က နာဇီဆန့်ကျင်သူ၊ ပျောက်ကြားတွေဖြစ်ရမယ်။’

ဒီတော့ ကျွန်တော် ဘာလို့ ဒီနေရာရောက်ရသလဲ မေးသလို ခင်ဗျားတို့ကကော ဘာလို့ ဒီအခန်းထဲ ရောက်နေရသလဲ

‘ဒီအခန်းရဲ့ ဖြစ်ပျက်ထားတာတွေက ကျွန်တော်တို့ လုပ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဘယ်သူတွေ လုပ်ထားတာလဲ ဂက်စတာပိုတွေလား’

‘ခင်ဗျားအတွေးမှန်တယ် ဟားကီးဂန်း၊ အခုခင်ဗျားကို မေးရမှာက ခင်ဗျားဘယ်ဘက်က ရပ်မလဲ ဆိုတာပဲ’

‘ခင်ဗျားတို့ ဘာကိုပြောတာလဲ’

‘ဗီးရပ်နဲ့ပတ်သက်လို့လေ၊ ခင်ဗျားနဲ့ဗီးရပ်နဲ့ဘယ်လောက် အထိ ရင်းနှီးကြသလဲဆိုတာ ပြောပါ’

‘ဗီးရပ်ဟုတ်လား၊ ဗီးရပ်နဲ့ကျွန်တော်နဲ့က သိပ်မပတ်သက်ပါဘူး၊ သူ့ကို ကျွန်တော် ပါတီတစ်ခု နှစ်ခုမှာ တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်၊ နောက် ရေခဲခူးချိုးအိမ် တစ်ခုမှာ တွေ့ဖူးတယ်၊ နေပါဦး ခင်ဗျားတို့က အဲဒါတွေ ဘာလို့မေးနေရတာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့က ဘာတွေလဲ’

‘ဗီးရပ်က ဆဌမမြေခွေးအဖွဲ့ရဲ့ အကြီးအကဲပဲ၊ ခင်ဗျား မသိဘူးလား’

‘ဆဌမ မြေခွေးအဖွဲ့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ အထူးထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ပေါ့၊ အက်စ်အက်စ် အဖွဲ့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ သူက အဲဒီအဖွဲ့ရဲ့အကြီးအကဲ၊ ဘစ်တလာ တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ သတင်းပေးပို့ရတယ်’

‘ခင်ဗျားတို့ပြောနေတာက ဗီးရပ်ဆိုတဲ့လူဟာ ထိပ်တန်း သူလျှိုပေါ့ ဟုတ်လား’

အသက်ခပ်ကြီးကြီး မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့်လူကဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

‘သူဟာ ဟင်မလာထက်၊ ပေးဒရစ်ထက် ပိုပြီးတောင် ကြောက်စရာ ကောင်းသေးတယ်၊ ဒီပြင် လူတွေကို ဘာသာဝန်ယူတယ်၊ ဘယ်လောက် ဩဇာရှိတယ်ဆိုတာ သိကြသလား၊ ဒါပေမယ့် ဗီးရပ်ကျတော့ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ သိကြတာတော့ သူက ဟစ်ဘလာကို အကြံဉာဏ်တွေ ပေးရတယ်၊ သူဟာ အတော်တော့ ဩဇာရှိပုံ ရတယ်ပေါ့’

‘ခင်ဗျားတို့က ဘယ်လို သိသလဲ’

‘ဒါကတော့ ကျွန်တော်တို့အလုပ်ပါ ဟားကီးဂန်း’

‘ခင်ဗျားတို့ အလုပ်က ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ အလုပ်မှာ ကျွန်တော်က ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ၊ ကျွန်တော်ဟာ ဂျာမန် မဟုတ်ပါဘူး’

‘ခင်ဗျားက ဂျာမန်မလေး တစ်ယောက်နဲ့ ချစ်ကြိုက်နေတယ် မဟုတ်လား’

ကီးဂန်သည် သည်းမခံနိုင်တော့၊ ချက်ချင်း မတ်တတ် ထရပ်သည်။ ထိုင်နေသောခုံကို ကန်ပစ်လိုက်၏။ သေနတ် ကိုင်ထားသော လူက ကီးဂန်၏ခေါင်းတည့်တည့်ကို လှမ်း ချိန်လိုက်၏။

ကီးဂန်က ပြောသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ လုပ်နေတာတွေက ဘာတွေလဲ’

သေနတ်ကိုင်ထားသောလူ အနားသို့ ကပ်သွားသည်။ သေနတ် ပြောင်းဝနှင့် သူ့နဖူးသည် တစ်လက်မ ခန့်သာ ကွာတော့၏။

‘ကျွန်တော် မျက်နှာကို ခင်ဗျားသေနတ်နဲ့ချိန်ထားတာ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး၊ ဒီတော့ပစ်ချင်လဲပစ်လိုက်၊ မပစ်ရင်လဲ ဘေးချွေးထားလိုက်ပါ’

‘ခင်ဗျား ရူးတဲ့အလုပ် မလုပ်နဲ့ ကီးဂန်’

‘ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော် ကို ခြိမ်းခြောက်နေတာကိုး၊ ခင်ဗျားတို့ကျွန်တော်ကိုဒီနေရာခေါ်လာတယ်၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ တစ်ခုခု သိချင်လို့ မဟုတ်လား၊ အဲဒါကို လိုရင်းမပြောဘဲ ဝေ့လည် ကြောင်ပတ်တွေ လုပ်မနေနဲ့၊ ကဲ...ပြောစမ်းပါ၊ ကျွန်တော် ကို ဒီနေရာ ဘာလို့ ခေါ်လာတာလဲ’

ကီးဂန်သည် သေနတ်ပြောင်းဝ သူ့နဖူးနှင့်ထိသည်အထိ တိုးကပ်သွားသည်။

‘ကဲ...ခင်ဗျား ကျွန်တော် ကို မပစ်ဘူး မဟုတ်လား၊ ခလုတ်ကိုဆွဲချင်လဲ ဆွဲပစ်လိုက်တော့၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော် ကိုပြော ခင်ဗျားတို့ ဘာလိုချင်သလဲဆိုတာ၊ ဘာသိချင်သလဲ ဆိုတာ ပြောပါ၊ ဗီးရပ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီနော်၊ ကျွန်တော် ဘာတစ်ခုမှ မသိဘူး ဆိုတာ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်နဲ့လျင်နီနဲ့ ဆက်နွယ်နေမှုကို ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိကြသလဲ’

မှတ်ဆိတ်နှင့်လူက သူ့အား စက္ကန့် အနည်းငယ် ကြာမျှ ငိုကြည့်နေသည်။ သေနတ်ကိုင်ထားသူ၏ လက်မောင်းကို အောက်သို့ဆွဲချလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော့်နာမည်က အဲဗရန်ဂုမ်ဆန်၊ လျင်နီက ကျွန် တော့် ညီမဝမ်းကွဲ’

‘ခင်ဗျားညီမ ဟုတ်လား’

ကီးဂန်သည် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဂုမ်ဆန်ကိုအတန် ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေပြီး....

‘သူ့နောက်ကနေ ခင်ဗျားက လိုက်ပြီး သေနတ်တွေနဲ့ ကစားနေတာပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ခင်ဗျား အပြောင်အနောက်တွေ ပြောမနေပါနဲ့’

‘ပြောတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘဝဆိုတာ တကယ့်ဟာသပဲ၊ ခင်ဗျားအသက် ဒီထက်ကြီးလာရင် ပိုပြီး ရယ်စရာကောင်း တာတွေ တွေ့လာဦးမယ်၊ အခုပဲကြည့်လေ၊ ကျွန်တော် ဒီကို

ရောက်လာတာက ကျွန်တော့်ချစ်သူကိုခေါ်ပြီး ပါရီကိုပြန်ဖို့ လာတာ၊ ဒီကိုရောက်တော့ သူ့အခန်းက ပုစာကြဲနေပြီ။ သူကလဲ မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်က မေ့ဆေးနဲ့မျက်နှာ အအုပ်ခံရပြီး အခုလိုရှိဒေါင်တစ်ခုမှာ ရောက်နေတယ်။ မျက်နှာတည့်တည့် မီးလုံးနဲ့ ထိုးပြီး သေနတ်နဲ့လဲ အချိန်ခံနေရတယ်။ ပြီးခြိမ်းခြောက်မှုလဲ ခံနေရတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီလူတွေကပဲ သူတို့က ဂျင်နီရဲ့ အစ်ကိုပါလို့ပြောတယ်။ ကဲဘယ်လောက် ရယ်စရာကောင်းသလဲ’

‘ကျွန်တော်သိချင်တာ ခင်ဗျားဟာ ဗီးရပ်နဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ဘူးဆိုတာ ဟုတ်မဟုတ် သိချင်တယ်’

‘ဘာကြောင့်လဲ၊ ဂျင်နီကြောင့်လား၊ မိသားစုတစ်ခုမှာ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စဖြစ်နေပြီလား၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျား ရဲ့ညီမနဲ့ ချစ်တယ်၊ သူ့ကို လက်ထပ်ခွင့် တောင်းတယ်၊ ဒါပဲ’

ခင်ဗျား ပြောတာတွေ ကျွန်တော်မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဂျင်နီနေတဲ့နေရာကို သိတဲ့လူဆိုလို့ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် နှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ တစ်ယောက်ယောက်က သူ့နေရာကို သိသွားတယ်။ သူမရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော်က ဂျင်နီနေတဲ့ နေရာကို ဘယ်သူမှ မပြောဘူး။ အဲဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားဘက်ကပဲ ကျွန်တော့်တယ်’

ကီးဂန်သည် ဒေါသထွက်သွားသည်။ သို့သော်သူ စိတ်သူထိန်းလိုက်ရ၏။

‘ကျွန်တော်ကလဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘူး’
 ‘အဓိက အရေးကြီးတဲ့ အချက်ရောက်လာပြီ။ သူတို့က ဂျင်နီနောက်ကို ဘာဖြစ်လို့လိုက်ကြရတာလဲ’
 ကီးဂန်ကမေးသည်။

‘သူတို့က ဂျင်နီကိုဘာကြောင့် လိုချင်ကြတာလဲ’
 ‘ခင်ဗျား တကယ်မသိဘူးလား’
 ‘ကျွန်တော်က သိရင် ခင်ဗျားကို မေးပါ့မလား’
 ‘အေးလေ၊ ခင်ဗျားကခင်ဗျားဘာမှ မပတ်သက်ကြောင်း ဘန်ဆောင် နေသလားလို့ပါ’

‘ခင်ဗျားက....’
 ဝုဖ်ဆန်က စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိ သောက်ပြန်သည်။ ဝီးကရက်ကို အရသာခံ၍ ရှူသွင်းသည်။ ပြီးမှ မီးခိုးတို့ကို အားပါးတရ မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။ တစ်စုံတစ်ခု ဆုံးဖြတ်ချက်ချရန် စဉ်းစားနေဟန် တူသည်။

‘ကဲ....ဝုဖ်ဆန်....ဂက်စတာပိုက ကျွန်တော် နောက်ကို ဘာလို့လိုက်နေရတာလဲ’

‘အဓိကက ဂျင်နီလေ’
 ‘ဘာဖြစ်လို့ သူက ပစ်မှတ်ဖြစ်ရတာလဲ’
 ‘ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက ဂက်စတာပိုက သူ့ကိုသာ အဓိက ထားလိုက်နေတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ခင်ဗျားရဲ့

မိတ်ဆွေ ဗီးရပ်က သူ့နောက်က လိုက် နေ တယ်လို့ ထင် တာပဲ'

'ဘာအတွက်လဲ'

'ဂျူးသစ္စာဖောက်တွေကြောင့်ပေါ့'

'ဘာ'

'ဂျူးသစ္စာဖောက်လေ၊ ဂျူးကဂျူးတွေ အကြောင်းကို ဂျာမန်တွေဆီ ပြန်ဆက်ဆံပို့ တဲ့လူကို ခေါ်တာပါ။ ဂျူးနဲ့ ဆက်ဆံနေတဲ့လူ၊ အဲဒီကနေ မိသားစု တစ်ခုလုံးအထိ....'

'ခင်ဗျား ကျွန်တော်ကို ရှင်းအောင် မပြောသေးဘူး'

'အဓိကတော့ ကျွန်တော်ကို လိုချင်လို့ပဲ'

ကီးဂန်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

'ကဲ သူ့ကိုက ခင်ဗျားကို ဘာလို့ လိုချင်ရတာလဲ'

'ခင်ဗျား အမည်းရောင် လီလီဆိုတဲ့ အဖွဲ့ အကြောင်း မကြားဖူးဘူးလား'

'နေပါဦး....တစ်ခါတော့ ကြားဖူးတယ်၊ အမေရိကန် သံရုံးမှာတင်တယ်'

'ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီညက ရိန်းဟတ်ကို အကူအညီ ပေးဖို့ ခင်ဗျား ငြင်းလိုက်တဲ့ ညကပေါ့'

ကီးဂန်သည် မည်သည့်စကားမှ ပြန်မပြော နိုင်တော့၊ အိတ်ထဲတွင်ရှိသော စီးကရက်ကိုရှာသည်၊ မီးခြစ်ကို ထုတ်

သည်။ စီးကရက်မီးညှိပြီးသောက်ခင်း ခေါင်းညိတ် ပြသည်။

'ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီညမှာပဲ ကျွန်တော် ခိန်းဟတ်ကိုကယ်ဖို့ ငြင်းပယ်လိုက်တာ'

ကီးဂန်သည် မျက်လုံးအစုံကိုပွတ်သပ်၍....

'ဒီမှာဝမ်းဆန်၊ ကျွန်တော် ကိုယ် ကျွန်တော် သိပ်သိနေ ခဲ့တယ်လို့ ထင်ခဲ့မိတယ်၊ အခုကျမှ ဘာမှ မသိမှန်းသိရတော့ တယ်၊ တကယ်တကယ်တော့ အမည်းရောင် လီလီအဖွဲ့ဟာ ဘာမှန်း ကျွန်တော် လုံးဝမသိဘူး'

ဝက်ဆန်က တစ်ဖက်သို့လှည့်၍ လက်နှင့် လှမ်းပြသည်။ စားပွဲပေါ်မှ မီးလုံးကလွဲ၍ အခြားမီးများ အားလုံး ငြိမ်း သွားသည်။ တတိယလူတစ်ယောက်က စားပွဲနား၌ ထိုင်နေ သေးသည်။ အခန်းထဲ၌ အိပ်ရာတစ်ခု၊ မှန်တင်ခုံတစ်ခု၊ စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ကုလားထိုင်နှစ်လုံး၊ ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးသာရှိသည်။ မှန်ပြတင်းများ အားလုံးကို အမည်း ရောင် လိုက်ကာများဖြင့် ကာရံထား၏။ အခန်းထောင့် တစ်နေရာ၌ စားပွဲငယ်တစ်လုံး၊ လျှပ်စစ်မီးဖို တစ်ခုနှင့် ကော်ဖီဖျော်ခွက်။

စားပွဲတွင် ထိုင်နေသည့်လူမှာ လက်နက်ကိုင်ထားခြင်း မရှိ၊ နှာခေါင်းပြားပြား မုတ်ဆိတ်ခမ္မားပြောင်စင်အောင် ရိတ်ထားသည်၊ ဆံပင်တိုတို၊ သံကိုင်မျက်မှန်နှင့် သေနတ် ကိုင်ထားသည့် အရပ်ပုလူကမူ မေးရိုး၌ ပလာစတာ ကပ်

ထားရသည်။ လက်မောင်းအထိ လိပ်တင်ထားသောကြောင့် လက်မောင်းကြက်သားများ မြင်နေရသည်။ သူ့ပုံက စိတ်တို တတ်သည်။ ဒေါသထွက်လွယ်သည့်ပုံ။

အရပ်မြင့်မြင့်လူကမူ ကိုယ်ခန္ဓာ အချိုးအစား ပြေပြစ် သည်။ တောင့်တင်းသည်။ အေးဆေးငြိမ်သက်၍ တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်ရှိ၏။

အားလုံးလိုလိုမှာ အသက် ၂၅ ထက် ကျော်သေးပုံ မပေ။

‘ခင်ဗျားတို့မှာ အဲဒီသေနတ်တစ်လက်ပဲရှိတယ်မို့လား’

‘ဟုတ်တယ် ဒါနဲ့ပဲ အလုပ်လုပ်နေတာ၊ အချိန်တွေ တောင် တော်တော်ကြာခဲ့ပြီပဲ၊ ခင်ဗျား ဂျာမန်စကား တစ်လုံးရှိတယ်၊ သိသလား’

ကီးဂန်က သူပြောသော ဂျာမန်စကားလုံးကို စဉ်းစား သည်။ အဓိပ္ပာယ်ဖော်မရ၊ ခေါင်းသာ ခါပြလိုက်၏။

‘အင်္ဂလိပ်လို အဓိပ္ပာယ်အရတော့ လွတ်မြောက်မှုပေါ့၊ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်တို့လှုပ်ရှားနေကြတာ၊ ဖောက်ခွဲတဲ့ လုပ်ရပ်တွေ ကျွန်တော်တို့ လုံးဝမလုပ်ဘူး၊ လူမသတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့လုပ်ရပ်က စာရွက်စာတမ်းတွေဝေတယ်၊ အစိုးရ နဲ့ ပြဿနာဖြစ်တဲ့၊ အစိုးရက ပြဿနာရှာလို့ ဒုက္ခရောက် နေတဲ့ လူတွေကို ကူညီတယ်၊ အဲဒီလူတွေထဲမှာ ဂျူးဖြစ်ဖြစ်၊ ဂျာမန်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဂျစ်စ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လိုလူမျိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ်

ကျွန်တော်တို့က တတ်နိုင်သရွေ့ ကူညီတယ်၊ သူတို့ကိုဦးတည် ပြီး ရန်ရှာတော့မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့သိတာနဲ့ သူတို့ကို ဒီတိုင်းပြည်ကနေ ထွက်ပြေးလို့ရအောင် အကူအညီ ပေး လိုက်တယ်’

‘ကျွန်တော်တို့ အမေရိကမှာ ကျွန်တော့်ရွှံ့စဉ်တုန်းကလို ပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ မြေအောက်ရထားလမ်းဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းသုံးတယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တတ်၊ နီဂရိုးလူမည်းတွေကို ဖိလီဒါ ဖီးယား ရောက်အောင် ပို့ပေးတဲ့လုပ်ရပ်ပေါ့’

ကီးဂန်သည် သဘောပေါက်သွား၏။

‘ဒီကိစ္စကို သူတို့က ခင်ဗျားကို ဘာကြောင့် ဦးတည်လိုက် လာရတာလဲ’

‘နောက် ကျွန်တော်တို့လုပ်တဲ့ လုပ်ရပ်တစ်ခုကလဲရှိသေး တယ်လေ၊ ဂျာမန်လူမျိုးတွေက သတင်းပေးတယ်၊ သိအောင် လုပ်တယ်၊ တိုင်းပြည်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ပြော ပြတယ်၊ သူတို့က ပြည်သူတွေမသိရအောင် ဖုံးကွယ်ထားတဲ့ ကိစ္စတွေကို ကျွန်တော်တို့က ဖွင့်ချပြတယ်ပေါ့၊ ဒီတော့ သူတို့ လိမ်ညာလို့မရတော့ဘူး၊ လိမ်ညာတာတွေ ပေါ်ကုန် တယ်ပေါ့၊ ဒီကိစ္စတွေလုပ်ဖို့ ဘာလင်စိတ်ဓာတ်ဆိုတဲ့ သတင်း စာ တစ်စောင်ကို ကျွန်တော်တို့ ထုတ်ခဲ့တယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်ပိုင်းလောက်ကပဲ၊ လူတစ်ယောက်သေသွားတယ်၊ ဂျူး

လူမျိုး သူ့နာမည်က ဟာမန်းအက်ဒလာတဲ့၊ သူက ဂျိုချင်
င်ဘာရဲ့ဦးလေးပေါ့၊ သူက ဂျူးသစ္စာဖောက်လေ'

ဝုဗ်ဆန်က စကားပြောရင်းပင် စားပွဲတွင် ထိုင်နေသည့်
လူငယ်ကို လက်လှမ်းပြသည်။

ကီးဂန်က ထိုသူအား လှမ်းမေးလိုက်၏။

'မင်းဦးလေးက ဂျူးတွေကို သစ္စာဖောက်ပြီး ဂျာမန်
တွေကို သတ်ပေးတယ် ဟုတ်လား'

ဂျိုချင်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ စားပွဲကို စိုက်ကြည့်ရင်း၊

'သူက ကျွန်တော်နဲ့ အဲဒီရန်တီအကြောင်းပါ နာဇီတွေကို
သွားပြောတယ်၊ ဝါနာဂက်ဟတ်က အဲဒီတုန်းက သူ့အနား
မှာ ရှိနေတယ်'

'ဘုရား....ဘုရား'

ဝုဗ်ဆန်က ဝင်ပြောသည်။

'သူတို့ သတင်းရတဲ့အထဲမှာ အက်ဒလာပေးတဲ့ သတင်း
တွေက အကောင်းဆုံးပဲ၊ လူ့အတော်များများ အဖမ်းခံရ
တာဟာ အက်ဒလာကြောင့်ပဲ၊ ဂျူးတွေ၊ ဂျာမန်တွေ၊
ဂျစ်စီတွေ အတော်များများ သူ့ကြောင့် အဖမ်းခံခဲ့ကြရ
တယ်၊ ကျွန်တော်တို့က အက်ဒလာကို ဒီတိုင်းပြည်က ထွက်
သွားဖို့ အခွင့်အလမ်း ပေးခဲ့တယ်၊ သူက လက်မခံရုံတင်
မကဘူး၊ ဒေါသတွေထွက်လာပြီး နောက်ဆုံး နှလုံးရောဂါနဲ့

အသက်ထွက်သွားတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ အက်ဒလာအံ့တွက်
စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရပါတယ်၊ သူ့ဘက်က ကြည့်တော့လဲ
သူ့မှာ သိပ်ကို ထိပ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေတယ်၊ သူ့အသက်
ရှင်ရေးအတွက် သူလဲလုပ်ပေးခဲ့ရတာပါ'

အက်ဒလာ၏ တူတော်သူ ဂျိုချင်က စိတ်မကျေမနပ်နှင့်
ဝင်ပြောသည်။

'သူက ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို သစ္စာဖောက်ခဲ့တာပါပဲ၊
သူ့အတွက် စိတ်မကောင်းတာတွေ ရုပ်တန်းကရပ်ဖို့ သင့်
ပါပြီ'

'ကျွန်တော်တို့လဲ အဲဒီအတွက် စဉ်းစားစရာတွေ ဖြစ်လာ
ရတယ်၊ သူက ကျွန်တော်တို့ကို သင့်ခန်းစာပေးလိုက်တာပဲ'

ဝုဗ်ဆန်က ဆက်ပြော သည်။

'ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့လဲ သူ့အကြောင်းကို ရေးပြီး
ပြည်သူကို တင်ပြခဲ့တယ်၊ သူတို့ ဂျူးသစ္စာဖောက်တွေ
အကြောင်းပေါ့၊ အဲဒီမှာတင် ဂျာမန် ဂက်စတာပို့တွေက
အမည်းရောင် လီလီအဖွဲ့ကို ဖြိုခွင်းပစ်ဖို့ လုပ်တော့တာပဲ'

'ဂျင်နီ ကိစ္စကကော'

'အက်ဒလာပဲ ပြောခဲ့တာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အဆက်
အသွယ်ရှိတယ်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ အချိန်တုန်းက ကျွန်
တော်တို့က အဲဒီအကြောင်းကို လုံးဝမသိခဲ့သေးဘူး'

‘ဘုရား...ဘုရား ဂျင်နီက ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်ကို မပြောခဲ့တာလဲ မသိဘူး၊ သိရင် ကျွန်တော် တတ်နိုင် သလောက်...’

ကီးဂန်၏ အသံက အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို စိတ်ပျက် လက်ပျက် အသံနှင့် ပြောနေ၏။ ဝဲဘာက ဝင်ပြော၏။

‘သူ့ကိုလဲ ကျွန်တော်တို့ ကယ်ခဲ့သေးတာပါပဲ၊ လူတွေ တော်တော်များများကို ကျွန်တော်တို့ တတ်နိုင် သလောက် လုပ်ပေးခဲ့တာပါပဲ’

‘ကျွန်တော် ထင်တာကတော့ ဂျင်နီဟာ သူ့နေခဲ့တဲ့ နောက်ဆုံး အခန်းကို သိပ်လျှို့ဝှက်ထားခဲ့တယ်၊ သူ့လိပ်စာ နဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးခဲ့ဘူး’

သေနတ်ကိုင်ထားသော ဝဲဘာ၏ မျက်လုံးများက ကီးဂန် ကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေ၏။

‘နောက်ဆုံး သူ ရွှေ့သွားရတဲ့ အကြောင်းကတော့ ကျွန် တော်တို့ ထုတ်တဲ့ စာစောင်ကို စာ တိုက် က နေ သူ ရခဲ့ တယ်၊ အဲဒါဟာ သူ့ကိုထောင်ဖမ်းတာပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့က သူ့ဆီကို ဘယ်တော့မှ စာတိုက် ကနေ မပို့ ခဲ့ဘူးလေ’

ဝုမ်ဆန်က ဝင်ဖြောင့်၍ ကီးဂန်က ပြန်ဖြေ၏။

‘ကျွန်တော်တော့ နားမလည်တော့ဘူး’

‘အဲဒါမျိုးက ဂတ်စတာ ပို တွေ လုပ်နေကျ အလုပ် မျိုးပဲ’

ဝုမ်ဆန်က ဆက်ပြော၏။

‘ဂျာမန်တွေ ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြုံလာရရင် သူတို့ကို သတင်းပို့ စေချင်ကြတယ်၊ ဒီတော့ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ စာစောင်ကို လမ်းမပေါ်မှာ ရှိတဲ့ လူတိုင်းလိုလို ဆီကို စာတိုက် ကနေ ပို့ တတ်တယ်၊ စာစောင်ပုတ်လူက သူတို့ကို သတင်း မပို့ရင် သူတို့က သတင်းမပို့ မှုနဲ့ အရေးယူလို့ ရတယ်’

‘ဒီတော့ ဂျင်နီက အိမ်ရွှေ့လိုက်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား?’

ဝုမ်ဆန်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘ဒီတော့ ဂတ်စတာပိုတွေ အနေနဲ့ ဂျင်နီရဲ့ လိပ်စာကို လိုချင်ရင် ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် နောက်ကို လိုက်ကြရမှာပဲ၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့ဖုန်းနံပါတ်ရဖို့ကလဲ ဖုန်းက သူ့ နာမည်နဲ့ မဟုတ်တော့ ခက်နေတယ်’

ကီးကန်သည် တိတ်ဆိတ်သွား၏ ဝုမ်ဆန်ပြောသမျှ သူ စဉ်းစားကြည့်သည်။ သူသည်ဘတ်ဂျမ်းကိုလည်းဖုန်းနံပါတ် မပေးဖူး။

ဝုမ်ဆန်အသံက ထွက်လာ၏။

‘ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ပဲ ဂျင်နီ ဘယ်မှာ နေတယ်ဆိုတာ သိကြတယ်’

ကီးဂန်သည် ယင်းစကား ကြား၍ ဒေါသ ထွက် သွား၏။ သို့သော် သူ့စိတ်ကို သူထိန်းလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြောပြီး ပါပြီ၊ ဘယ်သူ့ကိုမူ ကျွန်တော် မပြောပါဘူးလို့’

ဝုဖ်ဆန်က ထင်မေးသည်။

‘ခင်ဗျားနေတဲ့ ဟိုတယ်ကနေ သူ့ဆီကိုရော ဖုန်းဆက် သေးသလား’

‘ဘယ်လုပ်မလဲ’

ပြောရင်း စကားကို သူ့ရုပ်ပစ်လိုက်၏။ ပါရီမြို့မှဖုန်းဆက် သည့် ကျွန်ုပ်တို့ ခိုးနားထောင်ရင်း ဂျင်နီ နံပါတ်ကို သိသွားနိုင် သည် မဟုတ်ပါလား။

ဝုဖ်ဆန်က ထပ်မေးသည်။

‘ခင်ဗျား ဆက်သေးသလား’

‘ကျွန်တော် ဖုန်းခေါ် ကြည့်ပါတယ်၊ ဘယ်သူမှ မကိုင် တာနဲ့’

‘ပါရီမှာလဲ နာဇီတွေရှိတာပဲ၊ ဖုန်းအော်ပရေတာကိုကော ငွေပေးပြီး ခိုင်းရင် မရနိုင်ဘူးလို့ ခင်ဗျား ပြောမလား၊ သူတို့က နံပါတ်သိသွားရင် လိပ်စာရနိုင်တာပဲ’

‘ဘုရား.....ဘုရား’

ကီးဂန်သည် ခဏတာမျှ တိတ်သွား၏။ စီးကရက်တစ်လိပ် သို့သောက်လိုက်၏။

‘ဂျင်နီက ပါရီမှာ ရှိတဲ့ လီလီအဖွဲ့နဲ့ ဆက်သွယ်တယ်၊ သူ့ကို လစ်ဇစ်ကို သွားခိုင်းတယ်၊ အဲဒီကနေမှ ဘာလင်ကို ခိုခိုင်းခဲ့တယ်၊ အဲဒီမှာ ပီးရပ်က သူ့နောက်ကို မလိုက်နိုင် တဲ့သွားတယ်’

ဝုဖ်ဆန်က ဆက်ပြောနေ၏။

ဖြစ်ပျက်သမျှ အားလုံးသည် ကီးဂန်သာ တရားခံ ဖြစ် သွားရသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကွန်ရက်ဆိုတဲ့ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေဟောင်း အဖွဲ့က ဖုန်းဆက်တယ်၊ ဂျင်နီက ဖုန်းဆက်သလားလို့မေး တယ်၊ သူ ဖုန်းဆက် ကတည်းက ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ သေသဖြစ်သွားခဲ့တယ်၊ ကွန်ရက်က သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက် သာပါ၊ ပြီးတော့ ဗွန်မိတ်စတာကလဲ ကျွန်တော် ကိုစောင့် ကြည့်နေတယ်လို့ သိထားတယ်’

ကီးဂန်သည် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် အပြစ်ပါဗျာ၊ တကယ်ပါ၊ ကျွန်တော် စိတ် ကောင်းပါဘူး၊ အဲဒီတော့ ဂျင်နီက ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာ လဲ၊ ဂျင်နီဆီက သူတို့ ဘာများ သိရမှာမို့လဲ’

‘ဘာမှ မသိရနိုင်ပါဘူး၊ ပီးရပ် ယူဆထားတာကတော့ သူက သိနေရင်နဲ့ ပြောဘူးလို့ ထင်မှာပေါ့၊ သူက ဒီနေရာ

တောင် သိတာမဟုတ်ဘူး၊ သူလုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်က ဘာလင်
စိတ်ဓာတ်ဆိုတဲ့ သတင်းစာကို ဖြန့်ပေးတာလောက် ပါပဲ။
ဒါပေမယ့် သူတို့က ကျွန်တော် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သူ
သိမယ်လို့ ထင်နေတယ်။ သူတို့ လိုချင်တာက ကျွန်တော်
တစ်ယောက်တည်းကိုပါ။ နောက် ဂက်ဟတ်နဲ့ဂျီချင်ရောပေါ့။
ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်က အမည်းရောင်လီလီ အဖွဲ့ခွဲ
ခေါင်းဆောင်တွေ မဟုတ်လား’

‘ခင်ဗျားတို့က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီအဖွဲ့ ဖွဲ့ဖြစ်သွားတာလဲ’

‘တက္ကသိုလ်မှာ တုန်းကတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အဓိက
အလုပ်က သတင်းစာထုတ်တာပါပဲ။ စတန်းဖိုး၊ ရိန်းဟတ်၊
အယ်လီလီယိုဗန်းတို့နဲ့ပေါ့။ အခုတော့ ရိန်းဟတ်နဲ့စတန်းဖိုး
တို့က သေသွားကြပြီ။ အဘိုးအို အယ်လီ တစ်ယောက်ပဲ
ကျန်တော့တယ်။ သူက အခု ပါရီမှာ သူ့သားနဲ့ အတူနေ
တယ်။ ဂျင်နီ ဒီကို လာချင်တယ်ဆိုလို့ လုပ်ပေးလိုက်တာ
အဘိုးအို အယ်လီပေါ့’

‘ခင်ဗျားတို့ လူငယ်တွေက စခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်။ အခုတော့ လီလီအဖွဲ့က သိပ်အရေးကြီးတဲ့
အဖွဲ့ဖြစ်နေပြီ။ ဟစ်တလာနဲ့အက်စ်အက်စ်တွေဟာ ကျွန်တော်
တို့ ခေါင်းကို ဖြတ်ချင်နေတာ’

ယင်းအချိန်၌ အခြားအခန်းတစ်ခုအတွင်းမှ ဖုန်းမြည်သံ
ကြားရသည်။ ဂျီချင်က ထ၍ ဖုန်းသွားကိုင်၏။

ကီးဂန်က ဝုမ်ဆန်ကို ပြော၏။

‘လူငယ်သုံးယောက်၊ သေနတ်တစ်လက်နဲ့ ဂက်စတာပို
တစ်ဖွဲ့လုံးကို ခင်ဗျားတို့ ရင်ဆိုင်မလို့လား’

ဝုမ်ဆန်က ပြန်ဖြေသည်။

‘သုံးယောက် ဘယ်ကမလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းတစ်ခု
လုံးမှာ လူဦးရေ ၂၀၀ လောက်ရှိတယ်။ ဆွစ်ဇာလန်၊ ပြစ်သစ်၊
အင်္ဂလန်၊ အီဂျစ်နဲ့ အမေရိက မှာလဲ အဆက်အသွယ်တွေ
ရှိတယ်။ အခုအထိတော့ ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းနေသေး
ဘယ်ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ကို ဖမ်းမိသွားရင် သူတို့ ဘာလုပ်
မယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလဲ’

‘ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတယ်’

ဝုမ်ဆန်က ပြန်ဖြေ၏။

‘ကျွန်တော်တို့ကတော့ စဉ်းစားစရာမလိုဘူး၊ ဖမ်းမိတာနဲ့
ဝတာတမ် အကျဉ်းထောင်ကို ခေါ်သွားပြီး နှိပ်စက်မယ်။
ပြီးရင် ခေါင်းဖြတ်ပစ်မယ်’

‘ဘယ်လို....’

‘ဟားကီးဂန်.... ကျွန်တော် ပြောနေတာက ခေါင်းဖြတ်
ပစ်မယ်ဆိုတာ ပြောနေတာ၊ သူတို့က ကျွန်တော်တို့လူတွေဆို
ခေါင်းဖြတ်ပစ်တယ်’

ဝဲဘက ပြန်လာပြီး အခန်းဝမှနေ၍ ဝုဗ်ဆန်ကို လှမ်း
ခေါ်၏။ လေသံမျှနှင့် စကားပြောနေကြသည်။ ပြီးမှ
အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။ ဝုဗ်ဆန်၏ မျက်နှာက ထိခိုက်
နာကြည်းနေဟန်၊ သွားများလည်း ကြိတ်လျက်။

‘ဂျင်နီကို ဂက်စတာပိုတွေ ဖမ်းမိသွားပြီ၊ စတာတစ်
အကျဉ်းထောင်ထဲကို လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနာရီက သူ့ထောက်သွား
တယ်၊ အခုအချိန်မှာ သူ့အသက်ရှင်သေးလား၊ သေသွား
ပြီလားဆိုတာ ကျွန်တော် မသိရသေးဘူး’

ကီးဂန်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ပုံလျက်သား။

ဝဲဘက စကားစပြော၏။

‘ကီးဂန် ခင်ဗျား ဒီအဖြစ်အပျက်ကို ရင်သာဆိုင်ပေတော့၊
သူတို့က ဂျင်နီကို ကောင်းကောင်းနှိပ်စက်ကြမယ့်၊ သူတို့က
ဂျင်နီဟာ အတော်များများ သိထားတယ်လို့ ထင်နေတာ’
ကီးဂန် အသံထွက်လာသည်။

‘ကဲ ဘာလို့အခုလိုထိုင်ပြီး စောင့်နေရတာလဲ၊ ကျွန်တော်
တို့ ဘာမှ မလုပ်ကြတော့ဘူးလား’

‘ကျွန်တော်တို့ ဘာမှလုပ်စရာမရှိတော့ဘူး’

ကီးဂန်သည် အံ့အားသင့်သွား၏။

‘သူ့ကို ထောင်ထဲကထုတ်ရမယ်လေ၊ အာမခံလျှောက်
ရမယ်၊ ရွှေ့နေဌာနရမယ်၊ ကျွန်တော် သံရုံးကို အကြောင်း
ကြားလိုက်မယ်၊ သူတို့ ကူညီပါလိမ့်မယ်’

ယခုမှ သူ့သတိရလိုက်၏။ သံရုံးက သူ့ကို ကူညီမည်မဟုတ်
တော့၊ တစ်ချိန်က အမေရိကန် သံရုံးတာဝန်ခံက သူ့ထံမှ
အကူအညီတောင်းခဲ့ဖူးသည်။ ရိန်းဟတ်ထွက်ပြေးရန်အတွက်
ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ သူ့အလှည့်၊ သူမည်သို့ ပြုလုပ်ရမည်
နည်း၊ ဂက်စတာပိုသည် ဂျင်နီအား ဖမ်းဆီးထားပြီးပြီ
ဖြစ်၏။

ဝုဗ်ဆန်က ဝင်ပြောသည်။

‘ဘာမှလုပ်လို့မရတော့ဘူး’

ကီးဂန်က တောင်းဆိုနေသေး၏။

‘သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ အာမခံနဲ့ထုတ်ရအောင် ကျွန်တော်
သူ့ကို နယူးယောက် ခေါ်သွားမယ်၊ အဲဒီမှာဆို သူ့ အသက်
အန္တရာယ် လုံခြုံသွားပြီ’

ဂက်ဟတ်က ယခုမှ ပထမဆုံးအကြိမ် ဝင်ပြောသည်။

‘အခုမှ ဘာမှလုပ်လို့မရတော့ဘူး၊ အားလုံး နောက်ကျ
သွားပြီ’

ဝဲဘက ဝင်ပြော၏။

‘အခုဟာမျိုးက ဘယ်တော့မှ အာမခံမရဘူး၊ ရုံးတင်
စစ်မှာလဲမဟုတ်ဘူး’

ကီးဂန်သည် ယခုမှ ပို၍ပို၍ သဘောပေါက်လာ၏။
သူ့အတွက် မျှော်လင့်ချက် လုံးဝမရှိတော့၊ သူတို့ ပြောနေ
သည့် စကားများအရဆိုလျှင် မျှော်လင့်ချက် လုံးဝမရှိတော့။

‘မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး...ခင်ဗျားတို့ အဲဒီလို မပြောကြပါနဲ့’

သူတော့နေမိ၏။ ဂျင်နီ...မင်းကို ကိုယ်ချစ်တာတွေ ဘာလုပ်ရတော့မလဲ ဂျင်နီ၊ ဘုရား...ဘုရား ဂျင်နီရယ် မင်းကို ကိုယ်နှောက်ထပ်မတွေ့ရတော့ဘူးပေါ့။ မင်းကို ကိုယ်နှုတ်တောင် မဆက်ခဲ့ရဘူး၊ ဘုရား...ဘုရား...ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ’

‘ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ’

ကီးဂန်သည် ပါးစပ်မှပင် အသံများ ထွက်လာ၏။ လက်သီးနှစ်ဖက်ကိုဆုပ်၍ မျက်လုံးများ၌ မျက်ရည်များသည် အပြည့်။

‘လက်မခံနိုင်ဘူး၊ လက်မခံနိုင်ဘူး’

လူငယ်သုံးယောက်လုံးက သူ့အား ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ကြည့်ကြ၏။

ဂက်ဟတ်က မကျေမနပ်လေသံနှင့် ဝင်ပြော၏။ သူပြောသော အင်္ဂလိပ်စကားမှာ မပီသ၊ အသံထွက်မမှန်၊ ဂျာမန်သံဝဲလျက်ရှိ၏။

‘ခင်ဗျားက အခုမှသိတယ်၊ ကျုပ်တို့မှာက နေ့တိုင်းပဲ ဒီလိုအဖြစ်အပျက်တွေ တွေ့နေ၊ ရင်ဆိုင်နေကြရတာ၊ နှစ်ပဲကြာလှပြီ၊ နေ့တိုင်းလိုလို သူတို့က လူတွေ တစ်ယောက်ပြီး

တစ်ယောက် ခေါ်ခေါ်သွားနေတာ၊ မိတ်ဆွေ အာပေါင်းအသင်းတွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေ၊ ချစ်ရတဲ့လူတွေ၊ သားသမီးကလေးငယ်လေးတွေ၊ တစ်ခါတစ်ခါမှာ တစ်မိသားစုလုံး ဒို့လိုပါသွားကြတယ်၊ အားလုံး နေ့မြင်ညပျောက်လိုပဲ၊ ဒုန်ကိုမတွေ့ကြရတော့ဘူး’

ဝမ်းဆန်က ဝင်ပြော၏။

‘ကျွန်တော်တို့ နားလည်ပါတယ်၊ ကီးဂန်၊ ခင်ဗျားစိတ်ဘယ်လောက်ထိခိုက်သွားသလဲဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သဘောပေါက်ပါတယ်’

ဝမ်းဆန်က လေအေးအေးနှင့်ပြော၏။

‘ကျွန်တော် ဒေါသတွေ၊ ကျွန်တော် မှာရှိတဲ့ မုန်းတီးမှုတွေဟာ ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်လုံးကို ဝါးမျိုသွားခဲ့ပါပြီ၊ ကီးဂန်၊ ကျွန်တော်ဟာ သတ္တဗေဒနဲ့ ဘွဲ့ယူလာခဲ့တဲ့လူ၊ ကျွန်တော်ဟာ တိရစ္ဆာန်တွေကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခု ကျွန်တော် ဘဝကိုကြည့်ပါ၊ ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ၊ အချိန်တိုင်းလိုလိုမှာ ပြေးလွှားနေရတယ်၊ ငုက္က့ထက်ရတော့မယ့်စာရင်းထဲမှာ ပါနေတယ်ဆိုတဲ့ လူ ၁၀၀ ထဲက၊ ဒါမှမဟုတ် ၁၀ ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို ကယ်ထယ်ထုတ်နေရတယ်၊ ဘာမှမသိသေးတဲ့လူတွေလက်ထဲရောက်အောင် စာစောင်တွေ၊ သတင်းစာတွေကို ရောက်အောင် ပို့ပေးနေရတယ်’

‘အဲဒါကို ခင်ဗျားက ဟာလို့ လုပ်နေတာလဲ’

ဝဲဘာက ဝင်ပြော၏။

‘ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ဒီအတိုင်း လက်နက်ချ အညံ့ မခံနိုင်ဘူးလေ’

ကီးဂန်က အဓိပ္ပာယ်မရှိ ဝင်ပြော၏။

‘ကျွန်တော်ကတော့ ပီးရပ်ကို သတ်ပစ်ချင်နေတာပဲ။ ဒီနေ့ကို တဖြည်းဖြည်းနဲ့ညှဉ်းပြီး သတ်ချင်တယ်။ သူ့ဘယ်လောက်ပဲ တောင်းပန်တောင်းပန် လုံးဝခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ ဒီကျောမှာ ဘုကြီးရှိတဲ့နေ့ကြီးကို ကြိုးပေးပြီး သတ်ချင်နေတယ်’

ကီးဂန်သည် လက်သီးဆုပ်၍ နံရံကို ထိုးလိုက်သည်။ ပြီးမှ ခုံပေါ်၌ ခြေပစ်လက်ပစ် ပြန်ထိုင်ချသည်။

ဝုမ်ဆန်က ပြော၏။

‘ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး ကီးဂန်၊ ဂျင်နီကို ကျွန်တော်တို့အားလုံး ချစ်ကြတယ်။ သူဟာ ကျွန်တော် ရဲ့ ညီမပါ။ ဝမ်းကွဲ ညီမလို တောင် သဘောထားစာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ကျွန်တော် နှလုံးထဲမှာကိုက ညီမအရင်းလို သဘောထားခဲ့တာပါ။ ဒါကိုတော့ ခင်ဗျား နားလည်ထားပါ။ ဝါနာဆိုရင်လဲ ငယ်စဉ် မွေးလာကြကတည်းက ချစ်ခဲ့တာ။ အတူတကွလဲ ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြတာ။

ဘစ်ရပ်ကွက်ထဲနေ၊ အတူတကွသွားလာခဲ့ကြတာပါ။ ဂျီချင်ဆိုရင်လဲ အတူတကွ ကျောင်းအတူသွားခဲ့ကြတာ။ တက္ကသိုလ်ဘက်ကြတော့လဲ အတူတူပဲ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့ခံစားမှုကို ကျွန်တော်တို့ နားလည်ကြတာပါ။ ခင်ဗျားရင်ထဲမှာ ဘယ်လို ညှစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သဘောပေါက်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့ဘူး’

ကီးဂန်သည် ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာ အဖြစ်အပျက်ကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက် လာခဲ့၏။ ချွေးတပ်စခန်းအတွင်း၌ ထောင်ပေါင်းများစွာ၊ ရာပေါင်းများစွာ ပျောက်ဆုံး သေဆုံးသွားကြသည့် လူအများထဲမှ ဂျင်နီသည် တစ်ယောက် အပါအဝင်သာ ဖြစ်၏။ ယင်းလူများသည် ခံစားမှု ဝေဒနာကို မသိရှိ၊ မခံစားနိုင်သည့် လူများဘဝသို့ ရောက်သွားကြသည့်အလား။

ကီးဂန်သည် အခန်းထောင့်ကို စိုက်ကြည့်၍။

‘ကျွန်တော်က ဒီလူတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့လူမှ မဟုတ်ဘဲ။ အဲဒီထောင်ပေါင်းများစွာ လူတွေနဲ့ ကျွန်တော် မှမဆိုင်ဘဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ဆိုင်တာက ဂျင်နီတစ်ယောက်တည်းပဲ။ အခုမှ ကျွန်တော် မှာ ကြေကွဲစရာက ရင်ဆိုင်ရတာ။ အခုမှ ကျွန်တော်က ဒီလောကကြီးတစ်ခုလုံးကို မုန်းတာ။ ဘာမှ လုပ်လို့ မရဘူးလို့ ပြောလို့ ခင်ဗျားတို့ကိုလဲ ကျွန်တော် သဘောမကျဘူး’

ဝဲဘာက ဝင်ပြော၏။

‘တစ်ချိန်ကျရင်တော့ ဂျူးသစ္စာဖောက်တွေ မဖောက်ရဲ
အောင် လုပ်နိုင်တဲ့ အချိန်ရောက်လာမှာပေါ့’

ဝုမ်ဆန်က စီးကရက်ပြာကိုခြေပြီး ပခုံးတွန့်၍၊

‘အခုတော့ သူတို့က ဒီအတိုင်းပဲပေါ့’

တီးဂန်က

‘ကျွန်တော်စဉ်းစားမိတယ်၊ အခုဖြစ်ရပ်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်
ပေါ့၊ မျက်လုံးတစ်လုံး ဆုံးရှုံးသွားရင် မျက်လုံးတစ်လုံး
ပြန်ရအောင် ယူရမယ်’

ဝုမ်ဆန်က အလေးအနက်ပုံနှင့်၊

‘ကျွန်တော် သိပ်အရေးကြီးတာ တစ်ခုကို ခင်ဗျားကို
ပြောချင်တယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး နားထောင် စမ်းပါ။
ကျွန်တော်တို့ လှုပ်ရှားနေတာက အန္တရာယ်လဲ ကြီးတယ်၊
သိပ်လဲသိပ်မို့တယ်၊ အဓိကအချက်ကတော့ လူသတ်မှု
မဟုတ်ဘူး၊ လူ့အသက်တစ်ချောင်းကို ကယ်ဖို့တင်ပါ’

‘ဂျင်နီအတွက်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး’

ဂက်ဟတ်က သူ့အနားထိ တိုးကပ်လာသည်။ မျက်လုံး
များက မျက်ရည်များနှင့် လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်၍

‘ခင်ဗျား အဲဒီလိုလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး ကီးဂန်၊ ဂက်စတာပို့
တွေ လက်ထဲရောက်သွားပြီးရင် ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်

အမေ ကိုယ့်အဖေဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ ဘာမှလုပ်လို့ မရဘူးသာမှတ်
ပေတော့၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ စစ်တပ်မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်
တို့အဖွဲ့က ကျောင်းသား ကျောင်းဆရာနဲ့ အဘိုးအိုတွေ၊
ကျွန်တော်တို့က စစ်လေ့ကျင့်ခန်းတွေ စစ်သင်တန်းတွေလဲ
ဆင်းထားကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့က
အက်စ်အက်စ်တွေလို၊ ဂက်စတာပို့တွေလို လိုက်မလုပ်ရဘူး၊
ကျွန်တော်တို့ လုပ်နေတာက ဇာမ်းဆီးမခံရသေးတဲ့ လူတွေ
ကို ကူညီဖို့ ကယ်ဆယ်ဖို့ပဲ’

ဝုမ်ဆန်က ဝင်ပြော၏။

‘ခင်ဗျား ဘယ်လောက် ခံစားနေရသလဲ ဆိုတာ
ကျွန်တော်တို့အားလုံး သဘောပေါက်ကြပါတယ်’

ထိုအခါမှ ကီးဂန်သည် ပို၍ သဘောပေါက်လာ၏။
သူ၏ ခံစားမှုသည် သူ့တစ်ယောက်တည်းအတွက် သက်သက်
ပါလား၊ ယခု သူတွေ့နေရသော လူသုံးယောက်မှာ တစ်
မိသားစုထဲမှ တစ်ယောက်၊ တစ်သက်တာ ပေါင်းသင်းလာ
သည့် သူငယ်ချင်းက တစ်ယောက်၊ တိတ်တခိုး ချစ်နေသူက
တစ်ယောက်။ သူ၏ စိတ်ဓာတ်ကျမှုသည် ဤသုံးယောက်ထက်
မည်သို့မှ မနှိုင်းယှဉ်နိုင်။

ကီးဂန်က ပြန်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ခံစား
ရတာက သိပ်တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်လွန်းနေတယ်’

ဝုဗ် ဆန်က ဖြေ၏။

‘ရပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားခံစားမှုကို ကျွန်တော်တို့သဘော ပေါက်ပါတယ်’

သူ့စကားက ခေတ္တသာရပ်သွားသည်။ ပြီးမှ...

‘ကီးဂန် ခင်ဗျား ဘာလင်ကနေ တတ်နိုင်သရွေ့ မြန်မြန် ထွက်သွားဗျာ’

ကီးဂန် ပြန်ပြောသည်။

‘သူမပါတဲ ကျွန်တော် မသွားဘူးဗျာ’

‘ခင်ဗျား နားမလည်သေးပါလား ကီးဂန်၊ ခင်ဗျား နာမည်ဟာ စာရင်းထဲမှာ ပါနေရင်တော့ ခင်ဗျားလဲ အနှိပ်စက်ခံရမှာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ အကြောင်းကို ခင်ဗျားက ကောင်းကောင်း သိသွားပြီကိုး’

‘ကျွန်တော် ဘာမှ မသိပါဘူးဗျာ၊ သူတို့လဲ မသိကြ ပါဘူး’

ဝဲဘာက သူနှင့် အတော်အနီးကပ်သို့ လျှောက်လာပြီး။

‘ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ပါရီမြို့က အဆက်အသွယ်လဲ သိသွားပြီလေ၊ ဂျင်နီ ဘယ်လိုဗုပ် ဒီရောက်လာသလဲ ဆိုတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်က အဓိကဖြစ်နေတယ်၊ ဒီကိစ္စက သိပ်အဆက် အသွယ်ကောင်းမှုဖြစ်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ခင်ဗျား ဂျာမဏီမှာရှိနေသရွေ့ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် အန္တရာယ်ပဲ’

ဝုဗ်ဆန်အသံက ထွက်လာ၏။

‘ဒါမှမဟုတ်....’

ကီးဂန်က စကားဖြတ်မေး၏။

‘ဒါမှမဟုတ်ရင် ဘာလဲ’

‘ဒါမှမဟုတ်ရင် ခင်ဗျားက ပီးရပ်ဆီကိုသွားပါ၊ ခင်ဗျား ကိုယ် ခင်ဗျား ဘာမှမသိဘူးဆိုတဲ့ စာနိပ်နဲ့ပေါ့၊ သူ့ကို မေးပါ၊ ဂျင်နီတစ်ယောက် ပျောက်သွားတဲ့ အကြောင်းနဲ့ တတ်နိုင်ရင် အကူအညီပေးပါပေါ့’

‘သူ့ဆီက သွားပြီး အကူအညီတောင်းရမယ် ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်က ဒီငရဲကြီးကို သတ်ပစ်ချင်နေတာ’

‘ခင်ဗျားပြောနေတာတွေက သူ့မျှော်လင့်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ကို အေးအေးထားပြီး ခင်ဗျားဘာမှ မသိပါဘူးဆိုတာ သူ ယုံကြည်သွားအောင် လုပ်ပြရမယ်၊ ဒီတော့မှ သူက တချို့အချက်တွေ ပြောပြ လိုက်မယ်၊ အဲဒါက ကျွန်တော်တို့အတွက် အသုံးကျမှာ’

‘ခင်ဗျား ဆိုလိုနေတာက ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့ အတွက် သူလျှိုသဘော လုပ်ပေးရမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့အတွက်၊ ဂျင်နီအတွက်၊ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်အတွက် လုပ်ရမှာ’

ကီးဂန်သည် ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။ ဤလူငယ်လေး
များ ပြောသည့်အတိုင်းမှာ မှန်နေသည် မဟုတ်ပါလား။
ဗီးရပ်ကို ပြန်အနိုင်ယူရန်မှာ သူ့နည်းကိုပင် ပြန်သုံးရမည်
ဖြစ်၏။ ကြီးစားကြည့်ရမည့် တန်ဖိုးရှိသောနည်း ဖြစ်၏။

‘ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ’

‘ခင်ဗျားတည်းလိုတဲ့ ဟိုတယ်ကို ပြန်သွားပါ’

‘ကျွန်တော်က ဟိုတယ်မှာမှ မတည်းတာ၊ ကျွန်တော်
အစီအစဉ်က ဂျင်နီကိုခေါ်ပြီး ဒီညပဲ ပြန်ထွက်ဖို့ပဲ’

‘ခင်ဗျား အမြဲလိုလို တည်းခိုတတ်တာက ရစ်ဟိုတယ်
မဟုတ်လား၊ အဲဒီကိုသွားပြီး နေပါ။ ပြီးတော့ ဗီးရပ်ကို
ဖုန်းဆက်ပါ။ ခင်ဗျားက ဒီကိုပြန်လာပြီး ဂျင်နီကိုလာခေါ်
တာ၊ ဂျင်နီကပျောက်ဆုံးနေတယ်။ သူ့ အခန်းတစ်ခုလုံးကလဲ
ရှာဖွေထားတာ ပူစာကြံနေတဲ့အကြောင်း ပြော၊ ခင်ဗျား
ဒါပဲ သိတယ်ဆိုတာ သူ ယုံဖို့လိုတယ်။ ခင်ဗျား ဘာမှ
မသိဘူးဆိုတာ သူလက်ခံသွားမှ ဖြစ်မယ်’

‘မီလုပ်ငန်းက အံ့ချိန်ကြာတယ်ဗျာ’

‘ကျွန်တော် မိတ်ပူနေတာက ကျွန်တော်မထင်တာ ဖြစ်
လာမှာပဲ’

‘ဘာကိုလဲ’

‘တကယ်လို့ ခင်ဗျားနောက်ကိုသူတို့လိုက်နေကြပြီဆိုတာ
ကျွန်တော်တို့ သိခဲ့ ရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဖုန်းဆက်
အကြောင်းကြားပါ့မယ်။ ပြောမယ်စကားက အခုဖုန်းဆက်
တာက ခင်ဗျားရဲ့အင်္ကျီချုပ်သမားပါ။ အင်္ကျီ အဆင်သင့်
ဖြစ်နေပြီ’ လို့ အကြောင်းကြားမယ်။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ အဲဒီ
သတင်းရတာနဲ့ ချက်ချင်း ထွက်ဖို့ပြင်တော့၊ နောက်ကလဲ
ဘယ်သူမှ ပါမလာစေနဲ့၊ မြို့ထဲက တိရစ္ဆာန်ရုံဝကို သွား
ပေတော့၊ အဲဒီမှာ လူအများသုံး ဖုန်းရုံတစ်ခု ခွဲတယ်။
အဲဒီမှာ စောင့်နေပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဖုန်းဆက်ပါ့မယ်။
ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဖုန်း သိအောင်ပါ။ ကျွန်တော်
တို့က မေးမယ့် မေးခွန်းက ခင်ဗျားအင်္ကျီလာယူမှာလားလို့
မေးရင် ခင်ဗျားက မယူဘူးလို့ဖြေပါ။ ပြုနေတဲ့အင်္ကျီအိတ်ကို
မတပ်ပါနဲ့လို့ ဖြေ၊ အဲဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့က ဘာ
ဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ပြောမယ်’

‘ဒီလောက် အထိ မလိုပါဘူးဗျာ’

ကီးဂန် ကျွန်တော်တို့ ဒီနည်းသုံးတာ ကြာပါပြီ။ အဲဒီ
လောက်အထိကို လိုအပ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ကပြဿနာ
ဖြစ်လာပြီဆိုတာနဲ့ ဘာမှမစဉ်းစားနဲ့တော့၊ ချက်ချင်းသာ
ရွှေ့ဖို့ ကြီးစားပေတော့၊ ဟိုတယ်ကနေထွက်၊ တိရစ္ဆာန်ရုံကို
လာခဲ့ပါ’

အခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွား၏။ စီးကရက်ကိုယ်စီသာ
သောက်နေကြသည်။ ရုပ်ဆန်က ကော်ဖီသောက်သည်။
ဂက်ဟတ်က ‘ခုံတွင် ထိုင်လျက်။’

နောက်ဆုံးတွင် ကီးဂန်က....

‘ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော် စမ်းကြည့်ပါ့မယ်၊ သူတို့ ဂျင်နီကို ဘာလုပ်မယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ထင်သလဲ’

‘သူတို့က ဂျင်နီကို နှိပ်စက်ကြမယ်၊ နောက်ဆုံးမှ ဂျင်နီက ဘာမှမသိဘူးဆိုတာ သိသွားရင်လဲ ဟစ်တလာအနေနဲ့ လီလီ အဖွဲ့ကို လက်စားပြန်ချေနိုင်တဲ့ သင်္ဘောပဲ၊ သူ့သိသလောက် မပြောပြောအောင် လုပ်တဲ့နည်းတွေ သူတို့ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကံကောင်းတာကတော့ သူကဘာမှမသိတာဘဲ’

‘သူ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ အဖြစ်နိုင်ဆုံးက ဘာလဲ’

‘သူက ဂက်စတာပိုတေ့ယုံအောင် သူ့ဘာမှမသိဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြောပြနိုင်ရင်တော့ သူမြန်မြန် သေရမှာပေါ့’

ကီးဂန်အသံက ယခုမှ ပုံမှန်ဖြစ်လာ၏။

‘သူ့ အသက်ရှင်တယ် ဆိုရင်ကော’

‘ဝမ်းက ပြန်မေးသည်။

‘ဒါချူစခန်းမှာ သူ့အသက်ရှင်နေတယ်လို့ ပြောတာ လား’

‘ဒါချူဆိုတာဘာလဲ’

‘မြူးနစ်မြို့ကနေကီလို ၃၀ လောက်ဝေးတဲ့ မြို့လေးတစ်မြို့ ပါ၊ အဲဒီမှာ အကျဉ်းစခန်းတစ်ခု ဖွင့်ထားတယ်၊ အဲဒီမှာ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားတွေများ အစုလိုက် အပြုံလိုက်ရှိ

တယ်၊ ရုရှားနိုင်ငံက ချွေးတင်စခန်းတွေလိုပေါ့’

‘သူ့ကို အချိန်ဘယ်လောက်ကြာကြာအထိ ဖမ်းထားမှာလဲ’

‘ခင်ဗျားထင်နေတဲ့စခန်းပျိုး မဟုတ်ဘူး’

‘အဲဒီမှာ ထားတာက အပြစ်ဒဏ် ပေးထားတာ မဟုတ်ဘူး’

ဂက်ဟတ်အသံ တိုးဝင်သွား၏။

‘ဂျင်နီက အဲဒီမှာ အသက်ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး နေရမှာ၊ ဒါချူစခန်းကနေ လွတ်တယ်ဆိုတာ မရှိဘူး၊ သူက ထာဝရ အကျဉ်းစခန်းပဲ’

အိမ်ပျော်သော ညနှင့်ပင် တစ်ညလုံး အဆင်သင့်
 အဝတ်အစားပင် မလဲနိုင်၊ ဂျင်နီ အကြောင်းသာ စဉ်းစား
 နေသည်။ ယခုအချိန်ဆို ဂျင်နီ မည်သည့်နေရာမှာ ရှိနေသလဲ၊
 မည်သို့သော အလုပ်များ လုပ်နေသလဲ၊ ဂက်စတာပိုတို
 သည် ဂျင်နီအား မည်သို့ ခြိမ်းခြောက်နေကြသနည်း။
 အတွေးထဲ၌ ဒါချူစခန်းကိုဖောက်သည်၊ ဂျာမန်အစောင့်
 များအားလုံးကိုသတ်သည်။ ဂျင်နီကို ရူးမိုက်စွာပင် တစ်ကိုယ်
 ဘည်းကယ်ဆယ်လာခဲ့သည်။ သူ့စိတ်ကူးများသည် ရုပ်ရှင်များ
 ထဲမှ ဇာတ်လမ်းများပမာ။

ဆခန်း (၂၄)

တစ်ညလုံးလိုလို အိပ်ရာထဲ လှဲနေပြီး တယ်လီဖုန်းကိုသာ
 စိုက်ကြည့်နေသည်။ အိပ်၍လည်းမပျော်၊ ဗီးရပ် ဘယ်အချိန်
 ဖုန်းခေါ်မည်လဲ သူစောင့်သည်။ သူ့ဖုန်းဆက်ထားသည်မှာ
 သုံးကြိမ်တိတိ ရှိပြီ။ တစ်ဖက်မှ ဖုန်းကိုင်သူမှာ အသံမာ
 ကျောကျော ယောက်ျားသံ အော်ပရေတာဖြစ်သည်။ နောက်
 ဆုံး အကြိမ် ဖုန်းခေါ်သည့်အခါ အော်ပရေတာသည် စိတ်
 ဆိုးသွားဟန် တူ၏။

‘ခင်ဗျား နားမလည်ဘူးလား’

မာကျောလှသော ဂျာမန်အသံနှင့် ပြန်ဟောကသည်။

‘ပါမောက္ခကြီး ဒီမှာမရှိဘူး၊ သူ့ဘက်က အဆင်သင့်ဖြစ်
 ရင် ဖုန်းပြန်ခေါ်လိမ့်မယ်၊ စောင့်သာနေပါ’

တစ်ဖန် သူ့အပြစ်ပြန်ပေးချင်သော ဗီးရပ်၊ ဖုန်းဆက်သူ
 ကွန်းရတ်၊ ပါရီမှ သံတမန်ဗွန်ခိတ်စတာ။ သူတို့သုံးယောက်
 အားလည်း တစ်နည်းတစ်ဖုံစီ စိတ်ကူးထဲ၌ အပြစ်ပေးကား
 သည်။ တစ်ယောက်စီ၌ သူတို့ကျူးလွန်သော အပြစ်အရ
 တာဝန်ရှိကြသည် မဟုတ်ပါလား။

မိနစ် စက္ကန့်တို့သည် တရွေ့ရွေ့ ပျော့ပါနေသည်။
 အရှက်ဦးသည် မွေးဖွားလာခဲ့၏။ နီသွေးရောင်အလင်းတန်း
 သည် အခန်းတွင်း ကော်ဇောပေါ်သို့ တစ်စထက်တစ်စ
 ပျံ့နှံ့လာပြီ ဖြစ်၏။ အလင်းတန်းတို့၏ တဖြည်းဖြည်းအခန်း
 တွင်း နေရာယူလာမှုကို သူသည် စောင့်ကြည့်နေ၏။

တယ်လီဖုန်းသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ငြိမ်
 ဆက်နေ၏။ ဖုန်းကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ စောင့်မနေနိုင်

တော့သည့်အတွက် လက်နှင့် လှမ်းကိုင်သည်။ လက်ကို ပြန်ရုတ်လိုက်ရသည်။ ရိုင်းစိုင်းလှသည့် လူထံသို့ ဖုန်းမဆက် တော့၊ ဝမ်းထဲကပင် နှာကျင်လာသော ဝေဒနာ ခံစားနေ ရသည်။ ဖုန်းကိုကိုင်၍ ဟိုတယ်အစောင့် ကောင်လေးကို ကော်ဖီနှင့်မုန့် မှာလိုက်သည်။ တံခါးခေါက်သံ ကြား၍ ကောင်လေးထင်၍ ဖွင့်လိုက်ရာ ဘတ်ရုမန်းကို မတ်တတ်ရပ် လျက် တွေ့ရသည်။

ဘတ်အသံက ပျော့ပြောင်းလွန်း၏။

‘ကိုယ်ဝင်ခဲ့လို့ ရမလား’

ကီးဂန်အဖို့ ကြောက်ရွံ့မှုသည် ပြန်၍ပေါ်လာရပြန်၏။ ဘတ်ရုမန်းသည် မည်သည့်အခါမှ ခွင့်တောင်းခြင်း မပြု။ အော်ဟစ်ဆူညံ၍ ခြေလက် မြှောက်ကာနှင့် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာနေကျ။ ယင်းအပြုအမူသည်သာ သူ၏ မူရင်းပုံ၊ ယခု ပုံပြောင်းနေ၏။

‘ဂျင်နီကို ဝက်စတာပိုတွေ ဖမ်းသွားတယ် ဆိုတာ ကိုယ် လုံးဝမသိလိုက်ဘူး’

‘ကျွန်တော်လဲ မနေ့ညကမှ သိတာ၊ ခင်ဗျား ရုံးကို ဖုန်းဆက်ပြီး မှာထားခဲ့တာ’

‘ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး ကီး’

‘ကျွန်တော်လဲ ဘာလုပ်ရမုန်းကို မသိတော့ဘူး၊ အဲဒီလို အဖြစ်အပျက်မျိုး ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးဘူး၊ အခုလို မျှော်လင့်ချက်မဲ့ ရတဲ့အဖြစ်မျိုးပေါ့’

‘ခင်ဗျားမြင်ရတာ တကယ်အပူသည်ပဲ၊ မအိပ်ရသေး ဘူးလား’

ကီးဂန်က ခေါင်းခါပြု၏။

‘ကျွန်တော် အိပ်လို့မရဘူး’

ရုမန်းက မေး၏။

‘ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ၊ အခုလို အတိအကျ ပြောနိုင်တာကို ပြောတာပါ’

‘သူက မနေ့က နေ့လယ် နှစ်နာရီ လောက်မှာ အဖမ်း ခံရတယ်’

ကီးဂန်သည် စကားပြောရင်းပင် လက်ဝါး တစ်ဖက်ကို လက်သီးနှင့်တစ်ချက် ထိုးလိုက်၏။

‘ကျွန်တော်ကလဲ ဘာဖြစ်လို့ ဒီဖုန်းကို ခေါ်မိ သလဲ မသိဘူး’

သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ပြောနေ၏။

‘ဘယ်ဖုန်းကို ခေါ်တာလဲ’

ကီးဂန်သည် အခန်း တစ်ခုလုံး သူ တစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည့်ပမာ၊ စကားပြောနေခြင်းနှင့်လည်း မတူပါးစပ်မှ တတုတ်တုတ် ရွတ်ဆိုလျက်၊ ရုမန်း တစ်ယောက် အခန်း တွင်း၌ ရှိနေသည်ကိုလည်း ဂရုမစိုက်ဘဲ ဂျင်နီ အကျဉ်း ထောင်ထဲ ရောက်သွား ရသည့် အကြောင်းကို ပြောနေ တော့၏။

ရုမန်းက ကီးဂန်အား စိုက်ကြည့်နေပြီး သူ့အနီးသို့ လျှောက်သွားသည်။

‘ကီးဂန် ခင်ဗျား အခုကိစ္စတွေကို ဘယ်လိုလုပ် သိလာ သလဲ’

‘အချက်အလက် အမှန်တွေ အပေါ်မှာ တွေးဆကြည့် တာပါ။ ကျွန်တော် ပြောတာတွေလောက်ပဲ သိတာနော်’

‘ခင်ဗျား ဘာတွေ သိသေးသလဲ’

‘ဂျင်နီကို သူတို့နှိုက်စက်ကြမယ်၊ အခုလောက်ဆို သူသေ သွားလောက်ပြီ၊ ဒါက ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ပဲ’

ရုမန်းက ကီးဂန်၏ လက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်၍....

‘ကီးဂန်....သူမသေသေးဘူး၊ ဂျင်နီ မသေသေးဘူး’
ကီးဂန် အလောတကြီး။

‘ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ၊ မသေတာ ဟုတ်၍ လား’

‘ကျွန်တော် မှာလဲ အဆက် အသွယ်တွေ ရှိတာပေါ့၊ ဒီနေ့မှာပဲ သူ့ကို နေရာရွှေ့လိုက်တယ်’

‘ဘယ်နေရာကို ရွှေ့တာလဲ၊ ဘယ်ကို ခေါ်သွားကြ တာလဲ’

‘သူတို့ ဂျင်နီကို ဒါချူစခန်းကို ခေါ်သွားကြတယ်’

ကီးဂန်သည် စကား မပြောနိုင်တော့၊ အံ့အားသင့် သွားခြင်း မဟုတ်သော်လည်း သတင်းက သူ့မမျှော်လင့် ထားသည့် သတင်း၊ သတင်းအမှန် ဖြစ်မည်ကိုလည်း သူ ယုံသည်။ သူထင်ထားသည့် အဆိုးဆုံးအခြေအနေကိုရောက် သွားချေပြီ။

‘ဒါချူစခန်း’
ပါးစပ်မှ တိုးတိုး ရွတ်လိုက်သည်။

အသက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်လာ၏။

‘မဟုတ်ဘူး....’
‘ဂျင်နီနဲ့အတူ လေးယောက် ဖမ်းတယ်’

‘မဟုတ်ဘူး....’

ကီးဂန်သည် ပါးစပ်မှသာအော်နေသည်မဟုတ်၊ လက်သီး နှစ်ဖက်ကပါ ဆုပ်လျက်။

ရုမန်းက အနားမှနေ၍။

‘နားထောင်စမ်းပါ ကီးဂန်၊ ကျွန်တော် ပြောပြပါရစေဦး၊ အခုအချိန်မှာ ခင်ဗျား ဘာ လုပ်လို့ မရဘူး၊ သူမသေသေးဘူး ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိရတာပဲ ရှိမယ်၊ သူက နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားဖြစ်သွားပြီ၊ ဂျင်နီက သူ့လွတ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်တာနဲ့ သူ့ဟာ နိုင်ငံတော် ပုန်ကန်မှု ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ အခုကတော့ သူ့ကို ခုံရုံးတင်စစ်မှာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ အခုအခြေအနေနဲ့ တွက်ရင် သူ့ဟာ မရှိတော့ဘူး ဆိုတာပဲ စိတ်ထဲမှာ မှတ်ထား ရမယ်၊ လွတ်ရင်လဲ ဘယ်တော့လဲ ဆိုတာ....’

‘တော်ပြီ....တော်ပြီ....ခင်ဗျား ပြောတာတွေက လူတိုင်း သိပြီးသားတွေပါ၊ ဒါတွေ ကျွန်တော် မကြား ချင်ဘူး၊ ဒီစကားမျိုးတွေ ကြားရလွန်းလို့ နားခါးနေပြီ’

‘ကီး....’

‘ကျွန်တော် အခု အမေရိကန်သံရုံးကိုသွားမယ်၊ မရရင် အမေရိကန်သမ္မတကို ဖုံးနိမ့်ဆက်မယ်’

‘ကီးဂန်...’

‘ခင်ဗျား ဘာမှမပြောပါနဲ့ငါတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ မကြာခင် လက်ထပ်ကြတော့မှာပါ၊ သူကလဲ အမေရိကန်နိုင်ငံသား ဖြစ်တော့မှာ၊ သူ့မှာ ဘာအပြစ်မှမရှိဘူး သူ့အစ်ကို....’

‘ကီးဂန်....’

ကီးဂန် စကားများက ရပ်သွား၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများနှင့် ရွဲရွဲစိုနေသည်။ လက်များသည် တဆတ်ဆတ် ခုန်လျက်။

ဘတ်ရုမန်းက လေအေးအေးနှင့် ပြော၏။

‘ကျွန်တော်ပြောတာ နားထောင်ပါကီးဂန်....ကျွန်တော် ဘာ လုပ်ပေးနိုင်ရင်လေ အခုချက်ချင်းကို ခင်ဗျားအတွက် သွားလုပ်ပေးပါတယ်၊ နောက်တစ်ခုက ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော်ရဲ့မိတ်ဆွေအရင်းသာ မဟုတ်ရင်လဲ အခုပြောမယ့် စကား ကျွန်တော်ပြောဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး’

ကီးဂန်က စကားကိုဖြတ်၍

‘သူတို့မလုပ်ရဘူး....ခင်ဗျားသာ ကျွန်တော် ပြောတာ နားထောင်စမ်းပါ၊ ကျွန်တော် ဒီကိစ္စကို နောက်ဘယ်တော့မှ မဆုတ်ဘူး’

‘ခင်ဗျားဘာမှလုပ်လို့မရဘူး၊ ခင်ဗျားမှာ ရွေးစရာလမ်း သုံးဝမရှိဘူး ကီးဂန်’

‘ခင်ဗျားကပြောတယ်နော်၊ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော် ရဲ့ အရင်းနီးဆုံး မိတ်ဆွေ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ....’

‘သွားစမ်းပါ အလကား’

ရုမန်းသည် ဝေါသထွက်လာသော်လည်း စိတ်ကို အသာ ပြေ၏။

‘ကျွန်တော်ပြောတာနားထောင်စမ်းပါ။ ခင်ဗျား ပြောလေ့ပြောထရှိတဲ့ စကားတစ်လုံးလေ၊ ကိုယ့်အလုပ် မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့စကား သတိရပြီလား။ အဲဒီအတိုင်းပဲ ဒီတိုင်းပြည်က ခင်ဗျားနဲ့မဆိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားအလုပ်မဟုတ်ဘူး။ ဒီတိုင်းပြည်ကြီး ပေါက်ကွဲသွားစမ်းပါစေ။ ခင်ဗျား ကျွန်တော်ကို ပြောပြောနေတဲ့စကား မှတ်မိလား။ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ဖက်စွန်း ဖျောက်တယ်ဆိုတာလေ၊ ဟုတ်ပါတယ် အခု ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျား ပြန်ကြည့်စမ်းပါ’

‘ဒီတော့ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ’

အခန်းစောင့်ကောင်လေး ရောက်လာသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်သွားကြသည်။ အနည်းငယ် သွေးအေးသွားကြ၏။ ရုမန်းက ကော်ဖီနှစ်ခွက်ငွေ့၍ သောက်သည်။ ဆိုဖာတွင် ထိုင်နေလိုက်၏။

နေ့တိုင်း ရာနဲ့ချီပြီး ထောင်နဲ့ချီပြီး လူတွေကို လမ်းမပေါ်ကနေ အခုလို ဖမ်းဆီးနေတာ’

ရုမန်းက ခေါင်းကိုခါလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဆက်ပြော၏။

‘အိမ်ထဲကနေ၊ အလုပ်ခန်းထဲကနေ၊ ဆိုင်ထဲကနေ၊ ကျောင်းထဲကနေ၊ မိသားစုထဲကနေ ခေါ်သွားကြတာ၊ နောက်ဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေ့ကြရတော့ဘူး’

‘ကျွန်တော်က သူတို့ထဲကလူမှ မဟုတ်၊ ကျွန်တော်က အမေရိကန်နိုင်ငံသားပဲ’

‘အဲဒါဟာ ဘာမှအသုံးမကျဘူးကီးဂန်၊ ခင်ဗျားခေါင်းထဲ အမြဲမှတ်ထားဖို့က ခင်ဗျားရဲ့ပိုက်ဆံ၊ ခင်ဗျားပိုင်ရာဆိုင်ရာတွေ အားလုံးဟာ ဒီနေရာမှာ ဘာမှသုံးလို့မရဘူး။ ခင်ဗျားက ဒီကလူတွေထဲက တစ်ယောက်ပဲ၊ သူတို့လိုပဲ ခင်ဗျားခံစားရမယ်၊ သူတို့လိုပဲ ဒေါသထွက်ရမယ်၊ အားလုံးအတူတူပဲ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ဒီကလူတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက် ပါလို့ ပြောတာပေါ့’

‘ကဲ ဒါဆိုရင် ဒါချူ အကျဉ်းစခန်းအကြောင်းကို စာတစ်ပုဒ်ရေးမယ်၊ ဘာဖြစ်မလဲ’

‘အလကား ခင်ဗျားက ဘာမှနားမလည်ဘဲ ပြောနေတယ်၊ ဘယ်သူကမှ အဲဒါမျိုး မကြားချင်ကြဘူး ကီ.ဂန်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်က ထရာဗျူး သတင်းစာမှာ ကျွန်တော်ရေးပြီးခဲ့ပါပြီ၊ စာမျက်နှာ ၃၀ မှာ သတင်းက ပျောက်သွားခဲ့တယ်’

‘ဒါဆို သူသေရင်သေသွားမှာပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်ကီး.....သူ့ ကို ခင်ဗျားကယ်ထုတ်လို့ မရဘူး၊ ကမ္ဘာတစ်ခုလုံးက ခင်ဗျားခံစားရသလိုခံစားရပြီး အဲဒီလို လုပ်ချင်နေကြတာ၊ ဒါပေမယ့် အခုကိစ္စက ဂျာမန်လူမျိုးတွေရဲ့ ပြဿနာလေ’

‘နေစမ်းပါဦး ခင်ဗျားရဲ့ သိပ်ထက်မြက်လှတဲ့ သတင်းဌာနက အခုကိစ္စမှာ ဘာမှမလုပ်ပေးဘူးပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဒီမှာကီး’

ကီးဂန်သည် သောက်နေသော ကော်ဖီပန်းကန်ကို နံရံနှင့် လှဲပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ နံရံပေါ်၌ ကော်ဖီအချည်များနှင့် ပေကျံ ကုန်၏။

‘ခင်ဗျားသွားစမ်းပါဗျာ... သွား စမ်းပါ။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း နေပါရစေ’

ရုမန်းက ပြန်ပြော၏။

‘ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ’

ကီးဂန်က ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ဘာမှ ပြန်မပြော။ သူ့မျက်နှာက ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေဟန်၊ ရုမန်းက သက်ပြင်းချ၍ တံခါးရိုရာသို့ လျှောက်သွား၏။

‘ဝမ်းနည်း ကြေကွဲစရာ အသင်းတစ်ခု ထူထောင်ရင် တော့ ခင်ဗျားလဲ အသင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီပေါ့၊ အသင်းသားကလဲ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တိုးတိုးလာနေမှာပဲ’

ရုမန်းထက်သွား၍ တံခါး ပိတ်သွား သည်နှင့် ကီးဂန် သည် ခုံတွင်ထိုင်နေရာမှထ၏။ ယင်းအချိန်၌ ဖုန်းကမြည်လာ သည်။

သူ့စိတ်ထဲ၌ ဗီးရပ်ထံမှ ဖြစ်မည်ဟု ထင်သည်။ ဖုန်းကို အလျင်အမြန်သွားကိုင်၏။

‘ဟုတ်ကဲ့...’

‘မစ္စတာကီးဂန်ပါလား’

‘ဟုတ်ကဲ့...’

‘ခင်ဗျားရဲ့ စက်ချုပ်သမားပါ၊ ခင်ဗျားအင်္ကျီ အဆင် သင့် ဖြစ်ပါပြီ’

ကီးဂန်သည် စိတ်ထဲ၌ ဒေါသ ဖြစ်လာရပြန်သည်။

‘ဘာပြောတာလဲ၊ ဘာအင်္ကျီလဲ’

‘ခင်ဗျားမှာထားတဲ့ အင်္ကျီက အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်က ဒီနေ့ ပိတ်မှာမို့ပါ မစ္စတာကီးဂန်’ ဖုန်းချသွား၏။

ကီ ဂန်သည် ခုံကို ကျောမိုထိုင်ချလိုက်ပြီး ဝုဗ်ဆန်မှ ဟုတ်ရဲ့လား။ ဘုရား... ဘုရား... ယခုမှ သတိရသည်။ သင် ပေးသည့် ဖုန်းသံပါကလား၊ ဂက်စတာပိုတို့ သူ့နောက်သို့ လိုက်လာကြချေပြီ။

အခန်းအလယ်၌ သူရပ်၍ စဉ်းစားသည်။ အသက်ကို ဝအောင်ရှူ၍ သူ့စိတ်သူ့ ငြိမ်အောင်ထိန်းသည်။ ဝုဗ်ဆန် ပြောလိုက်သမျှ ပြန်စဉ်းစားသည်။ အင်္ကျီဆိုင်မှ ဖုန်းအဆက် အသွယ်ရသည်နှင့် တိရစ္ဆာန်ရုံတွင်းသို့ သွား၍ အများသုံး ဖုန်းနား၌ စောင့်နေရန်ဖြစ်၏။ ချက်ချင်းပြုလုပ်ရန် သတိ ရသည်။

အခန်းရွှေဘက် ပြတင်းပေါက်နားသို့ လာ၍ ငွဲကြည့်သည်။ နောက် ပြတင်းပေါက်မှကြည့်သည်။ ဘာမှမထူးခြား ဗိရိရှိရာသို့ လာ၍ လက်ဆွဲအိတ်ကို ထုတ်သည်။ အထဲမှ စာအိတ်ကို ယူသည်။ လက်ဆွဲ အိပ်ထဲ၌ တန်ဖိုးကြီးသည့် ပစ္စည်းဘာမှ မရှိတော့၊ ညှော်ခန်း စားပွဲပေါ်တင်၍ ပြတင်းပေါက်များမှ အောက်သို့ ငွဲကြည့်သည်။ သူ ကြည့်နေစဉ် အမည်းရောင် မာစီဒီးကား တစ်စီးသည် လမ်းတစ်ဖက်၌ ထိုးဆိုက်လာ၏။ မိုးကာအင်္ကျီနှင့် ဦးထုပ် အမည်းဆောင်း ထားသည့် လူလေးယောက် ကားထဲမှ ထွက်လာကြသည်။

နှစ်ယောက်က ဟိုတယ်ရွှေပေါက်မှ ဝင်သည်။ ကျန် နှစ်ယောက်က ဟိုတယ်နောက်ပေါက်ဘက် သွားကြသည်။

ကီးဂန်သည် အခန်းမှ ထွက်သည်။ ဓာတ်လှေကားနှင့် ဒုတိယ အထပ်သို့ ဆင်းလာသည်။ ဒုတိယ အထပ် တွင် ကြောင်လိမ်လှေကားမှ တစ်ဆင့် ဆင်းလာရပြန်၏။ ပထမထပ်သို့ သူ့အရောက်တွင် တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ဦးထုပ် အနက်နှင့် လူနှစ်ယောက်က သူ့ရှေ့ နှစ်ပေမျှအကွာ၌ ရောက်နေ၏။

သားရေကုတ် အင်္ကျီ၊ အမည်းရောင် ဦးထုပ်၊ ခံစားမဲ့ မျက်နှာ၊ အရောင်အဆန်း မရှိသောမျက်လုံးနှင့် မြေခွေးပုံ လူနှစ်ယောက်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ကွာခြားနေသည်က အရပ်အမောင်းသာ ဖြစ်၏။ တစ်ယောက်က နှစ်လက်မခန့် မြင့်နေသည်။

အရပ်မြင့်သည့် လူက ကီးဂန်ကား ထွေသည်နှင့် တစ်ကြွန်းမျှ ဆုံအားသင့်သွားဟန်နှင့်....

‘ဟား....ကီးဂန်’

ကီးဂန်က စတင်လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ အရပ်မြင့်မြင့်လူ၏ ခူးခေါင်းနေရာကို ခြေထိပ်နှင့် ခပ်ပြင်းပြင်း ကန်လိုက်၏။ သင်းလူသည် အော်၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဒူးထောက်လျက် ဂျာသွား၏။ ကီးဂန်သည် အရပ်ပုပ္ဖလူ၏ ပေါင်ခြံကို ဒူးနှင့် ချမ်းတိုက်၍ လည်ပင်းမှ ကော်လာစကိုဆွဲကာ နံရံ၌ သူ့ ဦးခေါင်းနှင့်ဆောင်သည်။ ထိုသူအိတ်အတွင်းမှ သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်ကာ လက်ထဲ၌ ကိုင်ထားလိုက်၏။

အရပ်မြင့်မြင့်လူကို လျှူဂါသေနတ်နှင့်ချိန်၍....

‘မင်းပါးစပ်က အသံထွက်တာနဲ့ မင်းခေါင်းကို ခွဲပစ်လိုက်မယ်၊ နားလည်တယ်နော်’

ဂျာမန်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘ကားသေ့ပေးစမ်း၊ ဘယ်မှာလဲ’

‘ကျွန်တော်မသိ’

ကီးဂန်သည် သေနတ်ပြောင်းဝနှင့် ဂျာမန်၏မေးစေ့ကို ဆွဲလှန်၍....

‘မင်း ကားမောင်းလာတာ ငါ့သိတယ်၊ သေ့ပေးမလား၊ မင်းကိုအရင် သတ်ရမလားပြော’

‘ဂျာမန်က သော့ကိုထုတ်၍ ပေးသည်။

‘အင်္ကျီခွဲဦးထုပ်ပါချွတ်’

ဂျာမန်သည် ခြေထောက်တစ်ဖက် ထောက်၍ အင်္ကျီချွတ်သည်။ ကီးဂန်က ဦးထုပ်ကိုချွတ်၍ ယူဆောင်းလိုက်၏။ ဂျာမန်၏ နောက်စေ့ကို သေနတ်ခင်နှင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။ ဂျာမန်သည် ညည်းညူ၍ မေ့လဲကျသွား၏။

ကီးဂန်သည် အင်္ကျီကိုဝတ်၍ သေနတ်ကို ထည့်သည်။ ဦးထုပ်ကိုရွှေသို့စိုက်နေစေဖန် ဆွဲချလိုက်သည်။ အောက်ထပ်ညှော်ခန်းကို ဖြတ်လျှောက်၍ ဘယ်ညာမကြည့်ဘဲ အဝင်ဝမှ အပြင်သို့ထွက်လိုက်၏။ လမ်းကိုဖြတ်သည်။ မာစီဒီးကားထဲဝင်သည် စက်နှိုး၍ မောင်းထွက်၏။ ပထမဆုံးတွေ့သည့် လမ်းညာတက်ချိုးသည်။ နောက်တစ်ကွက် မောင်းသည်။ ဘယ်ဘက်ချိုး၊ ကားကို စက်ကုန်မောင်းသည်။ ကားကိုရပ်သည်။ ကားထဲမှထွက်သည်။ ကားသော့ကို လမ်းဘေးသို့ ပစ်ချသည်။ လမ်းထောင့် တစ်နေရာသို့ လျှောက်လာသည်။ အငှားကားတစ်စီး ငှားလိုက်၏။

‘တိရစ္ဆာန်ရုံ အနားမောင်းပါ’

* * *

နှင်းမှုဲများကြားဝယ် မိုးဖွားဖွားကပါ ပါလာသေး၏။ အငှားကားထဲမှ ကီးဂန်ထွက်၍ ကုန်စုံဆိုင် တစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ သူစီးလာသည့် အငှားကား ပြန်မောင်းသွားမှ ဆိုင်ထဲမှ ပြန်ထွက်ကာ တိရစ္ဆာန်ရုံအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ တယ်လီဖုန်းရုံမှာ ရေကန်လေးအနား၌ ရှိ၏။ ကီးဂန်သည် တယ်လီဖုန်းရုံအနား၌ မတ်ဘတ်ရပ်ကာ ဖုန်းမြည်သံ စောင့်နေ၏။

သူ့နောက်မှ အသံတစ်သံ ပေါ်လာသည်။

‘ခင်ဗျား လည်မကြည့်နဲ့နော်၊ မြန်မြန်ပြောမယ်၊ ခင်ဗျားကို ဗီးရပ်က တန်ပြန်ထောက်လှမ်းရေး လှုပ်ရှားမှုလုပ်တယ် ဆိုပြီး ဖမ်းကော့မယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ကျွန်တော့်ဟိုဘယ်ကို ရောက်လာကြပြီ’

‘ခင်ဗျားအန္တရာယ်က သိပ်ကြီးနေပြီ’

‘ဖုန်းရုံ၌ တစ်ဖက်မှာ အလုပ်သမားရုံ ကလေးတစ်ခု ရှိတယ်၊ အဲဒီအထဲ ဝင်ခဲ့ပါ’

ကီးဂန်သည် အများသုံး တယ်လီဖုန်းရုံလေးကို လွန်၍ လျှောက်ခဲ့ရာ အလုပ်သမားရုံကလေးတစ်ခုတွေ့၍ ဝင်လိုက်၏။

အလုပ်ရုံတစ်ခုလုံး ခုံများနှင့် ပြည့်နှက်နေ၏။ စားပွဲပေါ်၌ မီးလုံးတစ်လုံးရှိသည်။

အခန်းတွင်း၌ ဝါနာက စောင့်နေသည်။ စားပေါ်၌ ခေါက်၍ရသော ဦးထုပ်၊ စပွဲရှုပ်တစ်ထည်၊ လက်မဲ့ဆွယ်တာ နှင့် ခွာမြင့် ဖိနပ် တစ်ရံ ၊ ရွှေထောင်ဆံပင်တုနှင့် မျက်မှန် တစ်လက်ပါတွေ့ရ၏။

ဝါနာက အင်္ဂလိပ်နှင့် ဂျာမန်ဘာသာနှစ်ခုရော၍ ပြောသည်။

‘ဒါကိုဝတ်ပါ’

‘ခင်ဗျားတို့အားလုံး အရေးပေါ် ပြင်ဆင်ထားပြီးသား ကို’

ကီးဂန်က ကုတ်အင်္ကျီနှင့်ဦးထုပ်ကိုချွတ်လိုက်၏။

ဝါနာအသံက အေးစက်စက်နှင့် ထွက်လာသည်။

‘ကျွန်တော်တို့က မျှော်လင့်ပြီးသားပါ။ ဂျင်နီဆီက သူတို့ တစ်ခုခုသိတာနဲ့ ခင်ဗျားနောက်ကို သူတို့လိုက်မှာပဲဆိုတာ သိပြီးသားပါ’

‘ခင်ဗျားထင်တာလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားက မနေ့ညကတည်းက ထွက်သွား သင့်တာ’

‘သူတို့ ဂျင်နီကို ဒါချူစခန်းကို ခေါ်သွားကြပြီ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ကြားပါတယ်’

‘ကံမကောင်းဘူးလို့ပဲ ခင်ဗျားတို့မှာ ပြောနိုင်မယ် မဟုတ်လား’

‘ကီးဂန်၊ ခင်ဗျား အဝတ်အစားတွေ မြန်မြန်လဲပါ၊ နောက်မှ စကားပြောကြတာပေါ့’

‘ခင်ဗျား ကျွန်တော်ကို သဘောမကျဘူး မဟုတ်လား ဝါနာ’

ကီးဂန်သည် အဝတ်အစားများ လဲလှယ် ဝတ်ဆင်ရင်း မေးလိုက်၏။

‘မကြိုက်ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ခင်ဗျားက သိပ်ပြီး ဇာတ်လိုက်လုပ်ချင်တာကိုး၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားက စည်းပျက်ကမ်းပျက်’

‘ကောင်းပြီလေ၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော်အဖမ်းခံရရင် ခင်ဗျားလဲ အဖမ်းခံရမှာပဲမဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ဘယ်နေရာ ကို သွားပါလို့ ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားတစ်ခါတည်း မပြော လိုက်သလဲ၊ ကျွန်တော့်နည်း ကျွန်တော်ဟန်နဲ့ သွားမှာ ပေါ့’

ဝါနာအသံက တိုးတိုးသော်လည်း ဒေါသသံ ပါလာ ၏။

ကျွန်တော် အခုလိုကူညီနေတာဟာ ခင်ဗျားကို ကူညီ
တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်တော်တို့အကျိုးအတွက် ခင်ဗျားကို
ကူညီနေတာ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်
တို့အတွက် အဆိပ်လိုဖြစ်နေတာ၊ ခင်ဗျား ကိုယ်ဘာသာ
ကိုယ်လဲ သိပ်အထင်မကြီးပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ ခင်ဗျား
နောက်ထပ် ၁၀ မိနစ်လောက်ပဲ အတူနေရတော့မှာ၊ ခင်ဗျား
အခြေအနေက သိပ်အန္တရာယ် ရှိနေတယ်။ အခုအချိန်မှာ
ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား ဇာတ်လိုက် ဝင်လုပ်ရင် ခင်ဗျားတင်
သေသွားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့အတူ လူတွေအများကြီး
သေရှာသွားကြရမှာ’

‘ဘယ်သူမှ မသေပါဘူးဗျာ’

‘ခင်ဗျား ဘာသိလို့လဲ၊ လူတွေနေတိုင်း သေနေကြရ
တာ’

ကီးဂန်က စကားကို ပြောင်းပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်တစ်ညလုံး မီးရပ်ဆီ ဖုန်းဆက်နေတာ၊ သူက
ဖုန်းတောင် ပြန်မကိုင်ဘူး၊ ပြီးမှ ဂက်စတာပိုတွေသာ လွှတ်
လိုက်တယ်’

‘သူက သိပ်လျင်တယ်၊ ခင်ဗျား သူနဲ့ဘယ်လိုမှ မယှဉ်နိုင်
ဘူး’

ကီးဂန်၏ အဝတ်များကို သူက ကောက်သိမ်းနေရင်း
မေးသည်။

၇

‘ခင်ဗျား စိဦးထုပ်နဲ့ ကုတ်အင်္ကျီ ဘယ်ကရလာလဲ’
ကီးဂန်က သူ့အင်္ကျီထဲမှ လျှူဂါသေနတ်ကိုပါထုတ်ပြီး
ဝါနာကိုပြသည်။

‘ဂက်စတာပိုတွေဆီကလေ ခင်ဗျားတို့သုံးမယ်ဆို ယူထား
နိုင်ပါလား’

‘ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ’

ကီးဂန်က တောင်းဘိကို အပေါ်သို့ ဆွဲတင်ရင်း

‘ဒီကိုထွက်လာတော့ လမ်းမှာ ဂက်စတာပိုနှစ်ယောက်နဲ့
ဘူတယ်လေ၊ သူတို့ကို ကျွန်တော် မသတ်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေ
မယ် ခေါင်းတွေ ကိုက်နေအောင်တော့ လုပ်ပစ်ခဲ့တယ်၊
သူတို့စီးလာတဲ့ကားကိုခိုးပြီး လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ ထားခဲ့
ဘယ်’

‘အင်း အခုလောက်ဆို တစ်မြို့လုံး ခင်ဗျားကို ရွာနေကြ
ပြီ’

ဝါနာက ကီးဂန်၏ ခေါင်းပေါ်မှ ဆံပင်တုကို ဆွဲ၍
ချပေးလိုက်သည်။ ကီးဂန်အား မှတ်ပုံတင်အတူ ပေးသည်။
ကီးဂန်၏အမည်မှာ စမတ်၊ စာတိုက်မှ အလုပ်သမား ဖြစ်
သည်။ နာဇီတို့သည် သူတို့ထံမှ အမှုထမ်းများကို စစ်ဆေး
ခြင်း မပြုလုပ်တတ်ကြ၍ ဖြစ်သည်။

‘လမ်းမှာတားပြီးမေးရင် ကျွန်တော်ကပြောမယ်၊ အားလပ်ရက်မှာ အဟိလ်တောင်တန်းကို သွားတက်မလို့ ပြောမယ် မှတ်ထားပါ’

အလုပ်ရုံထဲမှထွက်၍ ကန်နားသို့ လျှောက်လာကြသည်။ ကားရပ်ရန် နေရာရှိသည်။ အပြာရောင် အိုပယ်ကားပေါ်တက်၍ မြို့လယ်သို့ မောင်းလာခဲ့ကြသည်။ တံတားတစ်ခု၏ ဖြတ်၍ လူနေအိမ်များရှိရာသို့ ဦးတည်လာခဲ့သည်။ အိုမင်း၏ ခေတ်နောက်ကျပြီဖြစ်သော ဂိုသစ်ခေတ်မှ အဆောက်အဦးပုံစံ၊ ပြတင်းကျယ်များနှင့် ထူထဲခိုင်ခံ့သော သစ်သားတံခါးများကို ကျော်လှံသည့်အခါ မီးခိုးရောင် ဆေးများသာ သုတ်ထားသည့် အကွက်တစ်ကွက်သို့ ရောက်သည်။ စုစုပေါင်း ခြောက်အိမ်သို့မဟုတ် ခုနစ်အိမ်ခန့်သာရှိမည်။

ဝါနာက အိမ်တန်း၏ နောက်ဘက်သို့ ချိုးဝင်လိုက်၏။ တောက်ပြောင်သော ဆေးသုတ်ထားသည့် ကားဂိုဒေါင်တစ်ခုရွှေ့သို့ ရောက်သွားသည်။ ဟွန်းတီးလိုက်သည့် အခါ ဂိုဒေါင်တံခါးသည် အပေါ်သို့ လိပ်၍ ပွင့်သွား၏။ ကားဂိုဒေါင်ထဲတွင် တစ်မိနစ်ခန့် အမှောင်ထဲ၌ နေရာသေးသည်။ ပြီးမှ ကားမီးကို ပွင့်သည်။

ကားဂိုဒေါင်နှင့် တွဲလျက် ရှိသော အိမ်တံခါးသည် အဆင်သင့်ပွင့်လျက်။

ဝါနာက ခေါင်းနှင့် ဆတ်ပြု၍...။

‘အဲဒီအခန်းထဲသာ ဝင်သွားပါ၊ ကံကောင်းပါစေဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် နောက်တွေ့ရမှ မဟုတ်တော့ဘူး’ ကီးဂန်က လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၍...

‘ကျေးဇူးပဲ ဝါနာ၊ ခင်ဗျားလဲ ကံကောင်းပါစေ’ အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် လှေကားတိုလေးတစ်ခု တက်ရသည်။ အခန်းထဲ၌ ဝတ်ဆန်တစ်ယောက်တည်းသာထိုင်နေ၏။ နေထိုင်သည့်ခုံမှမရှိ၊ ဝတ်ဆန်သည် စက္ကူဂျပ်ပိုး တစ်ခုပေါ်၌ ထိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

‘လာ...ဟားကီးဂန်၊ စက္ကူသေတ္တာတစ်လုံး ယူလာပြီး သိုင်ပင်ပေးတော့ဗျာ’

‘သွားကြမလား’ ‘အမှန်တော့ ကျွန်တော်တို့စောင့်ကြရဦးမယ်၊ တစ်ခါ တလလဲ ကျွန်တော်တို့ကရွှေ့ကပြေးပြီး အားလုံးနောက်မှာ သားခဲ့တာပေါ့၊ တစ်ခါ တလလဲ အချိန် ကုန်အောင် စောင့်ရှုတတ်တယ်လေ၊ အခုတော့ ဒီမှာပဲ ခဏနားကြရအောင်’

‘ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘာတွေဖြစ်ပျက်ခဲ့သလဲ ဆိုတာ’

‘အက်စ်အက်စ် ဌာနချုပ်မှာ ကျွန်တော်တို့ အဆက်အသွယ် တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ဒီနေ့ မနက်စောစောကပေါ့၊ ဒီးရပ်က အမိန့် ထုတ်လိုက်တယ်၊ ခင်ဗျားကို တန်ပြန် အထောက်လှမ်းရေးလုပ်မှုနဲ့ ဖမ်းမယ်ပေါ့’

‘ဟုတ်ပါ့မလား၊ အတော် ရယ်စရာကောင်းတယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ခင်ဗျားကို သူတို့ဖမ်းသွားတာနဲ့ခင်ဗျားဟာ သေလူဖြစ်သွားမှာ’

‘ဖြစ်ပျက် သမျှ အားလုံးက ရှုံးနေတဲ့ လူတွေ့ လိုပဲ၊ ဘယ်ဟာ အကောင်းမြင်ရမလဲဗျာ’

‘ဟုတ်တယ်၊အားလုံးအရှုံးတွေပဲဗျာ၊သူတို့ကို လူကောင်းဆိုတာ ဘယ်လိုဆိုတာတော့ ပြရမယ်’

‘ကဲ....ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်က ဘယ်လိုလဲ’

‘ကျွန်တော်တို့ မှောင်မှထွက်လာကြတာပေါ့၊ မြူးနစ်ကို ကားမောင်းသွားမယ်လေ၊ လမ်းကြို လမ်းကြားက သွားမကားရှင်းမယ်၊ ခရီးကရှည်ပေမယ့် နံနက် အရုဏ်မတက်ခင် ရောက်သွားမှာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သွားကြမယ်၊ ခင်ဗျားရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ ဂျိုချင်ရယ်’

‘ကျွန်တော်ကို စကားပြောခွင့် ပေးပါလား’

‘ဘာလဲ ကီးဂန်၊ ခင်ဗျားက အမေရိကန်သံရုံးကို သွားချင်သေးလို့လား၊ သူတို့လက်ထဲရောက်သွားတာနဲ့ ဘယ်လိုမှ မလွတ်တော့ဘူးဆိုတာတော့ မမေ့ပါနဲ့ ကီးဂန်၊ ခင်ဗျား ဘာလင်မှာ ရှိနေသမျှကာလတစ်ခုလုံး သူတို့က ခင်ဗျားထံ မရ ရအောင် ဖမ်းမှာပဲ၊ ဝက်စတာပိုတွေ အနေနဲ့ကလဲ ခင်ဗျားကိုတွေ့တာနဲ့ ပစ်သတ်ကြမှာ၊ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော်

အိန္ဒိယလိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ နောက်ထပ် ၄၀နာရီအတွင်းမှာ ဂျာမနီနိုင်ငံက ထွက်ပြီးသားဖြစ်မယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့ မြူးနစ်ဘက်က သွားဖို့ ရွေးတာလဲ’

‘မြူးနစ်မှာက ကျွန်တော်အဖွဲ့ရဲ့အခိုင်မာဆုံးနေရာလေ၊ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ တစ်နေ့ အချိန်ဖြုန်းမယ်၊ ညဘက် ခရီးသွားရတာ အန္တရာယ် ကင်းတယ်ဗျာ၊ နှစ်ညလောက် အချိန်ယူလိုက်ရင် ဆွစ်နယ်ခြားကို ရောက်ပြီပဲ’

‘ဪ...ကျွန်တော်တို့က ဆွစ်ဇာလန်ထဲ သွားမှာကိုး’

‘ဟုတ်တယ်၊ကျွန်တော်တို့အယုံကြည်ဆုံး မိတ်ဆွေတွေက အဲဒီမှာပဲ ရှိတယ်၊ စိတ်အချဆုံးနေရာကနေ ဖြတ်ရမှာပေါ့၊ အားလုံးအဆင်ပြေသွားရင် ခင်ဗျားဟာ နောက်တစ်နေ့မှာ လုံးဝ လွတ်မြောက်သွားပါပြီ’

ကီးဂန်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုမီးညှိ၍စဉ်းစားနေ၏။ ဝှစ်ဆန်ပြောသည်မှာ မှန်သည်။ ဘာလင်တွင် နေခြင်းဖြင့် မည်သည့်အကျိုးကျေးဇူးမှ မရှိနိုင်။

‘ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတာက ကျွန်တော် အနေနဲ့ ဂျာမနီက ထွက်သွားတာနဲ့ ဂျင်နီကိုကူညီဖို့ ကျွန်တော် မှာ မျှော်လင့်ချက်က လုံးဝမရှိဘူးဆိုတာပဲ’

‘တကယ်လို့ သူ့မှာ အကူညီသာ လိုဗျာ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ကတိပေးလိုက်မယ်၊ သူလွတ်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ တတ်နိုင်သလောက် လုပ်ပေးပါမယ် ဆိုတာပဲ’

ဝုဗိဆန်က ကတိပေး၏။

‘သူလွတ်ဖို့ကကော’

‘လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ သုံးခါလောက် ကြိုးစားကြည့်ပြီးပြီ၊ သုံးကြိမ်လုံး အရှုံးနဲ့ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတယ်။ လူ ၁၂ ယောက်လဲ သေဆုံးသွားရတယ်’

ဝုဗိဆန်သည် ပြတင်းပေါက်မှ ထွက်၍ အပြင်ကို လှမ်း ကြည့်သည်။

ဘဝသည် မည်သို့နေရမည်မသိ။ ယခုလိုပင် ပြေးလွှား နေရဦးမည်လား၊ ယုံကြည်စရာရှာမတွေ့သည့်ဘဝ၊ အဖမ်းခံ ရသည်နှင့် ခေါင်းဖြတ်ခံရမည့်ဘဝ ကီးဂန်တွေ့မိ၏။

ဝုဗိဆန်က ကီးဂန်ဘက်လှည့်၍—

‘ခင်ဗျားအမေရိကန်ပြန်ရောက်ရင် ဘာလုပ်ဖို့စိတ်ကူးလဲ’

‘မသိသေးဘူး၊ အခုအဖြစ်အပျက်က သိပ်မြန်ဆန်လွန်း နေတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် အမှန်တကယ် ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ လူတွေ သိအောင်တော့ ကျွန်တော် ကြိုးစားမယ်၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ကို ငွေအားဖြင့် တတ်နိုင်သလောက် ကူညီမယ်၊ ဒီပြင် တတ်နိုင်တဲ့အကူအညီတွေလဲ ပေးပါ့မယ်’

‘ဘာမှမသိတဲ့လူတွေကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြောမလဲ ကီးဂန်၊ လူတွေဆိုတာက သူတို့ကြားချင်တာပဲ နားထောင် ကြတာ၊ အခုလိုအချိန်မှာ သူတို့က မသိချင်ကြပါဘူး၊ မသိ ချင်ယောင်ပဲ ဆောင်ချင်ကြတာ’

‘အဲဒါရန်ကင်း၊ ကျွန်တော် မှာ ပေါက်ရောက် တွေ ရှိပါတယ်၊ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်အောင်လုပ်မှာပါ’

‘နိုင်ငံရေးသမားတွေလား’

ဝုဗိဆန်က ခေါင်းခါလိုက်ရင်း....

‘သူတို့က ခင်ဗျားကို ကူညီမှာ မဟုတ်ဘူး ကီးဂန်၊ ကျွန်တော်တို့ ရင်ဆိုင်နေတဲ့ ပြဿနာတွေကို လူတွေက နား မထောင်ချင်ဘူးဆိုတာ သူတို့က သိကြတယ်၊ သူတို့မှာလဲ သူတို့ပြဿနာနဲ့သူတို့ပါ၊ ကျွန်တော်ပြောတာယုံပါ’

ဝုဗိဆန်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ကိုယ်ကို ဆန့်လိုက်ပြီး ပက်လက်လှန်လိုက်သည်။ လက်ကို ခေါင်းအောက်၌ ခုထား ၏။ အချိန်အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

‘တစ်နည်းပဲရှိတယ် ကီးဂန်၊ အခုလို ဒုက္ခတွေ ရောက်နေ တယ် ဆိုတာ သိဖို့က တစ်နည်းပဲရှိတယ်’

‘ဘယ်လိုလဲ’

‘ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကြုံရဖို့ပဲ၊ ကိုယ့်မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ရ တာကိုတော့ ဘယ်သူကမှ မငြင်းဘူး’

စကားဆုံးသည်နှင့် မျက်လုံးကို သူပိတ်လိုက်၏။

‘နောက်မှ စကားမြောကြတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် တစ်ရေးလောက် အိပ်လိုက်ဦးမယ်၊ ကားမောင်းရမယ့်အချိန် က ကြာမယ်လေ’

ကီးဂန်သည် ဝုမ်ဆန်ကို ကြည့်ရင်း ဝုမ်ဆန်ထံမှ အသက်
၅၂ သံ ပြင်းပြင်းကိုစည်းချက်မှန်မှန် ကြားရသည်။ ဝုမ်ဆန်
အိပ်ပျော်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ကီးဂန်လည်း အိပ်ပျော်သွား၏။

စခန်း (၂၅)

ကိုက်တစ်ရာခန့်အကွာ၊ ထူထပ်စွာ ပေါက်နေသော သစ်ပင်
များ၏ နောက်ကွယ်၊ အကိုင်းချင်းယှက်၍ မမြင်ရလောက်
အောင် သစ်တောအုပ် ထူထဲတွင် ဖုံးကွယ်ထားသကဲ့သို့။

စခန်း၏ ဘေးပတ်ပတ်လည် ကိုက် တစ်ရာ အကွာကို
ရှင်းလင်းထားသည်။ စခန်းအဝင်ဝတံခါးကို ဦးတည်ထား
သော လမ်းလေးတစ်ခုရှိသည်။ လမ်း၏ ဟိုမှာဘက်၌ နံနက်
ခင်း၏ နေရောင်အောက်ဝယ် တလက်လက်အရောင်တောက်
နေသော ရထားသံလမ်းတစ်ခု ရှိသည်။ လောလောဆယ်
အသုံးပြုနေမှန်း သိသာ၏။

အဝေးကြည့် မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်သည့်အခါ အဝင်ဝ
တံခါးပေါက်၊ လမ်းမ၊ ထို့နောက် သံဆူးကြိုး၊ ပြီးမှ အကျဉ်း
စခန်းကို တွေ့ရသည်။

ဂိုဒေါင် အရှည်ကြီးများသဖွယ် ဆောက်ယှပ်ထားသော မီးခိုးရောင် အဆောင်ရှည်။ အကျဉ်းစခန်း၏မြေအရောင်မှာ နေရောင်အောက်ဝယ် မီးဖုတ်ခံထားရသော ကျောက်ခဲပမာ၊ အပေါ်ယံ ရေမြေလွှာသည် ပါးလွှာလွန်း၍ ဖုန်မှုန့်သဖွယ် ဖြစ်ကာ အဆောင်များကို ယင်းဖုန်မှုန့်များက လိမ်းကျ ထားသကဲ့သို့။

အဆောင်၏အပြင်ဘက်၌ သံဆူးကြိုးလေးတန်း၊ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု သုံးပေစီ ခြားထား၏။ သံဆူးကြိုး အားလုံးကိုယ်ရုံနှင့် သေစေလောက်သော လျှပ်စစ်ဓာတ် အမြဲ လွှတ်ထား၏။ ပြီးမှ မြောင်း၊ ထိုနောက် ၁၂ ပေ မြင့်သော ချိတ်ဆက် သံဆန်ခါခြံစည်းရိုး။ ယင်းခြံစည်းရိုးကိုလည်း လျှပ်စစ်ဓာတ် လွှတ်ထား၏။ ပြီးမှ ကြိုးချည်ထဲ သော ခွေးများ၊ မီးမောင်း စင်ကြီးများကလည်း ခြံစည်းရိုးနှင့်ကပ်လျက်ရှိသည်။ ခြံစည်း ရိုး၏ထောင့်လေးထောင့်တွင် သေနတ်ပစ်စင်ကြီးများလည်း ရှိသည်။

ကီးဂန်သည် မီးမောင်းစင်မြင့်ကို မှန်ပြောင်းနှင့် ကြည့် နေရာမှ ချက်ချင်း ရပ်တန့်လိုက်၏။ အကျဉ်းသား အဝတ် အစားနှင့်အတိုးအိုတစ်ယောက်သည် အတွင်းဘက်သံဆူးကြိုး ထဲ၌ ပက်လက်လုန် လဲနေ၏။ သူ့အသားအရေသည် မီးခိုး ရောင် ဖြစ်နေ၏။ သေ၍ ပုပ်နေဟန်။ သူ၏အဖြူရောင်ဆံပင် များက လေနှင့်အတူ လွင့်လျက်။

ယင်ကောင်များက အသေကောင် အတိုးအို အနား၌ တဝီဝီပျံသန်းနေသည်။

ပေ၅ဝခန့်အကွာခပ်လှမ်းလှမ်း၌ အဘွားအိုတစ်ယောက် သည် သူ့နှာခေါင်းကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် အုပ်၍ ငေးကြည့် နေသည်။

ကီးဂန်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

‘ဘုရား.....ဘုရား’

‘အဲဒီအတိုးအိုက ရိုစင်ဘတ်ဆိုတဲ့ လူလေ၊ လင်မြို့ထဲက ဘက်သူဌေးတစ်ယောက်ပေါ့၊ အသက် ၅၀ နှစ်ရှိပြီ။ ရပ်ပြီး ကြည့်နေတဲ့အဘွားအိုက သူ့ဇနီးပေါ့၊ သူတို့ရဲ့အဖြစ်ကတော့ ကျူးလူမျိုးဖြစ်ခဲ့လို့ပဲ၊ သူ့ငွေတွေကို သိမ်းသွားတယ်၊ သူ့ ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းတယ်၊ မိသားစု တစ်စုလုံး ဖျက်ဆီးပြီး အကျဉ်းစခန်းထဲထည့်ထားလိုက်တာပဲ၊ အဘိုးအိုက ဒဏ်မခံ နိုင်တော့တာနဲ့ သံဆူးကြိုးကိုခုန်ကျော်ပြီး သေသွားတာပဲ၊ ဒါကြောင့် အလောင်းကို ဒီအတိုင်း ပြထားတာ၊ နောက် လူတွေ ကြောက်ကြအောင်ပေါ့’

ကီးဂန်သည် မှန်ပြောင်းကို အောက်သို့ ချထား၏။ အသက်ကို မနည်းရှူသွင်းနေရသည်။

ဝုဖိဆန်က လေသံနှင့်ပြောနေ၏။

‘ခင်ဗျားက ဒါချူစခန်းကို ကြည့်ချင်ဇာယ်လို့ ပြောလို့ ကျွန်တော်က ပြတာပါ။ အခုတော့ ခင်ဗျားတွေ့ပြီမဟုတ် လား၊ အခုဆိုရင် သူများတွေကို ခင်ဗျားက ပြောလို့ရသွား

ပြီလေ၊ အဲဒါတွေဟာ မဟုတ်မဟတ် လုပ်ကြံ ဇာတ်တွေ မဟုတ်ပါဘူးဆိုတာ ပြောလို့ရပြီပေါ့’

ကီးဂန်က ညည်းညည်းညူညူနှင့် ပြော၏။

‘ကောလာဟလ ဆိုတာတွေ အားလုံးဟာ အမှန်တွေ ချည်းပဲ’

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဘေး၌ ရှိသောလူမှာ မိတန်ဂိုလန်၊ မိတန်လက်ထဲ၌ အဝတ် ပတ်ထားသော ကင်မရာတစ်လုံး၊ သူတို့ကြည့်နေသမျှ တစ်ချိန်လုံး မိတန်၏ကင်မရာက တစ်ကွက် ပြီး တစ်ကွက် ရိုက်လျက်။

မိတန်က ကင်မရာကို ပြန် မရှ်....

‘အကျဉ်းသားတွေကို ရိုက်လိုက်ဦးမယ်၊ ဘယ်သူ ဆေး သွားပြီ၊ ဘယ်သူက နေမကောင်းဘူး၊ ပုံတွေကကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် တတ်နိုင်သလောက် ကောင်း အောင်တော့ ရိုက်လိုက်မယ်၊ ဒီနေရာ နောက်တစ် ခေါက် လာဖို့ဆိုတာလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ’

ဝုဖ်ဆန်က ဝင်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ နောက်ထပ် တစ်မိနစ်လောက်ပဲ နေနိုင် တော့မယ်နော်၊ စခန်းကို ပတ်တရောင် လှည့်တဲ့အဖွဲ့က ခွေး တွေနဲ့ လိုက်စစ်နေတာ’

သူတို့အဖွဲ့သည် ဒါချူစခန်း၏ အပြင်ဘက် နေရာသို့ နှက် အရုဏ်မတက်မီ ကတည်းက ရောက်နေကြခြင်း ဖြစ် သည်။

ဒါချူစခန်းသည် မြူးနစ်မြို့မှ မိုင် ၄၀ ခန့် အကွာတွင် ရှိသည်။ အတိအကျဆိုရလျှင် ဘာလင်၊ မြူးနစ် ဆက်သွယ် သားသော အဝေးပြေးလမ်းမကြီးဘေးတွင် တည်ရှိသည်။ ဝုဖ်ဆန်က အဝေးပြေးလမ်းမပေါ်တွင် မောင်းနှင်နေရာမှ သမ်းဘေးသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဂိုလန်၏ လယ်တောအရောက် တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ဂိုလန်ဇနီးက သူတို့အား နံနက်စာနှင့် ညှော်ခံသည်။

ဝုဖ်ဆန်က ဂိုလန်အား လက်ဖက်ရည်သောက်နေရင်းပင် မေးလိုက်၏။ ..

‘ခင်ဗျား တောထဲကို သွားဦးမှာလား’

ဂိုလန်က ခေါင်းသာညှိတ်ပြ၏။

‘အဲဒီကို ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် လိုက်လို့ စိတ်ချရပါ မလား’

‘တစ်ယောက်တည်းပဲ စိတ်ချရတယ်၊ ဒါလဲ ဘယ်တော့မှ စိတ်ချရတယ်လို့ ပြောလို့မရပါဘူး၊ ဖမ်းမိရင် အထဲကိုဝင် ရမယ်၊ မဖမ်းမိရင် ပစ်သတ်တာခံရမယ် ဒါပဲ’

ဝုဖ်ဆန်က ကီးဂန်ဘက်လှည့်၍

‘ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီမယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျား ကူညီလို့ရအောင် မှတ်မှတ်ရရ သတိရနေအောင် လုပ်ပေး လိုက်မယ် ဟုတ်လား’

သူက မလာမီကတည်းက စည်းကမ်းများ သတ်မှတ်၏။ ပြောသည့်စကားကို နားထောင်ရမည်။ စကားပြောလျှင် လေသံနှင့်သာ ပြောရမည်။ ပြန်မည်ဆိုသည်နှင့် ချက်ချင်း ထပြန်ရမည်။ အရုဏ်မတက်မီ ထင်းသယ်သော မြင်းဆွဲသည့် လှည်းနှင့် လိုက်ခဲ့ကြသည်။ လှည်း၏ ဝမ်းဗိုက် ကြမ်းပြင် အောက်၌ လျှို့ဝှက်အိတ်တစ်ခုရှိသည်။ ယင်းလှည်းနှင့် လိုက်ခဲ့ ကြရသည်။ သစ်တောဆုံးသည်နှင့် လှည်းကိုထားခဲ့ပြီး တစ် နာရီခန့် စမ်းချောင်းထဲ၌ လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြရ၏။ ခွေး များ အနံ့မခံမိစေရန် ဖြစ်သည်။ စခန်းနှင့် နီးလာသည့် ကိုက် ငါးဆယ်ခန့်ကိုမူ မိချောင်းသွား တွားလာခဲ့ရ၏။

စခန်းကို စတင်တွေ့လိုက်သည့်နှင့် ကီးဂန်သည် အာ ခေါင်များ ခြောက်သွေ့သွားသကဲ့သို့၊ သူသည် မြေပေါ်၌ မှောက်လျက်။ လက်တစ်ဖက်က မြက်ပင်များကို ကိုင်၍ ကျန်လက်တစ်ဖက်က မှန်ပြောင်းကိုကိုင်၍။ သူသည် ဂျင်နီ အား တွေ့မည်အထင်နှင့် နေရာ အနံ့အပြားကို လိုက်လံ ကြည့်နေ၏။

မည်သို့မှ လွတ်စရာလမ်းမရှိသောနေရာ။
ဝိုလန်ထံမှ လေသံနှင့်

‘ဒီနေရာက ဂျူးတွေအတွက်နေရာမဟုတ်ဘူး၊ အကျဉ်း သား အားလုံးလိုလိုဟာ ဂျာမန်တွေချည်းပဲ။ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားတွေပေါ့။ ဟစ်တလာရဲ့ ရန်သူလို့ ပြောရင်လဲရ တယ်။ သူတို့ကို ဘာလုပ်ပစ်တယ်ဆိုတာက ဘုရားပဲ သိတော့ မယ်’

ဝုမ်ဆန်က ကီးဂန်အား လှမ်းသတိပေးသည်။

‘ပြန်ကြရအောင် ကီးဂန်၊ ခွေးတွေက အနံ့ရသွားဦး မယ်’

‘နောက် တစ်ငါ့နစ်လောက်ပဲဗျာ’

သူသည် စခန်းကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ကြည့်လိုက်၏။ ဂျင်နီကို သူမြင်လိုက်ရသည်။

သူ့အသက်ပင် မရှူနိုင် ဖြစ်သွားသည်။

‘အဆောင်ရဲ့ဟိုဘက်မှာလေ....ဟော ထွက်လာပြီ’

ဂျင်နီသည် ပို၍ သေးကွေးသွားသယောင်။ လျှောက် လှမ်းနေသော ခြေလှမ်းများကလည်း နှေးကွေးလွန်းလှ၏။ သူသည် ချမ်းနေဟန်ပေါ်၏။

‘သိပ်နှမ်းနယ်နေတယ်....ဘုရား....ဘုရား သူတို့ ဂျင်နီကို ဘာလုပ်လိုက် ၂၇လဲ မသိဘူး’

ဝုမ်ဆန်ကလည်း သူ့မှန်ပြောင်းနှင့် ကြည့်နေရင်း။

‘အသက်ရှင်နေသေးတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရမယ်’

‘အခုလို အသက်ရှင်လို့လဲ ဘာထူးမှာလဲ၊ အနှိပ်စက်ခံနေရတာပဲ’

ကီးဂန်သည် သူ့ပါးစပ်ကို သူ့လက်သီးနှင့် ပိတ်ထားရ၏။ သို့မဟုတ် အသံထွက်၍ အော်ခေါ်မိတော့မည်။ သူ့အနီးအနားသို့ ကီးဂန်ရောက်နေကြောင်းကို သိစေရန် ပြောမိတော့မည်။

ဝုဗ်ဆန်က လှမ်းသတိပေး၏။

‘ကီးဂန် ကျွန်တော်တို့သွားကြရအောင်’

ခဏအကြာတွင် ခွေးဟောင်သံများ ကြားရ၏။

ဝုဗ်ဆန်သည် ကီးဂန်၏လက်မောင်းကိုကိုင်၍ သစ်တောထဲသို့ ဆွဲယူလိုက်၏။

‘ခေါင်းကို တတ်နိုင်သမျှငုံထား၊ ပြီးပြေးရမယ်’

နောက်မှ ခွေးဟောင်သံများက ပို၍ပို၍ ကျယ်လာ၏။

ဂိုလန်က လှမ်းပြောသည်။

‘မြန်မြန်လာ’

ကီးဂန်သည် မည်သို့ အသက်ရှူနေမှန်း မသိတော့။ သူ့အဆုတ်တစ်ခုလုံး ပေါက်ကွဲတော့မတတ်။ ခြေတောက်များကလည်း ထိမှန်းမသိ။

သို့သော် သူ့ကိုယ်သူ ပြေးနေမှန်း သိနေ၏။ အသက်ကိုလည်း မနည်းလှူနေရသည်။ ရွှေရှိ သစ်တောအုပ်သည်

သည်ထက်ထူလာသည်။ ပြီးမှ စမ်းချောင်းကို တွေ့သည်။ ပေးခန်း နက်သော နေရာမှ စမ်းချောင်းအတိုင်း ပြေးလာသည်။

‘ခွေးတွေ အနံ့ခံမလိုက်နိုင်ဖို့ဘဲလိုတယ်’

ဂိုလန်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရေထဲမှ သွားနေသည်။ ဘတ်ကြာ သွားပြီးသည့်အခါ ထင်းသယ်သည့် လှည်းများခဲသည့် နေရာသို့ ရောက်သည်။ ဝုဗ်ဆန်သည် လှည်းများအတွင်း အဝှက်ထဲဝင်သည်။ ကီးဂန်က နောက်မှဝင်သည်။ ဂိုလန်ကမူ သူ၏ စွတ်စိုနေသော အစိတ်အစားများ လဲလှယ်သည်။ အဝှက်တံခါးနေရာကို အနံ့အသက် ဆိုးဝါးလှသည့် အနံ့နှင့် လိုက်လံ ပွတ်သပ်သည်။ သူ့အဝတ်အစုံများ ထည့်ပြီးသည်နှင့် အဝှက်တံခါးကို ပိတ်လိုက်၏။

ဂိုလန်သည် သစ်များ သွားရောက်ခုတ်နေသံ ကြားရ၏။ ကီးဂန်က လေသံနှင့် မေးသည်။

‘သူဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေနဲ့ ဖြစ်နေတယ်လေ၊ ဒီတော့ သူ့အနေနဲ့ ထင်းအတွက် သစ်တွေခုတ်ထားမှ ဖြစ်မှာပေါ့၊ သူ့နောက်ကို လိုက်လာကြရင်လဲ ဘာမှသံသယ မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့’

ဝုဗ်ဆန်က သက်ပြင်းချရင်း

‘မနက်ဖြန်မနက်ဆို ခင်ဗျားက ဆွစ်ဇာလန် ရောက်ပြီ၊ ကျန်ခရီးက သွားရတာ လွယ်ပါတယ်၊ အခက်အခဲမရှိတော့ပါဘူး’

ကီးဂန်က လှမ်းပြော၏။

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

‘ဘာအတွက်လဲ’

‘ခင်ဗျားကြောင့် ကျွန်တော်သူနဲ့ ကိုက် ၁၀၀ လောက် အကွာက တွေ့ခဲ့ရတာပါ’

ဂုဏ်ဆန်က ပြော၏။

‘ခင်ဗျား အဆက်အသွယ်တွေနဲ့လုပ်ပါ ကီးဂန်၊ ခင်ဗျား ဟိုရောက်တာနဲ့ ခင်ဗျားမြင်ခဲ့၊ တွေ့ခဲ့တာတွေ ပြောပါ၊ ပြီးတော့ ဒါကိုယူသွားပါ’

‘ဘာပေးတာလဲ’

‘ဖလင်လိပ်လေး၊ စောစောက ဂိုလန်ရိုက်တဲ့ ဖလင်လိပ်ပေါ့၊ သူတို့ကို ဒီဖလင်လိပ်ပြပါဗျာ၊ အရူးတွေ လုပ်နေတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ရုပ်တန်ပစ်ပါဗျာ၊ အပြစ်က သူတို့လုပ်နေတဲ့ အပြစ်ပါဗျာ၊ ဂျာမန်တွေအားလုံး သဘောတူ ပါဝင်နေတဲ့ ပြစ်မှုကြီး မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ကြောင့် ဂျာမန်တိုင်း အမှန်ကို ရင်ဆိုင်ပါရစေ ကီးဂန်’

အခန်း (၂၆)

တင်ဆက်အရပ်ရှိ တိုလီဘရိတ်မြို့လေးသည် အမေရိကန် ဝင်၏ အနောက်တောင်အရပ် ထောင့်၌ရှိသည်။ တစ်မြို့လုံး သုံးထပ်အဆောက်အအုံသည် မြို့၏ အမြင့်မားဆုံး အဆောက်အအုံဖြစ်၏။ တစ်မြို့လုံးတွင် စကိုးဆိုင် ဆို၍ ငါးငါးခြောက်ဆိုင်ခန့်သာ ရှိ၏။ သစ်ပင်ဆို၍ တရားရုံး အဆောက်အအုံရှေ့တွင် တစ်ပင်တည်းသော သစ်ပင်သာ ရှိသည်။ သစ်ပင်အောက်၌ ခုံရွည်တစ်ခု ရှိသည်။ စနေနေ့ နံနက် ဝယ်ထွက်သော အိမ်ထောင်ရှင်မများ အတင်း ပြောစရာ၊ သတင်းဖလှယ်ရာ နေရာဌာနဖြစ်၏။ မြို့၏ လူ များမှာ နှစ်ခုငါးဆယ်သာရှိသည်။ ခုံရွည်ပေါ်၌ လူသုံးယောက်ထိုင်နေကြသည်။ ဂျက်ဂရိုဂန် ခုခံဝင်းထရော့ဘွီသည် စစ်ဘုရင် ကစားနေကြ၏။

တတိယတစ်ယောက်ဟီရန်ဂျွန်ဆင်က သစ်ကိုင်းကလေးတင်
ကို သူ့ မြေးငယ်အတွက် ပီပီကလေးတစ်ခု လုပ်ပေးနေ၏။

ပူပြင်းသော နွေရာသီ၏ ကြာသပတေးနေ့ ရုံးပိတ်ရက်
တပ်မတော်နေ့၊ အပူချိန်မှာ ၈၅ ဒီဂရီ၊ တစ်မြို့လုံး အပြင်
ထွက်သည့်လူမရှိ။

ဂရိုဂန်က လှမ်းပြောသည်။

‘ရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်လို့ လူတွေအားလုံး အိမ်ထဲမှာပဲ နေကြ
သလား မသိဘူး။ ဒါမှမဟုတ် တပ်မတော် ချီတက်ပွဲတို့
သွားကြသလား’

ဟီရန်က ဝင်ဖြေ၏။

‘ခင်ဗျား အာမှမကြားဘူးလား၊ ချီတက်ပွဲကို ဖျက်လိုက်
တယ်လေ’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘သဲမုန်တိုင်းကျမယ်တဲ့၊ သုံးနှစ်တာ ကာလအတွင်းမှာ
အဆိုးဆုံးလိုဆိုတယ်’

‘ဘယ်သူပြောတာလဲ’

‘သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်ရတယ်လေ’

ယင်းအချိန်၌ သူတို့ရှေ့ရှိ လမ်းမကြီးကို လှမ်းကြည့်မိကြ
သည်။ လမ်းမ၏ တစ်မိုင်ခန့်အဝေးကိုပင် လှမ်းမြင်နေရ၏။
လမ်းမကြီး တစ်လျှောက် မြင်ကွင်းသည် ဝါထိန်နေ၏။

?

ဘတန်ကြာ ကြည့်သည့်အခါ လမ်းမပေါ်၌ အပြာဖျော့ဖျော့
ဘားတစ်စီးကို တစ်စထက်တစ်စ နီးလာသည်ကို တွေ့ရ၏။
ဒီသော် ကားတစ်စီးလုံး ဖုန်များနှင့် ဖုန်လုံးကြီး တစ်ခု
ချွဲလျားလာနေသည့် ပမာ။ ကားသည် သူတို့ရှေ့ ကွက်
သပ်၌ ရပ်တန့်သွား၏။

ကားမောင်းသူသည် ရှုပ်အင်္ကျီကို လျော့ရဲရဲဖြင့် လက်
မောင်းနှစ်ဖက်ကို အပေါ်သို့ လိပ်တင်ထား၏။ ကားထဲမှ
သူက်ပြီး တောင်းဘိရွှင်၌ ပေးနေသောဖုန်များကို ခါသည်။
သူက်မောင်းအောက်မှ ခါးနေရာအထိ ချွေးများနှင့် ရွှဲရွှဲ
နေ၏။

ဟီရန်က လှမ်းမေးသည်။

‘ဘယ်ကလာတာလဲဗျ’

‘စိန်လူးဝစ်မြို့ကလေ’

‘တော်တော်ဝေးတာပဲ’

‘ဒီခေတ်က ခရီးသွားရတာ တော်တော် အဆင်ပြေတယ်’

ဒါ

‘ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ’

‘ပထမ တုန်းကတော့ လီပင်ကော့ကို သွားပြီး အဲဒီမှာ
တစ်ညနားဖို့ စဉ်းစားတာပဲ၊ ဒီနေ့ဟာ ရုံးပိတ်ရက်ဆိုတာ
ကျွန်တော်မေ့သွားတယ်ဗျ’

သူတို့ စကားပြောနေရင်းပင် ဂရိဂန်၏အသံက ထွက်လာသည်။

‘ဟိုမှာလာနေပြီ၊ ဟိုမှာလာနေပြီ’

ကားပေါ်ကလူက အိပ်မေ့ချစ်ရသူပမာ လမ်းမဘက်ကို ကြည့်လိုက်၏။ သဲမှုန်တိုင်းသည် တိုက်ခတ်လာ ပြီ ဖြစ်၏။ လေသည် တဖြူးဖြူးတိုက်ရာမှ ပြင်းထန်လာနေ၏။ သဲမှုန်အစုအဝေးကြီးတစ်ခုသည် ပေ ၂၀၀၀ နီးပါးခန့်မြင့်သည်။ သူသည် ကားပေါ်သို့ ချက်ချင်းပြန်တက်၍ ကားမောင်းလာခဲ့၏။

ကားဓာတ်ဆီပြခွက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဓာတ်ဆီကုန်ဆုံးပြီဖြစ်ကြောင်း မြားကပြနေ၏။ ဖုန်မှုန်တိုက်သည် သူ့ကားကို ဖုံးလွှမ်းသွားပြီဖြစ်၏။ ဖုန်မှုန်များကြားဝယ် ဓာတ်ဆီဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို လမ်းဘေး၌တွေ့ရ၏။ ဓာတ်ဆီဆိုင်ထဲသို့ ကားကို မောင်းဝင်လာခဲ့၏။ ကားထဲမှထွက်၍ ဓာတ်ဆီဆိုင် မှန်တံခါးကို ပြေး၍ ခေါက်လိုက်၏။ ဆိုင်ထဲသို့လည်း သူ့မျက်စိက နေရာအနှံ့ ကြည့်သည်။ ဆိုင်တွင်း၌ လူသူယူ၍ တစ်ယောက်မျှမရှိ။ ဆိုင်ရှင်သည် အလောတကြီး ဆိုင်မှပြန်သွားပုံရသည်။ ငွေသိမ်း အဆံ့သည် ပင် ပြန်ပိတ်မထား။ လျှပ်စစ်မီးလည်း ဖြတ်ထား ပြီးပြီ။ သူသည် ကားဆီသို့ အလောတကြီး ပြေးလာရသည်။

ဖုန်မှုန်တို့သည် လှိုင်းလုံးကြီးများသဖွယ်သူ ထံသို့ပြေးလာနေ၏။ နေ့အခါသည် ညအခါကဲ့သို့ ဖြစ်သွားချေပြီ။ ဖုန်နှင့်

သဲမှုန်သည် သူ့မျက်နှာကို ဖုံးလွှမ်းသွား၏။ မျက်နှာကို လက်နှင့် သုတ်လိုက်သည့်အခါ လက်သည် မှတ်ဆိတ်ရိတ်ခားနှင့် သပ်ချလိုက်သကဲ့သို့။ သူသည် ကားထဲသို့ အမြန်ဝင်ရသည်။ မြို့လယ်အခဆောက်အအုံရှေ့၌ ကားကိုထိုးရပ်သည်။

* * *

ဒို့၏သုံးထပ်အခဆောက်အအုံ၏ ရွှေပေါက်ဝ၌ လူတစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ ရျင်းဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ လက်သီးကိုဆုပ်၍ ရင်ဘတ်ကို ဖိကပ်ထား၏။ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးနှင့် မျက်နှာပေါ်၌ အမဲရွတ်ကြီးများက ဝေါ်နေသည်။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေ၏။

ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူက မေးလိုက်၏။

‘ခင်ဗျား ဘာမှ ဖြစ်မလာပါဘူးနော်’

‘တစ်ခါမှ တစ်ခါမှ ဒါမျိုး မမြင်ဖူးဘူး’

သူ့မျက်လုံးများက ရွှေတည့်တည့် သို့ စူးစူးစိုက်ကြည့်ရင်း....

‘မိုးပေါ်က ဖုန်တွေ ကျလာသလိုပဲ’

အဆောက်အအုံထဲ၌ သားငှေပြားအနီရောင် အသား အရည်ရှိသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ဖုန်များကို လှဲကျင်း နေ၏။ ညှော်ခန်းသည် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ရှိ၏။ ဆိုဖာများ ပက်လက်ကုလားထိုင် များဖြင့် အကျအနာ။ မဂ္ဂဇင်းများ သတင်းစာများသည် နေရာအနှံ့။ အဝင်တံခါးဘေးရှိ စားပွဲ အသေးလေး၏ ဟိုဘက်၌ စားသောက်ခန်း။

သူဝင်လာသည့်အခါ အမျိုးသမီးက မော့ကြည့်သည်။

‘ဒီမှာ တည်းခိုဖို့လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ရှင်ကံကောင်းတာပဲ’

အမျိုးသမီးသည် တံမြက်စည်းကို ဘေး၌ထောင်လိုက်ပြီး စားပွဲနောက်သို့ လျှောက်ဝင်သွား၏။ မှတ်ပုံတင်စာအုပ်ကို လှန်ပြီး သူ့ဘက်သို့ လှည့်ပေးလိုက်၏။ ရေးရန် ဖောင်တန် ကိုပါ လှမ်းပေးသည်။

‘တစ်ညလေးဒေါ်လာ၊ အိပ်ရာခင်းတွေအားလုံး လျှော် ဖွပ်ပေးမယ်၊ အခန်းကို ရှင်းပေးမယ်၊ ရေချိုးခန်းက အခန်း ကြီးရဲ့ အဆုံးမှာရှိတယ်၊ နံနက်စာကို ဒီမှာပဲ စားရမယ်’

‘တော်တော်အဆင်ပြေတာပဲ’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ့အမည်ကို မှတ်ပုံတင်စာအုပ်၌ ရေးလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးက စာအုပ်ကိုလှည့်၍ နာမည်ကို အသံထွက်၍ ဖတ်လိုက်သည်။

‘ဂျွန်ထရက်စလာ၊ စိန်လူးဝစ်မြို့’

အမျိုးသမီးက သူ့အား မော့၍ပြော၏။

‘မစ္စတာထရက်စလာ၊ ရှင်ရောက်လာတဲ့ ညနေခင်းက သိပ်အခြေအနေဆိုးတာပဲ၊ အပေါ်ထပ် တက်ပြီးတော့သာ ရေမိုးချိုးပါတော့၊ ရှင်ရေချိုးပြီးတာနဲ့ တစ်နာရီအတွင်းမှာ ကျွန်မ အစားအစာတစ်ခု ကျွေးပါ့မယ်’

‘ကျေးဇူးပါပဲဗျာ’

သူသည် သတင်းစာတစ်ထပ်ကိုဆွဲယူ၍ ရေချိုးခန်းထဲသို့ လာခဲ့၏။ သူသည် ခရီးထွက်လာခဲ့သည်မှာ သုံးလခန့် ရှိပြီ ဖြစ်၏။ တောင်ပိုင်းဒေသ တစ်ခုလုံးကို ခရီး လှည့်လည် ခဲ့သည်။ ပြီးမှ မြောက်ပိုင်း၊ မစ္စစ်စပီမြို့မှ စိန်လူးဝစ်။ တနင်္ဂနွေ နေ့၌ အထူးပါဝင်သော သတင်းစာ ကြော်ငြာများကို သတိ ထား၍ဖတ်သည်။ သူ့အတွက် အလုပ်တစ်ခုခု လိုအပ်နေ၏။ အချိန်ရှိသရွေ့ ဂူသည် လမ်းပေါ်၌သာ နေခဲ့ရသည်။

ယခု သတင်းစာကို အေးဆေးစွာဖတ်သည်။ အထူးသဖြင့် ကြော်ငြာကဏ္ဍ။

အခွင့်အသားကမ်းစု

အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံသော အမျိုးသားများသာ အဓိက....

ဆောင်းဦးရာသီ တစ်ခုလုံးအတွက် လိုအပ်နေပါသည်။ တောင် တက် ကျွမ်းကျင်၍ ရေခဲပြင်ပေါ် လျှောစီး အထူးကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်ရမည်။ ရေခဲပြင် လျှောစီးသင်တန်းပါ ပေးနိုင်ရမည်။ တစ်ပတ်တစ်ခါ ငွေရှင်းမည်။ နေရေး ထိုင်ရေး အားလုံး တာဝန်ယူမည်။ စုံစမ်းရန်ဌာနမှာ....

စနိုးစလို၊ အက်ပန်မြို့၊ ကိုလိရာဒိုပြည်နယ်။

အထက်ပါကြော်ငြာကိုကေလိုက်သည်နှင့်သူသည် ရေစိမ်ချိုးနေရာမှ ချက်ချင်းထလိုက်၏။ ကိုယ်သုတ်ပဝါနှင့် ကိုယ်ကိုပတ်သည်။ အိတ်ထဲမှ မြေပုံကို ဆွဲထုတ်သည်။

အက်ပန်မြို့သည် ဒန်ပါမြို့၏ မိုင် ၁၅၀ အကွာ၊ ရော်ကီတောင်တန်း၏ အလယ်ပဟိုင်းရှိ၏။

ထရက်စလာသည် အိပ်ရာအစွန်းတွင်ထိုင်၍ စီးကရက်ကို မီးညှို့သောက်လိုက်၏။

လျှို့ဝှက်အေးဂျင့် အမှတ် ၂၇ သည် အခြေတကျ နေရာတစ်နေရာတော့ တွေ့ပြီဖြစ်၏။

အခန်း (၂၇)

ရုမန်းသည် ပျက်စီး နေသော အယ်လီကန်တီ မြို့တွင်း၌ လျှောက်လာခဲ့၏။ မြို့တစ်ခုလုံး ပြားပြားဝပ်၊ မြေပြင်နှင့် တစ်သားတည်း ဖြစ်နေ၏။ ၅ ပေခန့်မြင့်သော အုတ်နံရံတို့သာ နေရာအချို့၌ ရှိတော့သည်။ မြို့သူမြို့သားဆို၍ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့၊ ခွေးများသည်ပင် သတ်၍ အစား ခံနေရသည်။ ကြွက်များနှင့် မြို့စောင့်တပ်အချို့သာ ရှိသည်။ ဤမြို့သည် အဓိက ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းမြို့ဖြစ်၍ မြို့စောင့်တပ်သားများက စောင့်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ရာသီဥတုမှာ ပူပြင်းလှပြီး၊ ယင်ကောင်များမှာ ပေါများလှ၏။ လောလောလတ်လတ် သေဆုံးသွားသူများကို ရှာကြံ၍ မြှုပ်နှံနေကြရ၏။

ရမန်း ယခုဝတ်ထားသော အဝတ်အစားတစ်စုံကို ဝတ် ခဲ့သည်မှာ ခြောက်ရက်တာမျှရှိပြီ။ သူ့နေသည့်ဟိုတယ် ဗုံးကြဲ ခံရပြီး ကတည်းက ဖြစ်၏။ ညစဉ် ညတိုင်း ပင်လယ်ထဲ၌ ကိုယ်လုံးတီး ရေဆင်းချိုးရသည်။ သို့သော် အင်္ကျီများမှာ ညစ်ပေနေပြီဖြစ်၏။ မုတ်ဆိတ်များလည်း မီးခိုးရောင်တောက် နေပေပြီ။

စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင် နှစ်ဆိုင်သာ ရှိတော့သည်။ ရမန်းနှင့် အခြားသတင်းထောက်များ နေ့စဉ် သတင်းသွား ပို့နေသည့် ကြေးနန်းရုံးနားမှ ဆိုင်များသာ ရှိတော့ သည်။

ရမန်းသည် ကြေးနန်းရုံးသို့သတင်းပို့ရန် သွားသည်။ ကြေးနန်းရုံးမှ စာရေး အဘိုးအိုသည် ဆံပင်များပင် တစ်ခေါင်းလုံး ဖွေးဖွေးဖြူနေပေပြီ။

‘ဘာများ သတင်းထူးလဲ’
‘ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ကျွန်တော် ဒီရောက်နေတာ သုံးနှစ်ရှိပြီ လေ။ သတင်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပဲ’

ရမန်းအဖို့ သတင်းကို လက်နှင့်သာ ရေးရတော့သည်။

အယ်ဒီတာနီဆီ၊ စပိန်နိုင်ငံ ၂၂ရက်၊ ၅၊ ၁၉၄၀

တောင်အက်ရှီ ဆိပ်ကမ်းမြို့ အယ်လီကန်တီ၌ မြို့စောင့် တပ်သာ ရှိတော့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖရန်ကို၏ တပ်

များသည် မြို့နှင့် တစ်စထက် တစ်စ နီးလာလျက် ရှိနေ၏။

မြို့တွင်း၌ နေထိုင်သူ မရှိသလောက် ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်၏။

ယနေ့ မနက် ထူးခြားသည့် အဖြစ် အပျက်မှာ ဂျာမန်နာဇီလေယာဉ်ပျံများက မြို့ပေါ်၌ အထပ်ထပ် ဝဲ၍ ရန်သူ လိုက်လံ ရွာနေခြင်း ဖြစ်၏။

ယခု ကြုံနေရသော စစ်ပွဲ၏ ဝမ်းနည်းစရာမှာ ညီအစ်ကိုချင်း၊ အိမ်နီးချင်းချင်း၊ ဘာသာဝင်အချင်း ချင်း၊ သတ်ဖြတ်နေကြခြင်းဟု ဆိုရတော့မည်။ စပိန် နိုင်ငံက တစ်ဖက်၊ ဂျာမန်နှင့်အီတလီကတို့ကတစ်ဖက် တိုက်ခိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ရမန်းသည် သတင်းကို အဆုံးသတ်၍ ကြေးနန်းစာရေး ကြီး လက်ထဲသို့ သတင်းကို ထည့်လိုက်သည်။

ကြေးနန်းရုံး အပြင်ဘက် အုတ်ပုံပေါ်၌ ထိုင်နေသော မြို့စောင့်စစ်သားလေးတစ်ဦးသည် စည်သူတ်ဘူးကို သူ့လှံစွပ် နှင့် ထိုးဖွင့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ ဖျော့တော့တော့ မျက်လုံးများသည် အတွင်းထဲသို့ နက်ဝင်နေသည့် ပမာ။ ဝတ်ဆင်ထားသော အဖြူရောင်ရှပ်အင်္ကျီမှာ စုတ်ပြတ်နေ၏။ ဘောင်းဘီမှာလည်း နေရာ အဘက်များများ ပြဲနေသည်။

ခြေချောင်းလေးများသည် ဝတ်ထားသောဖိနပ်အပြင်သို့ပင်
ပေါက်ထွက်နေ၏။

ရုမန်းနှင့်စစ်သားလေး စကားပြောနေစဉ် လေယာဉ်သံ
များကြားရသည်။ ကြားနေကျလေယာဉ်များမဟုတ်၊ ဗုံးကြဲ
လေယာဉ်တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

စစ်သားလေးက ထအော်သည်။

‘ဘုရား...ဘုရား...ဗုံးကြဲစရာ ဘာများ ကျန်သေးလို့လဲ’

‘သူတို့ ဖြတ်ပျံတာ ဖြစ်မှာပေါ့’

‘ဗုံးကျင်းထဲ ဝင်ပုန်းနေကြရင် ကောင်းမယ်’

သူတို့ နှစ်ယောက် လမ်းလျှောက် လာကြသည်။ ဗုံးခို
ကျင်းမှာ နှစ်ကွက်သာသာခန့် ဝေးသေး၏။

လေယာဉ်ပျံ များကို မြင်နေရပြီ ဖြစ်၏။ လေယာဉ်
ခြောက်စင်းခန့် ရှိသည်။

‘ဒီကောင်တွေ ဗုံးကြဲနေပြီဗျ၊ ပြေးမှ’

နှစ်ယောက်စလုံး တတ်နိုင်သမျှ ပြေးကြသည်။ လေယာဉ်
ပေါ်မှ ကျလာသောဗုံး များသည် မြေပြင်နှင့် ထိသည်နှင့်
တအုန်းအုန်း ပေါက်ကွဲလျက် ရှိနေသည်။ မြေပြင်သည်
တသိမ့်သိမ့်ခါလျက်။ အသံသည် ပို၍ ပို၍ ကျယ်လာသည်။
ရုမန်းရော စစ်သားလေးပါ ဗုံးခိုကျင်းကိုလှမ်းမြင်နေရသည်။
ဗုံးခိုကျင်းတံခါး သည် ဆွဲ၍ ပိတ်နေပြီဖြစ်သည်။

‘ခဏနေပါဦး...ခဏ’

ရုမန်း၏အော်သံသည် ဗုံးသံနှင့်အတူ မည်သူမှ မကြား၊
တံခါးသည် ပိတ်သွားသည်။

သူ့နောက်မှအသံများ ကျယ်သည်ထက် ကျယ်လာသည်။
လူများ၏ အော်သံဟစ်သံများ ပို၍ ပို၍...

* *

ဂျာမနီမှ ကီးဂန်ပြန်လာပြီး တစ်နှစ်အကြာတွင် ဦးလေး
ဟာရီသည် ရုတ်တရက် နှလုံးထောင်နှင့် ခေဆုံးသွားသည်။
ကီးဂန်အား ဦးလေးဟာရီက အဆောက်အအုံတစ်ခု အမွေ
ပေးခဲ့သည်။

ကီးဂန်သည် အဆောက်အအုံကို ပြန်ပြင်ဆောက်သည်။
အပေါ် ဆုံးထပ်၌ သူ့နေထိုင်ရန်အခန်းကို အကျအန ပြင်ဆင်
၍နေ၏။

သူ့စိတ်ထဲ၌ ဂျင်နီကို ယခုတိုင် မမေ့သေး၊ မကျွန်နိုင်
သေးသော အနာဖောင်းကဲ့သို့ မိုးလင်းသည်နှင့် ဂျင်နီကို

သတိရတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ညအိပ်၍ မရသည့် အခါ များ၌ ရင်ထဲကနာကျင်၍ ဂျင်နီကို သတိရသည်။

သူ၏ နှုတ်လုံးပုပန်မှုသည် မသေချာသော စိတ်ပုပန် မှုမှန်း သူသိသည်။ ဂျင်နီ သေလား၊ ရှင်လား သူမသိရ။ သူ့ စိတ်ထဲမှ ဂျင်နီအား မေ့သွားစေရန်လည်း သူမကြိုးစား။

သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသိမ်းထားရသည်။ မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းများနှင့် မတွေ့ရန် ရှောင်ရှားနေသည်။ ဖုန်း ဆက်ခြင်းလည်းမလုပ်။

ကမ္ဘာ့အရှေ့ဖျားဖောင်ကောင်သို့ အလုပ်နှင့်သွားသည်။ ကင်တပ်စီရိန် မြင်းမွေးထားသည့်နေရာ၌ လခပေါင်းများစွာ နေ၍ အချိန်ဖြုန်းသည်။ ကီးဂန်သည် သူ့ဘဝကို ယင်းသို့ နေခဲ့ရ၏။

ဦးလေးဟာရီပေးခဲ့သော ကီလာရီရို အဆောက်အအုံကို ဟိုတယ်၊ စားသောက်ဆိုင် တွဲဖွင့်ထားသည်။ ကီလာရီရို သို့ ဘီယာဘွန်းဆိုသူ သတင်းစာ ဆရာသည် နေ့စဉ်လိုလို လာသည်။

ကီးဂန်သည် ဘီယာဘွန်းကို လွန်ခဲ့သည့် အနှစ် ၂၀ ခန့် ကတည်းက သိခဲ့သည်။ ကီးဂန်က ၁၅ နှစ်သား၊ ဘီယာဘွန်း က သတင်းထောက်ပေါက်စဘဝ။ ယခု ဘီယာဘွန်းသည် သတင်းထောက်၊ ဆောင်းပါးရှင်၊ အရက်သမား၊ သတင်း အယ်ဒီတာဘဝအဖြစ်နှင့် နေထိုင်သူဖြစ်၏။

ဘီယာဘွန်း မူးသမ္ပာသည် အလုပ်လုပ်သည့် စားပွဲရောက် သည်နှင့် အမူးအားလုံး ပြေသွားတော့၏။ သို့သော် သူ၏ ရွာဖွေစူးစမ်းသော မျက်လုံးများကမူ အရက်ခိုးများ ဝေ လျက်။ ကီးဂန်သည် သူ၏ ရင်နာစရာကောင်းသော ဇာတ် လမ်းကို လူအတော်များများကို ပြောမပြ၊ ယင်းလူများ ထဲတွင် ဘီယာဘွန်းလည်း တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်၏။ သို့သော် ဘီယာဘွန်းကလည်း ဂရုမစိုက်၊ ဘွန်းသည် သတင်း အားလုံးကို အနံ့ရပြီး ဖြစ်သည်။

ဘွန်းသည် မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံကို အမြဲဝတ်သည်။ အနီ ရောင် လည်ပတ်မှာ အစဉ်အမြဲ လျော့ရဲရဲ၊ ကော်လာမှာ ကြယ်သီးမတတ်ထားသည့်အပြင် တွန့်ကြောနေတတ်၏။ နောက် ဆုံးထုတ် သတင်းစာက သူ့အိတ်ထဲ၌ အစဉ် တွန့်ကြော၍ ရှိနေတတ်သည်။ မီးခိုးရောင် ဖြစ်နေပြီဖြစ်သော ဆိပ်ပင်တို့က ခေါင်းအနောက်ဘက်၌ နေရာယူထားသည်။ ဘွန်းသည် ကြေးမုံ သတင်းစာ၊ သတင်းသတင်းစာ၊ ထရီပျူး သတင်း စာ၊ အမေရိကန် ဂျာနယ် သတင်းစာများ၌ ရှေးဦးစွာ တာဝန်ယူဖူးသော သတင်းထောက်၊ အယ်ဒီတာတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကီးဂန်၏ ကီလာရီရို အဆောက်အအုံ သည် နှစ်ပေါင်း များစွာ ဘွန်း၏ သတင်းများ စုဆောင်းရာနေရာ ဖြစ်ခဲ့၏။

ကီးဂန်နှင့် ဘွန်းတို့ ဆုံကြသည့်ညသည် အမေရိကန် ဟဲဗီးဝိတ်ချန်ပီယံ ဂျိုးလူးဝစ်နှင့် ဂျာမန်ဟဲဗီးဝိတ်ချန်ပီယံ ရှမဲလင်းတို့ ထိုးကြသည့် ညဖြစ်၏။

ကက်ဦးထုပ်ကလေး ဆောင်းထားဘည့် ကောင်လေး တစ်ကောင် အရက်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ ခန်းမ တစ်ခုလုံးကို ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်သည်။ အရက် ကောင်တာ ရောင်းသည့်လူကို သွားမေးပြီး၊ ဘွန်းနှင့်ကီးဂန် တို့အနီးသို့ လာ၏။

‘မစ္စဘာဘွန်းပါလား’

ဘွန်းက မော့ကြည့်၍ ပြုံးပြလိုက်သည်။

‘ဘာကိစ္စလဲ’

‘မစ္စတာဘွန်းကို စာပေးခိုင်းလိုက်လို့ပါ’

‘ကျေးဇူးပဲကွာ’

ဘွန်းသည် စာအိတ်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ဖောက်ကာ စာရွက်ကို ထုတ်သည်။

ကောင်လေးထွက်သွားရာကို လိုက်ကြည့်နေသော ကီးဂန် က ဘွန်း ကို ယခုမှ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ အယ်ဒီတာကြီး၏ မျက်နှာ၌ သွေးမရှိတော့သည်သာမက အိုစာသွားသည်ပုံ။

ကီးဂန်က လှမ်းမေးသည်။

‘ခင်ဗျား ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ဘွန်း၊ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ် သွားလို့လား’

‘အဲဒီလောက်ဆိုးတယ်ကီး’

ဘွန်းက သံကြိုးစာကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ကီးဂန်သည် ဝါမဖတ်မီကဘည်းက တစ်စုံတစ်ခုတော့ ဖြစ်ပြီဆိုသည်ကို သိနေ၏။

ဘွန်းက ပြောသည်။

‘ခင်ဗျားကို ဒီသတင်းအသိပေးရတာကတော့ကျွန်တော် တ်မကောင်းပါဘူး’

သံကြိုးစာပါ အကြောင်းက ရှင်းလှ၏။

ယနေ့ နေ့လယ်၊ အယ်လီကန်တီမြို့ ဂျာမန် တိုက် လေယာဉ်များ ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်၊ ဘတ်ရမန်းသေဆုံး’

၄၁၄၅

စစ်ဒရမ်မြို့

ကီးဂန်သည် အတန်ကြာသည်အထိ ကြောင်ပြီး ကြည့် နေမိသည်။ သံကြိုးစာကို ဖတ်သည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန် ဖတ်သည်။ သတင်းထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခုများ တွေ့ရဦး လားဟု မျှော်လင့်လျက်။ လည်ချောင်း တစ်လျှောက် ခြောက်သွေ့၍၊ ရင်ထဲမှ ပုန်းနေသော ဒေါသသည် ပြန် ပေါ်လာသကဲ့သို့။

‘ဘုရား....ဘုရား....ဒီအသုံးမကျတဲ့ကောင်တွေ’

လက်သီးဆုပ်၍ စားပွဲကို ထုလိုက်သည်။

ဘုန်းက ပြော၏။

‘ဒါကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဘူးလို့ ပြောတာပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လောက် ခင်ကြသလဲဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်’

ကီးဂန်သည် တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်ခန့် အသံတိတ်သွားသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းကို ခါလိုက်သည်။

‘မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော် ဥပေပကထွက်လာကတည်းက သူနဲ့ အနေဝေးသွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်ပဲ၊ ကျွန်တော့်ဘဝမှာနေထိုင်ကောင်းလာအောင် လုပ်ပေးတဲ့လူ၊ ကျွန်တော်ကို ဂရုစိုက်တဲ့လူ ဆိုလို့ သူပဲရှိတယ်’

ကီးဂန်သည် အသက်ကို ချွံသွင်း၍ စိတ်ကို မနည်းဖြေနေရသည်။ ပါးစပ်မှလည်း တထွတ်တုတ်ရွတ်လျက်။ နေ့ဦးရာသီ၌ ပါရီတွင် ရှုမန်းနှင့် ဂျင်နီတို့နှင့် ခနခဲစဉ် ကာလာအကြောင်းတွေ ပြောနေသည်။ ထို့နောက် ဗွန်မိတ်စတာ၊ ကွန်းရတ်၊ ပြီးစိတ်ထားယုတ်မာသော ခါးကုန်းကြီးဗီးရပ်၊

‘ကျွန်တော် အပေါ် သူ ဘယ်လောက် ကောင်းသလဲဆိုတာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်တောင်ပြောပြနိုင်မယ်မထင်ဘူး၊ ဂျာမန်နိုင်ငံအကြောင်း ဘာတွေ ဖြစ်နေသလဲ ဆိုတာ သူ့လောက် ဘယ်သူမှ ရေးမပြနိုင်ဘူး’

ကီးဂန်သည် ခဏတာမျှ အသံတိတ်သွားပြီး အသက်ကို သားပါးတရ ချွံသွင်းလိုက်၏။ သံကြိုးစာကိုကိုင်ပြီး....

‘ကျွန်တော်ပဲ ယူထားလိုက်မယ်နော်’

ဘုန်းက ခေါင်းညိတ်သည်။

ကီးဂန်သည် စားပွဲတွင် ထိုင်၍ အချိန်အတန်ကြာသည်အထိ ရွှေသို့သာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့ ရင်တို့သည် ခာကျင်လာ၍ လည်ချောင်းတို့သည် ခြောက်သွေ့နေ၏။ ချွတ်တရက်သေဆုံးသွားသော သူ့ မိတ်ဆွေကို မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ သူနှင့်ရုမန်းတို့ မည်မျှရင်းနှီးခဲ့သည်ကို ပြန်၍ပြောလိုနေသည်။ သူနှင့် မတွေ့ခဲ့သည်မှာ ယခုဆိုလျှင် နှစ်အတန်ပင် ဩခဲ့ပြီ။ သူ့ မိတ်ဆွေ၏ တော်သော၊ သတ္တိရှိသော အရည်အချင်းများကို လေးစားသည်။

သံကြိုးစာကို အခါခါခေါက်၍ အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဘူး ဘုန်း’

နောက်ဆုံး၌ သူသည် ထိုင်ရာမှ ထသည်။ ၅ လမ်းမကြီးကို ဖြတ်သည်။ စိန်ပက်ထရစ်ကို ကျော်သည်။ ၃ လမ်းမကြီးကို ဖြတ်သည်။ ပြီး ပြန်လျှောက်သည်။ သူ၏ အချစ်ဆုံး သူနှစ်ယောက်အကြောင်းကို သူစဉ်းစားသည်။

သူသည် အဆောက်အအုံရှိရာသို့ ပြန်လာသည်။ သူ့သိမ်းသားရာ စာရွက်စာတမ်းများကို ပြန်ထုတ်သည်။ အခန်းထဲ

ဝင်သည်။ ရှန်ပိန်တစ်ပုလင်းကို ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ယူသည်။
ခေါင်းလောင်းပုံ ဖန်ခွက်သုံးခွက်ထုတ်သည်။ ညှော်ခန်းထဲတင်
ထိုင်သည်။ ရှန်ပိန်ဖုံးကိုဖွင့်သည်။ ဖန်ခွက်သုံးခွက်ထဲ ရှန်ပိန်
လောင်းထည့်သည်။ ကီးဂန်သည် သူ့ဖန်ခွက်ကို မြှောက်၍
ဆုတောင်းလိုက်၏။

ကီးဂန်သည် ရှမန်းတစ်ယောက် အိသီယိုပီးယား သွား
ကတည်းကသတင်းများကိုစတင်ဖတ်သည်။ ဘတ်ရေးခဲသော
ငြိမ်းချမ်းကြွေးကြော်သံ စစ်သတင်းများကို ဖတ်သည်။

အိသီယိုပီးယားကို မူဆိုလိုနီကျူးဇေ့

ဆရပ်သားများကိုဗုံးကြဲ

ရေးသူ။ ။ဘတ်ရှမန်း
အာနီဝါ၊ အိသီယိုပီးယား။

၃၇၇။ အောက်တိုဘာ၊ ၁၉၃၅

အိသီယိုပီးယားနိုင်ငံ၏ ကေရာဇ်၊ ဖားတာဖာရီမင်းမှ
ဆင်းသက်လာသူ၊ နိုင်းမြစ်ဝှမ်း၏ ရှေးရိုး အစဉ်
အဆက်မင်းသား၊ ဂျူးဒါးမှ ခြင်္သေ့ကြီး၊ ဟေးစီလီစ်
ကို တင့်ကားများ၊ လေယာဉ်ပျံများနှင့် တိုက်ခိုက်
ကြသည်။ တိုက်ခိုက် သူတို့မှာ ဆံပင်ညှပ်သမား
တစ်ဖြစ်လဲ အိတလီအာဏာရှင် ဘဲနီတို မူဆိုလိုနီ၏
တပ်ဖွဲ့များဖြစ်၏။

လက်နက်မဲ့ဆရပ်သားများကို ညဉ့်အခါ ကောင်း
ကင်မှ ဗုံးများနှင့်ကြသည်မှာ ခေတ်သစ်သေမင်းနှင့်
စစ်ခင်းသည့် မြင်ကွင်းဖြစ်၏။ အဖြစ်ဆိုးရွားမှုများ၏
နောက်၌ မီးလုံးဝ လောင်ကျွမ်းသွားသည်မှာ
တစ်မြို့လုံး တံမြက်လှည်းလိုက်သည့် ပမာ ဘာမျှ
ကျေနပ်တော့....။

နောက် ခြောက်လအကြာ သတင်းတစ်ပုဒ်၌....

အိတလီကျဆုံး

အပြန်၌ ငြည်သူတို့ ဆက်ပြန်ခဲ့ရ

ရေးသူ။ ။ဘတ်ရှမန်း

အက်ဒစ်၊ အဘာဘာ၊ အိသီယိုပီးယား။

၂၈ ရက်၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၁၉၃၆

ဂျူးဒါးမှ ခြင်္သေ့ကြီးအား ဖမ်းဆီးပြီး အာဏာရှင်
မူဆိုလိုနီနှိပ်ကွပ်။

၁၉၃၆ခု၊ နွေဦးရာသီ၌ စပိန်နိုင်ငံ၏ ပြည်တွင်း စစ်သည်
အထင်အရှားပေါ်လာပြီဖြစ်သည်ကို ရှမန်းက သူ့သတင်း၌
ဖော်ပြခဲ့သည်။

စဝိန်နိုင်ငံမြို့စကန်

ပြည်ထွင်းစစ် ဝက်ဆစ်ကြေညာ

ရေးသူ။ ။ဘတ်ဂျမန်း

မက်ဒရစ်၊ စပိန်။ ၂၂ ရက်၊ ဇူလိုင်၊ ၁၉၃၆ ယမန်နေ့ညက စပိန်နိုင်ငံတွင် ပြည်ထွင်းစစ် ဖြစ်နေကြောင်းသိသာထင်ရှားစွာပေါ်လာခဲ့သည်။ မျိုးချစ်တပ်များ အခိုင်အခံ စွဲထားရာ နေရာကို ဖက်ဆစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဖရန်ကို၏ တပ်များက အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်တိုက်သည်။

ဆမြစ်ခဲပြည်သူ

ထေရင်ပေါင်းများစွာသေဆုံး

ရေးသူ။ ။ဘတ်ဂျမန်း

ဝွံယာနီကား၊ စပိန်။ ၂၇ ရက်၊ ဧပြီလ၊ ၁၉၃၇ ခု ဂျာမနီတို့ ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ရေး လေယာဉ်အုပ်စုသည် မြို့၏ ကောင်းကင်ပေါ်မှ ပျံသန်းပြီး စာသင်ကျောင်းများ၊ ဆေးရုံများ၊ လယ်ယာများ၊ ဈေးများပေါ် ဗုံးအမြောက်အမြား ယနေ့ကြချခဲ့သဖြင့် အပြစ်မဲ့ပြည်သူ ထောင်ပေါင်း.....

ရုမန်း၏ သမားတပ်များသည် လူမဆန်စွာ ပြုကျင့်နေမှုတို့အပေါ် အထင်အရှား ဖော်ပြခဲ့သည်။ ဥရောပတိုက်အပေါ်

အမှောင်ဖုံးနေမှုသည် နေရာအနှံ့သို့ ပျံ့နှံ့သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ဘစ်တလာ

ဩစတြီးယားမှကြို

ရေးသူ။ ။ဘတ်ဂျမန်း

ဒီယင်နာ၊ ဩစတြီးယား။ ၁၄ ရက်၊ မတ်လ၊ ၁၉၃၈

ဩစတြီးယားနိုင်ငံတွင် တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မရှိလောက်အောင် ပွဲတေ၍ စစ်ချိန်က ထွက်ခွာသွားခဲ့သူ လူငယ်လေး အဒေါ့ဟစ်တလာသည် ယနေ့ ဩစတြီးယားနိုင်ငံ အောင်မြင်မှုများစွာနှင့် ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

ဟိုင်း....ဟစ်တလာ.... ဟိုင်း.....ဟစ်တလာ..... ဟူသော ကောင်းချီးဩဘာ ပေးသံပေါင်းများစွာ၊ ပန်းပေါင်းများစွာ လမ်းပေါ်၌ ကြဲ၍ ဩစတြီးယား ပြည်သူတို့က ကြိုဆိုကြသည်။

ချွေးတင်စခန်း

ဆင်ခဲဇွန်

ဘာလင်။ ၇ ရက်၊ ဩဂုတ်လ၊ ၁၉၃၈

ရေးသူ။ ။ဘတ်ဂျမန်း

နာဇီတို့သည် ဂျာမနီနိုင်ငံ၌ ချွေးတပ်စခန်းသုံးခု ထပ်မံ ဖွင့်လိုက်သည်။ ဆက်လက်၍ ချွေးတပ်စခန်း များ ဖွင့်ရန်လည်း အဆောက်အအုံများ ဆောက် လုပ်လျက် ရှိသည်ဟု ခိုင်လုံသော သတင်းများက ဆို၏။

နောက်ပိုင်းရေးခဲ့သော ဘတ်ဂျမန်း၏ သတင်းများသည် အနာဂတ် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေးကို ကြိုသင်၍ ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်းရေးခဲ့ သည်။

* * *

၁၉၃၉ ခုနှစ်၏ နှစ်သစ်ကူး အကြိုည၊ ကီးဂန်သည် သူ့အိမ် သို့ အပြင်မှ ပြန်လာခဲ့၏။ သူ့အိတ်ထဲမှ သော့ကို ထုတ်လိုက် စဉ် ဥပဇာပဆန်သော အသံတစ်သံကို သူ့ကြားလိုက်ရသည်။ အိမ်အဝင်ဝ မှောင်ရိပ်ထဲမှ လေသံမျှနှင့် ခေါ်လိုက်သံ ဖြစ်၏။

‘မစ္စတာကီးဂန်’

ကီးဂန်သည် အမှောင်တွင်းသို့ လှည့်ကြည့်သည်။ မှောင် ရိပ်ထဲမှ လူသည် အလင်းရောင်အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ထွက်လာ၏။ အရိပ်အားဖြင့် သူသည် ကီးဂန်ထက် တစ် လက်မခန့်နိမ့်သည်။ သို့သော် အလေးချိန်အားဖြင့် ၁၀ ပေါင် ခန့် ပိုလေးမည်။ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်၊ မျက်နှာ ပေါ်၌ ထူထဲသော မုတ်ဆိတ်မွေးများ၊ ဦးခေါင်းပေါ်၌ သင်္ဘောသားများ ဆောင်းလှေရှိသည့် ဦးထုပ်၊ နဖူးတစ်ဝက် အထိ ရှေ့သို့ ဆွဲချထားသေးသည်။

ကီးဂန်က သတိတရနှင့် မေးသည်။

‘ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ’

ထိုလူက ယခုမှ အလင်းရောင်အောက်သို့ လုံးလုံး လျား လျား ထွက်လာ၏။

ဝါနာဂက်ဟတ်၊ အဲဒါရန် ဝုတ်ဆန်၏ လက်ထောက်၊ အမည်းရောင်လီလီအဖွဲ့၏ အဓိက အကြီးအမှူး။

အခန်း (၂၀)

ခင်ဗျား ကျွန်တော်ကို မှတ်မိပါတယ်နော်၊ ကျွန်တော်တို့
ဘာလင်မှာ တွေ့ခဲ့ကြတာလေ

သူက လေသံမျှနှင့် ပြောသည်။

ကိုးဂန်သည် ဂျာမန်လူငယ်လေးအား အံ့အားသင့်စွာ
ကြည့်မိသည်။

‘ဘုရား...ဘုရား... ဂက် ဟတ် ပါ လား၊ ခင် ဗျား ကို
ကျွန်တော်မှတ်မိတာပေါ့’

တံခါးဖွင့်ပြီး၊

‘ဝင်လေ အထဲဝင်လေ’

ဂက်ဟတ်က ရွှေ့သို့ လျင်မြန်စွာ တိုးလာသည်။ ကိုးဂန်
ညွှန်ပြသည့်လမ်းအတိုင်း ဝင်ပေါက်မှ ဓာတ်လှေကားသို့ ဝင်
၏။ ဂက်ဟတ်၏ မျက်လုံးများက ထိတ်လန့်နေဟန်၊ အရာရာ
တိုင်းကို သူ့မျက်လုံးများက အသေအချာ ကြည့်သည်။
ဝင်ပေါက်မှအစ နေရာအားလုံး။

ကိုးဂန်က လှမ်းမေးသည်။

‘ခင်ဗျား ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

‘မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်တော်က တရားမဝင် လူတစ်ယောက်
လေ’

ကိုးဂန်က အာမခံသည့် လေသံနှင့်

‘ဒီမှာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ စိတ်သာချ’

ဂက်ဟတ်က ယခုမှ စိတ်ချသွားသည့်ပုံ ဖြစ်သွား၏။

ဓာတ်လှေကားတံခါး ပိတ်သွားမှ ဂက်ဟတ်သည် ပိုမို
စိတ်ချသွားဟန် ပေါ်လာ၏။ ကိုးဂန်သည် ပိန်ပိန်ပါးပါး
နှင့် မည်သည့် အပြစ်မှ မရှိသည့် လူငယ်လေးဂက်ဟတ်ကို
သတိရသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မျက်နှာမှာ ပင်ပန်းဆင်းရဲ
ခဲ့သည့် လက္ခဏာများ တွေ့ရသည်။

သူ့မျက်လုံးများသည် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှုဒဏ်၊ ဒေါသ
မပြေသေးသည့်ပုံ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခကြီးစွာ ခံနေရမှုတို့က အထင်း

သား။ သူ၏ နက်မှောင်သော မုတ်ဆိတ်မွှေးများသည်
မီးခိုးရောင် သန်းလာချေပြီ။ သူ့အသက်ကို ကီးဂန် စဉ်းစား
ကြည့်သည်။ ၂၀ နှင့် ၃၀ ကြား၊ ၂၅ နှစ်အလွန်ဆုံး၊ နာဇီ
တို့နှင့် အမည်းရောင်လီလီတို့ ပညာစမ်းခဲ့သည့် လေးနှစ်တာ
ကာလအတွင်း အဆမကန် ပြောင်းလဲခဲ့သည်။

‘အဲဒါရန် ဝုပန်ဆန်ရော’
ကီးဂန်က မေးသည်။

‘အဲဒါရန်ရော’
‘နေကောင်းပါတယ်’

‘အဆင်ပြေတယ်နော်’
ဂက်ဟတ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

‘သူက အခုမှ ပိုပင်ပန်းနေတာ’

‘ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ နောက်အပေါင်းအသင်းတစ်ယောက်
ကော’

‘ဂျီချင်ဝဲဘာလား၊ သူကတော့ နာဇီတွေ မိသွားလို့
အသတ်ခံလိုက်ရပြီ’

ကီးဂန်က ပခုံးနှစ်ဖက် တွန့်လိုက်၏။

‘ဘုရား...ဘုရား’

လူမဆန်မှုများသည် မပြီးဆုံးသေးပါလားဟု တွေး
လိုက်မိသည်။

‘ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး ဝါနာ’
ဂက်ဟတ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ခင်ဗျားဘယ်တုန်းက ဒီကိုရောက်သလဲ’
‘၁၀ နာရီလောက်က’

‘ခင်ဗျားဒီမှာစောင့်နေတာ ၅ နာရီရှိပြီပေါ့ ဟုတ်လား’
‘ဟုတ်တယ်’

‘ဒီတိုင်းပြည် ရောက်တော့ရော ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ’
‘၁၀ နာရီလောက်ကပဲ၊ ပေါ်တူဂီကနေ သင်္ဘောနဲ့
လာတာ’

‘ကောင်းတယ်၊ ဒီမှာပဲ လာနေပါလား၊ ဒီနေရာက စိတ်
ချရပါတယ်၊ ကျွန်တော် လူတွေက ပါးစပ်လုံတယ်’

ဂက်ဟတ်က လက်မြှောက်၍

‘ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကျွန်တော် မှာ နေရာရှိပါ
ဘယ်၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူလုပ်လာခဲ့တဲ့
သုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေပါ၊ အမှတ် ၅ လမ်းမှာ ရှိတယ်၊ အဲဒီ
နေရာမှာ ပန်းခြံတစ်ခုရှိတယ် ပြောတယ်’

ကီးဂန်က ပြုံးသည်။

‘ဟုတ်တယ် ဗဟိုပန်းခြံပဲ’

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလို ပြောလိုက်တာပဲ’

‘ခင်ဗျား တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူးလား’

ဂက်ဟတ်က ခေါင်းခါသည်။

‘ဒီကို ကျွန်တော်လာတာ ပထမဦးဆုံးပဲ၊ အဲဒီရန်က မှာ လိုက်တယ်၊ ခင်ဗျားကို အရင်သွားတွေ့ပါတဲ့’

‘ကောင်းတယ်၊ ပြန်တွေ့ရတာပေါ့၊ အဲဒီရန်ဆီက ဘာ သတင်းမှ မကြားရလို့ ကျွန်တော်တောင် တွေးနေမိသေး တယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အကြောင်းမကြားတာကတော့ စာတိုက် က ပို့ရတာ သိပ်အန္တရာယ်ကြီးလို့ပါ၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ သူက ခင်ဗျားအတွက် လက်ဆောင်တစ်ခု ပေးလိုက်တယ်၊ သူကပြောတယ်၊ ခင်ဗျားက ကတိပေးထားတယ်တဲ့’

ကီးဂန်က ရယ်သည်။

‘သူက တော်တော်မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ နောက်ဆုံး တွေ့ကြတုန်းက ကျွန်တော် သူ့ကို ပြောခဲ့တဲ့ စကားပဲ၊ ကျွန်တော်က ရယ်စရာပြောခဲ့တာပါ’

‘အဲဒီရန်က ဘယ်တော့မှ ရယ်စရာမပြောဘူး’

‘ကျွန်တော်တော့ မေ့တောင်နေပြီ’

သူ့တွင် မေးစရာ မေးခွန်းများရှိသည်။ သို့သော် မမေးရဲ ဓာတ်လှေကားက အပေါ်ဆုံးထပ် ရောက်လာ၍ သူက ဂက်ဟတ်ကို အရင်ထွက်စေသည်။

ကီးဂန်က ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် မှာ ထမင်းချက်ပေးတဲ့ လူတော့ ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက ခုနှစ်နာရီအထိ လာမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင်ပဲ တစ်ခု လုပ်စားကြတာ ပေါ့၊ ကြက်ဥနဲ့အသားဟင်းဆိုရင် ကောင်းမလား’

‘ဒုက္ခမရှာပါနဲ့ဗျာ’

‘ကဲ အင်္ကျီချွတ်ပြီး ခုံသာဆွဲထိုင်ဗျာ၊ ဒုက္ခမဟုတ်ပါဘူး၊ ကြက်ဥကိုမေ့ကြော်ပြီး၊ ဟင်းကို မီးပေါ်တင်လိုက်ရုံပဲ’

ကီးဂန်က ဂျာမန်ဘီယာနှစ်ပုလင်းကိုထုတ်၍ စားပွဲပေါ် တင်လိုက်၏။

ဂက်ဟတ်က ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး အိတ်ထဲမှ အထုပ်တစ်ထုပ် ကို ထုတ်သည်။ စားပွဲပေါ်တင်သည်။ ကီးဂန်ရှေ့သို့ တွန်း ပို့လိုက်၏။

‘အဲဒီရန်က ပေးခိုင်းလိုက်တာပါ’

ကီးဂန်က ကောက်ယူသည်။ အထုပ်မှာ ခပ်ပြားပြား၊ အနည်းငယ်ထူသည်။ အရွယ်အစားမှာ လက်နှိပ်စက် စက္ကူ

အရွယ်၊ သူက လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကိုင်ကြည့်သည့်အခါ စိတ်ထဲ၌ တစ်မျိုးခံစားရသည်ထင်၏။

‘ကောင်းပါပြီ၊ ဒါနဲ့ ဂျင်နီအခြေအနေကော’

ကီးဂန်က အံ့ဆွဲထဲမှ ကတ်ကြေးကိုထုတ်ယူ၍ အထုပ်အား ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးကို ဖြတ်လိုက်၏။

ဂက်ဟတ်အသံက ပြတ်တောင်းစွာ ထွက်လာ၏။

‘အဲ...ဒါ...စာ...ထဲမှာ ပါပါလိမ့်မယ်’

ကီးဂန်က သူ့အား စိုက်ကြည့်သည်။ ဂက်ဟတ်က သူ့အကြည့်ကိုရှောင်၍ တီယာပုလင်းကိုသာ စိုက်ကြည့်နေ၏။ ပြီး တီယာခွက်ကိုယူကာ အချိန်ကြာမြင့်စွာ မော့ချနေ၏။

‘ဂက်ဟတ်’

ဂက်ဟတ်က သူ့မျက်လုံးများကို ဖြည်းညင်းစွာ စိုက်ကြည့်နေ၏။

‘သူ့သေသွားပြီလား ဂက်ဟတ်’

အချိန်အတန်ကြာမျှ အပေါ်သို့ ဂက်ဟတ် မော့ကြည့်သည်။ ပြီးမှ

‘ဟုတ်တယ်’

ပြောပြီးသည်နှင့် တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

ကီးဂန် ဘာတစ်ခုမှမပြောတော့။ သူ့လင်ထံ၌ ဂျင်နီမရှိခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၏။ မျက်ရည်ကျစရာလည်း မလို၊ အမှန်မှာ နာကျင်မှုလည်း မခံစားရတော့၊ ဂေါ်နှစ်တာ ကာလလုံးလုံး နာကြည်းမှုနှင့် ဒေါသသည် သူ့၌ ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ စားပွဲကို သူ့စိုက်ကြည့်သည်။ ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ညှိတ်သည်။ သူ့မျက်နှာ၌ ခံစားမှုသည် အနည်းငယ်သာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ဂက်ဟတ်က လေသံမျှနှင့် ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းပါဘူး’

ကီးဂန်က ထိုင်နေလျက်နှင့် မဖွင့်ရသေးသော ပုလင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်သည်။ ပြီး စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်ချ၏။

ဂက်ဟတ်အား လေသံနှင့် ပြောသည်။

‘ခဏလေးဗျာ’

မျက်နှာသစ်သည့် ခွက်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး၊ ဇရကိုလက်နှင့်ခပ်ကာ မျက်နှာသစ်သည်။ စားပွဲရှိရာသို့ ပြန်လာသည်။ စက္ကူထုပ်ကို လက်နှင့် လှမ်းကိုင်ပြီး ဂက်ဟတ်အား လှမ်းကြည့်ပြီး

‘ဂက်ဟတ် ခင်ဗျားအတွက်လဲ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဪ...ခင်ဗျားလဲ သူ့ကိုချစ်နေတာပဲ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား သူ့အကြောင်းပြောတဲ့အခါ၊ သူ့နာမည် ပြောတဲ့ အခါ ခင်ဗျားအနေအထားတွေ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော်ကို သဘောမကျနိုင်တာတွေ၊ အားလုံးကြည့်ရင် ခင်ဗျားသူ့ကို ချစ်နေတယ်ဆိုတာ သိသာပါတယ်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ဝါနာ’

ဂျာမန်သည် တစ်မိနစ်မျှမဖြေနိုင်၊ သူ့မျက်နှာသည် ပို၍ မာကျောသည် ထင်သည်။ သူသည် ပခုံးတုန်၍ ပထမဆုံး အကြိမ် ပြုံးလိုက်၏။

ဂက်ဟတ်က လေသံပျော့ပြောင်းစွာ ပြော၏။

‘အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်က ၁၄ နှစ်၊ သူက ၁၇ နှစ်၊ သူတို့မိသားစု ကျွန်တော်တို့အိမ်ဘေး ပြောင်းလာခဲ့ကတည်း ကပေါ့၊ အဲဒါရန်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ဟာ သိပ်ခင်တဲ့ သူငယ်ချင်း တွေ၊ ဂျင်နီကလဲ ကျွန်တော်ကို အစ်မကနေ မောင်လေး တစ်ယောက်လို ချစ်ခဲ့ကြတာပါ။ သူကတော့ အဲဒီလိုပါ။ ကျွန်တော်ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံးတကာ့အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း ပါ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ဘယ်လို ခံစားနေရသလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ အချိန် ကြာမြင့်အောင် စောင့်နေခဲ့ရတာ’

ကီးဂန်က ပြန်ဖြေ၏။

‘ကျွန်တော် မျှော်လင့်ချက်တွေ စွန့်လွှတ်ခဲ့တာ ကြာလှ ပါပြီ’

ကီးဂန်သည် မီးဖိုရုံရာသို့ သျှောက်သွား၏။ ကြက်ဥ နှစ် လုံးကို ခွဲ၍ မွေ့သည်။ အသားဖင်းခွက်ကို ဘေး၌ချသည်။ ပေါင်မုန့်ကို မီးကင်စက်ထဲထည့်၍ ကင်သည်။ အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်သည့်အခါ ပန်းကန်ပြားထဲထည့်၍ ဂက်ဟတ် ရှေ့၌ လာချ၏။

‘ကော်ဖီလား၊ နူးနို့လား၊ တစ်ခုခုသောက်မလား’

‘မီလောက်ဆို တော်လောက်ပါပြီ၊ လုံလောက်ပါပြီ’

‘ဒီတော့’

ကီးဂန်က ဂက်ဟတ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်၍

‘ဘာတွေဖြစ်သလဲဆိုတာ ခင်ဗျား ကျွန်တော်ကို ပြော ပြနိုင်မလား’

‘ခင်ဗျားတကယ်ပဲ နားထောင်နိုင်သလား ကီးဂန်’

‘နားထောင်နိုင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား ပြောနိုင်သလောက် ကျွန်တော်သိချင်ပါတယ်’

ဂက်ဟတ်သည် အစာရေစာ ငတ်နေသူတစ်ယောက်ပမာ စား၏။ ပါးစပ်ထဲ၌ ပလုတ်ပလောင်းစား၏။

‘ဈေးတပ်စခန်းမှာ ထွက်ပြေးမှုတစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့တယ်၊ လူငယ်အတော်များများဟာ ခြံစည်းရိုးကိုကျော်ဖို့ ကြိုးစား

ကြတယ်။ သူတို့က သံမဏိချောင်းတွေနဲ့ လျှပ်စစ်ဓာတ် ပျက်
သွားအောင် လုပ်ကြတယ်။ သုံးယောက်လောက် ထွက်သွားနိုင်
တယ်။ ကျန်လူ အတော်များများကတော့ အစောင့်တွေက
သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်လို့ သေသွားကြတယ်။ တောအုပ်နဲ့
ခြံစည်းရိုးတွေကြားမှာ မိုင်းတွေ ထောင်ထားသေးတယ်။
တစ်ယောက်က မိုင်းတက်နှင်းမိပြီး ခြေထောက်ကျိုးသွား
တယ်။

ဂက်ဟတ်သည် စားနေသော ခက်ရင်းကိုချ၍ အဝေးသို့
ညှော်ခန်းမှတစ်ဆင့် ပြတင်းပေါက်အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်၏။

သူက ဆက်ပြောသည်။

‘ထွက်ပြေးတဲ့နှစ်ယောက်က ပေါက်ကွဲမှုမှာ လဲကျသွား
တယ်။ ဂျာမန်အစောင့်တွေက ထွက်ပြေးတဲ့ လူနှစ်ယောက်
ရယ်။ ခြေထောက်ထိသွားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုပါ သေတဲ့
အထိ ပစ်သတ်ကြတယ်။ ပြီးတော့ အားလုံး ဒီအတိုင်း ငစ်
ထားတယ်။ ခြေထောက်ထိပြီး သေသွားတဲ့ လူတစ်ယောက်
ရယ်။ ဗုံးပေါက်လို့ လဲကျပြီး သေသွားတဲ့ လူနှစ်ယောက်
ရယ်။ ခြံစည်းရိုးပေါ်က လူသုံးယောက်ရယ်။ အားလုံးကို
သူတို့အလောင်းတွေ ပုပ်တဲ့အထိ ပစ်ထားတယ်။ ပြီးမှ အဲဒီ
စခန်းက စခန်းမှူးက စခန်းက အကျဉ်းသားတွေကို တန်းစီ
ခိုင်းပြီး အလောင်းတွေကို ပခုံးနဲ့ထမ်းပြီး ဖယ်ချခိုင်းတယ်။
ဒါနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ စခန်းက အကျဉ်းသား ၅၀ လောက်ကို
ခေါ်ပြီး တူးမြောင်း အရှည်ကြီး တူးခိုင်းတယ်။ ပြီးမှ

အလောင်းတွေကို ပစ်ချရတယ်။ ထွက်ပြေးဖို့ ကြံစည်တဲ့အထဲ
မှာပါတဲ့ အကျဉ်းသား ခြောက်ယောက်လဲ ဒီတုန်းထဲဆင်းရ
တယ်။ ဒါနဲ့မပြီးသေးဘူး။ ဒီခွေးကောင်နာဇီတွေဟာ ဓားစာခံ
အကျဉ်းသား ၅၀ ကိုပါ တွင်းထဲဆင်းခိုင်းတယ် ပြီးတော့’

ဂက်ဟတ်အသံက တိမ်ဝင်သွား၏။

‘ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ ဝါနာ’

‘ပြီးတော့.... ဒီလူတွေအားလုံးကို မြေဖို့တဲ့စက်ကြီးနဲ့အရှင်
လတ်လတ် မြေမြှုပ်ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီမြေပုံကြီး ပေါ်မှာ
ပန်းပင်တွေ စိုက်လိုက်တယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ဂျင်နီလဲ ပါသွား
တယ်’

နှစ်ယောက်စလုံး ဘာစကားမှ မပြောနိုင်ကြတော့။
အတန်ကြာသည်အထိ တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ ကီးဂန်က
သူ့မျက်နှာကို မနည်းပြင်ရသည်။ ကီးဂန် မျက်နှာသည်
မျက်နှာဖုံးစုပ်ထားသည်ပမာ။

‘ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး’

ကီးဂန်အသံက လေသံမျှသာ။

‘ကျွန်တော်.... ကျွန်တော်’

ကီးဂန်အသံက ထွက်မလာတော့။

ဂက်ဟတ်က ခပ်မြန်မြန် ဝင်ပြောရသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာမှပြောစရာမရှိတော့ပါဘူး၊ အခုလို အဖြစ်အပျက်မျိုး၊ ပါးစပ်က ပြောမထွက်တဲ့ အဖြစ်အပျက် မျိုးကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြောလို့ရပါမလဲ၊ ကျွန်တော် အနေနဲ့လဲ အခုလို မကောင်းတဲ့ သတင်းကို ပြောမိတဲ့ အတွက် တကယ်ပဲ စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ’

ကီးဂန်က မေး၏။

‘ဘယ်တုန်းက ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာလဲ’

‘စက်တင်ဘာလလောက်ကပါ၊ ကျွန်တော်တို့လဲခင်ဗျားကို တတ်နိုင်သမျှ ခပ်မြန်မြန်အကြောင်းကြားမလို့ပါတဲ့၊ ဂျာမန် နိုင်ငံကနေ အပြင်ဘက်ကို သတင်းက ပေးဖို့ အခက်အခဲ တွေ့နေရလို့ပါ၊ နောက်ပြီး ခင်ဗျားမိတ်ဆွေ ရုမန်းကလဲ ဘာလင်မှာ မရှိတော့ဘူးလေ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ရုမန်းလဲ စပိန်နိုင်ငံမှာ သေသွားပြီ’

‘ဘုရား.....ဘုရား.....ဘယ်တုန်းကလဲ’

‘ဇွန်လလောက်ကပါ’

‘ကျွန်တော်တကယ်ပဲ စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားမဲ့ အရင်းနှီးဆုံး နှစ်ယောက် ဆုံးရှုံးသွားရတာမို့’

‘ကျွန်တော်ပဲ အမေရိကန်ကို လာရမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်၊ အဲဒါ အဲဖရန်က ခဏစောင့်ဦး သတင်းပါ ထပ်ယူ သွားဦးဆိုလို့’

‘ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ လာတာလဲ၊ ကျွန်တော် ဘာအကူ အညီ ပေးရမလဲ’

ဂက်ဟတ်က ခေါင်းခါလိုက်သည်။

‘အခု ဒီအထုပ်ထဲက စာတွေက ခင်ဗျားကို ရှင်းပြပါ လိမ့်မယ်၊ စာဖတ်ပြီးရင် အဲဖရန်တစ်ယောက် တော်တော် ပြောင်းလဲသွားပြီဆိုတာ ခင်ဗျား သိလာပါလိမ့်မယ်၊ သူ့ ခန္ဓာမှာ သရဲစီးနေပြီလို့ ထင်တယ်၊ အခုမှ သူဟာ အချိန် ရှိသရွေ့ သတ်ဖြတ်ဖို့ လောက်ပဲ စဉ်းစား နေတော့တယ်’

‘အခု သူ့ကိုယ်သူ စစ်ကြေညာလိုက်ပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား ဝါနာ’

‘ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီလို ဆိုးရွားတဲ့ လက်စားချေ နည်းကို လက်မခံဘူး၊ မျက်စိတစ်လုံးအတွက် မျက်စိတစ်လုံး ပြန်လက်စားချေတာ ကျွန်တော်သဘောမကျဘူး၊ တစ်ချိန် တုန်းက ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ သေနတ်ပြပြီးခြိမ်းခြောက် တုန်းက ဟန်ပြ သေနက်ကိုင်ကြတာပါ၊ အဲဒီသေနတ်ထဲမှာ ကျည်ဆန်လဲထည့်မထားခဲ့ဘူး၊ အခုတော့ အဲဖရန်ကိုလက်စား ချေခြင်းက လောင်ကျွမ်းသွားခဲ့ပြီ၊ နောက်ဆုံး ကျွန်တော် သူ့ကို ဖွင့်ပြောလိုက်တယ်၊ အဲဒီလို အပြုအမူမျိုး ကျွန်တော် မပါဝင် နိုင်ဘူးလို့၊ သူလဲ နားလည် သဘောပေါက် သွားပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကို ဒီလွတ်ပြီး ငွေရှာရတဲ့ အလုပ်၊ ထွက်ပြေးလာတဲ့ လူတွေ ကူညီဖို့ ဒီနိုင်ငံ ကျွန်တော် ဖောက်လာရတာပါ’

ကျွန်တော် တတ်နိုင်တာ ကူညီပါမယ်'

'ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့ အဆက်အသွယ်တွေကို မသိနိုင်ပါဘူး၊ သိလဲ သူတို့က ခင်ဗျားကို ယုံကြည်မှုမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူ့ကို ဆက်သွယ်ပြီး ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ပဲ သိပါတယ်၊ အဲဒါရန် မှာလိုက်တဲ့အထဲမှာ ခင်ဗျားအတွက် လုပ်ရမယ့် သိပ်အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်တစ်ခု ပါပါတယ်'

'ဘာအလုပ်လဲ'

'အဲဒီအထုပ်သာ ဖွင့်လိုက်ပါလေ'

ကီးဂန်က အထုပ်ကိုဖြင့် ဖွင့်လိုက်သည်။ ခဲကောက်ကြောင်းနှင့် ဆွဲထားသော ဒါချူ စခန်းမှ အဘိုးအိုပုံ၊ ကီးဂန် မြင်ခဲ့ဖူးသည့် သံဆူကြိုးကို ကြည့်နေသည့်လူပုံမျိုး။

'ဒီလူ့ကို ကျွန်တော်မှတ်မိတယ်'

'အခုတော့ သူက သေသွားပါပြီ၊ အဲဒီပုံရဲ့ အောက်မှာ ထိုးထားတဲ့လက်မှတ်ကို ခင်ဗျားကြည့်လိုက်ပါလေ' ညာဘက် ထောင့်၌ ဝေးထွားတဲ့ စာတစ်ကြောင်းကို တွေ့ရသည်။

'ဂျင်နီဇာဂိုး၊ ဒါချူ၊ အကျဉ်းထောင်၊ ၁၉၃၇'

ကီးဂန်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ စာရွက်ကို ကိုင်ထားသောလက်သည် တုန်ယှင်လာ၏။ ပုံ၏ကျောဘက်၌ ရေးထားသည့် စာများကို တွေ့ရ၏။

ဘချစ်ဆုံးကီးဇူ....

ဒီစာဟာ ကီးဆီကို တစ်နည်းတစ်ဖုံးနဲ့ရောက်မယ် လို့ကိုယ်ယုံပါတယ်။ တစ်နေ့နေ့မှာ ဒီစာရွက်ကလေးကို မင်းလက်နဲ့ ကိုင်ထားမယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ရှင်ထဲက သိနေတယ်။

တို့နှစ်ယောက် နှုတ်တောင် မဆက်ခဲ့ ကြရတဲ့ အပြစ်ဟာ ဘယ်လောက် ငမ်းနည်းစရာ ကောင်းလိုက်သလဲနော်။

မိုင်ပေါင်းများစွာဝေးတဲ့ မင်းငိုထဲဆီကို လေထဲက ဒေ မင်းကို ဘယ်လောက် ချစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ ပြောများ ပြောပြလို့ ရမယ်ဆိုရင် ပြောပြချင်လိုက်တာ၊ ကိုယ်ကိုကိုယ်လဲ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ထပ်တလဲလဲ ပြောခဲ့မိတယ်။

ဟောဒီ ကမ္ဘာကြီးထဲမှာလေ တို့နှစ်ယောက်ဟာ အမှန်းတွေရှိရမယ့်အစား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်ပြီး နေခဲ့ကြတယ်။ ကြမ်းတမ်း ယုတ်မာမှုတွေ နေရာမှာ ကြင်နာမှုတွေနဲ့ နေခဲ့ကြတာတွေ ကိုယ်ပြန်လိုချင် လိုက်တာ၊ အခုတော့ ခြားနားသွားပြီနော်၊ စိတ်ကူးယဉ်တွေဖြစ်ကုန်ပြီနော်။

မင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့အတူတူနေခဲ့ရတဲ့ ရက်တွေဟာလေး၊
ကိုယ့်ဘဝမှာ ပျော်ရွှင်စရာ အကောင်းဆုံး နေ့ရက်
တွေပဲ။

မင်း ကိုယ်နဲ့အတူရှိတုန်းက ကိုယ်တို့ မျှဝေခံစား
ခဲ့ကြတာတွေဟာ ပျော်ရွှင်စရာအတိအကျ ပြီးခဲ့တယ်။

အခုလို ဒုက္ခတွေ ရောက် နေတုန်း မှာ တောင်
အဲဒီ အကြောင်းအရာတွေကို ကိုယ် ပြန်သတိ ရရင်
ကိုယ် ပီတိဖြစ်နေမိတယ်။ ကိုယ့်ရင်တွေ နှလုံးတွေ
အခုန်မြန်လာသလိုပဲ။ ဆိုးရွားတဲ့ အချိန်တွေတောင်
ပျောက်ပျက်ကုန်သလိုပဲ။

နောက်...ကိုယ် ဘတ်ရမန်းကိုလဲ သတိ ရတယ်။
သူဟာ အရာရာကို သိပ်အလေးအနက် ထားတယ်
နော်။ ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ ဖြစ်ပျက်တဲ့ အဖြစ်အပျက်မှန်
တွေကို သူဟာ လူတွေ သိအောင် ဘယ်လောက်
အပင်ပန်းခံပြီး ကြိုးစားနေသလဲ မသိဘူးနော်။

သူ့ကိုလဲ ကိုယ်က သတိရကြောင်း ပြောပေးပါ
နော်။

ဒါပေမယ့် ဒီပြင် အကြောင်းအရာ တွေတော့
သူ့ကို မပြောပြနဲ့နော်။ မင်း နှုတ်လုံပါစေ။

မင်းကို ကိုယ် သိပ်ချစ်တယ်...ကီးရယ်။

နှလုံးသားကို ပုံအပ်ပြီး ချစ်ခဲ့တဲ့ ဂျင်နီဆိုတာ
ရယ်။

အဲဒီလို မင်းကို ချစ်ခဲ့သလို ပျော်ရွှင် ကြည်နူးမှု
ဆုလာဘ်တွေ ရခဲ့တဲ့ ဂျင်နီ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုသတိရနေပါ ကီးရယ်။

နှလုံးသားနဲ့ချစ်တဲ့ ကီးအတွက်

ဂျင်နီ

စက်တင်ဘာ၊ ၂၃၊ ၁၉၃၇

တွဲလျက် စာတစ်စောင် ပါသေး၏။

သီးခန့်

ခင်ဗျားကို ပြောစရာစကားတွေ ဝါနာမှာ ပါ
လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဘွဲ့တုန်းက
ခင်ဗျား ပြောခဲ့တယ်လေ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို
အကြွေးပြန်ဆပ်ပါမယ်ဆိုတာလေ။ ခင်ဗျားမူတ်မီမှာ
ပေါ့။ ခင်ဗျားအကြွေး ဘယ်လိုဆပ်ရမယ် ဆိုတာ
ဝါနာ ပြောပြပါလိမ့်မယ်။

ဂျင်နီအတွက်တော့ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း
ပါဘူးဗျာ။

သူ့သွေးနဲ့ ကျွန်တော် သွေးဟာ အတူတူပဲဆိုရင်
တောင် ကျွန်တော်ဟာ သူ့ချစ်သလောက် ပြန်မချစ်
နိုင်ဘူး။

အဲဒီရန်

စာနဲ့အတူ အခြားစာရွက်များ ပါသေးသည်။ ဒါချူ
စခန်းတွင် စားစာခံ အလုပ်ခံရသည့်လူ ၅၀ ၏ စာရင်း
ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ဆိုသော အမည်က ထိပ်ဆုံးမှ ပါလာသည်။

ကီးဂန်သည် သွေးအေးနေသေး၏။

‘ခင်ဗျားမှာ ပြောစရာ ပါလာတယ်ဆို’

ဂက်ဟတ်အနေနှင့် ပြောပြရန် အခက်အခဲ ဖြစ်နေဟန်
ပေါ်သည်။

‘ကျွန်တော် ဘာမှ စမပြောခင်၊ ကျွန်တော် ပြောထား
ချင်တာကတော့ ဒီနေ့ညကစပြီး ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်တွေ့ဖို့
မလိုအပ်တော့ဘူး ဆိုတာပါပဲ။ ကျွန်တော်ကို ခင်ဗျား
ဘယ်လိုမှမေ့ပစ်လို့မရဘူးဆိုတာကျွန်တော်ယုံကြည်ပါတယ်။
ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲဆိုတာ ခင်ဗျား သဘောပေါက်လာ
ပါလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်’

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ကူညီပါမယ်’

ဂက်ဟတ်က ခေါင်းခါသည်။

‘ကျွန်တော် စကား ဆုံးသွားတာနဲ့ ခင်ဗျား သဘော
ပေါက်သွားမှာပါ’

ကီးဂန်က ခေါင်းညိတ်ပြု၏။

‘ခင်ဗျားသဘောပါပဲလေ၊ ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းတာ
ကတော့ ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေ သဘော မဟုတ်ကြတော့
ဘူး ဆိုတာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်’

ဂက်ဟတ်က သီယာကိုမော့ချ၏။ နှုတ်ခမ်းကို လက်ဖမိုးနှင့်
သုတ်၍ ဇာတ်လမ်းကို စပြော၏။

‘ဘာလင်မှာရှိတဲ့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ထဲကို သူ့လျှို တစ်
ယောက် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာခဲ့တယ်။ သူ့ဟာသိပ်ခင်မင်
ဖို့ ကောင်းတယ်။ သိပ်လဲပါးနပ်တယ်။ လျှင်မြန် ဖျတ်လတ်
တယ်။ လူငယ်တစ်ယောက်ပဲ နာမည်က အိုက်စစ်ဖစ်တဲ့၊
သူ့ကို လွတ်လိုက်တဲ့ လူကတော့ ဗီးရုပ်ပေါ့။ သူ့ဟာ ကျွန်
တော်တို့ရဲ့ ဘေးပတ်ပတ်လည် နားထိ ရောက်လာ ခဲ့တယ်။
မြူးနှစ်၊ ခုစင်ဒေါ့၊ အက်စင် နောက်ဆုံးဘာလင်ကိုရောက်လာ
တယ်ပေါ့။ သူ့ အလုပ်က တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အဲဒီရန် အနားကို
ကပ်ဖို့ပဲ။ သူ့ ခိုင်းလိုက်တဲ့ညွှန်ကြားချက်က အဲဒီရန်ကို သတ်ရန်
သက်သက်ပဲ။ ဖြစ်နိုင်တာကတော့ သူ့ဟာ ဒါချူ ချွေးတပ်
စခန်းက လွတ်လာခဲ့တာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒါချူ

စခန်းက အကျဉ်းသားတွေရဲ့ လက်မောင်းတွေမှာ အသား မှတ်ဆေးနဲ့ နံပါတ်တွေ ထိုးပေးတယ်လေ'

ကီးဂန်က အံ့အားသင့်သွားဟန်နှင့်....

'အသားမှတ် နံပါတ်တွေ ထိုးပေးတယ်ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါက ဒုက္ခပေးသွားတဲ့အချက်ပဲ၊ ဒီတော့ အဲဒါရန်က ဖစ်ဆိုတဲ့လူကို နောက်ကြောင်းပြန် လိုက်စစ်ဆေး ကြည့်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကလဲ ဒါချူစခန်းရဲ့ အကျဉ်းသား စာရင်းက ရလာတယ်လေ၊ အဲဒီစာရင်းမှာ ဖစ်ရဲ့အမည်လဲ ပါတယ်၊ အကျဉ်းသား အမှတ်လဲပါတယ်၊ အားလုံးမှန်နေ နေတာပဲ၊ တစ်ခုပဲသွားသွားတာကတယ်၊ အစစ် အိုက်စစ်ဖစ် က ဂျင်နီနဲ့အတူတူ သေသွားတဲ့ အထဲမှာ ပါသွားတယ်'

ကီးဂန်လက်ထဲမှ စာရင်းကို ထောက်ပြ၏။

'အဲဒီမှာ အဲဒါရန် ဒေါသထွက်တော့တာပဲ၊ အဲဒီလို ပုံပန်း မျိုးနဲ့အဲဒါရန်ကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး၊ ကျွန်တော် တို့ကို သစ္စာဖောက်တယ် ဆိုတာလဲ သိရော အဲဒါရန်ဟာ ဒေါသ ထွက်တာ၊ လူနဲ့လုံးဝမတူတော့ဘူးအခြေအနေဖြစ်သွားတယ်၊ ဒါနဲ့ တစ်ခါတည်း ဖစ်ကို လယ်တောအိမ်ကို ခေါ်သွားကြ တယ်၊ ဘာလင်မြို့ အပြင်ဘက် နေရာမှာပေါ့၊ အဲဒီနေရာက လီလီအဖွဲ့ရဲ့ ကရေးကြီးတဲ့ အစည်းအဝေးတွေ ထိုင်တတ်တဲ့ နေရာပဲ'

'အဲဒီမှာ အဲဒါရန်က ဖစ်ကိုစွပ်စွဲတာပဲ၊ ဖစ်လဲဘာမှမငြင်း ခိုင်းဖြစ်ပြီး သူ့အသက် မသတ်ဖို့ တောင်းပန်တယ်၊ အဲဒါရန် က အားပါတရရယ်တော့တာပဲ၊ ဖစ်ကတောင်းပန်လေ အဲဒါ ရန်က ရယ်လေပဲ၊ နောက်ဆုံးမတော့ အဲဒါရန်ဟာ ဖစ်ကိုနာဇီ တွေအတိုင်း ၁၂ ဗို. ဘက်ထရီနဲ့ ဖစ်ကိုတို့တာ'

'ဖစ်အော်တာလေ၊ ကျွန်တော် တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ မကြားဖူးတဲ့ အသံမျိုးနဲ့အော်တာ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ အတွင်း ရေးမှု အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူလဲ အဖွဲ့ဝင်ပဲ၊ သူက ဖစ်ပြောသမျှ တစ်လုံးမကျန် အကုန်မှတ်ရတယ်၊

ဖစ်ပြောတဲ့ အထဲမှာ ဖစ်နဲ့အတူ သူ့လျှို သုံးယောက်၊ အေးဂျင့်သုံးယောက် လွတ်လိုက်တယ်တဲ့၊ တစ်ယောက်က ခူးရစ်မှာ ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေ ဂျိုချင်နောက်ကနေ တစ် ကောက်ကောက် လိုက်ခဲ့တာပေါ့၊ နောက်ဆုံးဂျိုချင်ကိုလမ်း မပေါ်မှာဘင် သတ်ပစ်လိုက်တယ်'

'နောက်တစ်ယောက်က ဗီယင်နာမှာရှိတဲ့ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ထဲကို ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ခဲ့တယ်တဲ့၊ ဒါနဲ့ ဖစ်ဆိုတဲ့လူ ပြောစရာလဲကုန်ရော၊ အဲဒါရန်ဟာ သူ့ကို ပစ်သတ် လိုက်တာ ပဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်သုံးယောက်ကိုသတ်မယ်လို့ သူကပဲထပ်ပြော တယ်၊ ဒီနောက်ဇူးရစ်မှာရှိတဲ့ လူကိုသတ်တယ်၊ တတိယ တစ် ယောက်ကတော့ သူလက်လှမ်း မမီတော့ဘူးတဲ့'

'ဖစ်ကို ကျွန်တော်တို့ စစ်ဆေးပြီးတဲ့အခါမှာ အဲဒါရန်က ကျွန်တော် ကို ပြောတယ်၊ အခုစစ်ချက်တွေထဲက အချက်

အလက်ကို မှတ်မိအောင်လုပ်ပြီးခင်ဗျားကို အကြောင်းကြား ဖို့ပဲ။ ဒီတော့ အခုကိစ္စကို လူသုံးယောက်ပဲသိတယ်။ မှတ်တမ်း မှတ်ပေးတဲ့ အမျိုးသမီးရယ်၊ အဲဒီရန်ရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ ခင်ဗျားရယ်၊ အခု ခင်ဗျားသိတဲ့အတွက် လေးယောက်ပဲ သိတယ်....'

‘ဟုတ်ပါပြီ’

‘ဖစ်ပြောတဲ့အထဲမှာ ဘာဖားရီးယမ်း၊ အယ်တောင်တန်း ပေါ်မှာ သူလျှိုအေးဂျင့် သင်တန်း တက်တုန်းက သူနဲ့အတူ နောက်တစ်ယောက်ပါတယ်တဲ့၊ အဲဒီလူဟာ အထူးသင်တန်း သား အနန္တ သတ်မှတ်ထားတယ်၊ သယ်သူနဲ့မလဲ အသိမိတ် ဆွေ မဖွဲ့ဘူး၊ သူ့ကိုသိကြတာကတော့ အမှတ် ၂၇ ပဲတဲ့’

‘အမှတ် ၂၇’

‘ဟုတ်တယ် ၂၇၊ အဲဒီအေဂျင့်ကိုအထူးလေ့ကျင့်ပြီးလွတ် မယ့်နေရာက အမေရိကန်ပြည်တဲ့’

ကီးသည် ချက်ချင်း အလန်တကြား ဖြစ်သွား၏။

‘သူက ဒီမှာ.... အမေရိကန်မှာ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဆက်ပြောပါရစေ’

‘ကျွန်တော် စိတ်လောသွားလို့ပါ’

‘ဖစ်က ဒီလူရဲ့ လုပ်ငန်း သဘောသဘာဝကို မသိခဲ့ပါဘူး၊ ဖစ်သိရသလောက် ပြောပြတာကတော့ ဒီလူကို ဟစ်တလာနဲ့

ဗီးရှပ် နှစ်ယောက်တည်းပဲ သိတယ်တဲ့၊ ဒီလူလုပ်ရမယ့်လုပ်ငန်း က အမေရိကန်ပြည်ကို ကြားနေနိုင်ငံ လုပ်ဖို့ပဲ၊ တကယ်လို့ အင်္ဂလန်နဲ့ ပြင်သစ်တို့က ဂျာမနီကို စစ်ကြေညာပြီ ဆိုပါ တော့ အမေရိကန်က ကြားနေအောင်တဲ့’

‘အမေရိကန်က ကြားနေရမယ် ဟုတ်လား’

‘အမေရိကန်ကို စစ်ထဲမပါအောင် အတင်းအဓမ္မ လုပ်ယူ မှာကို ပြောတာပါ’

‘ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ’

‘အဲဒါတော့ ကျွန်တော်တို့ မသိဘူး၊ အချိန် အတော် ကြာကြာယံ ကျွန်တော်တို့ အမျိုးမျိုး စဉ်းစားကြည့်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်ကောင်းတာတွေ ဆွဲတူးကြည့်ခဲ့တယ်၊ တစ်ခုမှ အဖြေ မထွက်ဘူး’

‘လူတစ်ယောက်တည်းက ဒီလိုဖြစ်အောင် လုပ်မလို့လား’

ဂက်ဟတ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘ဖစ် ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် သူ့မှာ အကူအညီတော့ ရမှာ ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် တကယ်လုပ်ရမှာက လူတစ်ယောက်တည်း ပဲ လုပ်ရမယ့်အလုပ်လို့ ဆိုတယ်၊ ဒါကြောင့် ဗီးရှပ်ဆီက လူတွေက သူ့ကိုခေါ်တဲ့ အမည်ဝှက်က ကိုယ်ပျောက်သူလျှို တဲ့’

‘ကိုယ်ပျောက်သူလျှို’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ၂၇ ဟာ တစ်ယောက်တည်း သမား၊ သူ့ရဲ့ အမည်ရင်းကို ဟစ်တလာနဲ့ ဗီးဒုပ်တို့ပဲ သိကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ပုံပန်းလဲမသိဘူး၊ သူ့နာမည်လဲ မသိဘူး၊ သိရတာ တစ်ခုတည်းက သူဟာ အလွန်အလွန်ကို ဘယ်လို ပြောရမလဲဆိုတော့ ကြောက်စရာကောင်းတယ်’

‘ကြောက်စရာကောင်းတယ် ဟုတ်လား’

ဂက်ဟတ်က ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

‘ပြီးတော့ သူက ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲ သိပ်ကောင်းတယ်’

‘ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲလုပ်တယ် ဟုတ်လား’

ဂက်ဟတ်က ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

‘နောက် သူဟာ ရေခဲပြင်လျှောစီးမှာလဲ သိပ်ကျွမ်းကျင် တယ်၊ သူဟာ ၁၉၃၃ ခု နွေဦးဆုသိလောက်က ဒီကိုရောက် ခဲ့တယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် ပြီးခဲ့တဲ့ နွေဦးဆုသိတုန်းက ပြဿနာ တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ သူ့ကို အက်မီဘီဆိုင်က စုံစမ်းမေးမြန်းဖို့ ကြံစည်ရာမှာ ထွက်ပြေးသွားခဲ့တယ်’

‘သူက အခုဒီမှာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဘုရား.....ဘုရား ငါးနှစ် တောင် ရှိပြီပေါ့’

‘ဒီသတင်းက မှန်တယ်ဆိုရင်ပေါ့’

‘အင်း.....ဒီ ၂၇ ဟာ ၁၉၃၄ ခုနှစ်မှာ အစိုးရနဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်ရတယ် ဆိုရင်၊ အက်မီဘီဆိုင်နဲ့ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သေချာ တယ်နော်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အသေအချာတော့ မပြော နိုင်ဘူးပေါ့၊ ပြောနိုင်တာကတော့ သူက သက်သေဖြစ်ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ပါ’

‘သက်သေပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သက်သေတစ်ယောက်အနေနဲ့ပါ၊ အဲဒီ ကိစ္စမှာ အစိုးရရဲ့ ရဲအရာရှိတွေက ပါဝင်ပတ်သက်လာတော့ သူက အစစ်ဆေး အမေးအမြန်း မခံရဲဘူးထင်တယ်’

‘တော်တော် အဖြစ်ဆိုးတာပဲ’

ကီးဂန်သည် ထိုင်ရာမှထ၍ ချက်ပြုတ်သည့် ပစ္စည်းများ သိမ်းဆည်းရင်း စဉ်းစားသည်။ သူ့ရင်တွင်း၌ ခံစားမှုတို့ သည် ရုတ်ခြည်းပင် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သွား၏။

ထိုင်တန်း သူ့လျှို တစ်ယောက်သည် အမေရိကန်နိုင်ငံ၌ ရောက်နေသည်။ ဂျာမနီနိုင်ငံနှင့် စစ်ဖြစ်တော့မည် ဆိုသည် နှင့် အမေရိကန်သည် ကြားနေနိုင်ငံအဖြစ် အတင်းအဓမ္မ ရောက်စေရန် ပြုလုပ်ရမည်။ ကမ္ဘာ့ နိုင်ငံ အများအပြား သည် လာမည့်နှစ် မရောက်မီတွင် စစ်ဖြစ်ပွားတော့မည်။ မည်သို့ လုပ်ရမည်မသိ၊ သူ့လျှိုကို မည်သို့ရှာဖွေရမည်နည်း။ သူ့ပုံသဏ္ဍာန်လည်း မသိရ၊ အမည်လည်း မသိရ၊ နေရာ

အရပ်လည်း မသိရ၊ ၂၇ ဆိုသော အချက်တစ်ခုသာ သိသည်။
အဲဒါပဲရန်သည် ကီးဂန်အား အဘယ်ကြောင့် ပါဝင်ပတ်သက်
စေရသနည်း။

‘အဲဒါရန်က ကျွန်တော်ကို ဒီလူ ၂၇ ကို ဖမ်းခိုင်းတယ်
ပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ကျွန်တော် မှ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ကျွန်တော်တို့မှာလဲ ခင်ဗျားပဲ ပထမဦးဆုံး သတိရ
တယ်လေ၊ ရဲတွေက ဖမ်းမမိခင်ပေါ့’

‘ကျွန်တော်က ရဲစုံထောက်မှ မဟုတ်ဘဲ ဝါနာ၊
ကျွန်တော်မှာ အဲဒါမျိုး အတွေ့အကြုံမရှိဘူး’

‘အဲဒါရန်ပြောတာက သူတို့က ဂျင်နီကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့
အတွက် ဒီလုပ်ငန်းက ခင်ဗျားအနေနဲ့ အသင့်တော်ဆုံးတဲ့’

‘အဲဒါမျိုးအတွက် ကျွန်တော် ထက်ပို၍ အရည်အချင်း
နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ လူတွေအများကြီး ရှိပါတယ်၊ ဥပမာ အက်ဖီဘီ
အိုင်ကလူတွေ၊ အဲဒါမျိုး အထူးလေ့ကျင့်ထားတဲ့ လူတွေပါ’

‘သူတို့က အဲဒါမျိုး မလုပ်နိုင်ပါဘူး’

‘ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားပြောနေတာက အဲဒါရန်က
သူ့ကို တရားရုံး မတင်ချင်တဲ့သဘောပေါ့ ဟုတ်လား’

ဂက်ဟတ်က ခေါင်းခါပြန်။

‘ဒီတော့....’

ဂက်ဟတ်ထံမှကော့တစ်လုံးသာထွက်လာသည်။ အသက်
ကို ချွဲသွင်းပြီး လေသံမျှနှင့် ပြောလိုက်၏။

‘သ...ငစ်ဖို့’

‘ကျွန်တော်က ဒီသူလျှို့ကို သတ်ပေးရမယ်ပေါ့’

ဂက်ဟတ်က ခေါင်းကိုငုံပြီး ညိတ်သည်။

‘အဲဒါရန် ယူဆတာက ဟစ်တလာနဲ့သာ စစ်ဖြစ်မယ်ဆိုရင်
အင်္ဂလန်၊ ပြင်သစ်နဲ့ အမေရိကန်တို့က ပေါင်းစည်းပြီး တိုက်
စေချင်တယ်၊ တကယ်လို့ အင်္ဂလန်နဲ့ ပြင်သစ်ကသာ ဂျာမနီကို
စစ်ကြေညာမယ် ဆိုရင် အမေရိကန်ကော ပါလာမယ်လို့
ခင်ဗျားထင်သလား’

‘ကျွန်တော် တယ်သိမလဲ၊ သံသယတော့ဖြစ်နေတယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ဖော့မိတ်တွေ မဟုတ်ဘူး
လား’

‘ခင်ဗျား နားလည်နိုင်ပါ့မလား ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်
လဲ မပြောတတ်ဘူးဝါနာ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ပြောပြပါ
မယ်၊ လူတစ်သိန်းလောက် ခံစားရတဲ့ စေခံနာထစ်ခုဟာ ကျွန်
တော် အတွက် ခံစားရဖို့ ခက်တတ်တယ်၊ အဲဒီလိုပဲ လူ ၅၁

လောက် ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာဟာလဲ ဒီလိုပါပဲ။ ကျွန်တော် ကံထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စရာ ဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းကိုတော့ လာမထိခိုက်ဘူးပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် လူတင်ယောက်ချင်း ကိစ္စ၊ အဲဒီတင်ယောက်ကလဲ ကျွန်တော်သိတဲ့ လူဖြစ်မယ်။ အဲဒီလူကို ကျွန်တော်ချစ်ရမယ်။ အဲဒီလူဟာဂျင်ဒါ ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ရင်ထဲမှာ ခံစားရပြီး နားလည်သဘောပေါက်လို့ဖြစ်ပြီပေါ့။ ကျွန်တော် ထင်တာကတော့ အမေရိကန်လူမျိုးတွေဟာ အဲဒီလိုပဲ သူတို့ရဲ့ခံစားမှုကိုမထင်သေးသရွေ့၊ သူတို့သိတဲ့လူ မသေသေးသရွေ့၊ သူတို့ဟာ စစ်နဲ့ဝေးဝေး နေကြဦးမှာပဲ’

ဂက်ဟတ်က မေးသည်။

‘ဖစ် ပြောတဲ့ဇာတ်လမ်းကို ခင်ဗျားယုံသလား’

‘ခင်ဗျားကော’

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပြောမယ်။ အဲဒီနေရာမှာ ကျွန်တော် ရှိခဲ့တယ်။ ဒီတော့ကျွန်တော်ပြောမယ်။ ဒီလူဟာလိမ်လဲ မပြောနိုင်ဘူး၊ လုပ်ကြံလဲ မပြောနိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အသေအချာ ပြောနိုင်တာက သူပြောတာ၊ သူပြောခဲ့တာတွေဟာ တကယ်ကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စရာ အခြေအနေကနေ ထွက်လာတဲ့ စကားတွေပါ’

‘တကယ်လို့ ခင်ဗျားနဲ့ အဲဒီနေရာတို့သာ ယုံကြည်ကြမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်လဲ ယုံရမှာပေါ့’

‘ဒီတော့ ခင်ဗျား သူ့ကိုရအောင် ဖမ်းမယ်ပေါ့’

ကီးဂန်က တုံ့ဆိုင်းခြင်းမရှိဘဲ ဖြေလိုက်၏။

‘ဖမ်းမယ်’

သူ့ ရွေ့တည့်တည့် စားပွဲတွင် ထိုင်နေသည့် ဂျာမန်ကို သူက စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဂျာမန်လေး၏ မျက်နှာ၌ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည့် အမူအရာကို တွေ့ရသည်။

ဂက်ဟတ်က ဆက်မေးသည်။

‘သူ့ကိုလဲ သတ်မယ်ပေါ့’

ကီးဂန်အဖို့ အလွယ်တကူ ဖြေနိုင်သော မေးခွန်း မဟုတ်တော့ ကီးဂန်သည် ငါးနှစ်တာ ကာလလုံးလုံး စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းနေသည်။ ဒေါသများထွက်နေရသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဂျင်နီအားသူသည် မည်သို့မျှ စိကယ်တင်နိုင်၊ မကူညီနိုင်သည့်အဝှက်ဖြစ်၏။ ဝမ်းဆန်အား သူကတိပေးခဲ့သော်လည်း သူ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်နိုင်၊ ယခုတော့ဝမ်းဆန်က သူ့အား တောင်းဆိုလာခဲ့ချေပြီ။ သူ့အနေနှင့် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပေးရတော့မည်။ သူ့စိတ်ထဲ လှုပ်ရှားလာ၏။ သူ့နိုင်ငံအတွက် အကာအကွယ်ပေးရန် ဟူသော ဆင်ခြေတစ်ခုတည်းနှင့်သူ့လျှို့ အမှတ် ၂၇ နောက်ကိုတကောက်ကောက်လိုက်ရ

တော့မည်။ ထိုသူလျှို့ကို သူသည်ကလဲ စားပြန်ချေသည်ဆိုလျှင်
လည်း အမှန်တကယ် လိုအပ်သော လုပ်ရပ်သာဖြစ်၏။

‘အင်း... အခွင့်အလမ်းရမယ်ဆိုရင် သူ့ကို ကျွန်တော်သတ်
ပါမယ်။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တစ်ခု ပြောပြဦးမယ်ဝါနာ၊ ကျွန်
တော် မှာ ဒီငါးနှစ်တာကာလအတွင်း ထိတ်လန့်စရာကောင်း
တဲ့အိပ်မက်တစ်ခု မက်လေ့ရှိတယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်တော်
ဟာ ဟောစီ အမေရိကန်မှာ ဗီးရပ်ကို ဖမ်းမိပြီး ကြိုးနဲ့ချည်
နှောင်ထားနိုင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် လက်ထဲမှာလဲ သိပ်အစာ
ဆာလောင်နေတဲ့ ကြွက်လှောင်အိမ် တစ်ခုရှိတယ်။ ဒီတော့
ကျွန်တော်ဟာ ချစ်တွေ့ကို ဗီးရပ်တစ်ကိုယ်လုံး အနှံ့အပြား
သုတ်လိမ်းပေးလိုက်တယ်။ ပြီးမှ ဆာလောင်နေတဲ့ ကြွက်တွေ
ကို လှောင်အိမ်ထဲက လွှတ်လိုက်တယ်။ ကြွက်တွေက သူ့ကို
သေလောက်အောင် ကိုက်စားပစ်တဲ့အထိ ကျွန်တော်စောင့်
ကြည့်နေခဲ့တယ်။ အဲဒီအိပ်မက်ကို ကျွန်တော် ခဏခဏမက်
တယ်။ အဲဒီအိပ်မက် မက်ပြီး အိပ်ရာကနိုးလာတာနဲ့ ကျွန်တော်
ထစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေနဲ့ရှုံ့ပြီး အသက်တောင်ပင်ပင်ပန်းပန်း
ရှူနေရလောက်အောင် မောနေခဲ့တယ်။ နောက်အချိန်တွေ
ကြာလာတဲ့အခါမှာ အဲဒီအိပ်မက်ကို မမက်သလောက်ဖြစ်သွား
တယ်။ နောက်ဂျင်နီနဲ့ပတ်သက်ပြီး အိပ်မက်တစ်ခု မက်လာပြန်
တယ်။ ပထမတော့ အိပ်မက်က စိတ်ချမ်းမြေ့စရာပဲ နောက်ပိုင်း
ကျတော့ စိတ်မချမ်းသာစရာတွေပါလာတယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ
နာဇီတွေက ဂျင်နီကို ဖမ်းမိသွားတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ဂျင်နီ

ကြားထဲမှာ မှန်အကာကြီးတစ်ခုက ရှိထားတယ်။ အဲဒီမှန်ကို
ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်လိုမှ ခွဲလို့မရဘူး။ မှန်ရဲ့တစ်ဖက်က ဂျင်နီ
ကို နာဇီတွေဟာ ကျွန်တော် ဗီးရပ်ကို လုပ်တာထက် ဆိုးဝါး
တဲ့ နှိပ်စက်မှုတွေ လုပ်ကြတယ်။

‘ဒီနောက် ဗီးရပ်ကို ကျွန်တော် အိပ်မက် ပြန်မက်ပြန်
တယ်။ အရင်ကြက်တွေနဲ့ မက်တဲ့ အိပ်မက်အတိုင်းပဲ။ အဲဒီ
အိပ်မက်တွေဟာ ကျွန်တော် ကဝကို ပင်လယ်ထဲမှာ လှိုင်း
လုံးတွေ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ရိုက်ခတ်သလို ရိုက်ခတ်ခဲ့
တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော် ဘဝဟာ ငါးနှစ်တာ ကာလ
လုံးလုံး နေခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော်ခံစားရမယ့် ခံစားမှုတွေကို
ခင်ဗျားစဉ်းစားကြည့်ပါ ဝါနာ၊ ကျွန်တော် မှာခံစားမှုတွေ
ရောထွေးကုန်တယ်။ ကျွန် တော်ဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မသတ်ခဲ့
ဖူးဘူး။ စစ်ဖြစ်နေတဲ့နေရာမှာတောင် မသတ်ဖြတ်ခဲ့ဖူးဘူး။
ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ သတ်ဖြတ်ချင်တဲ့စိတ်လဲ မရှိဘူး။
အခုလဲ ဒီသူလျှို့အမှတ် ၂၇ကို မသတ်ချင်ပါဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့
စိတ်ထဲမှာ သတ်ဖြတ်ခြင်းကို လက်မခံသလို ကျွန်တော်လဲ
သတ်ဖြတ်ခြင်းကို လက်မခံပါဘူး’

ကီးဂန်က စကားပြောနေရာမှ ထသည်။

‘ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တစ်ခုပြမယ်’

ကီးဂန်က ဂက်ဟတ်ကို ညှော်ခန်းအတွင်းသို့ ခေါ်လာ
သည်။ တံခါးမကြီးကို ဖွင့်သည်။ ဝရန်တာသို့ ရောက်၏။

လေအေးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို တိုက်နေ၏။ ကီးဂန်သည် အပေါ်မှ ဝတ်ထားသော ဂျာကင်အင်္ကျီကို ဆွဲစေသည်။ လေကို အားပါးတရ ရှူသွင်းလိုက်၍ အအေး သက်သာ သွား၏။

ယခုမှ သူခံစားနေသော ဝေဒနာများ လျော့ပါးသွားသည် ထင်၏။ စောစောပိုင်းက သူ့ရင်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်လာသော ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုသည် ယခု မရှိတော့ပြီ။

ဝရန်တာမှ မြင်နေရသော အောက်ဘက်မှ ငမ်းမကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

‘ကျွန်တော်ဟောဒီနေရာမှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့တာပါ ဝါနာ ရွှေမှာ မြင်ရတဲ့ လမ်းကနေ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားတို့ ခေါ်တဲ့ အဆင့်မြင့်ကျောင်း၊ ကျွန်တော်တို့ ခေါ်တဲ့ အထက်တန်း ကျောင်းအထိ တက်လာခဲ့တာပေါ့။ အခု ဒီလမ်းကနေ ရွှေ လျှောက်ပြီး အကွက် လေးကွက်ရောက်ရင် အဲဒီအရပ်ဟာ သိပ်ကို ကြမ်းတမ်းတဲ့နေရာ ရောက်မယ် ဝါနာ၊ အဲဒီကနေ ရွှေ ဆက်သွားမယ်ဆိုရင် လူတချို့ နေတဲ့နေရာကိုရောက်မယ်။ အဲဒီနေရာက လူတွေဟာ ခင်ဗျားက တစ်ခုခု သူတို့ကို လုပ်လိုက်ရင် သူတို့က ခင်ဗျားလုပ်တာထက် နှစ်ဆလောက် ပြန်တုံ့ပြန် လက်ခားချေကြလိမ့်မယ်။ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ ဆိုတော့ သူတို့က ဘယ်သူ့ကိုမှ အလေးမထား၊ ဂရုမစိုက် ကြတဲ့လူတွေပါ။ ခင်ဗျားတို့ ပြောသလို မျက်လုံး တစ်လုံး

အတွက် နှစ်လုံးလဲ ပြန်တောင်းချင် တောင်းလိမ့်မယ်။ ဒီလူတွေဟာ ဘာအတွက် အခုလိုလုပ်နေကြသလဲ ဆိုတော့ သူတို့က သူတို့အဖက်ရှင် နေထိုင်ရေးအတွက်လို ဆိုကြမယ်။ ဝင်ဗျားလဲ အဲဒီ နေရာမှာ ကြီးပြင်းလာရင် သူတို့လိုပဲ နေမှာပဲ’

‘ကျွန်တော် သူတို့ဘဝနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နားလည်လာခဲ့ တယ်’

‘ဒီတော့ ဝါနာ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြောလိုက်မယ်။ အခု ဒီသူလျှို ၂၇ကို တွေ့အောင် ရွာမယ်။ ဘယ်ယုံတွေ့မယ်။ ဘယ်မှာတွေ့မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်မပြောနိုင်ပေမယ့် သူ့ကို ကျွန်တော် တွေ့အောင် ရွာမယ်။ တွေ့တဲ့အချိန်မှာ.....အဲဒီ တော့မှ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်မယ်’

သို့သော် သူ့ရင်ထဲတွင် မှာတော့ ကီးဂန်ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်၏။ သူသာ ၂၇ကို ရွာဖွဲ့၍ တွေ့ပါက အသေအချာပင် သတ်ပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်၏။

အမေရိကန်နိုင်ငံကို ဝင်ရောက် ခြိမ်းခြောက်မှု ပြုသည့် အတွက်သာ မဟုတ်၊ နာဇီတို့၏ ထိပ်တန်း သူလျှို ဖြစ်၍ မဟုတ်။

အဲဒီနေ့ကို သူ ကတိပေးခဲ့သည့်အတွက်၊ ဂျင်နီအတွက်၊ နောက်ဆုံး သူ့ ဘဝအတွက် ကီးဂန်သည် ၂၇ကို သတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ဖြစ်သည်။

‘ကျွန်တော် နာမည် ကီးဂန်ပါ၊ ရထားဆီသွားချင်လို့ပါ’
‘စာရွက်စာတမ်းတွေ ပါပါသလား’

ကီးဂန်က သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ နိုင်ငံသားလက်မှတ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ထိုလူက လက်မှတ်ခေတ်ပုံ၊ အမည်ပါ အသေအချာစစ်သည်။ ကီးဂန်၏မျက်နှာကို မီးနှင့် အသေအချာ ထိုးကြည့်၏။ နိုင်ငံသားလက်မှတ်ကို မီးထိုးကြည့်သည်။

‘ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာ၊ မစွတာ လက်စတာ ဆိုတဲ့လူကို ဆရာနဲ့ တည့်ပေးလိုက်ပါမယ်’

‘တည့်လိုက်ပါ’

မစွတာလက်စတာဆိုသူက မိုးကာအင်္ကျီကိုချွတ်၍ အထဲသို့ ဝင်သည်။

‘ညာဘက်ကိုချိုးပါ၊ ဘူတာရုံကိုကျော်လိုက်ပါ၊ အဲဒီမှာ သံလမ်းကိုကျော်ရမယ်’

ရထားလမ်းကို ငံကျော်ပြီးသည့် အခါ လက်စတာက ဘယ်ဘက်သို့ ချိုးခိုင်းသည်။ နှင်းမြူများကို ဖြတ်ကျော်ရသည်။ ရထားတွဲ ခုနစ်တွဲသာ ရှိသော ရထားတစ်စင်းကို တွေ့ရသည်။ ရထားအလျားအတိုင်း ကားကို မောင်းလာသည်။ ရထား၏ ဘေးတွင် အမှောင်တွင်း၌ သွားလာနေသော အစောင့်များကို အရိပ်များသဖွယ် တွေ့ရသည်။

အခန်း (၂၉)

ကီးဂန်သည် အဝေးပြေးလမ်းမကြီးမှ ဘေးသို့ ချိုးကွေ့လိုက်သည်။ ပရင်စတင်မြို့နယ် မရောက်မီ လေးမိုင်ခန့်အကွာ အလာကူချီ ကျေးရွာလေး အနားသို့ ရောက်၏။ ညသည် မှောင်မှောင်မည်း နေ၏။ နယူးယောက်မြို့မှ ထွက်လာကတည်းက နှင်းမှုန်များကျလာရာမှ ယခု မြူများ အဖြစ် ရှိနေသည်။ ကီးဂန်၏ ကားသည် ရထားဘူတာရုံနှင့် ကိုက်တစ်ရာခန့်အကွာ၌ ရပ်ဘန်လိုက်ရသည်။ ကား လေးစီးက လမ်းကို ပိတ်ရပ်ထား၍ ဖြစ်သည်။

အရပ်မြင့်မြင့်လူတစ်ယောက်သည် သူ့ဆောင်းထားသော ဦးထုပ်ကို မ၍ နှင်းမြူများကြားမှ ထွက်လာသည်။

‘ကျေးဇူးပြု၍ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘာများ လုပ်ပေးနိုင်မလဲ’

နောက်ဆုံး ရထားတွဲအနီးသို့ ရောက်သည်နှင့်....

‘မိမ္မာ ရပ်လိုက်ပါ’

ကီးဂန်က ကားဘရိတ်ကို ဖမ်းထားလိုက်၏။ ဦးထုပ် အဝိုင်း ဆောင်းထားသည့် ပိန်ပိန်ပါးပါး အမျိုးသမီး တစ်ဦး၊ နောက်ဆုံးရထားတွဲမှ တွက်လာသည်။ အရပ်ဝတ် နှင့် လူတစ်ယောက်က အမျိုးသမီးအား ကားတစ်စီးထဲ ခေါ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ခဏအကြာတွင် ရွှေမှ ကားသည် မီးဖွင့်၍ ထွက်သွား၏။

လက်စတာ အသံက ထွက်လာသည်။

‘နောက်ဆုံး ရထားတွဲနား ရပ်လိုက်ပါ’

ခဏအကြာမှ လက်စတာက ဆက်ပြောသည်။

‘ခုနက ခင်ဗျားမြင်လိုက်တာတွေ မေ့ပစ်လိုက်ပါ’

ကီးဂန်ကလည်း ပြန်ဖြေသည်။

‘ကျွန်ဘော် ဘာမှမမြင်လိုက်ပါဘူး’

လက်စတာက သူ့အား ပြန်မကြည့်ဘဲ ပြုံးနေ၏။

‘အဲဒါပဲကောင်းပါတယ်’

ကီးဂန်သည် ကားကိုရပ်၍ အထဲမှထွက်၏။ လက်စတာ က သူ့အား စောင့်စေပြီး အထဲသို့ဝင်သွား၏။ ကီးဂန်က

စီးကရက်မီးကို ညှိသောက်လိုက်သည်။ မြူတို့သည် ပို၍ သိပ် သည်းစွာ ကျလာပြီဖြစ်သည်။

ယခုမှ ကီးဂန်သည် သဘောပေါက်သွား၏။ သမ္မတ ကြီး၏ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးရထားသည် ဝါရှင်တန်သို့ အလာ၌ ဤသို့ သော အမည်မထင်ရှားသည့် ရွာကလေး၌ အဘယ်ကြောင့် ရပ်တန့်ရသနည်း။ သတင်းထောက်များ လောကတွင် သမ္မတ ကြီး၌ အမျိုးသမီး မိတ်ဆွေလေး တစ်ဦးရှိကြောင်း ပြော သည့် အပြောင်အလှောင်စကားကို သူ့ကြားဖူးသည့် နှစ်မှာ ကြာလှပြီ ဖြစ်၏။

ယင်းစကားမှာ သတင်းထောက်များ အချင်းချင်း သာ ပြောလေ့ရှိကြပြီး မည်သည့်အခါမှ ပုံနှိပ်ဖော်ပြခြင်း မပြုလုပ်။

ကီးဂန်၏မိတ်ဆွေ ဘီယာဘွန်းကတော့ ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ယင်းအမျိုးသမီးအမည်မှာ လူဝီရုသာဖို့ ဆိုသူ အမျိုးသမီး ဖြစ်ကြောင်း၊ သူသည် နယူးဂျာစီ နေရာတစ်ဝိုက်၌ နေထိုင် ကြောင်း၊ သမ္မတကြီးရုစဗ်နှင့် ယင်းအမျိုးသမီးတို့ ချစ် ကြိုက်နေသည်မှာ လွန်ခဲ့သည့် ၂၅ နှစ်က ဖြစ်ကြောင်း၊ သတင်းစာများက မသိကျိုးကျွံပြုထားကြောင်း ပြောပြဖူး သည်။

တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်အကြာတွင် လက်စတာသည် တံခါး ဝသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ကီးဂန်အား အထဲသို့ ဝင်ရန်

လက်ပြန်။ ကီးဂန်က လှေကားမှတစ်ဆင့် ရထားအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

ရထားတွင်း၌ ရုံးခန်းပမာ နံရံများ အားလုံး မည်း မှောင်၍ ပြောင်လက်သော သစ်သားများ ကာရံထား သည်။ ကြမ်းပြင်တွင် ထူထဲသော ကော်ဇော၊ ကြီးမားသော ဝက်သစ်ချ သစ်သားစားပွဲကြီးက အခန်းအလယ်၌။ နောက် ဘက်၌ အရက်ပုလင်းများ၊ ဘယ်ဘက်တွင် သားရေဆိုဖာခုံ များ၊ တစ်ဖက်၌ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ထွက်လာသော မီး ရောင်၊ ရွေးဟောင်းပုံစံ ထိုင်ခုံက စားပွဲ၏ ရှေ့၌၊ ကီးဂန် အရာအားလုံးကို ကြည့်လိုက်သည်။

စားပွဲ၏နောက်၌ လျှပ်စစ် တွန်းလှည်းဘီးပေါ်တွင် ထိုင် နေသည့် သမ္မတကြီး။ အတွန်းများပါသော ဂျာကင်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ နှာခေါင်းပေါ်တွင် သူ၏ သေးငယ် လှသော မျက်မှန်၊ သွားများနှင့် ကိုက်ထားသည့် အစွပ် တပ်ထားသော စီးကရက်ကိုပါ တစ်ခါတည်း တွေ့ရ၏။

သမ္မတကြီးမျက်နှာက ခင်မင်ဖွယ်။ ဝင်လာသော ကီးဂန် အား နွေးထွေးသော အပြုံးနှင့် ကြိုဆိုနေ၏။

‘ကဲ... ဖရန်စစ်ရေ၊ ဒီလောက်နှစ်တွေ့ကြာလှပြီ၊ အခုမှပဲ အံ့အားသင့်စရာ ကောင်းအောင် ပြန်တွေ့ရတော့တယ်’

နှုတ်ဆက်ရန် လက်လှမ်းပေး၏။

ကီးဂန်က လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း

‘သမ္မတကြီးခင်ဗျား’

‘ကဲပါ... ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ ငွေသောက်ရင်း ကျွန်တော်၊ ရှေ့မှာ လာထိုင်စမ်းပါ’

သမ္မတကြီးက ပေါင်းညိတ်ပြီး သူ့ရှေ့မှ ခုံကို လက်ညှိုး ညွှန်ပြသည်။

‘မိုးရွာသလို ဖြစ်နေတဲ့အတွက်တော့ စိတ်မကောင်းပါ တူး၊ သွားရလာရတာ သိပ်အဆင်မပြေလှဘူးလေ’

ကီးဂန်က အရက်ကို အနည်းငယ်ထည့်ပြီး ထိုင်သည်။

‘သမ္မတကြီးအနေနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့တွေ့ဖို့ အခုလို အချိန် ပေးတာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ’

‘ကိုယ့်ရဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်း တစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်ဖို့ အချိန်ပေးရမှာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ပါတီကို ခင်ဗျား အကူအညီပေးခဲ့တဲ့ အတွက် ကျွန်တော်မှာ နှစ်ပေါင်း ဒီလောက်ကြာပြီ ကျေးဇူးတင်စကားတောင် မပြောခဲ့နိုင် တူး မဟုတ်လား’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမ္မတကြီး၊ ဒါနဲ့ သတ်မှတ်ထား ထဲ့ ဥပဒေ ပြင်ပြီး သမ္မတကြီးတတိယအကြိမ် အရွေးခံဦး လော့’

ကျွန်တော် အကြံပေးတွေကတော့ စဉ်းစားနေကြတာပဲ

ကျွန်တော်ကတော့ ဆက်လုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းချင်ပါတယ်။ ကျေးဇူးပဲ ဖရန်စစ်၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တောင်းပန်ချင်တာကတော့ အခု ကျွန်တော်တို့ တွေ့နေကြတဲ့ အကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မသိစေချင်ဘူး။

‘စိတ်ချပါ သမ္မတကြီး’

‘နောက်တစ်ခုက ခင်ဗျားက တွေ့ဖို့ ပြောတုန်းက နိုင်ငံတော် လုံခြုံရေးအတွက်လို့ ဆိုထားတော့ ကျွန်တော်တို့ အကြံပေးအရာရှိ ဘီးလ်ဒိုနိုဗန်ကို ကျွန်တော်တို့ အတူ ရှိစေချင်တယ်။ ခင်ဗျားသဘောတူရဲ့လား’

ကီးဂန်သည် ချက်ချင်းပင် ယင်းအမည်ကို မှတ်မိသွား၏။ သမ္မတကြီး၏ အကြံပေးအရာရှိ ဝိုင်း၊ ဘီးလ်၊ ဒိုနိုဗန်သည် ဆတင်းစုဆောင်းခြင်း ကိစ္စကို ထာဝန်ယူသည်။ သမ္မတကြီး၏ ထောက်လှမ်းရေး လုပ်ငန်းများအားလုံး ပြောင်းလဲပြင်ဆင်ဖွဲ့စည်းခြင်းအတွက် ဒိုနိုဗန်က တာဝန်ယူရသည့် အကြောင်း ဖြစ်၏။

ကီးဂန်ကလည်း ချက်ချင်းပြန်ဖြေ၏။

‘ကောင်းပါတယ် သမ္မတကြီး’

သမ္မတကြီးက ကိုယ်ကို ရွှေ့သို့ကိုင်၍ စားပွဲပေါ်၌ စီးကရက်ဘူးထဲမှ စီးကရက်ကို ထုတ်ယူသည်။ ဆင်စွယ်ရောင်အစွယ်တွင် တပ်၍ မီးညှိ၏။

‘ဖရန်စစ်၊ ကျွန်တော်တို့ ကမ္ဘာစစ်ကြီးစတော့ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းထဲမှာ သူ့လျှို့ ဘယ်နှစ်ယောက် ဖမ်းမိသလဲဆိုတာ သိသလား’

ကီးဂန်ထံမှ အဖြေမရမီပင် သမ္မတကြီးက လက်နှစ်ချောင်း ထောင်ပြသည်။

‘နှစ်ယောက်’

‘နှစ်ယောက်တောင်’

ကီးဂန်အသံက မယုံကြည်သည့်အသံ။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဖရန်စစ်၊ သူ့လျှို့နှစ်ယောက်နဲ့ သူတို့ကို ကူညီနေတဲ့ စာရေးနှစ်ယောက် ဖမ်းမိတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ စစ်ပွဲကာလမှာ ကျွန်တော်တို့ ထောက်လှမ်းရေး ဖွဲ့စည်းပုံနဲ့ လုပ်ငန်းကို ပြင်ဆင်ခဲ့ရတယ်၊ ခင်ဗျားလဲ ဂျာမနီမှာ ရှိတော့ ဟိုမှာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ခင်ဗျား မျက်မြင်ဖြစ်ခဲ့မှာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့မှာလဲ ထိပ်တန်း ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့ဖွဲ့ဖို့ အရေးတကြီး လိုအပ်နေတယ်၊ ဘီးလ်ဒိုနိုဗန်ကို အဲဒီတာဝန်ပေးထားရတယ်’

ကီးဂန်က စကားပြောမည်ပြင်၍ ရုစဲက လက်ပြု၍ တားလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြောနေတာက အသိပေးနေတာပါ။ ဒါပေမယ့် နိုင်ငံတော်လုံခြုံရေးနှင့်သာ တကယ်ဆက်နွယ်နေတဲ့ သတင်းဆိုရင် သူ့လဲ သိသင့်ပါတယ်။ တကယ်လို့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စသာဆိုလို့ရင် သူ့ကို ဒီပြင် ရထားတဲ့ထဲ မှာပဲ အစောင့်ခိုင်းထားတယ်’

ကီးဂန်က ဝင်ပြောသည်။

‘သမ္မတကြီးခင်ဗျား ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်း သဘောပတ်သက်နေပါလိမ့်မယ်’

‘ဒါဆိုကောင်းပြီ’

သမ္မတကြီးသည် စားပွဲအောက်မှ ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်၏။

တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်ခန့် အကြာတွင် အရပ်မြင့်မြင့်၊ ခန္ဓာကိုယ် ကြံ့ခိုင်ပြီး အသက်၄၀ကျော်အရွယ် လူတစ်ယောက် ရွှေပေါက်မှ ဝင်လာသည်။ ထိုသူကို တွေ့သည်နှင့် ကီးဂန် မှတ်မိသွားသည်။ ဓာတ်ပုံများတွင် သူမြင်ဖူးသည်။ အင်္ကျီအဖြူ၊ လည်ပတ်အနီ၊ အပြာရောင်ကုတ်အင်္ကျီဝတ်ထားသည့် အပြင် လက်ထဲ၌ ဖန်ခွက်တစ်ခွက် ကိုင်ထား၏။

သမ္မတကြီးက မိတ်ဆက်ပေး၏။

‘ဝီလျံ၊ ဒါကျွန်တော် မိတ်ဆွေ ဖရန်စစ် ကီးဂန်၊ ဒါက ဘီးလ်ဒိုနိုဗန်’

ဒိုနိုဗန်က သူ၏ အပြာရောင် မျက်လုံးများဖြင့် ကီးဂန်ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကီးဂန်’

‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး’

ဒိုနိုဗန်၏ မျက်နှာက အပြောင်းအလဲမရှိ၊ သူက နံရံကို ကျောပေးထားသော ဆိုဖာ၌ ဝင်ထိုင်သည်။ မြေကိုတစ်ဖက်ချိတ်၍ အရက်ကို စုပ်သောက်၏။ ကီးဂန်ကို ကြည့်နေသော အကြည့်သည် လုံးဝမရွေ့၊ ဒိုနိုဗန်သည် နယူးယောက်မြို့၏ မြောက်ပိုင်းဒေသ တရားသူကြီးအဖြစ် နှစ်အတန်ကြာလုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ကီးဂန် တွေးနေသည်။ နိုင်ငံ၏ လုံခြုံရေး အတွက် သမ္မတနှင့်သူသည် ပြောရတော့မည်။

ရုစပ် ကစ၍ လေအေးအေးနှင့် မေးသည်။

‘ကဲ...ကီးဂန် ခင်ဗျားမှာ ကျွန်တော်တို့ကို ဘာတွေ့များ ပြောစရာ ရှိပါသလဲ’

‘ဒီလိုပါ သမ္မတကြီး၊ အခု ကျွန်တော်ပြောရမှာကတော့ နည်းနည်းတော့ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာပါ။ ကျွန်တော် ပြောရမှာက လူတစ်ယောက်အကြောင်း၊ ဒီတိုင်းပြည်မှာ ထောက်နေတဲ့ ဂျာမန်အေးဂျင့်သူလျှို့တစ်ယောက် အကြောင်းပါ။ သူက ဒီနိုင်ငံကိုထောက်နေတာ နှစ်အတော် ကြာခဲ့ပါပြီ။ ဒီလူဟာ ထိပ်တန်းအဆင့် သူလျှို့၊ သူလုပ်ရမယ့် အလုပ်က

သာ အောင်မြင်သွားမယ် ဆိုရင်ပေါ့၊ အင်္ဂလန်နဲ့ ပြင်သစ် တို့ကသာ ဟစ်တလာနဲ့ စစ်ကြေညာပြီး ဖြစ်ကြမယ်ဆိုရင် အမေရိကန်နိုင်ငံဟာ ကြားနေနိုင်ငံအဖြစ်နဲ့ နေအောင်ပါ'

ကျွန်တော်တို့က ကြားနေနိုင်ငံအဖြစ် ဟုတ်လား'

ဒီနိုဗန်က သိပ်စိတ်ဝင်စားပုံ မရဟန်ဖြင့်

'သူက ဘယ်လိုအစီအစဉ်နဲ့လဲ'

'သူ့အစီအစဉ်၊ သူ့လူရဲ့အလုပ်ကို အသာထားပြီး၊ သူ့ရဲ့ အမည်တို့က ၂၇၊ ဟစ်တလာနဲ့ တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်ရတယ်။ ဒါက ကျွန်တော်ရထားတဲ့ သတင်းပါ။ သူ့လုပ်ငန်းရဲ့ အစီအစဉ်က ဂျာမနီကို စစ်ကြေညာတာနဲ့ တားမြစ်ဖို့ပဲ'

'သူ့လုပ်ရမယ့် လုပ်ငန်းကို ခင်ဗျား မသိဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား'

ကီးဂန်က ခေါင်းခါပြသည့်။

'အဲဒါ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာဘဲ၊ လူတစ်ယောက်က ဒီလောက် အချိန်ထိစောင့်ပြီး ကျွန်တော်တို့နဲ့ ညှိနှိုင်းဖို့ စောင့်နေမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား'

'အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လဲ မသိပါဘူး၊ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပြောပြနိုင်တာကတော့ ဒီသတင်း ရလာတဲ့ နေရာကတော့ ဂျာမနီ သူ့လျှို တစ်ယောက်ဟာ

မြေအောက်အဖွဲ့အစည်း တစ်ခုဆီကို ထိုးဖောက်ဝင်ရောက် နိုင်ခဲ့ဘယ်၊ သူ့ကိုဖမ်းမိပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်းခဲ့တယ်၊ သူက အေးဂျင့်သူလျှိုသုံးယောက်နာမည် ပြောခဲ့တယ်၊ ရတဲ့သတင်း အတိုင်း ဆိုရင် ကျန်တဲ့ နှစ်ယောက်ကို ဖမ်းမိပြီး သတ်ပစ် လိုက်ကြပြီ'

'အဲဒီမြေအောက်အဖွဲ့အစည်းရဲ့အမည်က ဘာလဲ'

ဒီနိုဗန်၏မျက်နှာမှာ အပြောင်းအလဲ လုံးဝမရှိသည်ကို ကီးဂန် တွေ့လိုက်သည်။

'ကျွန်တော် သတင်းရတဲ့နေရာက စိတ်ချရပါတယ်'

'ခင်ဗျား ဘယ်က ရလာတာလဲ'

'ဒါတော့ ကျွန်တော်ပြောလို့ မဖြစ်ပါဘူး'

ရုစဲ့က လေအေးအေးနှင့်ပွားလျက် ဝင်မေး၏။

'ကီးဂန်ကျွန်တော်ခင်ဗျားကိုကတိပေးပါတယ်၊ ဒီသတင်း ဟာ ဒီအခန်းထဲကလွဲပြီး ဘယ်မှ မပေါက်ကြားစေရပါဘူး ဖရန်စစ်၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော် တို့ကိုတောင် မယုံကြည် နိုင်ဘူးလား'

'ယုံပါတယ် သမ္မတကြီး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ကတိ ပေးထားရလို့ပါ'

ရုစဲ့ဝင်ပြောပြန်၏။

‘ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖရန်စစ်ရယ်၊ ခင်ဗျားရတဲ့ သတင်းရှဲ ခိုင်မာမှု ရှိ မရှိကို ကျွန်တော်တို့ ဆုံးဖြတ်ရမယ်လေ’

ကီးဂန်က ဖွင့်မြောရတော့သည်။

‘ဒါဆို ပြောပါမယ်၊ အမည်းရောင်လီလီဆိုတဲ့ အဖွဲ့ကို ကြားဖူးကြပါသလား’

ဒိုနိုဗန်၏မျက်လုံးများက လှုပ်ရှားသွား၏။ သမ္မတကြီး၏ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က အပေါ် သို့ မြင့်တက်သွားသည်။

ဒိုနိုဗန်က ဖြေသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့... ကြားဖူးပါတယ်’

‘ကျွန်တော်ရတဲ့သတင်းက လီလီအဖွဲ့ရဲ့ ခေါင်းဆောင် ဆီက လာတာပါ’

‘ခင်ဗျားက လီလီအဖွဲ့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကို သိလို့လား’

ဒိုနိုဗန်၏အသံက မယုံကြည်နိုင်သည့် လေသံ။

ကီးဂန်က ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ဒိုနိုဗန်က သံသယ ရှိနေ သေးဟန်၊ သမ္မတကြီးကို လှမ်းကြည့်သောဒိုနိုဗန်၏ မျက်လုံး များက လှုပ်ရှားသွားပြန်သည်။ ကီးဂန်ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက် သည်။ ယခု သူ ရင်ဆိုင်နေသော ပွဲတွင် ရှေ့မှာ ရှိသော နှစ်ယောက်ကို အလဲထိုးသည့်စကား ပြောရတော့မည်။

‘သူ့နာမည်က အဲဒါပဲရန်ဝတ်ဆန်တဲ့’

ဒိုနိုဗန်၏ အံ့ဩမှုက ရုစဲးကိုပါ စကားလှမ်းပြောလိုက် သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ ဤစကားတစ်လုံးတည်းနှင့်ဤပွဲတွင် ကီးဂန်သည် သူ့နိုင်လိုက်ပြီဟု သိလိုက်၏။

သမ္မတကြီးက ဒိုနိုဗန်အား လှမ်းခမ်း၏။

‘ခင်ဗျားရထားတဲ့ သတင်းတွေနဲ့ ကိုက်ညီလား ဘီးလ်’

‘ဟုတ်ကဲ့... ဒီနာမည်ကို ကျွန်တော်ကြားဖူးပါတယ်’

ကီးဂန်က တစ်လုံးချင်း ပြောချလိုက်သည်။

‘ဝတ်ဆန်ဟာ လီလီအဖွဲ့ရဲ့ခေါင်းဆောင်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ သံသယရှိစရာ မလိုပါဘူး၊ ၁၉၃၃ခု ဘာလင်တက္ကသိုလ်မှာ ဒီအဖွဲ့ကို စဖွဲ့ကတည်းက သူက ခေါင်းဆောင်ပါ။ သူ့ရဲ့ လက်ထောက်လူငယ်တစ်ယောက်က ဂျီချင်ဝဲဘာတဲ့၊ ဝဲဘာ ကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ကပဲ နာဇီအေးဂျင့်တွေကသတ်လို့ သေသွားပါပြီ။ ဝတ်ဆန်ဟာ အဲဒီမှာတင် ပြောင်းလဲ သွား တယ်၊ ငူးရစ်မှာ တွေ့တဲ့ နာဇီ အေးဂျင့်ကို သတ်တယ်၊ ပြီးတော့ နောက်တစ်ယောက်ကို ဗီယင်နာမှာသတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုအေးဂျင့် ၂၇ကတော့ အခုထက်ထိအသက် ရှင်နေသေးတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူကအမေရိကန် ဒီနိုင်ငံကိုရောက်နေလို့ပါ’

ရုစဉ်သည် သူ၏ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ကို ကျောမိုထိုင်လိုက်သည်။ ငရွှေတွင်ရှိနေသော လူနှစ်ယောက်ကို ကျေနပ်စွာကြည့်နေ၏။

ဒိုနိုဗန်က သံသယရှိနေသေးဟန်နှင့် မေးသည်။

‘ဝုဖ်ဆန်က အဲဒီ သူလျှိုက ဒီမှာ ရှိနေတယ် ဆိုတာ တယ်လိုလုပ်ပြီး သိသွားသလဲ’

‘လီလီအဖွဲ့ကို ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်ခဲ့တဲ့လူ နာမည်က အိုက်စစ်ဖစ်၊ တကယ် ဖစ်အစစ်က ဒါချူစခန်းမှာ အကျဉ်းသား ဖြစ်နေတယ်၊ ဖစ်အစစ်က ဒါချူစခန်းမှ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးပမ်းကြတဲ့ အထဲမှာ ပါတဲ့အတွက် အသတ်ခံခဲ့ရတယ်၊ ဝုဖ်ဆန်က အဲဒီမှာ အသတ်ခံရတဲ့လူ ၅၀ စာရင်းကို ရလာခဲ့တယ်’

‘အို.....တကယ်မှ ဟုတ်ရဲ့.....’

ဒိုနိုဗန်က စတင်မေးလိုက်သည်ကို ကီးဂန်က လက်နှင့် တား၍ သူ့အိတ်ထဲမှ သေဆုံးသူများ စာရင်းကို ထုတ်၍ ပေးလိုက်သည်။

‘ဒါဟာ လူ ၅၀ ရဲ့ စာရင်းပဲ’

ဒိုနိုဗန်က စာရွက်ကို အသေအချာကြည့်သည်။ ကီးဂန်အား သံသယမျက်လုံးများနှင့် ပြန်ကြည့်ကာ.....

‘ခင်ဗျား ဒီစာရင်း တယ်လိုလုပ် ရလာသလဲ’

‘ဒါတော့ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ကျွန်တော် မပြောပါရစေနဲ့’

‘ခင်ဗျား ရလာတဲ့သတင်းကို ကျွန်တော်တို့ ယုံကြည်မှ ဖြစ်မယ်လေ’

‘ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ လက်ခံပါလေ၊ ဝုဖ်ဆန်ဟာ ဒီသတင်းကို ဖစ်ဆီက ရခဲ့တယ်၊ အဲဒီမှာ အေးဂျင့်သုံးယောက် ပါတယ်’

ဒိုနိုဗန်က ခေါင်းခါ၍

‘ခဏနေပါဦးလေ၊ ကျွန်တော်သိထားတဲ့ လီလီအဖွဲ့ဟာ အဲဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေမှာ ပါဝင်ပတ်သက်လေ့ မရှိတတ်ပါဘူး’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး၊ အဖွဲ့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုက ပြောင်းလဲသွားပြီလေ၊ အဲဒီ မြေအောက် အဖွဲ့အစည်းဟာ နေရာဌာနတိုင်းမှာ ပါဝင်လှုပ်ရှားနေပြီ၊ အဲဒီ အေးဂျင့် သူလျှို သုံးယောက်ဟာ မြေခွေးခြောက်ကောင်အဖွဲ့ရဲ့ အဖွဲ့ဝင်တွေပါ၊ အဲဒီ မြေခွေးခြောက်ကောင် အဖွဲ့ဟာ ငယ်ပေမယ့် သိပ်ပြီး ကျစ်လျစ်တယ်၊ အဖွဲ့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကတော့ စိတ္တဗေဒ ပညာရှင် ဝီလျံ ဗီးရပ်နဲ့ ဟစ်တလာတို့ပဲ’

‘ဘုရား.....ဘုရား’

ဒိုနိုဗန်သည် မခံမရပ်နိုင်တော့ဘဲ ပေါက်ကွဲသွားတော့၏။

‘ခင်ဗျား ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိလာ သလဲ’

ကီးဂန်က ဆက်ပြော၏။

‘အဲဒီလူ ၅၀ စာရင်းထဲမှာပါတဲ့ ပထမဆုံးနာမည် ဂျင်နီ ဖာဂိုး ဆိုတာက ကျွန်တော် လက်ထပ်ယူမယ့် အမျိုးသမီး၊ သူက အဲဒီအချိန်က ညီမဝမ်းကွဲ’

အခန်းတစ်ခုလုံး လုံးဝတိတ်ဆိတ်သွားတော့၏။

ရူစဲ . က စတင်မေးသည်။

‘ဘီးလ် ခင်ဗျားဒီအဖွဲ့ကို သိသလား’

ဒိုနိုဗန်က ပြည်းညှင်းစွာ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

ရူစဲ . က ကီးဂန်အား လှမ်းမေးသည်။

‘သူလဲ အသတ်ခံလိုက်ရသလား’

‘အရှင်လတ်လတ် မြေမြှုပ်သတ်ပစ်ခံရတာလေ၊ သူနဲ့အတူ တခြား အကျဉ်းသား ၅၀ လဲ ပါသေးတယ်’

‘ဘုရား.... ဘုရား’

ရူစဲ . က အံ့အားသင့်သွား၏။ အခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ် သွားပြန်သည်။ အတန်ကြာမှ ဒိုနိုဗန်အသံက လေအေးအေး နှင့် ထွက်လာ၏။

‘ခင်ဗျားရတဲ့သတင်းက ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ’

‘ကျွန်တော် သိတာကတော့ ရှစ်ရက်လောက်ပဲ ရှိသေး တယ်’

ရူစဲ . သည် ခုံကို ကျောမို၍ အခန်း၏ ထောင့်တစ်နေရာ ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ အက်ဖီဘီအိုင် အကြီးအမှူး ဟူးဗား ၏ ပြောကြားချက်အရ အမေရိကန်နိုင်ငံ၌ ဂျာမန်သူလျှို များ ရောက်နေသည်ဟု ဆိုခဲ့ဖူးသည်။ အက်ဖီဘီအိုင်သည် နှစ်အတန်ကြာကတည်းက ဂျာမန်သူလျှိုများကို လိုက်ရှာ နေခဲ့သည်။ ယခုကဲ့သို့ တိကျသော သတင်းများ တစ်ခါမှ မရခဲ့ဖူး။

ဒိုနိုဗန်က မေးသည်။

‘ဒီလူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား ဘာသိသေးသလဲ’

ကီးဂန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူ့သိသမျှထဲမှ အနည်းငယ် ချန်လှပ်ထားရန် ဖြစ်၏။ ခေါင်းကိုခါပြလိုက်သည်။

‘အခုအထိတော့ ကျွန်တော်တို့ သိထားတာက သူလျှို အေးဂျင့် အမည်ဂွက် ၂၇ ဆိုတဲ့လူက အမေရိကန် နိုင်ငံရဲ့ တစ်နေရာမှာ ရှိနေတယ်၊ စစ်ဖြစ်လာတဲ့ အခါမှာ သူက ကျွန်တော်တို့ကို စစ်ထဲမပါအောင် လုပ်မယ်၊ ဒါပဲပေါ့ဟုတ် လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အသေအချာ ပြောရဲတာက ဒီ ၂၇ ဆိုတဲ့ လူက ဒီမှာ တကယ်ရှိတယ်၊ ဖီးရပ်ကသိတယ်၊ သူ့အစီအစဉ်က ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို ဘယ်လို အခွင့်အလမ်းမှ မပေးမှဖြစ်မယ်’

ဒိုနိုဗန်က ပြောသည်။

‘ဘယ်ကစရာမှန်းမှ မသိတာ ခက်တယ်၊ ဂျာမနီမှာ ပြန် စုံစမ်း စစ်ဆေးဖို့ကလဲ မရှိဘူး၊ သူ့ပုံသဏ္ဍာန်လဲ သိ၊ သူ့ နာမည်လဲ မသိတော့’

သူ့ဝါကျက အဆုံးမသတ်။

ရုစဗဲက ဝင်ပြောသည်။

‘ဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ ဘေးဖယ် ထားမလား၊ ဒီကိစ္စက စစ်နဲ့နီးကပ်လာတာနဲ့ သူ့ရဲ့ ခြိမ်း ခြောက်မှုက ပိုပြီး နီးကပ်လာသလို ဖြစ်နေတယ်’

ဒိုနိုဗန်က သက်ပြင်းချပြီး

‘ဘေးဖယ်ထားမယ်လို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီပြဿနာ ကို အစက ပြန်ကြည့်ရင် တရားဥပဒေနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စ ဖြစ်တော့ အက်ဖီဘီအိုင်ရဲ့ အလုပ်ပဲဖြစ်နေတယ်’

ကီးဂန်က ချက်ချင်းပင် ဝင်တားလိုက်သည်။

‘အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့’

ဒိုနိုဗန်က ပြန်မေးသည်။

‘ခင်ဗျား ဘာပြောလိုက်တာလဲ’

‘မိုလ်ဗျူးကြီးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ ဟူးဗားရဲ့ အက်ဖီ ကီအိုင်ကို သဘောကျတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက ဒီသတင်း ကို ကြားတာနဲ့ အားပါးတရ ရယ်စရာလုပ်ပစ်လိုက်လိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ သတင်းကို ဖျောက်လိမ့်မယ်၊ သူ့ကို ကျွန်တော် ကခုလို ဘယ်လိုမှ အတိအကျ မပြနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော် အဆက်အသွယ်တွေကိုလဲ သူ့အသိ မခံနိုင်ဘူး၊ အဲဒါတော့ ကျွန်တော်မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့်လဲ ကျွန်တော် သမ္မတ ငြိမ့် ဆီကို လာတာပါ’

ရုစဗဲနှင့် ဒိုနိုဗန်တို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ ကီးဂန်ပြောသည်များမှာ မှန်သည်။ ထောက်လှမ်းရေး လုပ်ငန်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ဟူးဗားနှင့် ခင်ဗဲတို့သည် သဘောမတိုက်ဆိုင်ကြ၊ ဟူးဗားသည် အမေရိ ကန် နိုင်ငံတွင် လူသိအများဆုံးနှင့် တန်ဖိုး အရှိန်အဝါ ကကြီးဆုံး ဖြစ်နေသည်။

ဒိုနိုဗန်က ထောက်လှမ်းရေး အေဂျင်စီတစ်ခုတည်ထောင် သည့်အတွက် ဟူးဗားက သိပ်ကျေနပ်မှုမရှိပေ၊ သူက သူ့ကိုင် နှယ်သော နယ်ပယ်မှ လွတ်ကင်းရာကိုသာ ဒိုနိုဗန်အား လုပ်ကိုင်ရန် ပြောထားသည်။ ဟူးဗားနှင့် သူ့လူများသည် ထောက်လှမ်းရေး အချက်အလက်များ ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာ၍

စုဆောင်းရာ၌ အတွေ့အကြုံအနည်းငယ်သာရှိသည်ကို ရူစဉ်က သိပြီးဖြစ်၏။ ဒိုနိုဗန်၏အဖွဲ့မှ လူများကို မြောက်ပိုင်း၊ အလယ်ပိုင်းနှင့် တောင်ပိုင်းတို့၏ပြင်ပနေရာများသာ ဟူးဗားက လှုပ်ရှားခွင့်ပြုသည်။ အနောက်ပိုင်းဒေသကိုလည်း ဟူးဗားက 'သူ၏တရားဌာနပိုင်ဟု သတ်မှတ်ထား၏။

ဟူးဗား၏ လုပ်ပုံလုပ်နည်းမှာ ဂျာမနီနိုင်ငံရှိ ဟင်မလား၏ လုပ်နည်းပင်ဖြစ်၏။

ကီးဂန်လာပြောသော သတင်းမှာမှန်ကန်သည်ဟုသမ္မတကြီးက လက်ခံပြီး ဖြစ်သည်။

သမ္မတကြီးက ကီးဂန်အား လှမ်းမေး၏။

'ခင်ဗျားမှာ ဘာများ အကြံပေးစရာ ရှိသေးလဲ'

'ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပဲ သူ့ကိုရှာပါရစေ'

ဒိုနိုဗန်က ဝင်မေး၏။

'ဘာပြောတယ်'

ရူစဉ်က ဝင်တား၏။

'ခဏနေပါဦး ဝီလျံ၊ သူပြောတာ နားထောင်ပါရစေ'

'အက်စ်ဘီအိုင်ဌာနက ဖိုင်တွဲတွေကို ကျွန်တော်ကို ကြည့်ခွင့်ပေးဖို့ ခွင့်ပြုဖို့ရယ်၊ ကျွန်တော့်မေးတာတွေလဲ ပြောအောင် လုပ်ပေးပါ။ ဒါပါပဲ'

ဒိုနိုဗန်က မနေနိုင်ဘဲ ဝင်မေး၏။

'ဟူးဗားမသိဘဲနဲ့ပေါ့ ဟုတ်လား'

'ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးပါဘူး'

ဒိုနိုဗန်က ဝင်မေးပြန်၏။

'ခင်ဗျားက ထောက်လှမ်းရေး သဘောကို သိလို့လား'

'တွေးဆတာပဲဗျ၊ ဒီလုပ်ငန်းက တွေးဆတာပဲ၊ အဲဒါနဲ့ စိတ်ထဲထင်တာနဲ့ လုပ်တာ၊ ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းချင်ကောင်းမယ်ပေါ့၊ သူ့ကို ရုံးတင်ချင်တင်နိုင်မယ်ပေါ့၊ သူ့လက်ဗွေလဲ ရချင်ရမယ်ပေါ့၊ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ သူ့နောက်ကို ခြေရာခံလိုက်ဖို့ပါပဲဗိုလ်မှူးကြီး၊ ဒါကလူသတ်မှုစုံစမ်းထောက်လှမ်းတာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ'

ဒိုနိုဗန်က သဘောမကျသည့် ပုံနှင့်

'အဲဒါမျိုး ဟူးဗားက သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့လက်မခံတဲ့ သတင်းဆိုရင်သူကရုပ်ဆိုး ပန်းဆိုးဖြစ်အောင် လုပ်ပစ်တတ်တယ်။ ပြင်ပက လူတစ်ယောက်က သူ့နယ်ထဲခြေရှုပ်တာလဲ မကြိုက်တတ်ဘူး'

'ကျွန်တော်လိုချင်တာက ၁၉၃၄ခုနှစ် မတ်လကနေ ဇွန်လ လေးလအတွင်းက ဖိုင်တွဲတွေပဲ ကြည့်ချင်တာပါ'

ဒိုနိုဗန်က ယခုမှပို၍ စိတ်ဝင်စားလာဟန်နှင့်ကိုယ်ကိုရွှေ့သို့ ကိုင်းလိုက်သည်။ သူ့ မျက်လုံးများကို ပို၍ကျဉ်းမြောင်းသွား သယောင်။

ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့ မသိဘဲ လုပ်ချင်တဲ့ သဘော ပေါ့’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် တွေ့ထားတာကိုတော့ခင်ဗျား ကို ပြောပြမှာပါ’

ဒိုနိုဗန်က ဖြေသည်။

‘ကျွန်တော် စဉ်းစားပါရစေဦး’

‘ကျွန်တော်တို့မှာဆုံးရှုံးစရာ ဘာမှမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော် စရိတ်နဲ့ ကျွန်တော် အကုန်အကျခံပါမယ်’

ရုစဗ် ကပြုံး၍၊

‘တစ်နှစ်ကို တစ်ဒေါ်လာတန် လူမျိုးလား’

ရုစဗ် သမ္မတဖြစ်ရန် ကြိုးပမ်းစဉ်က ရုစဗ်၏ ဘေးပတ် ပတ်လည်၌ လခမပေးရသော အကြံပေးများ မြောက်မြား စွာ ရှိခဲ့သည်။ ထိုအကြံပေးများအား ရုစဗ်က စတိသဘော နှင့် တစ်နှစ်လျှင် တစ်ဒေါ်လာ ချီးမြှင့်ဖူးသည်။

ဒိုနိုဗန်က ကီးဂန်အား မကြည့်တော့ဘဲ သူ့ အရက်ခွက် ကို မော့သောက်လိုက်၏။

ရုစဗ်က ဆက်ပြော၏။

‘အခု ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် သဘောတူပြီးကြတာက ဂျာမနီရယ်၊ ပြင်သစ်ရယ်၊ အင်္ဂလန်ရယ် စစ်ဖြစ်ကြမယ်ဆိုတာ သေချာနေပြီပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အမေရိကန်လူမျိုးတွေက စစ် ဆိုတာကို မကြားချင်တော့ဘူး၊ ချီကာဂိုမြို့မှာ ပြီးခဲ့တဲ့ ညက ပဲဖက်ဆစ်ဝါဒရှဲ့ ခြိမ်းခြောက်မှုကို ကျွန်တော် မိန့်ခွန်းထဲမှာ ထည့်ပြောခဲ့တယ်၊ ပြောပြီးမှ ကျွန်တော်များသွားတယ် ဆို တာ သိရတယ်၊ ဘယ်သူကမူ ကျွန်တော် မိန့်ခွန်းကိုလက်မခံ ချင်ကြဘူး’

ဒိုနိုဗန်က ဝင်ပြောသည်။

‘အမေရိကန်ဟာ စစ်ကို ရင်မဆိုင်ချင်သေးဘူး၊ ပြီးခဲ့တဲ့ စစ်က သိပ်မကြာသေးတော့ လူတွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ စစ်ရဲ့ အနိဋ္ဌာရုံဟာ မမေ့နိုင်သေးဘူး၊ ပြီးတော့ စီးပွားရေး ယိုယွင်းပျက်စီးမှုကနေ ကျော်လွန်လာခဲ့တာ ဘာမှ မကြာ သေးဘူး’

ရုစဗ်က ဝင်ပြော၏။

‘ဟုတ်တယ်ကီး၊ ခင်ဗျားပြောတာမှန်တယ်၊ အမေရိကန် လူမျိုးတွေဟာ အခုအချိန်မှာ အမိန့်အာဏာသုံးတာကို လက် မခံနိုင်တော့ဘူး၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဒီတိုင်းပြည်မှာ နာဇီသူလျှို့ ဖောက်နေတဲ့ အန္တရာယ်ကိုလဲ လူထု သိပ်သဘောပေါက်မှာ မဟုတ်သေးဘူး’

ဒိုနိုဗန်က ဝင်ပြောသည်။

‘တကယ်လို့ ဒီသူလျှိုက တကယ်ရှိတယ်ဆိုရင်လဲ’
ကီးကဖြေ၏။

‘သူက တကယ်ကိုရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပြော
နေတာက လုပ်ရမယ့် အလုပ်က လွယ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ရဲ့
ရည်ရွယ်ချက် အတိုင်းဆိုရင် ခင်ဗျား မကူညီချင်ရင်လဲနေ၊
ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်မှာပဲ’

ဒိုနိုဗန်က ဒေါသထွက်လာဟန်တူ၏။

‘မိနစ်ပိုင်းတောင် မစောင့်တော့ဘူးလား’

ရုစဗ်က ကြားမှ ဝင်တား၏။

‘ခဏနေကြပါဦး၊ ခဏနေကြပါဦး၊ ကျွန်တော်တို့
အားလုံး တစ်သဘောတည်းပါ’

ဒိုနိုဗန်အသံက ဖြည်းညင်းစွာ ထွက်လာ၏။

‘ကီးဂန်၊ ဒီလုပ်ငန်းမှာ ကျွမ်းကျင်တဲ့လူတွေ ရှိပါတယ်၊
သူတို့ပဲ လုပ်ပါစေလားဗျာ’

‘ဒီလိုဆိုလဲ သူတို့က ကျွန်တော်ကို မကူညီနိုင်ဘူးလား’

‘နားထောင်ပါဦး’

ရုစဗ်က ကြားမှ ဝင်ဖြန်ဖြေ၏။

‘ခဏနေပါဦး ဖရန်စစ်၊ ဘီးလ် အခုကိစ္စမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်
သိပ်လွယ်လွယ်နဲ့ မလုပ်ပါနဲ့၊ ကဲ...ကဲ...ဘီးလ် ခင်ဗျားရဲ့
ကိုယ်ပိုင် အမည်ကတ်ပြားလေးပါလား’

ဒိုနိုဗန်က သူ့အိတ်ထဲမှ ဖောင်းကြွလိပ်စာကတ်ပြားလေး
ကို ထုတ်၍ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ကတ်ပြား၏ အလယ်၌ အမည်နှင့် ရာထူး ပါသည်။
ထောင့်တစ်နေရာ၌ ‘အိမ်ဖြူတော်’ စာလုံးနှင့် ပုန်းနံပါတ်
ပါသည်။ ရုစဗ်က ကတ်ပြား၏ ကျောဘက်ကို လှန်၍ ကတ်
ပြားကို ထောင့်ဖြတ် ‘ဖရန်ကလင်’ ဟူသော လက်မှတ်ထိုး
လိုက်သည်။ ပြီးမှ လက်မှတ်၏ တစ်ဝက်ကို ဖြဲလိုက်၏။
တစ်ဝက်ကို ကီးဂန်အား ပေးလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားပြောတာကို လက်ခံပြီး ကျွန်တော် ကူညီမယ်ဆို
ရင် အခု ဒီမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ကတ်ပြားတစ်ဝက်နဲ့ လာတဲ့လူနဲ့
ခင်ဗျားဆက်သွယ်ပါ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခင်ဗျား အကြောင်း
ကြားပါ၊ ဘီးလ်နဲ့ ကျွန်တော်ပဲ ဒီကိစ္စကို သိတဲ့အလုပ်ပါ၊
လိုအပ်လို့ ကျွန်တော်က မှာစရာရှိရင် တစ်ယောက်ဖြစ်ဖြစ်၊
နှစ်ယောက်ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် လွှတ်လိုက်မယ် ဖရန်စစ်၊
အရေးကြီးဆုံးက ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှ မသိစေဘဲ လုပ်ကြပို့ပဲ၊
တကယ်လို့ ဟူးဗားကသာ သိသွားပြီဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ စုံစမ်း
ရေး လုပ်ငန်း ပြီးသွားပြီလို့သာ မှတ်ထားပေတော့’

‘ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် သမ္မတကြီး’

‘တကယ်လီ မနက်ဖြန်မှ ခင်ဗျားဆီကို ဘယ်သူမှ အဆက်
အသွယ် မလုပ်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် မကူညီနိုင်ဘူးဆိုတာ
ခင်ဗျား သဘောပေါက်ပါ’

‘ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အခုလို ခဏဆိုကြတာကို လုံးဝ မေ့
ပစ်လိုက်ပါတော့’

စိုနိုဗန်က ဝင်ပြော၏။

ကီးဂန်က ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်’

ရူဗေ့က လက်လှမ်းပေးသည်။ သူ့မျက်နှာက ပြုံးနေ၏။
ကီးဂန်က လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ရူဗေ့က ပြောသည်။

‘ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော် ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေပါ
ဖရန်စစ်၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြောချင်တာ တစ်ခုက
ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ်၊ ခင်ဗျား လာပြောတဲ့
သတင်းအတွက်လဲ ကျွန်တော် လက်ခံတယ်၊ နောက်ပြီး
ခင်ဗျားလက်ထပ်မယ့် အမျိုးသမီး အတွက် ကျွန်တော်
တကယ်ပဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါတယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမ္မတကြီး၊ သမ္မတကြီး
ကျွန်တော်ကို အခုလို ဆက်ဆံတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ကလဲ
အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်’

ရူဗေ့. မျက်လုံးများက လှုပ်ခတ်သွား၏။

‘ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ် မေ့ပစ်လို့ရလေ
ဖရန်စစ်ရယ်’

‘ဗိုလ်မှူးကြီး ဟုတ်လား’

‘ခင်ဗျားမှာ ကတ်ပြားတစ်ဝက် ရှိတယ်တဲ့’

‘ဩော်....သိပြီ၊ အဲဒီ ဗိုလ်မှူးကြီးလား’

‘ဒီနေ့ နေ့ခင်း စတာတန်ကျွန်းကိုသွားတဲ့ ကူးတို့သင်္ဘော အပေါ်ထပ် ကုန်းပတ်မှာ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြရအောင်၊ အဲဒီသင်္ဘောက ဗန်ဟတ်တန်ကနေ နှစ်နာရီခွဲ ထွက်တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဘယ်သူပါလဲ’

‘ခင်ဗျား လိုက်မဂ္ဂဇင်းသာ ဖတ်နေပါ’

သူဖုန်းကိုင်ထားစဉ်ပင် တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွား၏။

ကီးဂန် အံ့အားသင့်သွား၏။ သူ့ကြည့်ချင်သည်က ဖိုင်တဲ့ များ၊ ယခု ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ဖြစ်မည်မသိ။

အစောင့်က တံတားဖွင့်ပေးလိုက်သည်နှင့် ကီးဂန်သည် သူ့ကားကို သင်္ဘောပေါ်သို့ မောင်းတက်ခဲ့သည်။ ကားရပ် ရန် နေရာမှ ထွက်၍ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ဖန်သား များဖြင့် ကာရံထားသော အခန်းကျယ်၊ ခုံတန်းလျားများ ကိုတွေ့ရသည်။ ပြတင်း တံခါးများရှိ မှန်များ၌ ပြင်ပမှ လေအေးကြောင့် ရေငွေ့များ ရိုက်နေ၏။

ကီးဂန်သည် မဂ္ဂဇင်းဖတ်နေစဉ်၊

‘မစ္စတာ ကီးဂန်ပါလား’

အခန်း (၃၀)

စတာတန်ကျွန်းသို့ ပြေးဆွဲနေသော ကူးတို့ သင်္ဘောမှာ ထုံးစံထက်ပို၍ ခရီးတိုနေသည် ထင်ရသည်။ တိုက်ခတ်နေ သော လေသည် နှင်းမှုန်တို့ပါလာ၍ လူကို လာထိသည်မှာ စူးရှနေ၏။

ဤမျှအေးသော ရာသီဥတုတွင် သူသည် ဤကူးတို့ သင်္ဘောကို လာစီးရသည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ စဉ်းစားကြည့် သည်။ ထိုနေ့ကလူက ချိန်းဆို၍ ရောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

‘မစ္စတာကီးဂန်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဗိုလ်မှူးကြီးကိုယ်စား ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်တာပါ’

သူ့အနားသို့ လူတစ်ယောက် လာရပ်သည်။ သူ မေ့ကြည့်၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်’

လူစိမ်းက အညှီရောင် စာအိတ်ကလေးတစ်အိတ် ကိုင်ထားသည်။ အရပ်မြင့်သည့် လူတစ်ယောက်၊ ပျော့ပျောင်းသော ဂျာကင်အင်္ကျီအောက်၌ ဆွယ်တာ ဝတ်ထားသည်။ ဦးထုပ်အပျော့ ဆောင်းထားသည်။ မျက်လုံးများက စူးရှသည်။

ထူထဲ၍ နက်ခဲမှောင်သောဆံပင်ပိုင်ရှင်၊ ကီးဂန်အား တွေ့သည်နှင့် နေကာမျက်မှန်ကိုချွတ်၍ သူ့အိတ်ထဲထည့်လိုက်၏။

‘ကျွန်တော် နာမည် စမစ်ပါ’

လက်လှမ်းပေးသည်။ အသံမှာနားထောင် ကောင်းသည်။ တောင်ပိုင်းသား လေသံ။ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည့်အခါ သူ့လက်ထဲ၌ ကတ်ပြားကလေးတစ်ခုပါသည်ကို သတိပြုမိ၏။ ဒိုနိုဗန်၏ ကတ်ပြား တစ်ဝက် ဖြစ်မည်။

စမစ်ကပြော၍ ကီးဂန်က သူ့အိတ်ထဲမှ ကတ်ပြားအပြုတစ်ဝက်ကိုထုတ်၍ ကတ်ပြားနှစ်ခုဆက်ကြည့်သည်။ ကီးဂန်က ပြုံးပြလိုက်၏။

‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ’

စမစ်က သူ့ဘေး၌ ဝင်ထိုင်၏။ ကျောမို၍ ခြေကိုချိတ်သည်။ ကီးဂန်က အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်သည်။

‘ဘာဖြစ်လာလို့လဲ’

‘တစ်နေ့လုံး နောက်ကနေ နောက်ယောင်ခံလိုက်ခံရလို့၊ ဒီသင်္ဘောဆိပ် မရောက်ခင် ခြေရာဖြစ်နိုင်လို့ပေါ့၊ မနည်းခြေရာပျောက်ရတယ်၊ သူတို့သာ ဒီအပေါ်ကိုလိုက်လာခဲ့လို့ ရှိရင်လဲ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို တွေ့လျက်နဲ့ မသိချင်ယောင် ဆောင်ရတော့မှာ’

‘ခင်ဗျားနောက်ကို ဒီဂျာမန်တွေက နောက်ယောင်ခံလိုက်လို့လား’

‘ဂျာမန်တွေ ဘယ်ဟုတ်မလဲ မစွတာကီးဂန်၊ ဟူးဗားရဲ့ ကောင်တွေပေါ့၊ ကျွန်တော် နောက်ကို လိုက်တဲ့ အဖွဲ့က နှစ်ဖွဲ့ရှိတယ်၊ သူတို့က ကျွန်တော်ယာ ဒိုနိုဗန်ဆီမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတယ်ဆိုတာသိထားတယ်၊ ဟူးဗားက အဲဒါကို သိချင်တော့ ကျွန်တော် သွားရာ နောက်ကို လိုက်ခိုင်းတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ဘာပဲလုပ်လုပ် အဆင်မပြေဖြစ်နေတာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ခင်ဗျားနဲ့သာ တွဲလျက်တွေ့သွားတာနဲ့ သူတို့က ခင်ဗျားကိုလဲ လိုက်တော့မယ်၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျား ဘာမှ လုပ်လို့ မရတော့ဘူး’

‘သမ္မတကြီးက ဟူးဗားကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အလေးထားနေတာလဲ၊ သူက အမေရိကန်နိုင်ငံရဲ့ သမ္မတကြီးပဲ မဟုတ်လား’

‘ဟူးဗားကို အလုပ်ခန့်ထားတာက ဘဝတစ်ဘဝစာလေ၊ သူ့ကို ဘယ်သူကမှ သွယ်လင့်တကူအကြောင်းပြုပြီး အလုပ်က ထုတ်ပစ်လို့ မရဘူး၊ ဒါကြောင့် ဟူးဗားဟာ သိပ်ဩဇာအာဏာ ရှိနေတာပေါ့၊ သမ္မတကြီး ကိုယ်တိုင်က သူ့ကို သဘောကျတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကဲ... အခြေအနေကို ပြောပြမယ်၊ ခင်ဗျား ဆက်သွယ်ရမယ့်လူက ကျွန်တော်ပဲ၊ ခင်ဗျား ဘယ်အချိန်မှာ ဘာပဲလိုလို ကျွန်တော်နဲ့ ဆက်သွယ်ပါ၊ ခင်ဗျားမှာ ပြဿနာပေါ်နေရင်လဲ ကျွန်တော် ကို ဆက်သွယ်ပါ၊ ခင်ဗျား အဖမ်းခံရရင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဖျားနာလို့ ဆေးရုံသွားချင်ရင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ကို ဆက်သွယ်ပါ၊ အကြောင်းကြားပါ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ အကြောင်းကြားစရာ မလိုဘူးနော်’

‘ဟုတ်ပါပြီ’

‘ခင်ဗျားရဲ့ကားထဲမှာကျွန်တော်လက်ဆွဲသေတ္တာတစ်လုံး ထည့်ထားခဲ့တယ်၊ အဲဒီသေတ္တာထဲမှာ ခင်ဗျားစဖို့လိုအပ်တာတွေ အားလုံးပါတယ်’

‘နောက် ခင်ဗျားလိုအပ်တာ ရှိသေးသလား’

‘ကျွန်တော်သုံးဖို့အတွက် လိုသေးတာရှိတယ်’
‘ဘာပါလဲ’

‘သွားလာရေးက ကျွန်တော် အတွက် အဓိက ပြဿနာတစ်ခုပဲ၊ နေရာ ဌာနတိုင်းမှာ ကျွန်တော် မစောင့်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတာက ခင်ဗျား လန့်လဲ မသွားနဲ့ဦးနော်၊ လေယာဉ်ပျံတစ်စင်း လိုချင်တယ်’

စမစ်က ဘာမှ ဖြစ်မသွား။

‘လေယာဉ်တစ်စင်း ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ လေယာဉ်မောင်းတဲ့လူပါ လိုချင်တယ်’

‘ဪ...ခင်ဗျားက လေယာဉ်ရော၊ လေယာဉ်မောင်းရောပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါမှ အလုပ်ဖြစ်မယ်’

‘ရ ရမယ်ဗျာ’

စမစ်သည် ဘာတစ်ခုမှ မပြောတော့၊ ထိုင်ရာမှ တချိန် သဘောပေါ်မှပဲ၊ တစ်ခါတည်း ဆင်းသွား၏။

* * *

သူ့အခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ သေတ္တာထဲမှ ပစ္စည်းများကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ သားရေ ပိုက်ဆံအိတ်တစ်လုံး အရွယ်တွင် ကီးဂန်အမည်နှင့် ကတ်ပြားအမျိုးစုံ၊ အိမ်ဖြူတော် လုံခြုံရေးအရာရှိ၊ ထောက်လှမ်းရေးဌာနခွဲ ဟူသော ကတ်ပြားလည်း ပါသည်။

ဓာတ်ပုံကပ်ရန် နေရာ၌ ကွက်လပ်များသာ ကျန်သည်။ အက်ဖ်ဘီအိုင်ဌာနခွဲ မှတ်တမ်းဌာနသို့ ခေတ္တခဏဝင်နိုင်သော ခွင့်ပြုလက်မှတ်၊ အမေရိကန် စစ်ဌာနချုပ်များ အတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်ပြုသောလက်မှတ်၊ အစိုးရဌာနများဒါရိုက်တာများ၏ မည်သည့်နေရာတွင်မှ ဌာမရနိုင်သည့် ဖုန်းနံပါတ်များ။ မစ္စတာမေစ်၏ စာလေး တစ်စောင်လည်း ပါသည်။

ဓမ္မစာအုပ်စာနိဂ

အိမ်ဖြူတော်နဲ့ စစ်ခန်းတွေ ဝင်ခွင့်ကတ်ပြား တွေရှိ ဓာတ်ပုံကပ်ရမယ့် နေရာတွေမှာ ခင်ဗျားရဲ့ ပါစီပို့ ဓာတ်ပုံတွေ ကပ်လိုက်ပါ။

ဖုန်းနံပါတ်တွေကိုမှတ်ပြီး ဖုန်းစာရင်းစာရွက်ကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပါ။

အက်ဖ်ဘီအိုင်က ခင်ဗျား ဆက်သွယ်ရမယ့် လူက ဂလင်ကာဘိုး၊ ဝါရှင်တန်မှာ ရှိတဲ့ အက်ဖ်ဘီအိုင် အဆောက်အအုံရဲ့ စတုတ္ထထပ်မှာ ရှိတယ်၊ သူက

ခင်ဗျားဘာအတွက် ရှာသလဲ ဆိုတာလဲ မသိဘူး၊ မေးမှလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် လိုအပ်တာတွေ လုပ်ပေးလိမ့်မယ်။

စင်စစ်

နောက်တစ်နေ့၌ လေယာဉ်မှူး ဒရိုင်းမန်းဆိုသူ ကီးဂန်ထံသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

၇

ကောင်းသည်။ အပြာရောင် မျက်လုံးများက အစဉ်လှုပ်ရှား
နေ၏။ အရက်ကောင်တာ စာရေးထံသို့ တည့်တည့် မတ်မတ်
လျှောက်သွားသည်။

‘ကနေဒါ့ယမ်အရက်ကို ရေခဲတုံးပဲထည့်၊ ဖန်ခွက် အကြီးနဲ့
ကုတ်တစ်ဘူး’

သူသည် ဘားကောင်တာကို ကျောပေးထိုင်ပြီး အခန်း
တစ်ခုလုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံး များက
ကီးဂန်ရှိရာသို့ ရောက်လာ၏။ သူ့မျက်နှာက ပြုံးသွားသည်။
ကီးဂန်ကို လက်ညှိုးထိုးသည်။

‘ခင်းဗျား ကီးဂန်ဆိုတာ *ကျွန်တော် လောင်းတောင်
လောင်းရဲတယ်’

သူ့စကားအသံက ဘွန်စတန်သားတို့အသံ၊ အချို့ဖာလုံး
များကို ရှည်၍ ဆွဲ၍ ပြော၏။ နယူးအင်္ဂလန် အရပ်သားများ
သုံးသော အသုံးအနှုန်း ဖြစ်သည်။

ကီးဂန်က ပြန်ပြုံးပြ၍၊

‘ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် ကျွန်တော် ကို ကီးဂန်လို့ ထင်ရ
တာလဲ’

အခန်း (၃၁)

သူသည် ကီးဂန်၏ ကိလာရီရို အဆောက်အအုံသို့ လမ်း
လျှောက်ဝင်လာသည်နှင့် မတူ။ ခြေလှမ်းတိုင်း အပေါ်တွင်
သူသည် မည်သူ့ကိုမှ ဂရုစိုက်ပုံမပေါ်။ သူမည်သူမှန်း မည်သူ
ကမ္မလည်းမသိ။ သူဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစား ကလည်း
ပို၍ သိသာ၏။ နွားကျောင်းသားများ ဝတ်သော ဖိုနပ်ရှည်
နီရဲသော ဖလန်နယ် ရှပ်အင်္ကျီ၊ ပိုးသားအဖြူ လည်စည်းမဲ့
ကော်လာပေါ်၌ ရောက်နေသည်။ သားရေဂျာကင်၏အပေ
၌ လေတပ်သားများ တပ်လေ့ရှိသည့် အတောင် နှစ်ဖက်
တံဆိပ်တစ်ခုက နှလုံးသားနေရာ၌။ တပ်မတော်အရာရှိများ
ဆောင်းသည့် ဦးထုပ်ပါဝင် ဆင်ထားသည်။

အသက်မှာ ၃၀ ကျော်ရှိမည်ဟု ကီးဂန်ထင်၏။ အရပ်မြင့်
သည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကြံ့ခိုင်သည်။ အနီရောင်ဆံပင်ရှိ၍ ကြည့်

‘ခင်ဗျားနေပုံကြည့်ရတာက ခင်ဗျားနေရာ၊ ခင်ဗျား နေ
သလိုပဲ၊ ဒီအဆောက်အအုံကကီးဂန်ရဲ့အပိုင်ဆိုတော့ ခင်ဗျား
ဟာ ကီးဂန်လို့ ပြောရဲတာပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်၊ ဒါနဲ့ခင်ဗျားက
ဘယ်သူလဲ’

သူသည် ကီးဂန်၏ စားပွဲသို့လျှောက်သွား၏။ ဖန်ခွက်နှင့်
ကုတ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ချ၍ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန် လက်လှမ်း
ပေးကာ

‘ကပ္ပတိန် ဂွန် ဒရိုင်းမန်း၊ အပေရိကန် လေတပ် တပ်ဖွဲ့’

‘တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် ကပ္ပတိန်၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက
တာဝန်နဲ့လား’

‘ယာယီတာဝန်နဲ့ပါ’

‘ဘယ်မှာလဲ’

‘ဒီမှာပါ’

‘နယူးယောက်မှာလား’

ဒရိုင်းမန်းက အံ့အားသင့်သွား၏။

‘ဒီနေရာမှာလေ၊ ဒီအခန်းမှာ၊ ခင်ဗျားအတွက် လာတာ
လေ၊ ကျွန်တော် ရဲ့ ယာယီတာဝန်ဆိုတာက ဒီမှာ’

ဒရိုင်းမန်းက သူ့နာရီကို လှမ်းကြည့်ပြီး

‘အခုကစပြီး နောက်တစ်နာရီဆို တာဝန်စပြုပေါ့’

ကီးဂန်က နားမလည်။

‘ဘာအတွက်လဲ’

‘ကျွန်တော် ထင်နေတာက ခင်ဗျားက စပြောမယ်လို့ထင်
နေတာ မစွတာကီးဂန်၊ ကျွန်တော် ဘာခြောက်လယာယီတာ
ဝန်နဲ့ ဒီကိုလာရတာ ပြီးရင် တရုတ်ပြည် ပြန်သွားရမယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျားလေယာဉ်တပ်ဖွဲ့ဆိုတာ မကြားဖူး
ဘူးလား၊ ဗိုလ်မှူးကလဲချန်နေတာ သူ့ သဘောနဲ့သူ ဖွဲ့ခဲ့တဲ့
လေတပ်အုပ်စုလေ၊ ဇန်နဝါရီလ တစ်ရက်နေ့က ကျွန်တော်
က တရုတ်ပြည် ကန်မင်းမှာရှိတယ်လေ၊ ဂျပန်တွေကို ပညာ
သင်ပေးနေရတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် ဆီ ယာယီ
တာဝန် ပြောင်းရွှေ့ ထမ်းဆောင်ဖို့ အမိန့် ရောက်လာတယ်၊
အိမ်ဖြူတော် လုံခြုံရေးအဖွဲ့တဲ့ တာဝန်က ခင်ဗျားဆီမှာတဲ့’
သူက ဘေးသို့လှည့်ကြည့်ပြီး၊

‘လေယာဉ်ကို မစ်ချယ်ကွင်းမှာ ထားခဲ့တယ်’

‘လေယာဉ်ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ လေယာဉ်က ဒလီလာ အမျိုးအစား၊ နှစ်ယောက်စီး၊ ကျွန်တော် ကတော့ ဒီလေယာဉ် မပါဘဲ ဘယ်မှမသွားဘူး’

ကီးဂန်က အလေးတယူနှင့် ပြောလိုက်၏။

‘အခုကစပြီး ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြောထားမယ်၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဟိမဝန္တာတောင်ပဲ သွားရသွားရ၊ ခင်ဗျား မြင်တာတွေ၊ ခင်ဗျားကြားတာတွေ အားလုံး မေ့ပစ်ရမယ် နော်၊ တစ်ခုမှ မမှတ်မိရဘူး၊ အဲဒါဟာ ကျွန်တော် ဆီက ပထမဦးဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးသိရမယ့် ညွှန်ကြားချက်ပဲ’

ဒရိုင်းမန်းက ကီးဂန်၏ ပခုံးပေါ်မှ ကျော်ကြည့်၍လေသံ နှင့် ပြော၏။

‘သူလျှိုလုပ်ငန်းလား၊ အခုလိုအရက်ဆိုင် အခုလို အဝတ် အစားတွေနဲ့ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်’

‘အချိန်တန်တော့ ခင်ဗျားတွေ့ပါလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုခေါ်ကြသလဲ’

‘ကိုယျာယာ’

‘ကိုယျာယာ....ခင်ဗျားနာမည် ဂျွန်မဟုတ်ဘူးလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါက နာမည်ပြောင်းလေ’

ကီးဂန်အား စမစ်က လေယာဉ်ရော၊ လေယာဉ်မှူးပါ တစ်ခါတည်း စီစဉ်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ကို သူ သဘောပေါက်သွား၏။

‘ကဲ....ကျွန်တော်သိရမယ့် ပထမဆုံး အချက်က ဘာပါလဲ’

‘အခုလောလောဆယ်မှာတော့ ခင်ဗျားသိထားရ မှာက ကျွန်တော်ဟာ လူတစ်ယောက်ကို ရွာနေတယ်၊ သူ့ပုံပန်းက ဘယ်လိုဆိုတာ ကျွန်တော်မသိဘူး၊ သူ့နာမည်၊ သူ ဘာလုပ်သလဲ၊ ဘယ်နေရာမှာလဲ တစ်ခုမှကျွန်တော်မသိဘူး၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုရှာဖို့ အချိန်ကလဲ သိပ်မရဘူး၊ ဒါပါပဲ’

ဒရိုင်းမန်းကသူ့ ရှေ့စားပွဲ တစ်ဖက်၌ ထိုင်နေသောကီးဂန်အား စက္ကန့်အနည်းငယ်ကြာမျှစိုက်ကြည့်ပြီး

‘ကောင်းပြီလေ’

ကိုယ်ကိုရွှေ့သို့ ညွတ်၍၊

‘ကျွန်တော်တို့အခု ဘာလုပ်ကြမလဲ’

‘ဟုတ်ပြီ၊ အခုထက်ထိတော့ ကျွန်တော် လုပ်ငန်းက ဘယ်လိုစပြီး ဘယ်လို အဆုံးသတ်မယ်ဆိုတာ မသိသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် မနက်ဖြန်မနက်ကို ဝါရှင်တန်ကိုသွားယ်မ၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော် ညွှန်ကြားနေတဲ့ အခန်းရဲ့အပေါ်ဆုံး အထပ်မှာ နေပါ၊ ၂၄နာရီလုံးလုံး အချိန်ပြည့်နေပါ၊ အသုပ်လုပ်စရာ မရှိလဲ ခင်ဗျားလုပ်ချင်ရာလုပ်ပါ၊ အရေးမကြီး ပါဘူး’

ကျွန်တော် မှာ ကားသုံးစီးရှိတယ်၊ ခင်ဗျားက ရိုးရွှံ့ကြံကား
ကို ယူသုံးပါ၊ ကျွန်တော်က အဲဒီကားကို သိပ် မသုံးပါဘူး'

'ရိုးရွှံ့ကြံကား ပြောတာလား'

'ဟုတ်ပါတယ်'

ခင်လှ

တတိယတွဲဆက်လက်တွက်ပါမည်။

အခန်း (၃၂)

ကံဘီအိုင်အဖွဲ့၏ မှတ်တမ်းအခန်းမှာ ခွဲစိတ်ခန်းနယ် သန့်
 နင်းခနည်း၊ မီးစလောင်း၊ စားပွဲများမှအစ ကြမ်းပြင်အဆုံး
 အထိ အနည်းငယ်မျှပင် မရှိ။
 ဖိုင်များထားသော ဝီရိကြီးများကို တန်းစီထားသည်မှာ
 ဆောက်အဆင့် အလျားတစ်ခုလုံး ဖြစ်သည်။
 ဝီရိကြီးများမှာ တစ်ကန်းပြီးတစ်ကန်း မီးခိုးရောင် သတ္တု
 ဆွဲများနှင့်၊
 တာဝန်ခံ ကာဘိုမှာ အရပ်မြင်မြင့်၊ အသံတိုးတိုးနှင့်စကား
 ပြောတတ်သည်။

ပါးလွှာသော ရှေ့ရောင်ဆံပင်နှင့် တည်ငြိမ်သော မျက်လုံးများအပြင် အဖြူရောင် ရုပ်အင်္ကျီပေါ်တွင် အဖြူရောင်ကုတ်အရှည်၊ လည်ပတ်နှင့် သပ်ရပ်နေသည့်အတွက် အခန်းနှင့်ပန်းလှ၏။

သူ့စားပွဲမှထကာ အခန်းကို ဖြတ်လျှောက်လာပြီး ကီးနှင့် ဝရိုင်းမန်းတို့အား နှုတ်ဆက်၏။

မိတ်ဆက်ပြီးသည်နှင့် သူက အေးချမ်းစွာပြောသည်။

‘ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့ကို မျှော်နေတာ၊ ခင်ဗျားတို့မှာ ဒီမှာ သိပ်အချိန်မဖြုန်းနိုင်ဘူး မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် မစ္စတာ ကာဘို၊ ခင်ဗျားဆီကလဲ အကူအညီရမှဖြစ်မှာပါ’

သူက စားပွဲရှိရာသို့ ပြန်ခေါ်သွား၏။

သူ့စားပွဲသည်လည်း မည်သည့် အမှိုက်မှမရှိ၊ သူက ကုလထိုင်များ၌ဆိုင်ရန် လက်လှမ်းပြု၏။

‘ခင်ဗျားတို့ တာအလိုရှိကြပါသလဲ၊ ဝီမုတ်တမ်းတွေနဲ့ ကတော်နဲ့က အတူနေခဲ့တာ ၅ နှစ်ကြာပြီဆိုတော့ ကျွန်တော်ကတညီနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ရှာမှာသာ ပြောပါ’

‘ကျွန်တော်ရှာနေတဲ့ လူတစ်ယောက်က သူ့မှာ သက်သေအဖြစ် ပါခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် သက်သေထဲမှာပါပြီး အဆေးခံရတော့မယ်အချိန်၊ အမှုကလဲ ပြည်နယ်မှာ ဖြစ်တဲ့အ

ခါးအမူမျိုးမှာ သူက တိုက်ရိုက်ပတ်သက်တာတော့မဟုတ်ဘူး၊ ဆက်နွယ်နေတယ်ပေါ့’

‘ဘယ်လိုအမူမျိုးလဲ’

‘အဲဒါ ကျွန်တော်မသိဘူး’

‘သူ့အမည်’

‘အဲဒါလဲ ကျွန်တော်မသိဘူး’

‘သူ့ပုံသဏ္ဍာန်ကော’

‘မပြောနိုင်ဘူး’

‘ခင်ဗျား ဘာများသိထားသေးလဲ’

‘ကျွန်တော်က ဘာဆိုတာမှ မသိဘူး မစ္စတာကာဘို၊ ကျွန်တော်သိတာတွေ သူ့အကြောင်းက သူက နေခဲ့တောင် စက်တီဇီးဗာမှာ တော်ဘယ်၊ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲ တတ်ဘယ်၊ ဂျာမဏီနိုင်ငံမှာ မွေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့လက်ထဲမှာ အခေရိကန်နိုင်ငံသားတွေနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ အားလုံးရှိနေတယ်၊ သူ ဒီကိုရောက်လာတာ ၁၉၃၃ ခုနှစ်က ခဆောင်းရာသီ၊ ၁၉၃၄ ခုနှစ်မှာ သူပျောက်ဆုံးသွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက အက်ဘီအိုင်က စစ်ဆေးပေးမြန်းမှု အလုပ်ခံရမှာကြောက်ပြီး သူ့ကိုပြေးသွားတယ်၊ နောက်တစ်နှစ်လောက်အကြာမှာ သူပြန်ခေါ်လာတယ်၊ နှာမည်အသစ်၊ လူအသစ်နဲ့ နေသွားမယ်’

ကာဘိုက သူ့စကားကို ဆုံးအောင် နားထောင်၍...

‘ဒါပဲလား’

‘ဒီလူ့ကိုရှာဖွေက အဲဒီလောက်ပဲသိတယ်’

‘ခင်ဗျား သူ့ကိုရှာဖွေ ဘယ်လိုစီစဉ်ထားပါသလဲ’

‘ကျွန်တော် စဉ်းစားထားတာက ၁၉၃၄ ခုနှစ် မတ်၊ ဧပြီ နဲ့ မေလလောက်မှာ ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ အမှုတွေရဲ့ မှတ်တမ်းတွေက ကျွန်တော်နဲ့ ဒရိုင်းမန်းကြည့်ပြီး တစ်ခုခုတွေ့ တွေ့မယ်လို့ထင်တာပါပဲ’

အက်ဘီအိုင် အမှုထမ်းက ရယ်သည်။

ထိုင်ရာမှထပြီး တန်းစီထားသော မှတ်တမ်းပီရီရီးများရှိရာသို့ ရောက်၏။ အံ့ဆွဲများထုတ်ကာ—

‘ကျွန်တော်တို့မှာ မှတ်တမ်းတွေရှိပါတယ်။ အစိုးရပစ္စည်းခိုးယူမှု၊ ပုဂ္ဂလိက ကားခိုးမှု၊ ပြန်ပေးမှု၊ ဘဏ်ခားပြုတိုက်မှုတွေအားလုံးရှိပါတယ်။ ဒီပြင်အမှုတွေလဲ အမြောက်အများ ရှိပါတယ်’

သူက ပီရီရီးများ အဆုံးထိ ရောက်သောအခါ....

‘ကျွန်တော်သိသလောက် ပြောရယင် ခင်ဗျားတို့ တစ်လ တစ်လကို အမှုပေါင်း ၂၅၀၊ ၃၀၀ လောက် ကြည့်ရမယ်’ ဒရိုင်းမန်းက အံ့အားသင့်သဖြင့်....

‘တစ်လကို ဟုတ်လား’

‘ဒါတောင် ကျွန်တော်ထင်တာ ပြောတာပါ။ ဖြစ်နိုင်တာက အမှုပေါင်း ၇၀၀ လောက် ကြည့်ရလိမ့်မယ်’

ဒရိုင်းက ပြောသည်။

‘ဒါမှ တကယ်ပြုသနာပဲ’

‘၁၉၃၄ ခုနှစ်မှာ နယ်မြေတာဝန်ခံ ၃၀ နဲ့ နယ်မြေတစ်ခုမှာ ကွင်းဆင်းအမှုထမ်း ၂၅ ဇယားက ရှိခဲ့တယ်’

‘ကီးဂန်သည်ပင် လေချွန်လိုက်မိ၏။’

‘၇၀၀ တောင်မှပါလား’

‘ကီးဂန်က ကာဘီအား ဝေးလိုက်၏။’

‘မစ္စကာကာဘီ၊ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ သတင်းလောက်နဲ့ ခင်ဗျား ဘယ်လို အကြံဉာဏ်များ ပေးနိုင်မလဲ’

‘ပထမအချက်က သူက တခြား အမှုတစ်ခု ကျူးလွန်ထားလို့ အခုလို ထွက်ပြေးသွားရတာလား’

‘ဖြစ်နိုင်တာကတော့ သူသုံးထားတဲ့ အမည်နဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေက အတူတူ ဖြစ်နေတော့ အက်ဘီအိုင်က သိသွားမှာ စိုးလို့ ထင်ပါတယ်’

‘သူ့ကို ဝရမ်းတော့ထုတ်မှာပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၅ နှစ်ကဆိုတော့လဲ ခက်တယ်ဗျ’

‘ကီးဂန်က ဝင်ပြောသည်။’

'ကျွန်တော် ထင်တာကတော့ အက်ဘီအိုင်က အမှုထမ်းတွေ ရောက်မလာခင် သူ့မှာ အချိန်နည်းနည်းလောက်ရလိုက်ပါလိမ့်မယ်။ သူ့နေတဲ့နေရာက လူတွေကတော့ သူ့ကို သိပြီး သားဖြစ်တော့ သူထွက်သွားရတာ နေမှာပါ။ အက်ဘီအိုင် အမှုထမ်းတွေ ရောက်မလာခင် ဆိုတော့ သံသယဖြစ်စရာ အကြောင်း မရှိတော့ဘူးပေါ့ဗျာ။ ဒီတော့....ကျွန်တော် ထင်တယ်။ အဲဒီလို အဖြစ်အပျက်ဟာ တောရွာပိုင်းမှာပဲဖြစ်ရမယ်။ အနောက်ဘက် အလယ်ပိုင်း ဒေသလောက် နေမှာပေါ့။ ဒါမှလဲ ခင်ဗျားတို့ အမှုထမ်းတွေ ရောက်ဖို့က တစ်နာရီ နှစ်နာရီ တော့ ကြာမှာကိုး'

ဒရိုင်းမန်းက ဝင်ပြော၏။

'ဟုတ်တယ်၊ သူက ကြိုတင်ပြီး ကာကွယ်ထားတဲ့သတောပေါ့'

ကာဘိုက ဝင်ပြော၏။

'အဲဒါလဲ ရှာရတာ သိပ်တော့ ကျဉ်းမသွားသေးဘူးဗျ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ကျွန်တော် ပြောပြမယ်။ အစက စကြတာပေါ့။ ဒီမှတ်တမ်းတွေအားလုံးရဲ့ အဖုံးစာမျက်နှာမှာ အဲဒီအမှုရဲ့ တာဝန်ခံက စာတစ်စောင်ရေးထားလေ့ရှိတယ်။ အမှုရဲ့ အကျဉ်းချုပ်ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီ အစီရင်ခံစာဟာ တော်တော်ပြည့်စုံတယ်။ ဒီတော့...ပထမဦးဆုံး ရှာရတာ သက်သာသွားအောင်

ပထမဆုံး အနောက်ဘက် အလယ်ပိုင်း အရပ်ဒေသမှာ ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ နယ်ကျော်ပြီး ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့အမှုမှာ သက်သေ ပျောက်ဆုံးခြင်း ရှိမရှိ ရှာကြည့်ကြတာပေါ့'

ကာဘိုက ဆက်ပြော၏။

'မတ်လရဲ့ ပထမကပ်ပတ်အတွင်းမှာ ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ အမှုတွေရဲ့ ပထမစာရွက် အစီရင်ခံစာကိုဖတ်ကြည့်ကြတာပေါ့'

* * *

နာရီပေါင်း များစွာကြာအောင် မှတ်တမ်း အခန်းတွင်း၌ သူတို့ ရှာဖွေခဲ့ကြသည်။

နံနက် ၁၀ နာရီ ၁၁ နာရီအချိန်ထိ သူတို့နှစ်ယောက် မှတ်တမ်းအခန်းထဲ၌ နေခဲ့ကြသည်။

ပထမ တစ်ပတ်၌ အမှုပေါင်း ၃၀၀ ကျော်ရှိ သံမန်စာ ထုတ်ရသည့် အမှုများ၊ သက်သေပျောက်ဆုံးသွားသော အမှု ၁၀ မှုကျော်၊ ထွက်ပြေးသူများ တွေ့ခဲ့ကြသည်။

အမှု အတော်များများတွင် တွေ့ရသော လူများမှာ အခြားအမှုများ ကျူးလွန်ထားသူများ၊ ကျန်လူများကိုသာ ရှာရ၏။

ရရှိသည့် အချက်များနှင့် ဖြစ်ပွားသည့် အမှုများ ဖြစ်ရာ နေရာကို သွားကြရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်....အာကာရွန်၊ အိုဟိုင်ယို၊ ဘူဖါလိုအရပ် သို့ သွားကြရသည်။

မလိုသည့်လူများကို ဖြုတ်၊ ထပ်မံတွေ့သည့်လူများကို ထပ် ဖြည့်၊ မေးမြန်းခဲ့ရသည့် လူများက မမှတ်မိတော့၊ ပြောသည့် စကားများမှာ ကောလာဟလများ။

သို့နှင့် ပိစဘတ်အရပ်သို့ သွားရပြန်သည်။ ဒရိုင်းမန်းကတော့ ခရီးသွားနေရ၍ ပျော်နေသည်။

လေယာဉ်မောင်းရင်း နွားကျောင်းသားတို့၏ သီချင်းများ ကို ဆိုနေတတ်သည်။

ဒရိုင်းမန်း၏ ဘွန်စတန်အရပ် အင်္ဂလိပ်အသံသည် တစ် မျိုး နားထောင်၍ ကောင်းနေ၏။

တစ်ချိန်တော့ ဒရိုင်းမန်းက မေးသည်။

'ဆရာ့ကို မေးရဦးမယ်၊ ဒီလူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ရှာ နေရတာလဲ'

အီလီနွိုက်အရပ်ကအံ့ပြန် လမ်းတွင် မေးခြင်း ဖြစ်သည်။
'ပြောဖို့ ခက်နေတယ်'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'
'လျှို့ဝှက်ချက် ဖြစ်နေလို့'

* * *

တစ်နေ့ ကီးဂန်သည် ဗဲနီဟာဆိုသူ အမျိုးသမီးလေး နှင့်အတူ အခန်း၌ အနားယူနေခိုက် ဖုန်းမြည်သံပေါ်လာသည်။

'ပြောပါ'
'မစ္စတာကီးဂန်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်'
'မစ္စတာစမစ်ပါ'
'ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော်မှတ်မိပြီ'

'ခင်ဗျား ရေဒီယိုနားထောင်လိုက်သလား'
'ဒီလောက်ညဉ့်နက်နေပြီဗျာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရေဒီယိုနားထောင် မလဲ'

'နားထောင်ယင်ကောင်းတာပေါ့၊ ကဲ အခုပဲကြေညာသွား တယ်၊ ပိုလန်နယ်ခြားတစ်လျှောက်ကို ဂျာမန်တွေက နေရာ ယူထားပြီတဲ့၊ ဂျာမန်သာ ပိုလန်ကိုဝင်အိုက်ပြီဆိုယင် အင်္ဂလန်နဲ့

ပြင်သစ်တို့က ချက်ချင်းစင်ကြေညာတော့မယ်၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ၂၇ ကိုရှာမယ်ဆိုယင် မြန်မြန်သာရှာပါ၊ အက်ဘီအိုင်ကို ဒီအမှု လွှဲပေးရလိမ့်မယ်'

'ကျွန်တော်တို့လဲ အမှုတွေထဲမှာရှာနေတာပဲ၊ နောက်တစ် ရက် နှစ်ရက်လောက် အချိန်ပေးပါဦးဗျာ၊ ရှာမတွေ့တာနဲ့ ခင်ဗျားတို့လုပ်ချင်ရာလုပ်ပါတော့'

* * *

ကီးဂန်နှင့်ဒရိုင်းမန်းသည် မုတ်တမ်းစုဆောင်းရာ နေခန်းတွင်း
၌ အမှုများကိုလှည့်ရှာနေကြသည်၊

ဒရိုင်းမန်းက စုမေးသည်၊

'သေသွားတဲ့ဘက်သေတွေရော ဆရာ'

ကီးဂန်က....

'အသက်ရှင်လျက် သက်သေတွေပဲ လိုချင်တယ်'

'အင်း... အခုအမှုက သက်သေကလဲ ကံမကောင်းဘူးဆရာ၊

ဒီလင်ဂျာဂိုဏ်းက ဘဏ်ကိုခားပြတိုက်တယ်၊ သူ့အလုပ်လုပ်နေတဲ့

ဘဏ်ပေါ့၊ ပြီးတော့ သူက အဲဒီနေ့မှာပဲ ကားမှောက်ပြီး
သေသွားတယ်'

'ကားထဲမှာခေါင်းထိပြီးသေသွားတာပြောတာမဟုတ်သား'

'သူက ရေနစ်သေသွားတာ'

'တာပြောတယ်'

'သူက ခေါင်းထိပြီးသေသွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရေနစ်သေ
သွားတာ'

'ထားလိုက်စမ်းမပါ၊ သက်သေစာရင်းပဲရှာစမ်းပဲ'

ဒရိုင်းမန်းက ယင်းအမှုကိုဘေးသို့ချ၍ အခြာ အမှုများဖတ်
သည်၊

အချိန်အတန်ကြာသည့်အခါ 'ညဉ့်ကလည်းနက်ပြီ ဖြစ်၍
ပြန်ရန်ပြင်ကြသည်၊

ဒရိုင်းမန်းက မကျေနပ်နိုင်၊ စောစောကခုသားသောအမှု
ကို ပြန်ဖတ်သည်၊

'နည်းနည်းထူးဆန်းတယ်'

'ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ'

'နည်းနည်းထူးဆန်းလို့ပါ၊ ဒီလိုပေါ့၊ ဘဏ်ကငွေချေးငွာန
တာဝန်ခံလေ၊ ဘဏ်ကိုခားပြတိုက်ခံရတော့ သူရှိတယ်၊ ညစာ
စားဖို့ သူ့ရည်းစားနဲ့အသွားမှာ မြစ်ထဲကိုကျသွားတာ'

‘အင်း...ကံဆိုးတာပေါ့’

ကီးဂန်က သူ့ပစ္စည်းများဆု သိမ်းသည်။ ခရိုင်းမန်းက စာရွက်ကိုပြန်ဖတ်သည်။

‘အဲဒီဒေသကရဲ့မူးလဲ အသတ်ခံလိုက်ရတယ်’

‘အယ်သူသတ်တာလဲ’

‘ဒီလင်ဂျာဂိုဏ်းကပေါ့၊ အင်ဒီယမ်းနားဒရူးမြို့ကရဲ့မူးအသတ်ခံရတာလေ’

ကီးဂန်က အံ့ဆွဲများထဲသို့ ပစ္စည်းများကိုထည့်သည်။

ခရိုင်းမန်းကစာရွက်ဆိုကိုိုင်ပြီး...

‘ဆရာ’

‘အင်း’

‘ရေထဲနှစ်သွားတဲ့လူလေ’

‘အင်း’

‘သူ့ အစောင်းကိုရှာလို့ မတွေ့ကြဘူးတဲ့’

* * *

ခရိုင်းမန်း၏ သူ့လက်ထဲ၌ အင်ဒီယမ်းနားနယ်ခမြေ၏ မြေပုံကို တိုင်ထားသည်။

ကီးဂန်အား သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပြောဖူးသည့် စကားကို သတိပြန်ရသည်။

‘လူတစ်ယောက်ဟန်ဆောင်သေတာ အတုလုပ်သေတာသာ တွေ့ရတာနဲ့ အဲဒီနေရာမှာရပ်ပြီး ရှာပေတော့၊ ဒီလူဟာ ဝရီးသားတော့ဘူး’

ယခုအမှုတွင် ပတ်သက်နေသော ဖရက်ဒင်စီသည် ရေထဲသို့ နှစ်သွားသည်။

သူ့အလောင်းကို ရှာမရ၊ သူသည် ဘဏ်ရှိ ငွေချေးငှာနု တာဝန်ခံဖြစ်သည်။

သူသည် ဒီလင်ဂျာစားပြဂိုဏ်းနှင့် ဓားပြတိုက်နေစဉ် စကားပြောခဲ့ရသည်။

သို့အတွက် သူသည် အမှုတစ်ခုလုံး၏ အဓိက သက်သေဖြစ်ခဲ့သည်။

သူ့အား အက်ဘီအိုင်က စစ်ဆေးမည်ဖြစ်သည်။ ယင်းအချိန်၌ သူသေဆုံး၍ အလောင်းပျောက်သွားသည်။

‘တွေ့ပြီဆရာ၊ ဒရူးမြို့၊ အင်ဒီယမ်းနားတဲ့၊ ဆင်းတော့မယ်နော်’

ချဲ့ထွားသော လမ်းဘေးသို့ လေယာဉ် အသေးလေးဖြစ်၍ ဆင်း၍ရသည်။

လေယာဉ် အောက်သို့ ရောက်သည်နှင့်....

'ဆရာရေ...ကြိုဆိုမယ်အဖွဲ့ခေတ်ရှိနေပြီ'

မြို့နှင့် မနီးမဝေးဖြစ်၍ ကလေးများ ပြေးထွက်လာကြသည်။

ရဲကားတစ်စီးကလည်း လေယာဉ်နှင့် မနီးမဝေး၌ ရပ်တန့် သွား၏။

ရဲအရာရှိက လှမ်းမေးသည်။

'ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးနော်'

ကိုးဂန်က လေယာဉ်တွင်းမှထွက်၍....

'မဖြစ်ပါဘူး'

'ကျွန်တော်က လူသာကွန်ကင်းပါ။ အခုလို လမ်းမမှာ တစ်ခါမှ လေယာဉ်မဆင်းဖူးလို့ပါ'

ကိုးဂန်က သူ၏ မှတ်ပုံတင်နှင့် ကတ်ပြားကို ထုတ်ပြသည်။

'ကျွန်တော်က ဖရန်စစ် ကိုးဂန်ပါ။ အိမ်ဖြူတော် လုံခြုံရေး အရာရှိပါ'

သူပြောသည့်စကားကို ကြားရသူတိုင်း အံ့အားသင့်သွား သည်ချည်း။ အိမ်ဖြူတော်မှ လုံခြုံရေးအရာရှိ ဘာအတွက်လာ သနည်း။

ကြားရသူတိုင်း မေးခွန်းများ အစီအရံပေါ်လာအတ်သည်။

'ကျွန်တော်တို့ လူတစ်ယောက်ကို လာရှာတာပါ။ လူနဲ့ခွဲတဲ့ တစ်နှစ် နှစ်နှစ်လောက်က ဒီမှာသေသွားတယ်။ ခင်ဗျားမှတ်မိ

လေား မသိဘူး၊ ဒီမြို့မှာ ဒီလင်ဂျာဂိုဏ်းက ဘာ ဖြစ်ပျက် ပြတိုက် တဲ့နေလေ'

မှတ်မိပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဆရာ အိုလစ်ဘီ အသတ် ခံခဲ့တဲ့နေ့ပေါ့။ သူတို့က သွေးအေးအေးနွဲ့သတ်သွားတာ၊ ဆရာ က ဖရက်ဒင်စီအကြောင်း သိချင်လို့လား'

'ဟုတ်တယ်၊ ဖရက်ဒင်စီပဲ၊ ခင်ဗျား သူ့ကိုသိသလား'

'ကောင်းကောင်းသိပါတယ်၊ ကျွန်တော် ငွေချေးတုန်းက လွဲ သူပဲ လုပ်ပေးခဲ့တာပါ'

'လူကောင်းတစ်ယောက်ပါနော်'

'ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ ဝမ်းနည်းစရာ အဖြစ်အပျက်ပါဆရာ၊ သူ့ရော လူစီစကိုဘီရော သေသွားကြတယ်၊ ကားက တံတား ပေါ်ကနေချောပြီး ရေထဲကို ကျသွားတာ၊ ကောင်မလေးရဲ့ အဖေက ဖရက်ရဲ့အလုပ်ရှင်ပေါ့၊ တင်စကိုဘီဘက် ဥက္ကဋ္ဌ၊ သူ တောင် သေတော့မလို့'

'ဒါနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် အလောင်းကို မတွေ့ကြဘူးဆို'

'မဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်နေ့မှ လူစီအလောင်းကို တွေ့ကြပါ တယ်၊ အဲဒီနေ့က မိုးတွေက သိပ်ရွာနေတဲ့နေ့လေ၊ ရေစီးက တစ်နာရီ မိုင် ၅၀ လောက်ဆိုတော့ ရေထဲပါသွားမှာပေါ့'

'ဒါဆိုလဲ ခင်ဗျားမိတ်ဆွဲ ဖရက်အကြောင်း ပြောစမ်းပါ။

2 သူက အရပ် ဘယ်လောက်မြင့်သလဲ၊ တယ်လိုပုံသဏ္ဍာန်လဲ'

'အရပ်က ၆ ပေလောက်ထင်တယ်၊ ခန္ဓာကိုယ်ကြုံခိုင်တယ်၊ စာသမားပုံပါ ဆရာ၊ အမည်းမောင်ဆံပင်၊ ဆံစတော့မှာတော့ မီးခိုးရောင် ဖြစ်နေပြီလေ၊ မီးခိုးရောင် မျက်လုံး၊ သူ့မျက်လုံး တွေက သိပ်စူးရှတယ်၊ သူ့ကို မိန်းမတိုင်းက သဘောကျကြ တယ်၊ ကောင်မလေးရှဲ့ မောင်လေး ရော်ဂျာဆိုယင် သူ့အချစ် တော်ပေါ့၊ သူ့အဖေထက်တောင် ရော်ဂျာက ဒင်စီကို ပိုခင် သေးတယ်'

'အဲ့ဒီကောင်လေးက အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ'

'ကောင်လေးက အခုဆိုယင် ၁၃ နှစ်လောက်ပေါ့'

'သူ့အဖေက အခုထက်ထို ဘဏ်ဥက္ကဋ္ဌပေါ့ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆရာက ဖရက်ကို သိပ် စိတ်ဝင်စားထလား'

'ကျွန်တော်ထိုက် ဗီလင်ဂျာဂိုဏ်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မှတ်တမ်း တွေလုပ်နေတာ၊ လိုအပ်တဲ့ အချက်အလက်တွေ ပြည့်ဖို့ပါပဲ'

'ဘင်စကိုဘီကတော့ အခု ဘဏ်မှလုပ်ရှိသေးလား'

လူသားက အိတ်ထဲမှ နာရီကို ထုတ်ကြည့်၍...

'အခုဆိုယင် အိမ်ပြန်ပြီး ထမင်းစားချိန်ပဲဆရာ'

'ကျွန်တော်ကို အဲဒီပိုပေးပါလားဗျာ၊ ကျွန်တော် မိတ် ဆွေ ခရိုင်မနားကတော့ မြို့ထဲလှည့်ပြီး ဖရက်ကို သိလိုက်တဲ့လူ တွေကို မေးလိမ့်မယ်'

ဘင်စကိုဘီသည် အသက် ၈၀ ခန့်ရှိပြီ၊ သူ၏ပါးလွှာသော ရွှေရောင်ဆံပင်တို့သည် မီးခိုးရောင် ပြောင်းနေချေပြီ။

သူ့အသံကတိုး၍ အဝေးမှလာသည့်နှယ်၊ သူက ကီးဂန် ထိုင်ရန် နေရာပေးသည်။

အခန်းမှာ သန့်ပြန်သည် ထင်ရသော်လည်း ဖုန်များနှင့် မနားတိုင်းရှိ ပစ္စည်းများမှာ တစ်ချိန်က တန်ဖိုးရှိခဲ့သော်လည်း ခုတော့ ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်၏။

သူ၏ ဘောင်းဘီမှာ ခါးလယ်၌ ချောင်နေ၍ ခဏခဏ မှ ဝတ်နေရသည်။

ရင်ဘတ်ပေါ်၌ လက်သုတ်ပဝါချိတ်လျက်၊ ဖြုတ်ရန် မေ့ ခြင်း ဖြစ်မည်။

သူ့ထံမှ လေသံမျှ ထွက်လာသည်။

'အင်း... ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဘယ်တုန်းကမှ အိမ်ဖြူတော် မှုတစ်ယောက်နဲ့ မတွေ့ခဲ့ဖူးပါဘူး၊ ခင်ဗျား တစ်ခုခု သောက်ပါလား၊ အအေးလား... ကော်ဖီလား'

'နေပါစေ၊ လာရတဲ့ ကိစ္စကတော့ ကျွန်တော်တို့ မှတ်တမ်း တွေကို အပြီးသိမ်းဖို့ အချက်အလက် လာစုဆောင်းတာပါ ခင်ဗျာ စကိုဘီ၊ အဲဒီမှာ ဖရက်ဒင်စီအကြောင်း တွေ့ရပါ တယ်၊ ခင်ဗျား သိပါတယ်နော်၊ သူ့အလောင်းကို ပြန်ပြီး...'

စကိုဘီထံမှ မည်သည့်စကားမျှ ထွက်လာမည်နည်း။

သို့သော်...စကိုဘီက ဘာမှ ပြန်မပြော၊ ခေါင်းညိတ်ခုံ
'အင်း'

'ခင်ဗျားတို့မိသားစုနဲ့ သူနဲ့က သိပ်ရင်းနှီးတယ်ဆိုတော့
'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် သား ရော်ဂျာက သူ့ကို
ခင်တာ၊ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားတာက ကျွန်တော် သ
လူစီနဲ့ သူ့လဲ လက်ထပ်ကြမယ်၊ ကျွန်တော်က အသက်လဲ
ပြီ၊ လုပ်လဲ မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုတော့...'

သူက ခေါင်းခါသည်။ အနိပ္ပာယ်မဲ့ သူ့လက်များကို ကြ
သည်။

'မစ္စတာစကိုဘီ၊ ခင်ဗျားဆီက ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောနဲ့
စကားတွေများ ကြားရမလားလို့ပါ'

'ရပါတယ် မစ္စတာကီးဂန်၊ အတင်းအဖျင်းစကားမျိုး မဟ
ဘူးပေါ့'

'ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်တာပြောပါရစေ၊ ဖြစ်နိုင်မလ
လို့ပါ၊ ဖရက်ဟာ အဲဒီ မတော်တဆဖြစ်မှုမှာ မသေဘဲ သူ
ကားထဲကနေ ထွက်၊ ရေထဲမှာ...'

'မဖြစ်နိုင်ဘူး'

သူ့ စကားကိုဖြတ်၍အော်လိုက်သော အသံတစ်သံက တံး
ပေါက်မှ ပေါ်လာ၏။ ကောင်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်

ကောင်လေးက အိမ်ထဲဝင်လာရင်း ဧေါသလည်း ထွက်
ဟန်နှင့်....

'ဖရက်က ဧါမျိုး ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး၊ ဖရက်က လူစီ
ထယ်ဖို့ မကြိုးစားဘဲ ရေထဲ သူ ဘယ်လို ရောက်သွားမလဲ၊
ဟုတ်တက်ဂက်ပြောတဲ့ စကားမျိုးတွေ လာမပြောပါနဲ့'

စကိုဘီက ကောင်လေးကို လှမ်းတားလိုက်သည်။
'ရော်ဂျာ...မင်း လူ ကြီး တွေကို ဒီလိုမပြောရဘူးလေ၊
...ကျွန်တော် သား ရော်ဂျာစကိုဘီပါ၊ ရော်ဂျာ...ဒီလူကြီး
...ကောင်းက ဝါရှင်တန် အိမ်ဖြူတော်က'

ရော်ဂျာက ကီးဂန်အား လက်ညှိုးထိုး၍....

'သူ ဘယ်ကလာလဲဆိုတာ ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်ဘူး၊ သူ
ဟုတ်တာတွေ လာပြောနေတာ'

'ရော်ဂျာ'

စကိုဘီက လှမ်းတားသည်။

ကီးဂန်က ဝင်ပြော၏။

'ကျွန်တော်က စဉ်းစားကြည့်တာ ပြောတာပါ၊ ပဟေဠိ
ပုစ္ဆာကို အဖြေထုတ်ကြည့်တာပါ'

ဘာမှ အဖြေထုတ်စရာမလိုဘူး၊ ဖရက်က ကျွန်တော်
မိတ်ဆွေ၊ သေသွားတဲ့ လူတွေအပေါ်မှာ ခင်ဗျား ထင်ရာ မြင်
ရာတွေ လာပြောမနေပါနဲ့ ခင်ဗျား မဟုတ်တာတွေ ပြောနေ
တာ၊ ခင်ဗျား ဒီအိမ်က ထွက်သွားပါ'

'ရော်ဂျာ'

ကောင်လေးအဖေက လှမ်းတားပြန်သည်။

ကီးဂန်က ပြန်ပြော၏။

‘အရေးမကြီးပါဘူးဗျာ၊ သူခင်တဲ့လူ့အတွက်ပြောတာပဲ၊ ပါတယ် မစွတာစကိုဘီ၊ သူ့ခံစားမှုကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်’

စကိုဘီက သူ့သားအား လှမ်းပြော၏။

‘အိမ်ပေါ်တက်၊ မင်းကျောင်းစာတွေမင်းသွားလုပ်တော့ အားလုံး ပြီးသွားပြီ’

‘ဒီလိုဆိုလဲ အပေါ်တက်သွားကွာ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ရော်ဂျာက အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွား၏။

စကိုဘီက တံခါးမကြီးကို လှမ်းပိတ်ပြီး -

‘အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကို ဘယ်လိုမှ မေ့လို့မရပါဘူးဗျာ’

ကီးဂန်က ဝင်မေးသည်။

‘ခုနစ်နန်းက ရော်ဂျာပြောတဲ့စကားထဲမှာ ပါတဲ့ မစွတာ တက်ဂက်ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ’

‘မြို့ခံ သေမှုသေခင်းတွေစစ်တဲ့လူပေါ့၊ လာဖာယက် အရပ်မှာ နေတယ်၊ ဖရက်က ကျွန်တော် အပေါ် ဘယ်ဒီလို လုပ်ပုံမလဲဗျာ၊ ကျွန်တော်ပြောတာက တကယ်လို့ သူ လွတ်လာတယ် ဆိုပါတော့၊ သူက ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဘာလို့ လာမစေ့သလဲ၊ ဘာ

ဖြစ်လို့ သူက ဘာမှ မပြောဘဲနဲ့ ထွက်သွားမလဲ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား မစွတာ’

‘ကီးဂန်ပါ၊ ခင်ဗျားပြောတာ ကျွန်တော် သဘောတူပါတယ် စကိုဘီ၊ ကလေး စိတ်မကောင်းအောင် ပြောမိတဲ့အတွက် ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်’

‘ကျွန်တော် ပြောချင်တာ တစ်ခုက ဖရက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် သမီးရဲ့ နောက်ဆုံး သေခါနီးလတွေမှာ သူ့ကြောင့် သမီးဟာ ဘဝမှာ နေရတာ ပျော်လာတယ်၊ သူ့ရောက်မလာခင်က သမီးရဲ့ဘဝဟာ ဘယ်လိုမှ ပျော်စရာမကောင်းခဲ့ဘူး၊ ရော်ဂျာကိုမွေးပြီး သူ့အဖေ သေ ဘူးတယ်၊ သူ့မှာ အမေမရှိခဲ့ရဘူး၊ အိမ်ကိစ္စနဲ့ ကျွန်တော်ရယ်၊ ရော်ဂျာရယ်မရှိတယ်၊ ဖရက်ကြောင့် သူ့ဘဝလေး ပျော်စရာဖြစ်လာတယ်၊ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာပါ’

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး မစွတာစကိုဘီ ဘာများ မှတ်မိသားဘာ ရှိပါသေးလဲ၊ သူ့ဓာတ်ပုံရော ရှိပါသလား’

‘မရှိဘူး၊ သူက ဓာတ်ပုံရိုက်တာ ဝါသနာမပါဘူးဗျာ၊ သူက သီးသီးသန့်သန့် နေတတ်တယ်၊ လူကြားထဲလဲ သိပ်မဝင်ဘူး’

‘သူ့မှာ ဘာများ အထူးအဆန်း ဝါသနာပါတာ ရှိသလဲ’

‘အေးဗျာ၊ ၅ နှစ်ဆိုတော့လဲ မေ့လောက်ပါပြီ၊ သူက ကျွန်တော်တို့ဘဝကို ရုပ်ရှင်လာပြသလိုဖြစ်နေတယ်၊ သူက အရက်လဲ

သိပ်မရွေးဘူးဘူး၊ သူက ကိုယ့်စီးကရက် ကိုယ့်တာကိုယ်လိပ်
သောက်တတ်တယ်။ လိပ်ပြီးသား အဆင်သင့် ဝယ်မသောက်
ဘူး။ အယ်ဘတ်မင်းသားတံဆိပ် ဆေးကုမ္ပဏီက ဆေးသောက်
တယ်။ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက်က၊ ဩော် - သူ့မှာ ရွှေ
ရောင်စီးကရက် မီးခြစ်တစ်လုံးရှိတယ်။ သူက အဲဒီမီးခြစ်ကို သိပ်
တန်ဖိုးထားတယ်။ အဘိုးအဘွား အမွေထင်ပါရဲ့'

'ဘယ်လိုပုံမျိုးလဲ'

'လေးထောင့် စပ်စပ်လေးဗျ။ သုံးလက်မလောက်ရှည်မယ်'
လက်မနှင့် လက်ညှိုးဖြင့် အရွယ်ကိုပြသည်။

'ဘေးဘက်တွေလဲချောမွတ်နေတယ်။ အပုံးပေါ်မှာ ဝံပုလွေ
ခေါင်းပုံပါတယ်။ ရွှေပြားနဲ့ ခတ်ထားတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ရွှေ
နဲ့သွန်းလောင်းထားတာမျိုး။ သိပ်လှတယ်ဗျ။ သိပ်လဲတန်ဖိုးရှိ
မယ်။ ပစ္စည်းမျိုး။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလဲ သိပ်တန်ဖိုးထားပုံပေါ်
တယ်'

'ပုံမျှား ဆွဲပေးလို့ရမလား'

ကီးဂန်က မှတ်စုစာအုပ်နှင့် ခဲတံလှမ်းပေး၍ စကိုဘီက
တုန်ယင်စွာနှင့် မီးခြစ်ပုံကို ဆွဲပေးသည်။

ပုံဆွဲရင်း သူက စကားဆက်ပြော၏။

'သူ့ အမေက ချီကာဂိုမှာနေတယ် ပြောတယ်။ အမေ့ နေ
မကောင်းဘူးတဲ့။ သူက မကြာခဏဆိုသလို အမေ့ဆီကို သွား
တတ်တယ်'

'သူ့ အမေကလဲ ခင်စိပဲလား'

'ဟုတ်မှာပေါ့'

'ကျွန်တော်ပြောတာက သူ့ အမေက မုဆိုးမလား၊ တစ်ခု
ထပ်လား။ နောက် အိမ်ထောင်ပြုထားသလား မီးတာပါ'

'မမေးခဲမိဘူး။ သူက သူ့အကြောင်း တစ်ခါမှ မပြောဖူး
ဘူး'

'သူက ဘယ်မှာမွေးသလဲ သိပါသလား'

စကိုဘီက အံ့အားသင့်ဟန်နှင့် ခော့ကြည့်သည်။ ပြီး ပြုံး
သည်။

'ခမွေးတာ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ သူ ဘယ်ကလာပါသလဲ'

'အဲဒါတော့ ရယ်စရာဖြစ်နေပြီဗျ။ ခင်ဗျား မေးခွန်းကလဲ
တော်တော်ဆန်းတယ်။ ကျွန်တော် မှတ်မိနေတာက သူက ပင်စီ
ဗေးနီးယားပြည်နယ်၊ အီရီမှာမွေးတယ်။ ဒါလဲ သူ့အလုပ်
လျှောက်လွှာအရ သိရတာပါ။ ကဲ - မြေပုံလှမ်းကြည့်လိုက်စမ်း
ပါ။ စပ်စုတဲ့ သဘောပေါ့'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေ့တာစကိုဘီ။ တက္ကသိုလ်ကြောင့်လား။
အရင်အလုပ်ကြောင့်လား'

စကိုဘီက သူ့အား စက္ကန့်အတော်ကြာမှ စိုက်ကြည့်ပြီး
ခေါင်းခါလိုက်သည်။

ကီးဂန်က ထိုင်ရာမှ ထသည်။
 'ကျေးဇူးပါပဲ မစ္စတာစကိုဘီ၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့
 ကို အများကြီး ကူညီခဲ့ပါတယ်'
 အိမ်ပေါက်ဝသို့ ရောက်သည့်အခါ စကိုဘီက စကားဆက်
 ပြော၏။

'ဖရက်နဲ့ပတ်သက်လို့ တစ်ခု ထူးဆန်းတာ ရှိသေးတယ်
 ဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော် ဘယ်သူ့မှ မပြောခဲ့ဘူး။ ဖရက်မှာ
 နယူးယောက်မြို့ မန်ဟတ်ဘန်ဘဏ်ကနေ ထောက်ခံစာ တစ်
 စောင် ပါလာတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို အလုပ်ခန့်လိုက်
 တယ်။ ဘာကြောင့်ဆိုတော့ ကျွန်တော် သူ့ကို သဘောကျ
 တယ်။ သူ့မှာ အကျအနစ်ထောက်ခံထားတဲ့စာပါတယ်။ သူ့
 ပန်းကလဲ လူတော်၊ သစ္စာရှိတယ်။ သူ့ အလုပ်ရှာနေတာကြား
 ဖြိုလို့ပြောတယ်။ အဲဒီတုန်းက စီပွားရေးကပ်ကလဲကြုံနေရတယ်
 လေ။ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား။ သူ့စာကို အံ့ဆွဲထဲထည့်ထား
 ပြီးတစ်လလောက်ကြာတဲ့အထိ ကျွန်တော် မေ့နေတယ်။ နောက်
 မှ သတိရတယ်။ စုံစမ်းကြည့်ဖို့၊ မန်ဟတ်ဘန်ဘဏ်ကို မေးကြည့်
 တော့ သူတို့က ဖရက်ဒင်စီဆိုတာ မကြားဖူးဘူးတဲ့'

'ဒါလဲ ခင်ဗျားက သူ့ကို လက်ခံထားတာပဲလား'

'အဲဒီတုန်းက အချိန်ကိုလဲ ခင်ဗျားစဉ်းစားကြည့်လေ။ ငွေ
 တွေ အဘော်များများဟာ စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားနေချိန်၊ သူ့ကို

ကျွန်တော်တွေ့ရတဲ့အချိန်မှာ သူက ရိုးသားတယ်။ အလုပ်လုပ်
 တယ်။ အေးအေးနေတယ်။ ပြီးတော့ သမီးနဲ့သားကလဲ သူ့ကို
 ခင်နေကြပြီ။ ကျွန်တော်ဘစ်ယောက်တည်းပဲ ဆုံးဖြတ်ပြီး နေ
 လိုက်တယ်။ အခုထက်ထိ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒီအကြောင်း မပြောပြ
 ခဲ့ဘူး'

'မစ္စတာစကိုဘီရဲ့ အခုလို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ပြောတာ
 ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သွားပါဦးမယ်'

'ကောင်းပါပြီ မစ္စတာကီးဂန်'
 လေယာဉ်သို့လာရာလမ်း၌ ရဲအရာရှိ တွတ်ကင်းက လမ်းမ
 မှ တစ်ဘက်သို့ချိုး၍ တံတားတစ်ခုပေါ်ဖြတ်သည်။ တံတားထိပ်
 ၌ရပ်သည်။

'ခင်ဗျားတွေ့လို့ရအောင်ပြတာပါ ဒီနေရာပေါ့ ကားရေထဲ
 ကျသွားတာ'

ရဲအရာရှိ တွတ်ကင်းက လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

'ဒီနေရာက သိပ်ချော်တယ်။ ကားက ကိုက် ၅၀ လောက်
 အကွာ ရေထဲမှာတွေ့တယ်။ လူစီက ကားထဲမှာရှိနေတယ်။ သူ့
 လက်ထဲမှာ ဖရက်ရဲ့ဂျာကင်အင်္ကျီ ကိုင်ထားတယ်။ ရေကလဲအဲဒီ
 ညက သိပ်စီးနေတော့ သူက မျောပါသွားမှာပေါ့'

ကီးဂန်က ဘေးပတ်ပတ်လည်သို့ကြည့်သည်။ သစ်ပင်များထူ
 ထပ်လှသည်။ အနီးအနား၌ မည်သည့် အိမ်မှမရှိ။ ကားသစ်နှင့်

အတူ ရထားလမ်းရှိသည်။ ဖရက်ဒင်စီသာ ဟန်ဆောင်၍ သေ
မည်ဆိုလျှင် အလွန်ကောင်းသောနေရာဖြစ်၏။

* * *

ခရိုင်မန်းက လေယာဉ်ပေါ်တက်ရင်း ...

‘ကျွန်တော်တော့ ဘာမှထူးမသိခဲ့ရဘူး၊ လူတွေက သိပ်
မမှတ်မိကြဘူးတဲ့၊ သူတို့က ကျွန်တော်ကို ရယ်စရာလုပ်နေကြ
တယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီညမှာ ဘဏ်ခေးပြတိုက်ခံရတဲ့ညမှာ စခန်း
လေးဘစ်ခုမှာ ရှိပုံပဲဖြစ်တယ်တဲ့၊ လူနှစ်ယောက် ခေသွားတယ်
ပြောတယ်’

‘ဘယ်နေရာမှာလဲ’

‘လာဖာယက်နေရာမှာ’

‘လာဖာယက်နေရာ ခင်ဗျားရှာလို့ရမလား’

‘တာဖြစ်လို့လဲ’
‘စကားပြောစရာရှိလို့’

* * *

အယ်ဗိုတက်ဂတ်သည် လာဖာယက်မြို့၏ အသုဘလုပ်ငန်းများ
ဆောင်ရွက်သည့်ဌာန၏တာဝန်ခံလည်းဖြစ်သည်။ တက်ဂတ်က
သူတို့နှင့်တွေ့သည့်အခါ ...

‘ခင်ဗျားတို့ ပုန်းလဲဆက်ပြီးရော၊ ကျွန်တော်က လူစီစကိုဘီ
နဲ့ပတ်သက်တဲ့မှတ်တမ်းတွေကို ပြန်ရှာရတယ်’

သူက ကီးဂန်အား အညှီရောင်စက္ကူအိတ်တစ်လုံးပေးသည်။
ကီးဂန်က စာရွက်များထုတ်၍ဖတ်သည်။

ကီးဂန်ကမေး၏။

‘ဪ... သူက ရေထဲကျခင်ကတည်းက သေပြီးပြီကိုး’

ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ကျားရေထဲကျတဲ့အချိန်မှာ သူ့ဇက်က
ကျိုးနေပြီ၊ ဒါကြောင့် သူ့အဆုတ်ထဲမှာ ရေမရှိဘူး’

‘နောက်တစ်ခုက ကျွန်တော်ထင်တာ ကျွန်တော်ပြောမယ်
နော်၊ ကျွန်တော် အဖို့ကတော့ဘာမှ မထူးဆန်းပါဘူး၊ ကျွန်တော်

က ဘင်စကိုဘီကို ငယ်စဉ်အထက်တန်း ကျောင်းသားဘဝ
ကတည်းကသိခဲ့ဘူး၊ အားလုံးဖြစ်ပြီးသွားမှ ဘာမှမထူးတာနဲ့
အချက်အလက်ထဲမှာမထည့်ခဲ့ဘူး၊ အဲဒါက လူစီနဲ့ခင်စီဟာ
အတူတူအိပ်ခဲ့ကြတယ်၊ သူတို့မသေကြခင်ပေ!

‘ဘုရား...ဘုရား’

ကီးဂန်စိတ်ထဲ၌ တွေးလိုက်မိသည်၊ သူသည် ဤမျှသွေး
အေးရသနည်း၊ လူစီကိမသတ်မီ လူစီနှင့်သူချစ်ခဲ့ကြသေးသည်၊
ပြီးမှ လူစီကို ရေထဲနှစ်သတ်သည်။

သူ့ကိုယ်သူ သေဟန်ဆောင်ရန် အချိန်သိပ်မရခဲ့၊ သူ့တွင်
အချိန်သိပ်မရှိခဲ့၊ ဝီလင်ဂျာထိုအဖွဲ့ ဘဏ်ကိုခားပြုတိုက်ရန် အစီ
အစဉ် သူ့ကြိုမသိခဲ့၊ အရာအားလုံး ဖန်ပြိုင်တည်း ဖြစ်ခဲ့သည်၊
သို့သော် ၂၇ သည် သွေးအေးသည်၊ ရသည့်အချိန်၌ သွေး
အေးအေးနှင့်အမျိုးသမီးနှင့်ချစ်သည်၊ သတ်သည်၊ ရေနှစ်သည်၊
၂၇ သည် ဤမျှသွေးအေးခဲ့သည်။

ကီးဂန်က ဆက်မေးသည်။

‘ဒင်စီကကော’

‘မသိရဘူး၊ လူစီလက်ထဲမှာ ဒင်စီဂျာကင်အင်္ကျီတွေ့ရတယ်၊
ကျွန်တော်ထင်တာတော့ ဒင်စီက ကားထဲကထွက်လို့ လွတ်
သွားတယ်ပေါ့’

‘သူ့သဘောက သူက ရေထဲက ပြန်ပေါ်တယ်ပေါ့၊
ဟုတ်လား’

‘ဒါလဲ အသေအချာ မပြောနိုင်ဘူး၊ မြစ်က မိုင် ၁၅၀
ကျော်ကျော်ရှည်တယ်လေ၊ ပစ္စတာကီးဂန်၊ ပြီးတော့ ရေထဲမှာ
အမှိုက်သရိုက်ခပါင်းစုံ’

‘အဲဒါက ရန်ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ပြောပြပါဦး’

‘အဲဒါလဲ ခင်ဗျား သိသလား’

‘ကျွန်တော်လူ ခရိုင်မန်းကို တစ်ယောက်ယောက်က ပြော
တတ်လို့ပါ’

ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီညက အဖြစ်အပျက်ကို ဘယ်သူမှ
မသိအချာမသိကြဘူး၊ မြို့ထဲမှာက သတင်းတွေက အမျိုးစုံ
ပျက်နေတာပဲ၊ ပြီးတော့... ရသား အလုပ်သမားတွေကလဲ
ပြဿနာမှာ ပါနေသေးတယ်၊ အဲဒီမှာ လူနှစ်ယောက် သေ
တယ်၊ တစ်ယောက်က အပြင်လူ’

‘ဘယ်လို အသတ်ခံရသလဲ’

‘မီးရထားအလုပ်သမားက စော့တော့ရိုက်တံနဲ့ သေတဲ့အထိ
ခိုက်ခံရတယ်၊ တစ်ယောက်က ခားနဲ့အထိုးခံရတယ်’

ကားကို လမ်းမပေါ်မှ ခားသို့ ခွဲထွက်၍ ရပ်လိုက်၏။

‘ဖြစ်ခဲ့တဲ့ နေရာက ညာဘက် ဟိုအလွန်က နေရာမှာပေါ့’

တက်ဂတ်က လက်ညှိုးထိုးပြသည်၊ သူက...

‘ရထားလမ်းနဲ့အပြိုင်၊ မြစ်နဲ့လဲအပြိုင် ဆောက်ထားတဲ့နေရာ
ပေါ့’

‘ရထားက ဘယ်က လာတာလဲ’

‘လိုဂင်စမိုက်က လာတာပါ’

‘ခရူးမြို့ကို ဖြတ်သွားသလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘အဲဒီသတ်မှတ်မှု မျက်မြင်သက်သေမရှိဘူးလား’
တက်ဂတ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

‘အစကနေ အဆုံး ဖြစ်ပျက်သမျှကို မြင်လိုက်ရတဲ့ လူ
တစ်ယောက်တည်း။ ဓားနဲ့ ထိုးတာပါ မြင်လိုက်ရတာ။ သူ
ဂျိုးကျော့တဲ့ ရထားလုပ်ငန်းမှာလုပ်တယ်။ အိမ်လမ်းမှာ
တယ်’

‘ဒီမြို့ထဲမှာလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘သူက အဲဒီညမှာ ရှိတယ်ပေါ့...ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်...အားလုံးကို မြင်လိုက်တယ်’

‘သူ့ဆီက စုံစမ်းလို့ရနိုင်မလား’

‘အဘိုးအိုဂျိုးကတော့ လူတိုင်းကို ပြောတာပဲ။ နားထောင်
တဲ့လူရှိယင် ပိုပြောသေးတယ်။ ဒါပေမယ့်...သူ့စကားကို အ
သူကမှ အလေးမထားကြဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘သူက ကနိုးနေတဲ့လူလေ’

* * *

ဦးကျော့သည် သူ့အိမ်ရှေ့လှုပ်ကုလားထိုင်၌ ထိုင်နေသည်။
‘မျက်မန်အနက်၏နောက်ကွယ်၌ မမြင်ရသည့်မျက်လုံးများ။
ဇာလားဆိုလက်တန်းကိုကိုင်ထားသည်မှာ လိင်္ဂကျမှာစိုးသည့်
နည်း။ မလှုပ်မရှားနေခဲ့ရ၍ ဝနေ၏။’

ကြီးမားဆူဖွီးသောဝမ်းဗိုက်ကြီးကို ခါးပတ်ကြီးဖြင့် ထိန်း
ထား၏။တောင့်တင်းသော ပခုံးနှစ်ဖက်နှင့် ဇက်ပိုးကြီးက သစ်
ပင်ပင်စည်တစ်ခုပမာ။ လှုပ်ကုလားထိုင်ကိုရှေ့နောက်လှုပ်သည့်
အခါ ခုံမှအသံမျိုးစုံထွက်နေသည်။

‘အဲဒီညလား။ မှတ်မိတာပေါ့။ အဲဒီညကို ကျုပ် ကောင်း
ကောင်းမှတ်မိတာပေါ့။ ကျုပ်ဘဝမှာ မျက်စိနဲ့နောက်ဆုံးမြင်
ခဲ့ရတဲ့မြင်ကွင်းပဲ။ ဘယ်သူကမှ ဘာမှမသိလိုက်ကြဘူး။ နာရီ
ခွဲလောက်ရှိမယ်။ သွားနေကျရထားကလဲ ဖြတ်သွားတဲ့အချိန်
ပေါ့’

‘အဲဒီအချိန်မှာ ရထားက ဓမ္မမြို့ကိုဖြတ်သွားလား’

‘ဟုတ်တယ်လေ။ အဲဒီရထားနဲ့ အလုပ်သမားတွေခုန်ဆင်း
လာကြတယ်။ အလုပ်ခခန်းကို အလုပ်လာလုပ်ကြတာလေ။
၁၀ ယောက်လောက်ရှိမယ်ဗျ’

ထိုညကို သူ့ကောင်းစွာသတိရသည်။ အိပ်မက်တစ္ဆေပမာ
သူ့စိတ်ထဲ၌ အစဉ်ခြောက်လှည့်နေသောအရာ။ မီးဖိုထားသော
မီးရောင်၏နောက်၌ လူတို့၏အရိပ်ကိုတွေ့နေရသည်။

ကလေးမမွေးနိုင်သော အမျိုးသမီး၏အော်သံလည်းကြားရ
၏။ စခန်းတွင်းသို့ဝင်လာသည့်လူ ထွက်သွားသည့်လူ အမှောင်
တွင်း၌ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။

ထိုအချိန်၌ သေနတ်သံတချက်ကြားရသည်။

သူသည် ဧဝါသထွက်သွားသည်။ သူ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး
သွေးများ မြန်စွာစီးဆင်းလာသည်။ မာ၊ လက်ထဲတွင်ကိုင်ထား
သော သမ္မာကုန်းစာဖြင့် ဝေ့ယမ်းပြရင်း—

‘ရှေ့နားမှာကွ၊ ထိုလူတွေထဲတ ထိတာဖြစ်မယ်၊ မှောင်ထဲ
မှာ တို့လူပဲထိတာဖြစ်မယ်’

‘လာခွဲ၊ မင်းတို့အားလုံးသေကုန်မယ်’
တစ်ဘက်မှ အသံကြားရသည်။

‘ကျုပ်နဲ့ထိုင်နေတဲ့လူနှစ်ယောက် ချက်ချင်း ထလိုက်ကြ
တယ်၊ ဟယ်ရီနဲ့လူဝစ်တို့ပေါ့၊ တစ်ယောက်ကတော့ ကျောမှာ
ထိသွားတယ်၊ နောက်တစ်ယောက်ကို ကျောကနေ သိုင်းဖက်
ထားဘာတွေ့ရတယ်၊ ဟယ်ရီလဲအကျမှာကျုပ်အလှည့်ပဲ၊ ဟယ်ရီ
လက်ထဲက ဘေဘောရိုက်တံနဲ့ဗိုက်ကိုအရိုက်ခံရတာ၊ ပြီးမှ သူ
ဖိနှပ်ထဲကခားကို ထုတ်တယ်’

‘ခင်ဗျား အားလုံးတွေလိုက်ရပြီ၊ လို့ ပြော တယ်’

‘သူ့လက်ထဲက ခားကနှစ်ဘက်ချွန်’

‘ခားမြှောင်လား’

‘အင်း—ခားမြှောင်နဲ့တူတာပဲ၊ ကျုပ်မျက်စိဘည့်တည့် ထိ
သွားတာပဲ’

‘သူ့ကို ခင်ဗျား ကောင်းကောင်းမှတ်မိလိုက်လား’

‘မှတ်မိလား၊ နောက်ဆုံးမျက်စိနဲ့မြင်ရတဲ့မြင်ကွင်းပဲဗျာ၊ မှတ်
မိတာပေါ့၊ သူကအရပ်မြင့်တယ်၊ ဖိ ပေလောက်ရှိမယ်၊ ဆံပင်က
အမည်းရောင်၊ သူခတ်ထားတဲ့အဝတ်အစားက ကျုပ်တို့အလုပ်

အားတွေဝတ်တဲ့အဝတ်မျိုးမဟုတ်ဘူး၊ အပေါ်မှာဖလန်နယ်
ဘောင်းဘီကအကောင်းစား၊ ဖိနှပ်ကလဲ အသစ်စက်စက်၊
ပုံကတော့ သူတစ်နေရာကနေခိုးပြီး ဝတ်လာတယ်ထင်တာ
အင်း... အထူးခြားဆုံးတစ်ချက်က သူ့ မျက်လုံးတွေဟာ
ရောင်မကုဘူး’

‘အရောင်မကုဘူး— ဟုတ်လား’

‘ခရိုင်မန်းက ကီးဂန်အား သံသယမျက်လုံးများနှင့် လှမ်း
မြင်ပြီးမေး၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ တစ်လုံးကမီးခိုး၊ တစ်လုံးကအစိမ်း’

အခန်း (၃၃)

အင်္ဂါယာဉ်များနှင့်အတူ နေရာသီသည် ပင်ဆီဗားနီးယားအရပ်
၌ နေရာရင်ကလာချေပြီ။ ရွှေရောင်ဖြစ်နေသော အလင်း
တန်းများသည် နေရာသီ၏အစိမ်းရောင်ပေါ်၌ နေရာယူလာ
သည်။

လေပြည်လေညှင်းသည် သစ်ပင်များကြားမှသီချင်းအတိုင်း
ညီရောက်လာ၏။ ကီးဂန်နှင့်ခရိုင်မန်းတို့သည် အတန်းလိုက်စီ
ထားသောအုတ်ဂူများကြားဝယ် ဖရက်ဒင်စီ၏အုတ်ဂူကို ရှာ
သည်။

ကီးဂန်ကတော့ အသေအချာပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု
အပြည့်အဝနှင့် ဖရက်ဒင်စီသည် သူတို့ရှာနေသောလူပင် ဖြစ်
သည်ဟု ယူဆထားသည်။

ခရိုင်မန်းကမူ သူ့စိတ်ထဲ၌ သံသယရှိနေသေးသည်။
အင်ဒီယမ်းနားမှ ပင်ဆိဗားနီးယားသို့ခမောင်းနှင်လာသော
လေယာဉ်ပေါ်၌ ကီးဂန်က ခရိုင်မန်းအား သူ့လုပ်နေသော
လုပ်ငန်းကို ရှင်းပြခဲ့သည်။

‘ဆရာ ဒီဘက်စာရေးဟာနာဇီတွေရဲ့သူလျှို့ဆိုတာ တကယ်
ပဲ လက်ခံထားသလား?’

ကျွန်တော်ကတော့ ဟုတ်တယ်လို့ပဲထင်တယ်’

‘အဲဒီလိုဆိုယင် သူဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၅ နှစ်က သေသွား
ပေါ့၊ ရေထဲမှာသူ့ အလောင်းက မျောပါသွားပြီပေါ့’

‘ကဲ...ခင်ဗျားကိုပြောပြမယ်၊ ကားကဒေထဲကျတဲ့အချိန်မှာ
ရထားက အဲဒီမြို့ကိုရောက်လာတယ်၊ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်
လေ၊ ဘာလုပ်လဲ၊ ကဲ...ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အထင်ပြော
မယ်၊ ခင်ဗျားကခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား သေသွားတဲ့ဟန်ဆောင်
ပြီး မြို့ထဲကထွက်မယ်ဆိုပါတော့၊ ခင်ဗျားဘာလုပ်မလဲပြော
ခင်ဗျားကားစီးလို့မရဘူးလေ၊ ခင်ဗျားက အမြင်မခံနိုင်ဘူး
မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ရထားသာတယ်ဆိုယင် တက်စီးရုံပေါ့
ရထားက လာဖာယက်မှာဆိုးတယ်၊ သူ့လမ်းလျှောက်ဝင်လာ
ရမှာပေါ့’

‘တကယ်လို့...တကယ်လို့—’

ခရိုင်မန်းကပြောနေချိန်၌ ကီးဂန်ကသူ့ပခုံး ကို တစ်ဖက်
သို့ဆွဲလှည့်၍ မြေပုံတစ်ခုကိုညွှန်ပြသည်။
သေသေသပ်သပ်အုတ်ဂူလေးတစ်ခု၊ မြက်များပင်ရှင်းလင်း
ထားသည်။

အုတ်ဂူပေါ်၌ ပန်းအိုးလေးတစ်အိုးပင် ရှိသေး၏။
ဂူ၏ခေါင်းရင်းဘက်၌ ထွင်းထားသောစာတန်းလေးတစ်ခု။

ဖရက်စရစ်ဒင်စီ

မွေး။ ။ ၃ ရက်၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၁၉၀၀

သေဆုံး။ ။ ၇ ရက်၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၁၉၀၀

လေးရက်သာ နေခဲ့ရပေမယ့်

တစ်သက်သာ မေ့မရနိုင်။

ကီးဂန်အသံက ထွက်လာ၏။

‘ယုံပြီလား’

ကီးဂန်က တွေ့ရသော အချက်အလက်တစ်ခုတည်းနှင့်မကျေ
နပ်နိုင်၊ သူ့ မိတ်ဆွေများ ပြောလိုက်သည့် စကားကို ပြန်သတိ
ရသည်။

ထွက်ပြေးခသာလူများသည် အမည်တူကို တစ်ခုထက်ပို၍ စီစဉ်ထားတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကီးဂန်နှင့် ဓရိုင်းမန်းသည် သင်္ချိုင်းရှိ ကျွန်အုတ်ဂူများပါ စစ်ဆေးသည်။ အမည် ၅ ခု ထပ်မံ၍ တွေ့၏။

၁၇၉၀ မှ ၁၉၁၀ ကာလအတွင်း မွေးဖွားပြီး နှစ်ပတ်အတွင်း သေဆုံးသွားသည့် ယောက်ျားလေးများ စာရင်း ဖြစ်၏။

တစ်နေ့ဘာ ကျန်ဆုံးသည့်အခါ နောက်ထပ် အမည် ၁၂ ခု ရသည်။ မှန်ချင်မှမှန်မည်ဖြစ်သော်လည်း စမ်းသပ်ကြည့်ရမည် ဖြစ်၏။

သို့မှ ဖရက်ဒင်စီနောက်သို့ လိုက်နိုင်မည်။ ကလေး ၁၂ ယောက်လုံးအတွက် မွေးစာရင်းရရန် အတော်ခက်ခက်ခဲခဲ လုပ်ယူရသည်။

သေစာရင်းများကမူ တရားရုံး၌ရှာလျှင် ရ၏။ ကီးဂန်၏မိတ်ဆွေ အကြံပေးချက်အရ နိုင်ငံတော်သည် လူတစ်ယောက်၏ မွေးခြင်း သေဆုံးခြင်းကို မည်သည့်အခါမှ ဆက်စပ်၍ မလေ့လာဟု ဆိုသည်။

* * *

ကီးဂန်သည် မစ္စတာစမစ်အား ကျော့ဘောင်းရို တရုတ် စားသောက်ဆိုင်၌ တွေ့၏။ အစီအစဉ်အရ ကီးဂန်က ရှေးဦးစွာ ဖောက်သည်။

ဆိုင်နောက်ဘက် သီးသန့်အခန်း၌ ခုတ္တုကြခြင်း ဖြစ်သည်။ စမစ်က ၁၀ မိနစ်နောက်ကျမှ ရောက်လာသည်။ နောက်ဖေးပေါက်မှ ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ကီးဂန်၏ ခရီးစဉ်ကို ပြောပြသည်။ နောက်ဆုံး ဓရူးမြို့မှ အိရို၊ အိရိုမှာ ပင်ဆီဗားနီးယားအထိ ပြောပြသည်။

နောက်ဆုံး ကီးဂန်က နိဂုံးချုပ်၏။

‘ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ရှာနေတဲ့လူ့ဘာ ဖရက်ဒင်စီဆိုတာပဲ။ သူက ဓရူးမြို့မှာ ၉ လတိတိ နေခဲ့တယ်။ ဘာမှ ပြဿနာ မဖြစ်ခဲ့ဘူး။ လူစုံစကိုဘီနဲ့တောင် အိမ်ဆောင်ပြုတော့မလို့၊ ဂျွန် ဒီလင်ဂျာက သူ့ကဝယ် ရောက်လာလို့ သူ့မှာ ရုပ်ဖျက်ပြေးရတာ။’

စမစ်က မေးသည်။
‘ဟိုအလုပ်သမားစခန်းမှာသတ်တာလဲ အူပဲပေး၊ ဟုတ်လား’
‘ဟုတ်တာပေး၊ အာဖြစ်လို့လဲ’

‘သက်သေမှမရှိပဲ’
‘စိလူ့ကို ကျွန်တော်က တရားရုံးတင်ဖို့ ကြံစည်နေတာမှ ဟုတ်ဘဲ မစ္စတာစမစ်၊ ကျွန်တော်ပြောလိုတာက အဲဒီဖဲရက်

ဒင်စီနဲ့ ၂၇ ဟာ တစ်ယောက်တည်းပဲ။ အခုထက်ထိ သူက အသက်ရှင်နေတုန်း၊ သူ့အရပ်က ၆ ပေ မြင့်တယ်။ ပေါင် ၁၁၀ လောက်ရှိတယ်။ အစိမ်းရောင်မျက်လုံး၊ သူက မျက်လုံး အရောင်မျိုးစုံ ပြောင်းတပ်နိုင်တယ်'

'ခင်ဗျား တယ်လိုလုပ်သိသလဲ'

'ဒီလူဟာ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲ သိပ်ကောင်းတယ်လို့ သိထားတယ်။ ဒဂူးမြို့မှာ သူနေခဲ့တဲ့ ကာလကစ်လျှောက်လုံး သူ့မျက်လုံးက မီးခိုးရောင်၊ ဂျိုးကော့က မျက်လုံးအစိမ်းတစ်ဖက်၊ မီးခိုးတစ်ဖက်နဲ့လူကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒီတော့ ခုန ရန်ဖြစ်ကြတဲ့အခါမှာ ၂၇ ဟာ သူ့ရဲ့ မီးခိုးရောင်မှန်ကာက ကျပျောက်သွားတာဖြစ်ရမယ်။ ဒီတော့ သူ့မျက်လုံးက အစိမ်းရောင်၊ ဒီတော့ သူက တစ်လျှောက်လုံး သူ့မျက်လုံးကို အရောင်မျိုးစုံ ပြောင်းတပ်သွားလိမ့်မယ်။ သူက ဂျာမန်ဖြစ်တော့ ကျွန်တော် ထင်တာက သူ့ဆံပင်က ရွှေရောင်ဖြစ်မယ်....

'သူ အမြဲအသုံးပြုတဲ့ မီးခြစ်က ရွှေရောင်မီးခြစ်၊ အပေါ်မှာ ဝံပုလွေခေါင်းပုံ ဖောင်းကြွ၊ စီးကရက်ကို ကိုယ်တိုင်လိပ်သောက်တယ်။ အယ်ဘတ်အင်းသားဆေးကို သုံးတယ်။ ရုပ်ရှင်ကြိုက်တယ်။ အမျိုးသမီးတွေနဲ့ အဆင်ပြေတယ်။ သူက တယ်တော့မှတုန်လှုပ်ချောက်ချားတတ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ သူက လူစီနဲ့ လပေါင်းများစွာ အတူနေပြီးမှ အက်ဘီအိုင်ကလူတွေလာ

မှာလဲသိရော လူစီကိုသတ်၊ ရေထဲနှစ်ဘယ်၊ နောက်ထပ် လူနှစ်ယောက်ကိုသတ်တယ်။ တစ်ယောက်ကို မျက်စိကန်းအောင်လုပ်ခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒဂူးမြို့မှာ သူ့ကိုမှတ်မိသွားမှာစိုးလို့၊ အခု ကျွန်တော်စဉ်းစားနေတာက သူ့ဘယ်လိုတွေးပြီး ဘာတွေလုပ်မယ်ဆိုတာပဲ'

'ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်းသာ မှန်မယ်ဆိုသင် သူဟာ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ'

'ဟုတ်တယ်'

ကီးဂန်က သူ့အိတ်ထဲမှ စာရင်းစာရွက်ကို ထုတ်လိုက်သည်။

'ကျွန်တော် အခု လူ ၁၂ ယောက်ရဲ့ နာမည်တွေ ယူလာတယ်။ အဲဒီထဲက တစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော်တို့လိုချင်တဲ့ ဂျာမန်သူလျှိုဖြစ်ရမယ်။ ဒီလူတွေအားလုံးဟာ အိရိမှာမွေးတယ်။ ပင်ဆီဗားနီးယားအရပ်ပေါ့။ ၁၈၉၀ နဲ့ ၁၉၁၀ ကတည်းက မွေးခဲ့တဲ့လူတွေဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော် အတွေးသာမှန်မယ်ဆိုသင် သူဟာ ၁၉၂၃ ခုနှစ် မေလလောက်မှ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် နှစ်စောင် လျှောက်လိမ့်မယ်။ တစ်ယောက်အမည်က ဖရက်ဒင်စီ၊ နောက်တစ်ယောက်နာမည်က ဒီအထဲက အမည်တစ်ခုခု ဖြစ်လိမ့်မယ်။ သူက ဥရောပက မသွားဘူး။ ဒီမှာပဲရေအောင် နေမှာပဲ'

ကီးဂန်က စားပွဲကို ကုန်း၍ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများက လှိုင်ရှားတက်ကြွနေ၏။

‘သူ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် လျှောက်လွှာသာရယင် သူ့ ပုံကဘယ် လိုလဲ၊ သူဘယ်မှာနေသလဲဆိုတာ သိရမယ်’

‘သူက သူ့ ရုပ်ကို ပြောင်းမယ့်ပုံ မပေါ်ဘူးဆိုယင်ကော’

‘သူက ပြောင်းရမှာပဲ၊ သူ့ အဖို့ တစ်နေရာရာမှာ အခြေ တကျနေဖို့၊ ဒဂူးမြို့မှာ နေသလိုပေါ့၊ သူ့ နောက်ကို ကျွန်တော် တို့လိုက်နေတာ သူ့သိမှ မသိဘဲ’

‘ဒီတော့ ခင်ဗျားက ခင်စီဟာ ခင်ဗျားရှာတဲ့ လူဆိုတာ သေချာတယ်ပေါ့’

‘သေချာပီတယ်’

‘မစ္စတာ ကီးဂန်၊ ခင်ဗျားထင်တာတွေ မှားတယ် ဆိုယင် ကော’

‘ကျွန်တော် နောက်ဆုတ်ရုံပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မမှားဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်၊ ခင်စီဟာ ကျွန်တော်ရှာ နေတဲ့လူပဲ မစ္စတာစမစ်၊ အခု ဒီလူ ၁၂ ယောက်က လျှောက် တဲ့ လျှောက်လွှာသာတွေယင် သူ့ဘယ်မှာလဲဆိုတာ သိရပြီ’

‘ဒီလျှောက်လွှာသိရဖို့က သိပ်ခက်ခဲတယ်ဗျ၊ လူယ်တဲ့ အလုပ် မဟုတ်ဘူး’

‘ခင်ဗျားလိုလူ အဖို့ လူယ်ပါတယ်ဗျာ’

စမစ်က သက်ပြင်းချသည်။

‘ကြည့်သေးတာပေါ့’

* * *

ကီးဂန်နှင့် ဒဂူးမြို့မင်းတို့သည် မေဖလားဝါး ဟိုတယ်၌ မစ္စတာစမစ်၏ စုံစမ်းမှုသတင်းကို စောင့်နေကြသည်။

နောက်နှစ် ခက် အကြာ၌ ရီဂယ် စား သောက် ဆိုင် ၏ အနောက်ဘက် အခန်းအတွင်း၌ စမစ်က ကီးဂန်အား တွေ့ဆုံ သည်။

စမစ်က ထုံးစံအတိုင်း နောက်ကျသည်။

‘ကျွန်တော် နောက်ကျသွားတစ်ဗျာ၊ သူတို့က ကျွန်တော်’ နောက်က တောက်လျှောက်လိုက်နေလို့’

‘နောက်ဆုံးသဘင်းက ဘာလဲ’

‘ဘစ်မြို့လုံးကတော့ ဆူတော့မယ်၊ ဟစ်တလာကသာ ပိုလန့် တို့ ဝင်တိုက်မယ်ဆိုယင် ဘာဖြစ်မလဲပေါ့၊ အင်္ဂလိပ် နန်းရင်း ဝန် ချိန်ဘာလင်ရဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးစာချုပ်က ဘာတန်ဖို့မှ မရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

သူက အညှီခရောင် စာအိတ်တစ်အိတ်ကို စားပွဲပေါ် သို့ဘင် ခြံ ကီးဂန်ရှေ့ ချပေးသည်။

‘မစ္စတာ ကီးဂန် ခင်ဗျားရှာထားတဲ့အချက် မှန်တယ်၊ ဒါပေ မယ့် ဂျာမဏီကသာ ပိုလန့်ကိုဝင်တိုက်လိုက်တာနဲ့ ခင်ဗျား ဘာ မှလုပ်လို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဟူးစားက နိုင်ငံတော်လိုခြံရေး တို့ သူတာဝန်ယူတော့မှာ’

သူက ကီးဂန် စာရွက်များကြည့်နေသည်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး -

ခင်ဗျားလက်ထဲက သတင်းတွေရဖို့က ကျွန်တော် ဥပဒေ သုံးခုလောက် ချိုးဖောက်ခဲ့ရတယ်။

ကီးဂန်က ရယ်၍-

ခင်ဗျားလိုလူအဖို့က ဒီအလုပ်လောက်က လွယ်ပါတယ် ဟော့

နိုင်ငံကူး လျှောက်လွှာများကို ဖတ်ကြည့်သည့်အခါ သူ့ ရင်အစိုသည် ခုန်လာ၏။ ဓာတ်ပုံမပါ၊ ပန်းချီဆရာ၏ ပုံတူ တစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေးထူထူ၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ မျက်မှန်နှင့်။

ဓာတ်ပုံတော့ မခွာရဲဘူးဗျာ၊ ဒါနဲ့ ပုံတူပဲဆွဲခဲ့ရတယ်။ သူ့ မုတ်ဆိတ်တွေရိတ်၊ ဆံပင်ရောင် ပြောင်းလိုက်ယင်ကော ခင်ဗျား ဘယ်လိုထင်မလဲ။

ဒီလူပါပဲဗျာ

နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ဖတ်သည်။

- ကျွန်ထရက်စလာ ။ ။ အီရီတွင်မွေး၊ ၁၈၉၈-နိုဝင်ဘာလ ၂ ရက်။
- လျှောက်လွှာတင်ရက်။ ။ ၁၉၃၃ ခု-ဩဂုတ်လ-၁၂ ရက်။
- သက်တမ်းတိုး ။ ။ ၁၉၃၈ ခု-ဖေဖော်ဝါရီ-၉ရက်။
- အလုပ်အကိုင် ။ ။ ရေခဲပြင်လျှောစီး နည်းပြ
- လိပ်စာ ။ ။ တောင်ပေါ်လမ်း၊ အက်ပိုင်းကိုလို ရာဒို

၂၇ ပုန်းနေသည့်နေရာကိုသိရ၍ စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။ ဂျွန်ထရက်စလာသည် ဒင်စီပင်ဖြစ်သည်။ ထိုသူ နှစ်ခုယောက် ဇလိုးသည် ၂၇ ဖြစ်သည်ကို သူ အေးသအချာပင် ပြောနိုင်၏။

ကီးဂန်သိနေသည်မှာ ဂျွန်ထရက်စလာအစစ်မှာ အီရီမြို့တွင် မွေးဖွားပြီး နောက်တစ်ပတ်အကြာ၌ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ယခု ထရက်စလာမှာ သူ့ရှာနေသော ၂၇ ဖြစ်သည်။

ဒီမှာ ကီးဂန်၊ ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့နော်။ သူ့လေသံက ယခုမှ ကီးဂန်အားယုံကြည်သွားဟန်ပေါ်၏။

ဒီလူဟာ ခင်ဗျားရှာနေတဲ့ လူဆိုယင် ခင်ဗျား အကူအညီ ကများကြီးကိုလိုမယ်၊ ခေါ်သွားပါ။

စိတ်ချပါ မစ္စတာ စမစ်၊ စိတ်ချပါ။

သေဆိပ်ရုံ မိုးလေဝသ ခန့်မှန်းချက် အခန်းတွင်း၌ ဒရိုင်းမန်း သည် မြေပုံကိုချ၍ ခေါင်းတခါခါဖြစ်နေသည်။

လွယ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး ဆရာ

သူ့လက်ထဲ၌ မြေပုံအပြင် အပူအအေးပြစာရွက်ပါ ကိုင်ထားသည်။

‘ကနေဒါကနေကြည့်ယင် ကျွန်တော်တို့ကရှေ့ဆုံးနေရာမှာ ရောက်နေတယ်။ ဒီဘစ်ပတ်ထဲမှာ ပထမဆုံး နှင်းမုန်တိုင်းတိုက်တော့မယ်တဲ့။ အခုတောင် နှင်းတွေက မြေကြီးပေါ်မှာ လေးလက်မလောက် တင်နေပြီ’

သူက ကီးဂန်အား မော့ကြည့်ပြီး...-

‘နေရာအားလုံး တောင်တွေချည်းပဲ။ တောင်မှ အကြီးကြီးတွေ၊ အားလုံးလိုလို ပေတစ်သောင်းအထက်တွေပဲ။ ပြီးတော့ ဒီနေရာက လေဆိပ်ရှိတဲ့နေရာ၊ ကြည့်ပါလား’

သူက မြေပုံကို လက်ညှိုးနှင့်ထိုးပြသည်။ မြို့၏ ပတ်ပတ်လည် တောင်များသာရှိ၏။

မြောက်နှင့်တောင်ဘက်ရှိ တောင်နှစ်လုံးမှာပေတစ်သောင်း ဝါးထောင်အထက်များ။

ဒရိုင်းမန်းက သူ့လက်ညှိုးနှင့် မြို့၏အနောက်ဘက်မှ အဝင်လမ်းကို ညွှန်ပြနေ၏။

‘ကျွန်တော်တို့က ဒီလမ်းကနေ ဝင်ရမယ်။ ဒါမှ လေဆိပ်ကိုရောက်မယ်’

ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေသလား၊ ခင်ဗျားပဲ ပြောခဲ့တယ်လေ၊ ဘယ်နေရာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆင်းလှိုင်းတယ်ဆိုတာ၊ မုန်တိုင်းကျဖို့ အချိန် ဘယ်လောက်လိုသေးလဲ ဒရိုင်းမန်းက မိုးလေဝသစာရွက်ကိုကြည့်၍--

‘သူတို့ မျှော်လင့်ထားတာကတော့ ညနေတက်လောက် နှင်းမုန်တိုင်းကျမယ် ပြောတာပဲ။ အဲ့ဒီကိုရောက်ဖို့က ၇ နာရီ၊ ၈ နာရီလောက် ကြာမယ်။ လမ်းမှာ ဓာတ်ဆီ ဝင်ထည့်တာနဲ့ တွက်မယ်...’

သူက နာရီတို့လှမ်းကြည့်၏။

‘ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းယင် မုန်တိုင်းမကျခင် ရောက်သွားမယ်။ မဟုတ်ယင်တော့ တန်ဆာက မြို့တစ်မြို့၊ နာဘရာစကာက မြို့တစ်မြို့ပဲရောက်လိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီအချိန်မှာ တောင်ကို ကွေ့ပတ်ပျံ့လို့ မရတော့ဘူးလေ’

‘ဘာလဲ...ခင်ဗျား မသွားရဲဘူးလား’

‘ဒါက တကယ်လုပ်ရမှ ဘာလဲ၊ ကျွန်တော်က တောင်တွေနဲ့ နှင်းတွေကို ကြည့်နေတာ’

‘ဘာပဲပြောပြောသွားမယ်၊ တကယ်လို့ အက်ပိုင်အရပ်မှာ နှင်းတွေနဲ့ ဖိုးသွားယင် တစ်နေရာရာမှာရပ်ပြီး စောင့်တာပေါ့။ ဖုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နီးသွားတာပေါ့၊ မုန်တိုင်းရင်လွှားတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဆက်သွားလို့ ရတာပဲ’

‘ပိုလဲအေးမယ်နော်’

‘အနှေးထည် အပိုတွေ ယူသွားကြတာပေါ့၊ ပြီးဘော့... တွေ့တိုနှစ်လက်လောက် လိုမယ်ထင်တယ်’

ပြင်းစွာ တိုက်ခတ်နေသော လေနှင့်အတူ သူတို့၏ လေယာဉ်သည် မစ်ဆီရီနယ်မြေပေါ်ကျော်သည်နှင့် တိုလိုရာဒိုတောင်တန်းများရှိရာသို့ ရောက်၏။

အချိန်မှာ သုံးနာရီ၊ သူတို့ခရု၌ အုတ်ခုံများပမာ တောင်များ၊

မည်းမှောင်သော မိုးတိမ်များက ခေါ်သကြီးစွာ ပုံးအုပ်လာ၏။

ခမျှင်ပင်များပမာ ချွန်ထွက်နေသော နှင်းနှင့် ရေခဲများက သူတို့ ပတ်ပတ်လည်။

၁၅ မိနစ်ခန့်မျှ ခရိုင်မန်းက မောင်းလာခဲ့ပြီးနောက် အက်ပိုင် လေယာဉ်ကွင်းကို ရေဒီယိုနှင့်ဆက်သွယ်ကြည့်သည်။ မည်သည့် အဆက်အသွယ်မှ မရ။

မြောက်ဘက်မှ မုန်တိုင်းသည် ညနေခင်းကို မည်းမှောင်သွားစေရန် ပြုလုပ်ထား၏။ လေယာဉ်ခတ်ဆီမှာလည်း ကုန်လှနီးပါးဖြစ်နေ၏။

ခရိုင်မန်းက ခလုတ်နှိပ်၍....

'အက်ပိုင်လေယာဉ်ကွင်း၊ စက်လေယာဉ် ၄၅၇ ပါ၊ ကြားလား၊ ပြောပါ'

မည်သည့်အသံမှ မကြားရ။

'သူတို့က နှင်းမုန်တိုင်းကျမယ်ဆိုလို့ စခန်းကိုဘောင် ပိတ်လိုက်ပြီလား မသိဘူး'

ရုစမ်းပါဦး။ ပြီးတော့...မြေပေါ်ဆင်းကြတာပေါ့'

'ဆရာကလဲ လုပ်တာထက် ပြောတာက လွယ်တယ်၊ ဒီမှာပဲ သောင်းငါးသောင်းလောက်မြင့်တဲ့ တောင်တွေကြား

ကနေတာ၊ မြေပေါ်မှာကလဲ နှင်းတွေပုံးနေပြီ၊ ကျွန်တော်ဘာမှ မတွေ့ရတော့ဘူး၊ ဒီတိမ်တွေကြောင့် နောက် မိနစ်

လောက်ဆို လုံးဝ မောင်သွားတော့မယ်'

'လေယာဉ်ခပြားလမ်း ရှာလို့ မရဘူးလား'

'အက်ပိုင်စခန်း...အက်ပိုင်စခန်း'

ခရိုင်မန်းက အဆက်မပြတ်ခေါ်နေ၏။

'ခုက္က့ရောက်လို့ခေါ်နေတာ၊ စစ်လေယာဉ် ၄၅၇ ပါ၊

အက်ပိုင်စခန်း'

ရေဒီယိုမှ အသံတစ်သံကြားရသည်။

'အက်ပိုင်...လေစံတူသိပ်တိုက်နေတယ်၊ ကြားလား'

'အက်ပိုင်စခန်း၊ စစ်လေယာဉ် ၄၅၇၊ ခုက္က့ရောက်နေလို့၊

ဘောင်ဘက် မိုင် ၂၀ အကွာမှာ ရှိတယ်၊ ကြားလား'

သူတို့ ပျံသန်းနေသည်မှာ တောင့်ထိပ်များပေါ်၌၊ လေက ခြင်းလာသည်။

လေယာဉ်က ချက်ချင်းပင် အောက်သို့ နိမ့်ဆင်းသွား၏။

ခရိုင်မန်းက လေယာဉ်ကို အပေါ်သို့ ပျံသက်ရန် ခလုတ်ကို

ထည့်သည်။

နှင်းများဖုံးနေသော တောင်ကြားကို ကျွေ့သည်။

တောင်များသည် သူတို့အပေါ်၌ ရောက်နေ၏။ သူတို့အပေါ်၌လည်း တောင်များ ဝန်းရံနေသည်။
ဒရိုင်းမန်းက မြေပုံကိုကြည့်သည်။ သူတို့သည် လေဆိပ်နှစ်ခု တွေ့ပြီးခဲ့ချေပြီ။

သူက လေယာဉ်ကို တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ်ပတ်ကာ အပေါ်သို့ ပြန်တက်၏။

ပေ တစ်သောင်း ငါးထောင်အထက်ထိ တက်မှ ဖြစ်မည် သို့သော်... ပေတစ်သောင်းလေးထောင် အရောက်တွင် လေယာဉ်၏ စက်က ဖောက်လာ၏။

လေယာဉ်စက်သည် ချောင်းဆိုးသံကဲ့သို့ စက်သံက မမှတော့။

မြေပုံကိုကျော်ဖြတ်နိုင်သည့်နေရာမှာ ပေ ၁၂၀၉၅ အမှတ်အသားကို သွားတွေ့၏။

'ကျွန်တော်က ပေ ၁၅၀၀၀ ကို ကျော်ရမယ်... ထင်နေတာ အခုတော့ အနောက်ဘက်မှာ တွေ့ပြီ၊ ဒါမှ တောင်တန်းရဲ့ ဘက်ကို ရောက်မှာ'

ကိုးဂန်က ညွှန်ပြသည်။

'ကဲဒီမှာ၊ ဘယ်ဘက်မှာ'

တောင်များကြားမှ လမ်းကြားလေးသဖွယ်တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

ဒရိုင်းမန်းက ထိုတောင်ကြားထဲသို့ မောင်းဝင်သည်။ လေယာဉ်အတောင်နှစ်ဖက်မှ ကိုက် ၁၀၀ ခန့်အကွာတွင် တောင်နံရံကြီးများ ရှိနေ၏။

ယင်းတောင်ကြားမှ ထွက်လိုက်သည်နှင့် ရေဒီယိုအသံက နှလုံးသံလောင်စွာထွက်လာ၏။

'အက်ပိုင်စခန်းကခေါ်နေပါတယ်၊ စစ်လေယာဉ် ၄၅၇၊ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ကွင်းပိတ်လိုက်ပါပြီ၊ တောင်ဘက်သို့ ဘေးဖို့လမ်းပြပါမယ်'

'မပြန်နဲ့... ကျွန်တော် အခုပဲ တောင်ကြားထဲကမဲ ထွက်လာတာ၊ လေယာဉ်ဆင်းဖို့သာ ညွှန်ကြားပါ'

'ထပ်ပြောမယ်၊ လေယာဉ်ကွင်းက ပိတ်လိုက်ပါပြီ၊ စစ်လေယာဉ် ၄၅၇၊ နှင်းတွေ့ကျလာပြီ'

'အက်ပိုင်စခန်း၊ ကျွန်တော် မှာ ဓာတ်ဆီလဲ ကုန်နေပြီ၊ ကြာခင် မောင်လာတော့မယ်၊ ဆင်းလာပြီ၊ လေတိုက်နှုန်းနဲ့ လေယာဉ်ဆင်းဖို့သာ ညွှန်ကြားပါ'

'လေယာဉ်ပြေးလမ်းကိုခင်ဗျား တွေ့ရမှာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ အတတ်ကတည်းက လေယာဉ်ပြေးလမ်းကို မရှင်းရသေးဘူး၊ အခုဆိုယင် နှင်းက ၂ လက်မ ၃ လက်မလောက်ထူနေပြီ'

'လေယာဉ်ပြေးလမ်း မီးတွေပွင့်ပေးပါ'
 'မီးလဲ မရှိတော့ဘူး... ခါနဲ့ ခင်ဗျားတို့ လေယာဉ်
 အသံကြားပြီ၊ ခင်ဗျားက မြောက်ဘက်မှာနော်'
 'ခင်ဗျားတို့မှာ ကားရှိလား'
 'ရှိတယ်'
 'ပြေးလမ်းထိပ်မှာကားကိုရင်ပြီးမီးထိုးတားပါ၊ ကျွန်တော်
 မီးပွင့်ပြီး ဆင်းလာမယ်၊ ဒီလောက်ဆို ဆင်းလို့ပြီ'
 'ဆရာ - ဆရာ'
 'ခင်ဗျားမှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်မှာ ရွေး
 မရှိတော့ဘူး'
 သူတို့ပတ်ပတ်လည်၌ တောင်များသာရှိ၏။
 လေယာဉ်ပြတင်းများပေါ်၌ နှင်းမှုန်များပင် လာကပ်
 သူတို့၏လေယာဉ်သည် မြေပြင်မှပေ ၅၀၀ ခန့်သာ
 တော့၏။
 'လေယာဉ်ကွင်းက အဲဒီဘက်မှာပဲရှိမယ်'
 'ခင်ဗျား မသိဘူးလား'
 ကီးဂန်က ဝင်မေးသည်။
 'ဆရာကလဲ၊ ကျွန်တော်က ရှေ့မှာ ဘာမှမြင်ရတာမဟု
 ဘူး'

ယင်းအချိန်၌ မြေပြင်ပေါ်၌ မီးရောင်ကလေးတစ်ခု တွေ
 ရသည်။
 ပြေးလမ်းထိပ်မှ ကားမီးဖြစ်ပေမည်။
 'လေယာဉ်ဆင်းတော့မယ်'
 လေယာဉ်သည် အရှေ့မှအနောက်သို့ပြန်ပြီး တောင်ဘက်
 သို့ ဦးတည်လိုက်၏။ တဖြည်းဖြည်း ပေ ၁၀၀ အမြင့်ထိ
 ဆင်းလာသည်။
 ဒရိုင်းမန်းက လှမ်းဖော်၏။
 'ကိုင်တူးနော်'
 လေယာဉ်စက်ကိုသတ်လိုက်သည်။
 လေယာဉ်ဦးကိုအပေါ်သို့မော့၏။
 ရေခဲနေသောမြေပြင်သို့ လေယာဉ်ဆင်းသွား၏။
 ဒရိုင်းမန်းသည် လေယာဉ်အရိတ်ကိုဆွဲလိုက်သည်။
 လေယာဉ်ပြေးလမ်း အဆုံးသို့ရောက်တော့မည်။
 ညာဘက်ဘရိတ်ကို ထပ်မံဆွဲလိုက်၏။ လေယာဉ်သည် တစ်
 ချက်လည်၍ ရပ်သွား၏။
 လေယာဉ်ပေါ်၌ မိနစ်အတန်ကြာမျှ နှင်းဖတ်များကျလာ
 နေသည်ကိုကြည့်နေကြသည်။
 'တော်တော်လှတယ်နော်'

ဒရိုင်းမန်းက အားပါးကပြောသည်။ လှည့်၍ ကီးဂန်က ကြည့်သည်။

ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသော ကီးဂန်၏မျက်နှာမှာ ပြုံးနေသော်လည်း လက်မထောင်ပြုသည်။

လေယာဉ်ကွင်းမန်နေဂျာက နှင်းတောထဲ၌ အပြေးလာနေသည်။

သူ့အသက်မှာ ၇၀ ကျော်ရုံသာရှိမည်။

ဆံပင်အနီရောင်၊ မျက်လုံးများက ဒရိုင်းမန်းတို့နှစ်ယောက်အား ပြူးကြောင်ကြောင်နှင့်ကြည့်နေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် လေယာဉ်မှအထွက်တွင်....

‘ခင်ဗျားတို့အဆင်ပြေလား’

ကီးဂန်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

‘ကျွန်တော်တော စောစောကထက် အသက် ၁၀ နှစ်လောက် ကြီးသွားသလိုဖြစ်သွားတယ်’

‘တကယ်အံ့ဩစရာပဲ၊ ခင်ဗျားတို့လို လေယာဉ်မောင်းတာမျိုး ကျွန်တော် တစ်သက်မှာတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး’

ဒရိုင်းမန်းကလည်း လေယာဉ်ထဲမှထွက်ရင်း....

‘အေးပါ—နောက်လဲ ဒါမျိုးဘယ်တော့မှ မမောင်းတော့ဘူး။ ခင်ဗျားကူညီတာ ကောင်းတယ်။ ကျေးဇူးပဲ။ ခင်ဗျားနာမည်က’

လူငယ်လေးက လက်လှမ်းပေးပြီး....

‘ဂျက်စီမဲနားလိုခေါ်ပါတယ်’

ကီးဂန်ကလည်း နှင်းဈေးကြားမှခွဲထောက်ကို နုတ်ရင်းထက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၏။

‘ကျွန်တော်က ကီးဂန်ပါ။ အိမ်ဖြူတော် လုံခြုံရေးဌာနက၊ သူက ကျွန်တော် လေယာဉ်မှူး၊ ကပ္ပတိန် ဒရိုင်းမန်းပါ’

‘ကျွန်တော်က ဂျက်စီမဲနား၊ ဒီလေဆိပ်ကို တာဝန်ယူရပါတယ်။ ခင်ဗျားလေယာဉ် ဟိုဘက်မောင်းခဲ့ပါလား၊ နှင်းထဲမှာ ဖစ်ထားသလိုဖြစ်မယ်’

‘ကောင်းတယ်’

ဒရိုင်းမန်းက လက်ခံသည်။ ကီးဂန်က....

‘ကျွန်တော်က ဒီကရဲမှူးနဲ့ တွေ့ချင်ပါတယ်’

‘သူက ဒီမှာမရှိပါဘူး။ ဂလင်းဝုဒ်ဘက် ထွက်သွားတယ်။ ဒီနေ့ နေ့ခင်းပဲ ထွက်သွားတာ၊ ဒါပေမယ့် သစ်တောထိန်းသိမ်းရေးဌာနက ဒြူရန်ဟဲရစ်ရှိပါတယ်။ ရဲမှူးမရှိတဲ့အချိန် သူက တာဝန်ယူပါတယ်’

ယခုကဲ့သို့ ရာသီဥတုတွင် အက်ပိုင်ညို့ သူတို့ရောက်လာကြသည်ကို ဒြူရန်က အံ့အားသင့်နေသော်လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ကြိုဆို၏။

ဗျူရန်ထံသို့ ပုန်းဆက်ပြီး စောင့်နေရချိန်၊ မဲနားက သူတို့အား ကော်ဖီပူပူတိုက်သည်။

လေဆိပ်နှင့် မြို့မှာ ၁၅ မိုင်ခန့်ဝေးသည်။
နောက် နာရီဝက်အကြာတွင် သစ်တောထိန်းသိမ်းရေး တာဝန်ခံ ဗျူရန်ရောက်လာသည်။

သူလည်း ၂၀ ကျော်၊ ၃၀ နီးပါး၊ ခင်မင်ရင်းနှီးဖွယ်မျက်နှာနှင့်၊

မုတ်ဆိတ်များ အနည်းငယ်ရှိသည်။ မျက်နှာမှာ အစဉ်ပြုံးနေသည်ပမာ။

‘မစ္စတာ ကီးဂန်ပါ၊ ဒါက ဗျူရန်တဲ့ရစ်တဲ့’

ကီးဂန်က....

‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ တစ်ခါတည်း မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ကျွန်တော် လေယာဉ်မှူး ကပ္ပတိန် ဒရိုင်းမန်းပါ’

ကီးဂန်က သူ၏ အိမ်ဖြူတော်လက်မှတ်များကိုပါ ထုတ်ပြသည်။

မဲနားသည် သူတို့ပြောနေသော စကားများကို မကြားချင် ယောင်ဆောင်နေသော်လည်း နားက စိုက်နှားထောင်နေ၏။

‘ကျွန်တော်က လူတစ်ယောက်လာရှာတာပါ၊ ဂျွန်ထရက် စလာတဲ့၊ ခင်ဗျားသိပါတယ်နော်’

‘သိပါတယ်၊ ဒီမှာရှိတဲ့လူတိုင်းက သိတာပဲ၊ သူက ရေခဲပြင် လျှော့စီးတာဝန်ခံပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘သနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ၊ ခင်ဗျားကို တောင်းပန်ရတာလဲ အားနာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရဲမှူးကမရှိတော့ ခင်ဗျားပဲ ကူညီနိုင်မယ်ထင်တယ်’

‘ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုလိုရာသီဥတုမှာဗျာ၊ ခင်ဗျားထို့ထဲ ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာကြသလဲ မပြောဘတ်ဘူး’

‘တကယ်တော်တဲ့ လေယာဉ်မှူးနဲ့ ကံကောင်းတဲ့ ကျွန်တော်ပါလို့ ရောက်လာတာ နေမှာပေါ့’

ကီးဂန်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အပြင်သို့ ဆွဲကန်ခဲ့သည်။ သူတို့ဆွဲကန်သွားသည်နှင့် ဂျက်စီမဲနားက ဖုန်းဆက်သည်။

* * *

သူ့အခန်းတွင်း၌ ဂျွန်ထရက်စလာသည်စိတ်ထဲ၌ မိုင် ၅၀ ဝေးသောလိပ်စီးခနုရာသို့ သွားသင့်မသွားသင့် စဉ်းစားနေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဖုန်းဖြည့်သံပေါ်လာသည်။ ဂျက်စီမဲနားက ဖုန်းဆက်ခြင်းဖြစ်သည်။

'ကျော်နီလား၊ ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခု ဖြစ်မနေဘူးလား'

'မင်းဘာပြောတာလဲ'

'အိမ်ဖြူတော်ကလေး'

'ဘာအိမ်ဖြူတော်လဲ'

'အိမ်ဖြူတော်ပေါ့၊ ခင်ဗျားအတွက် အလုပ်ကောင်းတစ်ခု ထင်တယ်'

'မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ဂျက်စီ'

'စစ်လေယာဉ်တစ်စီးလေ ဒီကိုရောက်လာတယ်၊ အခုလိုနှင့် မုန်တိုင်းကြားမှာ အိမ်ဖြူတော်ကလာတာ လူနှစ်ယောက်၊ သူတို့က ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောချင်လို့တဲ့၊ ခင်ဗျား မိတ်ဆွေဟောင်းတွေလား'

'သူတို့က အိမ်ဖြူတော်ကလာတာ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ပြောတာပဲ၊ အိမ်ဖြူတော် လုံခြုံရေးဌာနကတဲ့'

• ထရက်စလာ၏ စိတ်သည် လှုပ်ရှားသွား၏။

'အိမ်ဖြူတော် လုံခြုံရေး၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ'

'ဒါက သျှိုဝှက်ချက်ပဲ၊ ပြီးမှပြောပြမယ်'

'ကောင်းပြီ ကျော်နီ'

ထရက်စလာသည် ဖုန်းကို စင်ပေါ်တင်ပြီး မတ်တတ်ရပ်၍ လှုပ်မရှားနိုင်တော့၊

ဘူးခေါင်းထဲ၌ မေးခွန်းများ အစီအရိပေါ်လာသည်။

အိမ်ဖြူတော် လုံခြုံရေးဌာနက လူနှစ်ယောက် ငါ့ကိုတွေ့ချင်တယ်၊ ဒီအိမ်ဖြူတော်က ဘာကိစ္စလဲ၊ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးအတွက်လား၊ သူ့လက်မှတ်များက အတုများဖြစ်သည်ကို သိသွား၍လား။

တစ်နေရာရာမှ သတင်းပေါက်ကြားခဲ့၍လား။

မဖြစ်နိုင်၊ ဝီရပ်၊ ဟစ်တလာနှင့် သင်တန်းမှူး လူဝစ်သာ သူ့ကို သိကြသည်၊ ဖြစ်နိုင်သည့် အရာများအားလုံး သူ့စဉ်းစားသည်။

သူ့အတွက် အခွင့်အလမ်းမရှိ၊ ပြေးရုံသာဖြစ်သည်။

သူ့အတွက် ပြေးရန် အချိန်ရသည်ကပင် ကံကောင်းသည် ဆိုရပေတော့မည်။

နောက်အဝတ်တစ်ခုခု အတုဘဝ ဖန်တီးရတော့မည်။

သူသည် အမြဲ အဆင်သင့်ရှိနေတတ်သည်။

ဂရုမရှိမှ အဖြစ်အပျက်ပြီးကတည်းက အားလုံးအဆင်သင့် အိမ်ခန်းထဲဝင်သည်။

မျက်နှာကြက်ပေါ်မှ လှေကားကို ဆွဲချသည်။ မျက်နှာကြက်ပေါ်၌ သူလိုအပ်သမျှ အားလုံးသိမ်းထားသည်။

လက်မှတ်တုများ၊ ငွေ၊ ဓား၊ ဒဿမ ၄၅ သို့ အော်တို
မက်တစ်၊ အဝတ်အစား၊ အကံစံအကံစံတို့ ကိုင်သည့်ခင်းတို
ညွှာခြေထောက်၌ ခေ့တော့ပါရော၍ ချည်သည်။

သူ့အိတ်ထဲ၌ အဝတ်အစားအချို့က အဆင်သင့်၊ တစ်
ရက်တန်သည် နှစ်ရက်တန်သည် ခရီးထွက်ရန် အမြဲ ပြင်ဆင်
ထားသည်။

ညှော်ခန်းသို့ ပြန်လာသည်။ ရေခဲလျှောစီး ပစ္စည်းဌာနသို့
လှမ်းဖုန်းဆက်သည်။

ဝဲစ်ချိုင်းခရက်မှာ တာဝန်ခံဖြစ်၏။

‘ဝဲစ်၊ ဂျော်နီပါ၊ ကိုယ်လိမ္မော်ဘက် ခရီးထွက်မလို့၊ လိုက်
စစ်ကြည့်ဦးမယ်၊ လမ်းရှင်ယင် တနင်္ဂါလောနေ့ကျယ် ပြန်လာ
မယ်’

‘အခုလိုအချိန်မှ မသွားနဲ့တော့၊ နှင်းတွေကကျလာပြီ’

‘လမ်း ၇၂ နဲ့ အောက်ကိုဆင်းလာမယ်၊ ဆိုဖီယာဆီက
ကော တာသတင်းမှမရဘူးလား’

‘ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော်ဖုန်းဆက်ထားမယ်’

‘သူ့ အကူအညီများ လိုမလား’

‘လိုမယ်ထင်ပါဘူး’

‘ကောင်းပြီ၊ တနင်္ဂါလောနေ့မှစော့မယ်’

‘ကျေးဇူးပဲ’

ထရက်စလာသည် နာရီကိုလှမ်းကြည့်သည်။

သူ့တွင် မိနစ်သုံးဆယ်ခန့် ကျန်သေးသည်။ သူ့အိမ်မှထွက်
သည်။ တံခါးသွေ့ခတ်သည်။

ကားထဲသို့ အဝတ်အစားအိတ်ဆွဲသည်။ ကားကို ကိုက်
၂၀၀ ခန့် မောင်းလာသည်။

ပြီး မြို့ဘက်သို့မလာ၊ တောင်ပေါ်လမ်းအတိုင်း ဆိုဖီယာ
အိမ်ဘက် မောင်းသွားသည်။

အခန်း (၃၄)

ငြိထဲ၌ပင် ချူရန်ဟဲရစ်က ထရက်စလာနှင့် အလုပ်လုပ်သည့်
ရေခဲလျှောစီးဌာနမှ တာဝန်ခံ ဝစ်ချိုင်းဒရက်ထံ လှမ်းမေး
သည်။

‘ဝစ်လား၊ ချူရန်ပါ၊ ဂျွန်ဖရက်စလာ ဘယ်နားမှာရှိလဲ’
‘ခုနုတုန်းကတော့ သူ့ အခန်းမှာ ရှိတာပဲ၊ ၁၀ မိနစ်လောက်
ပဲ နို့မယ်၊ လိဒ်ပီးကို အခုလို နှင်းမုန်တိုင်းကျနေတုန်း သွား
လို့တဲ့’

‘သူက ကယ်လမ်းကသွားမှာလဲ’
‘လမ်း ၈၂ က သွားမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’
‘ဒီမှာ ဧည့်သည်နှစ်ယောက်က တွေ့ချင်လို့တဲ့’
‘တွေ့မှာ မဟုတ်ဘဲဘူး’

ကျေးဇူးပဲ

ရွာကလေးတစ်ရွာကိုကျော်၍ တစ်မိုင်ခန့်လာခဲ့သည်။ ဟဲရစ်က ကားကို နှေးလိုက်သည်။

ဒီလမ်းက သူ့အိမ်ကိုရောက်တာပဲ။ သူ့အိမ်က လမ်းကနေကိုက် ၂၀၀ လောက်ပဲ သွားရတယ်။

ဟဲရစ်က ကားလမ်းမပေါ်လို့ လမ်းကြည့်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းတယ်။ ကားဘီးရာမတွေ့သေးဘူး။ သူ့အိမ်ထဲမှာပဲရှိမယ်။

ကီးဂန်က မေးသည်။

ဒီပြင်လမ်း ရှိသေးသလား။

မရှိပါဘူး။ ဒီလမ်းကဆက်သွားယင် ဆိုဖီယာက ရီးမားစခန်း ရောက်မယ်။

ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ။

လေး ငါးမိုင်လောက်ပါ။

ဟဲရစ်က ကားကို ချိုးကွေ့လိုက်သည်။ ကီးဂန်က မေးသည်။

ခင်ဗျား ဖရက်စတာကိုသိတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။

ကျော်နီကိုလား။ နှစ် အတော်ကြာပြီပေါ့။ သူက ရာသီအားလုံး အလုပ်လုပ်နေတာပဲ။ ဒီပြင် ကုမ္ပဏီတွေက လာခေါ်ကြတာပဲ။ သူက ဒီမှာပဲ ပျော်နေပုံရတယ်။

သူ့ပုံပန်းက ဘယ်လိုလဲ။

ဒီလိုပါပဲ။ လူတိုင်းနဲ့ အဆင်ပြေပါတယ်။ မနှစ်က အဲလ်ဘတ်တောင်ကိုတက်ကြတဲ့ တောင်ထက်သမားတွေလမ်းပျောက်

တာ။ သူနဲ့ ဆိုဖီယာပဲ လိုက်ပြီး ကယ်ခဲ့ကြရတယ်။ တောင်ပေတစ်သောင်းလေးထောင်လောက် မြင့်တယ်။ ရာသီဥတု

အခုထက် ဆိုးတယ်။ ခင်ဗျားတို့က အိမ်ဖြူတော်က ဆိုတာ သူ့ကို ဂုဏ်ပြုလက်မှတ်တွေ ဘာတွေ ပေးမလို့လားလို့

မဟုတ်ပါဘူး။

ကီးဂန်က သူ့လက်မောင်းအောက်မှ သေနတ်ကို ထုတ်သည်။

ဒသမ ၄၅ ပစ္စတို။ ဒဗျိုင်းမန်းကလည်း သူ့သေနတ် ထုတ်သည်။

ဟဲရစ်သည် ကီးဂန်တို့ လှုပ်ရှားမှုကိုကြည့်၍ အံ့အားသင့်ဘူး၏။

ဘာဖြစ်လို့လဲ။

ဒျူရန် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြောပြရတော့မယ်။ အခုခင်ဗျားပြောတဲ့လူ၊ အဲဒီလူဟာ သိပ် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူပဲ။

ဂျွန်ထရက်စလာလား။

ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို အခုလိုပဲ ဆက်ဆံရမှာ။ အဲခါးဖွင့်လိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ပြေးဝင့်သွားပြီး ပစ်

သူ ဘာလုပ်ခဲ့လို့လဲ။

အစကနေ ပြောရယင် သူသတ်ခဲ့တာ လူသုံးယောက်ခါ
ဒါက ကျွန်တော်တို့ သိရသလောက်ပြောတာ

ဘုရား.....ဘုရား

ဒရိုင်းမန်းက ဝင်မေးသည်။

‘သူ့မှာ သေနတ်ရှိနေယင်ကော’

ကိုးဂန်၏နှလုံးက အခုန်မြန်လာသည်။

‘သူ့ခေါင်းကို ခွဲပစ်ရမှာပဲ’

ဟဲရစ်က ဝင်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ဆရာ ရဲမှူးကိုခေါ်ယင် ကောင်းမယ်
တယ်။ ဒါမှ မဟုတ် မြို့ထဲသွားပြီး အကူအညီ တောင်းပြ
အောင်’

ကိုးဂန်က တား၏။

‘ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့၊ သူက ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်လိုမှ
လင့်မထားဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အေးအေးပဲသွားတွေ့မယ်။
နေရာရောက်တဲ့အထိပေါ့။ သူ့ကိုအပြင်မှာတွေ့ရယင်သစ်
ဌာနကလူတွေ့လို့ မိတ်ဆက်ပေးပါ။ ပြီးယင် သူ့ကိုခေါ်
မယ်’

ဟဲရစ်ကပြော၏။

‘ကျွန်တော် အဲဒါမျိုး ထစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး’

‘ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဆဲ ဒီလိုပါပဲ’

သို့နှင့် ထရက်စလာအိမ်ပေါက်ဝနားသို့ ရောက်လာသည်။
ရင်က ကားကိုရပ်သည်။

သူ့ကားကို မတွေ့ရဘူးဗျ’

နှင်းမှာထူထပ်စွာကျလာသည်။ ဟဲရစ်ကလမ်းမပေါ်၌ ရှူး
ဘက်ထိုင်၍ တောင်ပေါ်တက်သည့်လမ်းကို လှမ်းကြည့်၏။

‘လမ်းရှက တောင်အောက်ကိုမဆင်းဘူးဗျ၊ တောင်ပေါ်
တက်သွားတယ်’

‘အပေါ်မှာ ဘာရှိသလဲ’

‘ခန့်ပေါ့၊ ဆိုဖီယာက ရိုးမားနဲ့စခန်း၊ ဆိုဖီယာက အဲဒီ
နေတယ်’

ကိုးဂန်ကစဉ်းစားသည်။ သူ့ပြေးပြန်ပြီထင်၏။ တစ်ယောက်
ဘက်ကသံတင်းပေးလိုက်၍ သူ့ပြေးပြီထင်သည်။

ကိုးဂန်ကဟဲရစ်အား မေးသည်။

‘ကဒီးမားကကော ဘယ်လိုလဲ’

‘ဒီတောင်တန်းမှာနေတာ ၁၂ နှစ် ရှိပြီ’

‘ထရက်စလာကကော’

‘သူလဲ ကောင်းပါတယ်။ သူ့ဘဝသူ အေးအေးနေတာပဲ’

‘သူ ဆေးလိပ်သောက်သလား’

‘ဆေးလိပ် သောက်တာပေါ့။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လိပ်
သောက်တယ်’

‘သူ့မှာ မီးခြစ်ရှိသလား’
 ဒရိုင်းမန်းက ဝင်မေးသည်။
 ‘ဟာ...ရှိတာပေါ့’
 ကီးဂန်က ဝင်မေး၏။
 ‘ရှေ့ရောင်လေ၊ အဖိုးပေါ်မှာ ဝံပုလွေပုံနဲ့’
 ‘ဟုတ်တယ်’
 ဟဲရစ်က အံ့အားသင့်သွားသည်။
 ‘ခင်ဗျားတို့ သူ့ကို ကောင်းကောင်းသိတာပဲ’
 ‘သူ့ကို ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့’
 ဟဲရစ်က ကားထဲပြန်ဝင်သည်။

* * *

ထရက်စလာသည် ကားကို မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်မောင်းနှင်
 ဆိုဖီယာက ရီးမားစခန်းရောက်မှ သူ စိတ်ချရမည်ဖြစ်သည်။
 လမ်းတွင် သူ့အဘိအစဉ်များ သူပြန်စဉ်းစားသည်။ အ
 အနာအဆာမည်သည့်နေရာ၌ ရှိခဲ့သနည်း။
 လမ်းသည် အမြင့်သို့တက်နေရာမှ ပြင်ညီသို့ရောက်လာ

အမြန်နှုန်းကို ထပ်မံဘင်သည်။ တောင်ပေါ်ရှိ ပြင်ညီနေရာ
 ပြစ်၏။
 နှင်းမှုန်နှင့်ဖတ်များက ပို၍ပို၍ များစွာကျလာသည်။
 တိမ်ဘောင်တို့သည် တောင်တစ်ခုလုံးကို လုံးဝဖုံးအုပ်သွား
 ပြီဖြစ်၏။
 လေကလည်းအရှိန်ပြင်းစွာ တိုက်ခတ်နေသေး၏။
 ကားကို ကရီးမား၏စခန်းအနား၌ ရပ်သည်။
 ကရီးမား၏စခန်းဘေး၌ ရေကန်တစ်ခုရှိ၏။
 နှင်းမှုန်နှင့်ဖတ်များသည် ရေခဲပြင်ပေါ်၌ ကုန်၍ ကျခေ
 သည့်အလား။
 အိမ်၏ထောင့်သို့ တည့်တည့်လျှောက်သွားသည်။
 တယ်လီဖုန်းကြိုးကိုတွေ့သည်။ အိမ်ထဲသို့ဝင်သည့် ဖုန်းကြိုး
 ပြစ်၏။
 ထရက်စလာက သူ့ခားကို ထုတ်၍ ဖုန်းကြိုးကို ဖြတ်
 လိုက်၏။
 အိမ်ရှေ့ဘက်လျှောက်လာသည်။ မှန်ကြားမှအထဲသို့ ကြည့်
 သည်။
 ကရီးမား အထဲတွင်ရှိသည်။

* * *

နောက်မှန်ပေၤ ဌ်တင်နေသော နှင်းမှန်များကိုသုတ်သည်။
ဟဲရစ်သည် သူ၏ဖိုကားကို မောင်းရန်ပြင်၏။

ကျွန်တော်ထိုသွားလို့ရဘူးခင်ဗျာ၊ ဘီးတွေအားလုံး နှင်း
ထဲနှစ်သွားမယ်’

ကီးဂန်က လမ်းတည့်တည့်သို့ကြည့်နေ၏။

‘ကြိုးစားကြည့်ပါဦးဗျာ’

ကားဘီးများသည်လည်နေသော်လည်း ဖိုကားသည်ရှေ့သို့
အနည်းငယ်သာရှေ့၏။

ယင်းအချိန်၌ ကားနောက်ပိုင်းသည် ညာဘက်သို့ ယိမ်း
သွား၏။

ဟဲရစ်က သူ့ကားကို သူ ထိန်းသည်။

မရတော့၊

နောက်ဘီးသည် လမ်းနှင့်လွတ်သွားသည်။

ဘေးသို့ကျသွင် ၁၀ ပေခန့်နက်၏။

ဟဲရစ်က ကားကို ရှေ့သို့ရှေ့ရန် အတင်းကြိုးစားသည်။

ကားဘီးများဆီမှ မီးခိုးများပင်ထွက်လာသည်။

ကီးဂန်က ကားထဲမှထွက်၍ မေးသည်။

‘ဘယ်လောက်ဝေးသေးသဲဗျာ’

‘တစ်မိုင်လောက်ပဲ’

‘လမ်းလျှောက်သွားရအောင်’

‘အခုလို မှန်တိုင်းကြားမှာလား’

ဟဲရစ်က အံ့အားသင့်သွား၏။ သူ ခေါင်းခါသည်။

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီအရပ်ကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းသိပါ
တယ်။ လမ်းမှာတင် အသက်ပျောက်ပြီး တောင့်တင်းသွားလိမ့်
မယ်’

‘သနဲ့ လက်တစ်ကမ်းအကွာရောက်မှဗျာ၊ ရှေ့မှ တစ်မိုင်
ကျွန်တော်တို့နဲ့ကွာတော့တယ်’

ဟဲရစ်က ကားထဲဝင်ပြီး...

‘ကားထဲမှာဆိုင်ပြီး စဉ်းစားကြတာပေါ့’

ကီးဂန်က သူ၏လက်အိတ်များကိုချွတ်၍ ထုံနေသောလက်
ချောင်းများကို အာရေဇူနှင့် ပူအောင်လုပ်နေသည်။

ဟဲရစ်က ပြော၏။

‘အခုလို ရာသီဥတုမှာ သူ့ဘယ်မှမသွားနိုင်ပါဘူး၊ သနဲ့
ဆိုဖီယာနဲ့ အဲဒီမှာပဲရှိမှာ’

‘ဒီလူက အဲဒီ ပိုနေတဲ့လူ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ သူ့ကို ကျွန်တော်
ကောင်းကောင်းသိတယ်။ သူက အသက်ရှင်နေမှဖြစ်မယ်။ သူက
သူ့လုပ်ငန်းနဲ့သူ့လာတာ၊ သူ့အလုပ်က ပြေးဖို့ပဲ’

ကီးဂန်သည် ချက်ချင်းပင် သတိရသွားသည်။

‘ဘုရား.. ဘုရား၊ သူ့ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ သိပြီတဲရစ်၊ ရေဒီ
ဆိုဒ်ခေၤစမ်းၤ၊ ဆိုဖီယာက ရိုးမားဆီ ခေၤပေးစမ်းပါ။

ထရက်စလာ သူ့ဆီရောက်လာယင် သူ့ကိုဖမ်းထားပေးပါလို့ သူက သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတယ်လို့

‘ပြောလဲ ယုံမှားမဟုတ်ဘူး’

‘ပြောစမ်းပါ။ ခင်ဗျား ဆိုဖီယာ အသက်တစ်ချောင်း မကယ်ချင်ဘူးလား’

‘ဟဲရစ်က အောက်ဘက်စခန်းသို့ ဆက်သွယ်သည်။’

‘အခြေခံစခန်းလား၊ ဟဲရစ်ပါကြားလား ဆိုဖီယာ—ကြားလား’

အခြေခံစခန်းမှ အသံထွက်လာ၏။

‘ဘာမှ မကြားရဘော့ဘူး၊ ထပ်ပြောပါ... ဘပ်ပြောပါ’

‘အိမ်ပြုဘော် လုံခြုံရေး အရာရှိ ကီးဂန်ကပြောနေတယ် ဆိုဖီယာက ရီးမားကိုပြောပေးပါတဲ့၊ ဂျွန်ထရက်စလာဟာ အန္တရာယ်ရှိတယ်၊ သူ့ကိုဖမ်းထားပါလို့’

‘ဆက်လို့မရဘူး၊ ရေဒီယို အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားပြီ’ ကီးဂန်က ပခုံးတုန်လိုက်၏။

‘သူ နောက်တစ်ခေါက် လုပ်ပြန်ပြီ’

ဟဲရစ်က မေးသည်။

‘ဘာလုပ်တာလဲ’

ဒရူးမြို့တွင် သူ့လုပ်ခဲ့သည့်အတိုင်းလုပ်ပြီကို ကီးဂန်သိနေ၏။

‘မင်းကို ငါသိတယ်၊ မင်းဘယ်လိုစဉ်းစားမယ်ဆိုတာ ငါ သိတယ်၊ မင်း ပြေးဖို့ပဲစဉ်းစားတယ်၊ နောက်ဖေးပေါက်ကနေ ပြေးပြန်ပြီ’

‘ဘာလုပ်တာလဲ’

ဟဲရစ်က မေးနေ၍...

‘ထွက်ပြေးတာပေါ့’

* * *

ဆိုဖီယာက ရီးမားသည် မြေပုံကြီးရှေ့၌ချ၍ ကိုယ်ကိုကုန်းပြီး ကြည့်နေသည်။

မြေပုံဘေးနှုတ်ခမ်းများကို ထမင်းစားပွဲ၌ ပင်အပ်များနှင့် ထိုးထား၏။ လက်ချောင်းများနှင့် အရှေ့မှ တောင်ဘက်သို့ ထိုးကြည့်နေသည်။

‘ဒီနေရာက ၆ မိုင်လောက်ဝေးတယ်၊ နောက်ဆုံး ကိုက် ၂၀၀ လောက်က တော်တော်ဆိုးတဲ့နေရာပဲ၊ ဩော်... ဒါနဲ့ အောက်ကို သတင်းပို့လိုက်စမ်းပါ၊ ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့လို့’

ထရက်စလာသည် ခဏကြာမှ စဉ်းစားလိုက်မိ၏။ ရေဒီယိုနှင့် ဆက်သွယ်၍ရသည်ကို သူမေ့သွားခဲ့သည်။

အမှားဖြစ်သော်လည်း အကြီးအကျယ်အမှား မဟုတ်၊ ပြုပြင်ရန် အချိန်ရှိသေးသည်။

ကရီးမားက ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ လာသည်။ ရေဒီယိုက အလယ်ပြတင်းပေါက် စားပွဲပေါ်၌ရှိ၏။

'ကျွန်တော် ပိတ်ထားလိုက်ပြီ'

ထရက်စလာက ရီးမား၏နောက်မှ လိုက်သွားသည်။ ခြေထောက်မှခေးကို စုတ်ယူသည်။

'ဆိုဖီယာ ကျွန်တော်မလုပ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး'

ဆိုဖီယာက လှည့်ကြည့်သည်။

ဘာ....

ထရက်စလာ၏ လက်များက မြန်ဆန်လှ၏။ ကရီးမားသည် ကြမ်းပြင်သို့သာ လဲကျသွားတော့သည်။

ထရက်စလာသည် ကရီးမားအား စောင်ဘစ်ခုနှင့် အသေအချာပတ်သည်။ သွေးများမထွက်စေရန်ဖြစ်၏။

* * *

တစ်မိုင်အကွာတွင် ယဲရစ်က မကျေမနပ်ဖြစ်နေ၏။

'ထရက်စလာရဲ့ နေရာပဲ ပြန်ကြရအောင်၊ အခု ဒီမှာနေပြီ။ ဒီအတိုင်းသာဆိုယင် တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းကုန်လိမ့်မယ်'

ယဲရစ်က ကားကို နောက်ပြန်ဆုတ်သည်။ ကားတီးက လဲကျနေသော သစ်ပင်ကြားထဲ ရောက်သွားသည်။

ဖို့ကား၏ ရှေ့ဘီးက မြောက်တက်သွား၏။ ယဲရစ်က အော်လိုက်သည်။

'ကျသွားပြီ'

ကားသည် တလိမ့်ချင်းလိမ့်၍ အောက်သို့ကျသွားသည်။

* * *

ထရက်စလာသည် ကရီးမားအားထုပ်ထားသော စောင်ထုပ်ကို ကား၏ရှေ့ခန်း၌ ထည့်သည်။

ပြီးမှ ကားကို ရေကန်နားသို့ မောင်းလာသည်။ ကားရပ်ပြီး ရေကန်ပေါ်ရှိ အပေါ်ယံတင်းနေသော ရေခဲများကို တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် အပေါက်ဖောက်ရသည်။

ရေခဲပြင်မှာ အတော်ထူနေပြီဖြစ်၏။

ကားတစ်စီးအရွယ် အပေါက်ကြီးတစ်ပေါက် ရအောင် ဖောက်သည်။

ပိုးသည်နှင့် ကားရှိုရာသို့ ပြန်လာပြီး တံခါးဖွင့်၍မောင်းသည်။ အပေါက်သည်တည့်သို့ ကားကိုချိန်၍ မောင်းသည်။

ပြီးမှ ကားထဲမှ လှိမ့်ထွက်၏။ ကားသည် ရေကန်ထဲသို့ လိမ့်ဆင်းသွား၏။

ကားသည် ရေခဲပြင်နှင့် ရေခဲများကိုနင်းပြီး တဖြည်းဖြည်း နှစ်မြုပ်သွားပြီဖြစ်၏။

နောက်ဆုံး ရေပြင်ပေါ်၌ ပလုစီလေးများသာ ပေါ်တော့သည်။

ထရက်စလာသည် ကားဘီးရာများကိုဖျက်သည်။ သူ့ခြေရာများကို ဖျက်သည်။

ပြီးမှ အိမ်ထဲပြန်ဝင်၏။

* * *

ကီးဂန်သည် ကား၏ ဘေးတံခါးကို ကျောမိုလျက် လဲကျနေသည်။

ဟဲရစ်မှာမူ တစ်ကိုယ်လုံး ပြောင်းပြန်၊ သူ့ခေါင်းက ကီးဂန်၏ ပေါင်ပေါ်၌ သတိမေ့နေသည်။ ကီးဂန်က ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။

ကီးဂန်သည် သူ့ခြေထောက်များကို လှုပ်ကြည့်ရသည်။ ဆံဘုများ ရေရေညိုရန်ဖြစ်သည်။

ဟဲရစ်၏ ညာဘက်ခြေထောက်ကမူ လိမ်ချိုးလိုက်သကဲ့သို့၊ နောက်ဘက်အခန်းရှိ ဒရိုင်းမန်ကမူ သူ့ဦးကို သူ့ရင်နှင့်

အပ်၍ ကွေးနေသည်။

ကီးဂန်က လှမ်းမေးသည်။

‘ခင်ဗျား ဘာဖြစ်သွားတာလဲ’

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ကိုက်သွားသလိုပဲ’

‘ဟဲရစ်ကတော့ မေ့နေပြီ၊ ခင်ဗျား ကြက်ခြေနီ သူနာပြုထတ်သလား’

‘လွန်ခဲ့တဲ့ ဝံဝံ နှစ်လောက်ကတော့ တတ်တာပဲ’

‘သူ့ခြေထောက်က ကျိုးသွားတယ်၊ အသေအချာချည်ပြီး သူ့ကို ထရက်စလာရဲ့အခန်းထဲ ပြန်ထားရမယ်’

ကီးဂန်က တံခါးကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်းဖွင့်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်သည်။

လမ်းမပေါ်၌ဆိုင်း၍ လမ်းကိုကြည့်သည်။ ကားကမူ ဘာမှ မဖြစ်၊ သစ်ပင်နှင့် ခံခနသည်။ ဖိုကား၏

လွှည်းထည့်သည့်နေရာမှ သူနာပြုသေတ္တာကိုထုတ်သည်။ ‘ကိုကောင်းသေးတယ်ဗျို့၊ သူ့ကို ဒီမှာ နည်းနည်းလုပ်ပေး

ပြီး ဆေးရုံပို့လိုက်ယင် ရပြီ၊ သူ့ခြေထောက်ကို ဒီပတ်တီးနဲ့ သေသေချာချာပတ်၊ ဒါမှ သူ့ဘာဖြစ်မှန်း မသိမှာ’

* * *

ကရီးမား၏စခန်း၌ ထရက်စလာသည် တောင်ပေါ်သို့ ဆက်
တက်ရန်အတွက် အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးပြီဖြစ်၏။

စခန်းတစ်ခုလုံးကို သူ အသေအချာ စစ်ဆေးသည်။ အပူ
အနှေးထည်ကို ထပ်ဝတ်သည်။

ပြီးမှ အပေါ်မှ ဂျာကင်ဝတ်သည်။ မျက်နှာဖုံး ရေခဲပြင်
ဦးထုပ်ဆောင်းသည်။

ကရီးမား၏ ဦးထုပ်သည် သူနှင့် အတော်ပင် ဖြစ်၏။ ဦး
ခေါင်း နွေးမှ ဖြစ်မည်။

ဦးခေါင်းအေးသည်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်အပူချိန်သည် ဆင်းသွား
ပေလိမ့်မည်။

လက်အိတ်စွပ်သည်။ ပြီး...နှင့်မုန်တိုင်းထဲ ထွက်၏။

၆၅ မှုလမ်းသည် ဆင်ခြေလျှော၊ နှင်းမုန်းများကြားဝယ်
ပျောက်နေ၏။

သူ့ရှေ့ပေ ၂၀၊ ၃၅ ပေခန့် အကွာကို ကောင်းကောင်း
မြင်ရသည်။ မိုင်ဝက်ခန့် ခရီးကို အလွတ်ရပြီ ဖြစ်သည်။

ပြီးမှ...ပေ ၃၀၀ ခန့် ချောက်တစ်ခု၊ ကျောက်ဆောင်ထိပ်
၌ ရပ်သည်။

ရှေ့ကိုက် ၂၀၀၊ ၃၀၀ ခန့်ကို ခပ်ရေးရေး မြင်နေရသေး
သည်။

ညာဘက်သည် ဆင်ခြေလျှော နေရာ။

ထရက်စလာသည် ပြုံးလိုက်သည်။ 'အသက်ကို တဝ ၅၅
သွင်းလိုက်၏။ ပြီး...ပါးစပ်မှ—

'ဟိုင်း...ဟစ်တလာ'

အော်သံနှင့်အတူ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် နှင်းမုန်ထဲ၌ မြောက်
ထက်၍....

စခန်း (၃၅)

တစ်တက်လာသော်လည်း နှင်းတိုက် ကျလျက် ရှိသေး၏။
တစ်လောသည် မိမိမှောင်ခင် စခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်မည်။
ထိုက် ၂၀၀ ခန့် ကျောက်တောင်ကို သူသည် တူးတက်
သည်။
အချို့ ကျောက်တောင်များကို ဝမ်းငိုက်နှင့်ကပ်၍ တိုက်နေ
သော သေကို အံ့တု၍ အပေါ်သို့ တက်ရသည်။
ကျောက်မီက သူသည် မီးဖို၌ တစ်ခုခုစားခဲ့သည်။ ၈ နာရီခန့်
ပျော်ခဲ့သည်။
သူ့နောက်သို့ မည်သူမှ မလိုက်ခဲ့။ သူ အသေအချာ သိ

အရုဏ်မတက်မီ သူ့အံပေါ်ရောက်ပြီ၊ အောက်ဘက်
ပြန်ဆင်းရမည်၊

ကော်ပါးဟစ်စခန်းဖြစ်သည်။

အရုဏ် မတက်မီက တိုက်ခတ်နေသော လေသည် ငြိမ်
သွား၏။

နံနက် ၆ နာရီခွဲတွင် သူသည် ရေခဲပြင်တစ်လျှောက်
စီးနေပြီဖြစ်၏။

အရှေ့ဘက် ဆာဝပ်တောင်ဘန်းကိုကျော်၍ နေသည်
ပြုလာနေချေပြီ၊ ရှေ့တွင် မြင်ရသည့် မြင်ကွင်းမှာ ပို၍
ရှားလာသည်။

သူလည်း ပို၍ အရှိန်နှုန်းတိုး၍ သွားနိုင်၏။ တောင်
လမ်း၌ ရေခဲပြင် လျှောစီးရသည်မှာ အဆင်ပြေသည်။

နေ့လယ်၌ သူသည် ဟားဗစ်တောင်သို့ ရောက်မည်။

ဟားဗစ်တောင်သည် သူ့သွားမည့် ခရီး၏ တစ်ဝက်
ရောက်သေးသည်။

လေက ပြန်တိုက်လာသည့်အတွက် သူသည် အရှိန်
လျော့ကျသွား၏။

သူ့လက်များ၊ ခြေများသည် ထုံကျဉ်၍နေ၏။ အမြင်
လည်း ပေ ၃၀ မှ ၄၀ အတွင်းသာ မြင်ရတော့သည်။

စက်တံစီးခြင်းထက် လမ်းလျှောက်ခြင်းက ပိုအဆင်ပြေ
ထင်ရ၏။

သူ့ရှေ့တည့်တည့် ညာဘက် နေရာ၌ နှင်းမှုန်တို့သည်
ပေါ်သို့ လွင့်တက်နေသည်။

ကောင်စောင်းတစ်ခုသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သည်ကို သူသိ
သည်။ ရပ်၍ ဆင်ခြေလျှော၌ ရပ်ကြည့်သည်။

သူ့အသက်ရှူနေမှုမှာ ပို၍ မြန်လာနေ၏။ အဘက်ဘက်
အရပ်ကိုကြည့်ရာ လဲနေသော သစ်ပင်ကို တွေ့ရသည်။

အနီးသို့ ကပ်၍ကြည့်ရာ ရုတ်တစ်ခု၊ ငါးပေခန့် ကျယ်သော
တစ်ခု၊ အထဲသို့ ဝင်သည်။

သစ်ကိုင်းခြောက်များကို စုသည်။ အိတ်ထဲမှ လက်နှိပ်ခေတ်
အိတ်ထုတ်၍ ဂူတစ်ခုလုံးကို ကြည့်သည်။

ပေါက်ဝမှ အထဲသို့ ပေ ၃၀၊ ၄၀ ခန့် ရှည်၏။

ဂူပေါက်ဝ၌ မီးဖိုလေ တစ်ဖို ဖိုသည်။ ဖိနပ်ချွတ်သည်။
အိတ်ချွတ်သည်။ ခြေထောက်နှင့်လက်များကို မီးကင်သည်။

အသားဘူးကိုဖွင့်၍ လီခမ္ဘာရည်သောက်သည်။

ရေတစ်ဘူးသောက်သည်။

တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် နှင်းမှုန်များ အကျရပ်သွားသည်။
အထဲအတိုက်လည်းရပ်သွား၏။

နေ၏အလင် ရောင်သည်ပို၍တောက်ပလာသည်။ သူ့ပစ္စည်း
များကိုပြန်ထုပ်၍ လာလမ်းအတိုင်းပြန်ရန် ပြင်ဆင်သည်။

အသံတစ်သံကြားသည်။ အသံကသိပ်မကျယ်။ လေရှူသံ
ဖြစ်မည်။ ခူးများအသက်ရှူသံနှင့်တူ၏။

ထရက်စလာသည် ထိုင်ရာမှထ၏။ မောင်နေသောဂူထဲ
စိုက်ကြည့်သည်။

မီးဖိုထဲမှ သစ်ချောင်းသုံးချောင်းကို ဆွဲယူသည်။
လက်နှိပ်ခတ်မီးနှင့်ထိုးသည်။

လက်တင်လှမ်းအကွာ ဖြစ်၏။ မည်သည့်အရာမှမမြင်၊
အသံကြားရပြန်သည်။ ယခု အသံက ပို၍ ကျယ်လာ
ကြောက်မက်ဖွယ်အသံဖြစ်သည်။

ထရက်စလာသည် နောက်သို့ခြေတစ်လှမ်းနှစ်လှမ်း
လှည့်သည်။

သူ့လက်ထဲ၌ လက်နှိပ်ခတ်မီးမှာ လင်းလျက်။

ဂူထဲ၌ လှုပ်ရှားနေသည့်အသံများ ကြားရသည်။ ဂူထဲ
မည်မျှကြီးမားသည့် သတ္တဝါကြီးရှိသည်ကို သူမသိ။
အမှောင်တွင်း၌ သူရှာသည်။

သတ္တဝါကြီးသည်ပို၍ဒေါသကြီးလာသည်ထင်ရသည်။
ပျော်နေသောဝက်ဝံကြီးဖြစ်၏။

ဆောင်းကာလ အိပ်ပျော်နေခြင်းမှ မီးခိုးများရှုမိ၍ နိုး
ခြင်းဖြစ်မည်။

သူ့ရှေ့သို့ တည့်တည့်လျှောက်လာနေသည်။
အိပ်တစ်ဝက်၊ နိုးတစ်ဝက်၊ သူ့ပါးစပ်များက ဟလာ
သွားများပင် ပေါ်နေသည်။

သူ့မျက်လုံးများက ဒေါသရောင်နှင့် တောက်နေ၏။
ဘုရား။

ထရက်စလာသည် 'ဝက်ဝံကြီး' သူ့ဆီ ဦးတည်လာ၍ အော်
လိုက်မိ၏။

လက်နှိပ်ခတ်မီးနှင့်သူ့မျက်နှာကို ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။
အိတ်ထဲမှ ကိုလ်သေနတ်ကိုဆွဲထုတ်သည်။

ဝက်ဝံက သူ့လက်သည်းများနှင့် လှမ်းကုတ်သည်။
ထရက်စလာ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ဝက်ဝံ၏လက်သည်းများ
ရောက်လာ၏။ ပါးရိုးအထိ အသားများပါသွားသည်။

ထရက်စလာသည်နာကျင်လွန်း၍အော်လိုက်၏။ 'နောက်ပြန်
လဲပြီ၊ မီးပုံမှမီးခဲများနှင့် ဝက်ဝံကြီးအားပစ်ပေါက်လိုက်သည်။
သူ့လက်ထဲမှ သေနတ်နှင့်ဝက်ဝံကြီး၏ မျက်နှာတည့်တည့်ကို
ပစ်သည်။

ကျည်ဆန်သည် ဝက်ဝံကြီး၏မျက်လုံးအပေါ် နဖူးကိုသွား
ထိသည်။

ဝက်ဝံကြီးကရှေ့သို့ တိုး၍တိုး၍ လာသည်။ တစ်ချက်ပြီး
တစ်ချက်ပစ်သည်။

ကျည်ဆန်များသည် သူ၏ထူထဲသောခန္ဓာကိုယ်ကို မည်သို့မှ
မထိခိုက်။

သူ့အား တစ်ချက်ထိမိတိုင်း အသံများကျယ်လာ၍ဒေါသ
လည်း ထွက်လာသည်။

ထရက်စလာသည် နောက်ပြန်လျှောက်နေရသည်။
သုစီးလာသော စက်ဝတ်များသည် ဂူအပြင်သို့ရောက်ပြီး
ကျောက်ဆောင်အောက်သို့ကျသွား၏။

ထရက်စလာသည် သေနတ်ကို မြှောက်၍ နောက်ဆုံး
ကျည်ဆန်နှင့်ပစ်လိုက်၏။

ယခုတစ်ခေါက် ဝက်ဝံ၏မျက်လုံးကို သွားထိသည်။ ဝက်ဝံ
ကြီးသည် အခုမှလဲကျ၍ အော်ဟစ်နေတော့သည်။

ထရက်စလာသည် ကျည်သွားကို ထုတ်၍ သေနတ်တွင်တပ်ကာ
ဝက်ဝံကြီး၏ခေါင်းမှ ၆ လက်မအကွာမှ နောက်ထပ်သုံးချက်
တိတိပစ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ သူ့မျက်နှာမှဒဏ်ရာကို သူ သတိရသည်။

သူ့ဒဏ်ရာအား နှင်းများနှင့်ဆေးကြောပစ်ရသည်။

ထရက်စလာသည် ယခု ရာသီဥတု၏အအေးဒဏ်ကို မခံရ
တော့။ လက်နှိပ်ခတ်မီးနှင့်ဂူတစ်ခုလုံးနေရာအနှံ့ ကြည့်သည်။
ဂူထဲ၌ဘာမှမရှိတော့။

သုစီးရန်စက်ဝတ်များလည်း အောက်သို့ကျသွားပြီ ဖြစ်၏။
နောက်ထပ် ၁၀ မိုင်ခန့် သူသွားရဦးမည်။

သူ့ဒဏ်ထိတ်တွင်ပါသော သူ့နာပြုသေတ္တာလေးထဲမှ မှန်
ကလေးပါထုတ်၍ အိုင်အိုင်ခင်းတင်ချာကို မျက်နှာပေါ်၌ ထည့်
ရသည်။

အိုင်အိုင်ခင်းသည် အသားအတွင်းသို့ အပ်များဖြင့် ထိုးနေ
သည်ပမာ၊ ဂူနံရံကိုမှီ၍ အသက်ကို အသက်ကို မနည်းရှူသွင်း
နေရသည်။

သူသည်လည်း ဒဏ်ရာရထားသော တိရစ္ဆာန်ပမာ အော်
ဟစ်၍ ...

* * *

အာမာသရန်များသည် အိမ်အပြင်မှ ခွေးဟောင်သံများကြား
ရကတည်းက မီးများကိုပိတ်လိုက်၏။

ည ၁၀ နာရီထိုးပြီးပြီဖြစ်သည်။

နှင်းမုန်တိုက်လည်း ကျနေသည်မှာ တစ်ပေခွဲကျော်ခန့်
ပေါ့ပြီ။

ခွေးဟောင်သံကရပ်မသွား။

ဇနီးမိလန်ဒါက အိပ်ခန်းတွင်းမှ ထွက်လာသည်။

'လာမာ၊ ခွေးတွေဘာဖြစ်တာလဲ'

'မသိဘူးလေ၊ ဝက်ဝံလား၊ ကြောင်လား တစ်ခုခုပဲ'

'အခုလို နှင်းမုန်တိုင်းကျတဲ့အချိန်မှာလေ'

အထက်တန်းကျောင်းသား တိုင်ရွန်ကလည်း သူ့ အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။

ခွေးတွေကို တစ်သောက်ယောက်ကများလုပ်နေလို့လား 'ကျွန်တော်လဲကြားတယ်'

ညီမဖြစ်သူ ဂရေကလည်း အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။

'ခွေးတွေ ဘာတွေတွေ့နေရလို့လဲမှ မသိတာ'

ခွေးများကို ခြံဝင်းထဲ၌ လွှတ်မထား။ အအေးဒဏ်ကြောင့် စပါးကျီထဲ၌သာ လှောင်ထားသည်။

လာမာသည် အားကောင်းသော လက်နှိပ်ခတ်မီးကိုယူကာ နောက်ဖေးတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် နောက်သို့ သူ့ဆုတ်လိုက်ရန် သူ့နောက်မှ တိုင်ရွန်သည်လည်း အံ့အားသင့်ပြီး အော်လိုက်မိ၏။

တံခါးပေါက်ဝ၌ လူတစ်ယောက်။

နှင်းများနှင့် ဖုံးလွှမ်းနေသော လူတစ်ယောက်။ သူ့မျက်နှာထောက်များမှာ ရသော ပစ္စည်းများနှင့် ပြုလုပ်ထားသော နှင်းစီး လက်လုပ် ဖိနပ်၊ လက်များသည် နှင်းဒဏ်ကြောင့် ထုံကျနေ၏။

ဦးခေါင်းခေါ်၌ ရေခဲပြင် လျှောစီးဦးထုပ် ဆောင်းထားသော်လည်း မျက်လုံးများက အရောင်တောက်နေသည်။

ထိုလူသည် တစ်စုံတစ်ခုပြောရန် ဟန်ပြင်ပြီး တံခါးဝ၌ လဲကျသွား၏။

* * *

ထရက်စလာ သတိရလာသည့်အခါ သူ့မျက်နှာအား ရေနှေးနှင့် ပွတ်ပေးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

မျက်လုံးကို သူ့ဖွင့်ကြည့်သည်။ ချောမောလှပသော အမျိုးသမီး တစ်ဦး။

သူ့မျက်နှာက ပင်ပန်းစွာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသည့်ပုံ၊ ညိုသော ဆံပင်ရှည်ကို နောက်၌ စု၍ ချည်နှောင်ထားသည်။

ယင်းအမျိုးသမီးက သူ့ဒဏ်ရာများကို ဆေးကြောပေးနေသည်။

'ခင်ဗျား... နတ်သမီးတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်'
 သူ့နှုတ်ဖျားမှ ထွက်သွားသည်။
 'ကျွန်တော် သေသွားပလား'
 အမျိုးသမီးက ပြုံးသည်။

'ဘုရားသခင် ကျေးဇူးကြောင့် ရှင်မသေတော့ပါဘူး'
 အမျိုးသမီးက တစ်ဖက်သို့လှည့်၍ နူးညံ့သော လေသံနှင့်
 အော်ခေါ်သည်။

'လာမာ'

အရပ်မြင့်မြင့် လူတစ်ယောက်နှင့်အတူ လူငယ်နှစ်ယောက်
 ပါ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

'ထိုလူက စမေးသည်။
 'နေကောင်းရဲ့လား'

'ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်နေလဲ'

'ပစ်ကင်အရပ်လေ၊ မြို့ကနေ တစ်မိုင် နှစ်မိုင်လောက် ဝေး
 မယ်'

'ပစ်ကင်... ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုလုပ် ဒီကို ရောက်လာလဲ
 မသိဘူး'

'ကျွန်တော်တို့က ထရန်မားမိသားစုလေ၊ ကျွန်တော့်ဇနီး
 က မီသန်ဒါ၊ သားက ဘိုင်ရွန်၊ သမီးက ဂရေ၊ ကျွန်တော်က
 လာမာထရန်မား၊ ခင်ဗျားက လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်က
 အိမ်တံခါး ရှေ့ပေါက်ဝကို ရောက်လာတယ်၊ အားလုံး လန့်
 သွားကြတယ်'

လာမာက ဆက်ပြောသည်။

'ဆရာဝန် ခေါ်မပေးနိုင်တာကိုတော့ တောင်းပန်ပါတယ်၊
 ပုံနားတွေလဲ ပြတ်၊ လမ်းတွေလဲ နှင်းတွေဖုံးလို့ သွားလို့ မရ
 တော့ဘူး'

မီလန်ဒါက ဝင်ပြောသည်။

'ကျွန်မက အနာကို ဆေးကြောပြီး ဆေးထည့်ပေးထား
 တယ်၊ သန့်ရှင်းသွားအောင်လို့ပါ'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'

ထရက်စလာက ပြောသည်။

'ကျွန်တော်နာမည် ကလပ်၊ ဆန်ကလပ်လို့ခေါ်ပါတယ်
 လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။

'ကျွန်တော်က စကိတ်စီးရင်း ဟားဗတ် တောင်ထိပ်နား
 ရောက်တယ်၊ နှင်းတွေက ပိတ်လာတယ်၊ ဂူဘစ်ခု တွေကားမှာ
 ခဏ နားနေတုန်း ဝက်ခံကြီးတစ်ကောင်နဲ့ တွေ့တာပဲ'

ဘိုင်ရွှန်းက ဝင်မေး၏။

‘ဘယ်လောက်ကြီးလဲ’

ဘိုင်ရွှန်းအမေက ဝင်စားသည်။

‘ဘိုင်ရွှန်း...’

ထရက်စလာက ဆက်ပြော၏။

‘တွေ့တာနဲ့ ကျွန်တော်လဲ တော်တော် လန့် သွား တယ်။

ကင်းကောင်လောက် ကြီးမယ် ထင်တာပဲ။ မီးခိုးကြောင့် သူ

နီးသွားတယ်ထင်တယ်’

ဂရေက ဝင်မေး၏။

‘ရှင် ဘယ်လိုလုပ် လွတ်လာလဲ’

‘သူ့ကို ကျွန်တော် သေနတ်နဲ့ပစ်လိုက်ရတယ်’

လာမာအသံက ထွက်လာ၏။

‘ခင်ဗျားက အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ ဝက်ဝံကို သေနတ်နဲ့ ပစ်တယ်’

‘ကံကောင်းလို့၊ သူက အယင် ကျွန်တော်ကို ရန်မူတယ်။

ကျွန်တော် ပစ်လိုက်တာ သူ့ မျက်လုံး ထိသွားတယ်’

မီလန်ဒါက ဝင်မေး၏။

‘ကဲ...ရှင်ဆာနေသား၊ ရှင် စားဖို့ ဟင်းချို ပြင်ဆင်ထား တယ်’

‘ကဲ...ခင်ဗျားတို့လဲ ပြန်အိပ်ကြပါတော့’

‘ရပါတယ်...မနက်ဖြန် အိမ်က ဗူးပြင်ကိုထွက်လို့မှ မရ တာ၊ ရှင့်ကိုပဲ ပြုစုပါမယ်’

‘မစ္စတာကလပ်က သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ ဂရေ’

ထရက်စလာသည် သူ့ကိုယ်သူ စဉ်းစားနေ၏။

သူသည် နောက် အရုဏ်မတက်မီ ဤနေရာမှ ထွက်ရမည်။

အချိန်အနည်းငယ်ခန့် စောင့်ရမည်။

အစားအစာစား၍ အနည်းငယ် အိပ်လိုက်မည်။

အခန်း (၃၆)

ထူးဆယ်ရွတ်နာရီအတွင်း၌ ၆ နာရီခန့်ခြားပြီး နှင်းမုန်တိုင်း
ပြန်ကြိမ်တိတိကျသည်။

ပုန်းကြိုးများဆက်၍ မရ လမ်းများသွား၍ရရန် ရှင်းလင်း
နေရသည်။

ကိုးကန်နှင့် ဝေရိုင်းမန်းတို့သည် မနက် ၈ နာရီ စတင်ပေ
နေထွက်လာသည်နှင့် တည်းခိုရာ ဟိုဘယ်မှ ထွက်လာကြ
သည်။

ဟိုဘယ်စာရေးအား မေးလိုက်သည်။

'ချူရန်ရှဲ့ ခြေထောက်အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ'

'သက်သာပါတယ်။ ဆရာတို့လုပ်ပေးလို့ သူကံကောင်းသွား
အား နို့မို့ သူတစ်သက်လုံး ထော့ကျိုးတဝနဲ့မနေရမှာ'

'ကရီးမားစခန်းက ဘာသတင်းများကြားသေးလဲ'
 'ဘာသတင်းမှ မကြားရပါဘူး၊ ရေဒီယိုလဲပြတ်၊ ဖုန်းလို့င်း
 လဲပြတ်နဲ့၊ ဆိုဒီယာတစ်ယောက် အဲဒီမှာပဲရှိသလား၊ ဘယ်
 ရောက်သွားလဲ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး၊ ထရက်စလာလဲ ဆက်
 သာထွက်သွားယင်တော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ရေခဲတုံးတစ်တုံး
 လို့ ဖြစ်သွားလောက်ပြီ'

'မြေပုံရှိသလား'
 'ရှိပါတယ်ဆရာ၊ အကြီးကြီးတစ်ခုရှိတယ်'
 စာရေးကလေးက လိုက်ပြသည်။
 'ဒီနေရာက အခု ကျွန်တော်တို့နေရာ'

'သူက ကရီးမားစခန်းကနေ စကိတ်စီးသွားပြီဆိုပါတော့
 ဘယ်ဘက်ကို စီးသွားမလဲဆိုတာ စဉ်းစားရမယ်'

စာရေးလေးက ဝင်ဖြေ၏။

'သူက တော်ပါးဟစ်စခန်းကို အရှင်သွားမယ်၊ အဲဒီကနေ
 ဘယ်ကိုပဲသွားသွားသူသွားချင်တဲ့နေရာ ရောက်နိုင်တယ်၊ အဲဒီ
 နေရာမှာ ရွာလေးတွေရှိတယ်၊ ဘု အဲဒီကိုရောက်သွားနိုင်တယ်
 ဝါပေမယ့် သူက အရှေ့တောင်ဘက်ပဲသွားဖို့များတယ်၊ ဘာ
 ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီဘက်မှာက မြစ်တစ်ခုရှိတယ်၊ ဒီတော့ သူ
 ဟာ အယ်မွန်၊ ဂန်နီဆန်နဲ့ ဆာပီနီဂိုဘက် ရောက်သွားဖို့များ
 တယ်'

'ခါက ဘာလဲ'
 'အဲဒီက မြေပုံ၏ အလယ်တည့်တည့်တွင်ရှိသော ဖြတ်
 နှင်း တစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြ၍ မေးလိုက်၏။

'ခါက နယ်မြေ ဖြတ်ကြောင်း'
 'ဒီတော့ သူဟာ တောင်ဘက်ကိုပဲသွားမယ်ပေါ့ ဟုတ်
 ပြစ်နိုင်ပါတယ်၊ မြောက်ဘက်ကိုသွားယင် ခရီးက သိပ်
 ခဲတယ်'

'အဲဒီက ဦးထောက်၍ မြေပုံ အောက်ဘက်ကို ထိုးပြ

'ဒီအောက်ဘက်မှာကေ့'

'အရာပြောတာက မိုင် ၃၀ လောက်ဝေးသွားပြီ၊ ထရက်
 စာသာ မိုင် ၃၀ လောက် ဒီမုန်တိုင်းအတွင်းမှာ စကိတ်
 သွားယင် သူသေဖို့ပဲရှိတယ်'

စာရေးလေးနှင့်အတူ ကီးဂန်သည် မြို့နယ်ရဲမှူးကိုဝင်ခေါ်
 ကရီးမားရှိရာ စခန်းသို့ကြည့်ရန် ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ရဲမှူးမှာ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးမားသော လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်

အရပ်မှာ ၆ ပေပင်ကျော်သည် ထင်ရ၏၊ ကိုယ်အလေး
 ၂၂၀ အထက်ရှိမည်။

အသားအရောင်မှာ နီစပ်စပ်၊ စကားပြောရာမှာ နူးညံ့
မွေ့၏။

အစဉ်အမြဲပြုံးနေတတ်ပြီး မျက်လုံးများကမူ အစဉ်အ
နေသည်ပုံ။

ပြောင်ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် အစင်းများပါသော ခဲဘောင်း
အပေါ်မှ သိုးသားရေဂျာကင် ထပ်ဝတ်ထားသည့်အတွက်
ရှည်ပင် ကြီးမားသည်ထင်ရသည်။

ပြောင်နေသောခေါင်းကို ဦးထုပ်ဖြင့် ဖုံးအုပ်ထား၏။
ခဲမူးက စာရေးလေးလန်စီ၏ ဘေးရှေ့ခန်း၌ ဝင်ထိုင်သ
နေောက်ထက်သို့လှည့်၍ သူ၏ ကြီးမားသောလက်ကို လှမ်း
၍ နှုတ်ဆက်သည်။

‘စစ်ဇနီဇောက်ပါ၊ ဒီနေရာက နယ်မြေရဲမူးပါ’

ကီးဂန်က လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၍...

‘ကျွန်တော်က ဖရန်စစ်ကီးဂန်၊ အိမ်ဖြူတော်၊ လုံခြုံ
အရာရှိ၊ သူက ဂျွန်ဇရိုင်းမန်း၊ ကျွန်တော် လုပ်ဖော်ကိုင်
‘အိမ်ဖြူတော် လုံခြုံရေးဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့ သမ္မတ
ရှေ့ကနေသွားပြီး စစ်ဆေးရတာပေါ့ ဟုတ်လား’
ကီးဂန်က ပြန်ဖြေ၏။

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က အထူးစုံစမ်းရေး
ပါ’

‘ကျော်နီထရက်စလာက ဘာလုပ်ခဲ့လို့လဲ’
‘ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို ‘မေးစရာရှိလို့ပါ။ စုံစမ်းစစ်ဆေး
တာပဲ။ ရှိဘယ်လို့ ဆီရမှာပေါ့’
ခရိုင်မန်းက ဝင်ဖြေ၏။

ခေါက်က ဆက်ပြော၏။
‘အိမ်ဖြူတော်က မစ္စတာစမစ်ဆိုတဲ့ ဗူကို လှမ်းမေးတော့
ဗျားကို ဒီရောက်နေတယ်ဆိုလို့ သူတောင် အံ့အားသင့်သွား
တယ်။ ဒါပေမယ့် သူကပြောပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ဟာ တာဝန်
ခံစမ်းစစ်ဆေးဖို့ လာကြတာပါတဲ့။ အထူးလျှို့ဝှက်ကိစ္စလို့
ပြောပါဘယ်’

ကီးဂန်က ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်
သောက်ယောက်က သဘင်းပေးလိုက်တာမှာ အခုလို ဖြစ်
တာပဲ’

ခေါက်က ပြော၏။

‘ဒါအတုကတော့ ဘယ်လိုမှ သံသယမဖြစ်ပါနဲ့၊ ဂျက်ဆီ
လေဆိပ်မှာ ခင်ဗျားတို့က ဧပြီနီရဲနာမည်လဲ ပြောလိုက်
သူက အံ့အားသင့်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ သူက ထရက်စလာကို
ပြုံးပြောလိုက်တာ။ အိမ်ဖြူတော်ကဆိုတော့ အကြောင်း
အရာရှိမယ်ထင်တာပေါ့’

ကျွန်တော်ကလဲ အခုကိစ္စအတွက် စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမရှိပါဘူး။

ဒီမြို့က မြို့သေးသေးလေးဆိုတော့ သတင်းလေးတစ်ခုရယ် ချက်ချင်း လူတိုင်းသိသွားကြတာပဲ။

ကီးဂန်က ဝင်ပြောပြန်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ထရက်စလာရဲ့ နေရာကိုသွားပြီး သေချာချာစစ်ဆေးကြည့်ကြရအောင်။

သူက ဆိုဖီယာစခန်းကို သွားပြီး ဆိုဖီယာကို သတ်ဖို့ တယ်လို့ ထင်နေသလား။

ဟုတ်တယ်။

ကျွန်တော်တော့ မထင်ဘူး။

အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားကြ၏။ မြို့ထဲမှဖြတ်ပြီး ဝေပေါ်လမ်းအတိုင်း မောင်းလာသည်။

လမ်း၏နှစ်ဖက်၌ နှင်းများအထပ်လိုက်ပုံနေသည်။ လင်က ကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ မောင်းလာသည်။

ထရက်စလာနှင့် ကုရီးမားတို့ စခန်းများရှိရာသို့ မော်လာရဲ့ကြသည်။

ကားကို အမှတ်တစ်ဂီယာနှင့်ပင် တောင်ပေါ်လမ်း အတိုက်တက်ခဲ့၏။

ကားမှာ တစ်နာရီ ၁၀ မိုင်နှုန်းသာ မောင်းနိုင်သည်။ လင်လီက ထရက်စလာ၏ အိမ်လမ်းဘက် ချိုးဝင်သည်။

ကားထဲမှထွက်ပြီး အိမ်အနားသို့ ကပ်သည်။ ကီးဂန်က ဒရိုင်းမန်းအားကပ်၍ပြောသည်။

လက်ငွေယူရအောင် ဒရိုင်းမန်း၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက စာယ်သူမှ လက်အိတ်မစုပ်ကြသေးဘူး။

ဒရိုင်းမန်းက ခေါင်းညိတ်သည်။

အခန်းမှာ သန့်ပြန့်လှသည်။ ကီးဂန်သည် ဝိရိအားလုံးကို ဖွင့်၍ စစ်သည်။

လက်ဆွဲအိတ်မရှိ၊ ဖိနပ်များ၏အရွယ်ကို တိုင်းသည်။

လက်ကိုင် ဘရက်ရှ်လေးတစ်ခုနှင့် တွေ့သည့် အမှိုက်များကို ကောက်ယူသည်။

ထရက်စလာ၏စကိတ်နှင့် လက်ကိုင်တုတ်များသည် နောက်ဘက် နံရံ၌ ထောင်လျက်။

ဒေါက်က ပြောသည်။

သူ့မှာ အယ်လိုမှ စတီကစီးသွားဖို့ အစီအစဉ်မရှိဘူး။

ကီးဂန်က ပြော၏။

သူက ဒီနေရာကို တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက် အပြင် သွားတဲ့ပုံပေါ်အောင် လုပ်ထားခဲ့တာ။ ကျွန်တော် အသေအချာ ပြောရဲတယ်။ သူဟာ ကုရီးမားရဲ့ စကိတ်တွေပဲ ယူသွားမယ်။

ဘာဓာတ်ပုံမှ မရှိဘူး၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပစ္စည်း ဘာတစ်ခုမှ မကျန်ခဲ့ဘူး

ခေါက်က ပဲခုံးတွန့်၍...

ဟုတ်ပါတယ်၊ ဂျော်နီဟာ ထူးဆန်းဆန်းဆန်း၊ လူတစ်ယောက်ပါ၊ ဒီလောက်နဲ့တော့ သူဟာ လူသတ်သမား မဖြစ်နိုင်ဘေးဘူး

ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဓာတ်ပုံနဲ့ ပတ်သက်ယင် သူက ဘော်ဇော် ရယ်စရာကောင်းတာတွေ လုပ်တတ်တယ်၊ ဘယ်တော့မှ ဓာတ်ပုံ အရိုက်မခံဘူး၊ ဓာတ်ပုံဟာ ကံဆိုး တတ်တယ်တဲ့

လင်စလီက ဝင်ပြော၏။

လင်စလီက ရေခဲသေတ္တာကို ပွင့်ကြည့်သည်။

ရေခဲမုန့်၊ စတော်ဘယ်ရီ၊ အသားဘူးများ၊ ဖျော်ရည်ပုလင်း များ၊ နို့ပုလင်းများ အားလုံးအပြည့်

ကီးဂန်က ပြော၏။

ကစီးမားစခန်းကို သွားကြရအောင်

အပေါ်သို့ ၄၅ မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ရောက်သွားကြ၏။ ခေါက်က ကားထဲမှထွက်၍ ဆေးပြင်းဇိပ်ကို မီးညှိသောက်သည်။

စခန်းသည် ကျောက်ဆောင်အငူပေါ်တွင် တည်ရှိသည်။

အောက်ဘက်စေးခင်ကြားကို ကောင်းစွာ မြင်ရ၏။ စခန်း၏ နောက်ဘက်၌ ရေကန်တစ်ခု၊ ဘေး၌ ထင်းရှူးပင်များ၊ သစ်ပင်များ၏ တစ်ဖက်၌ မြေပြင်၊ အဆုံးတွင် တောင်ကြား၊ ခေါက်က ဘေးပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်၍...

ကျွန်တော်လဲ ငယ်ငယ်တုန်းက စကိတ်ကောင်းကောင်း စီးခဲ့တာပဲ၊ ဒီနေရာမှာပဲ ကြီးပြင်းခဲ့တာ၊ ဒီနေရာကနေ မိုင် ၅၀ လောက် မဝေးတဲ့နေရာမှာ မွေးတာ၊ နေရောင် တောက်ပတဲ့ အခုလို ရက်မျိုးမှာ စကိတ်စီးရင်း ဘယ်ဝေးဝေးသွားပါ့မလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ဒီလူ့ကို မုန့်တိုင်းကြားမှာ ထွက်ပြေးတယ်လို့ ဘာကြောင့် ထင်နေဘာလဲ

သူက ခေါင်းကိုခါ၍ စခန်းထဲသို့ ဝင်၏။ စခန်းတစ်ခုလုံး မည်သူမှ မရှိ။

ရေဒီယိုကိုလည်း ပိတ်ထားသည်။ ကရီးမား၏ အိတ်နှင့် စကိတ်မှာ မရှိတော့။

ရေခဲသေတ္တာထဲ၌ ဘာတစ်ခုမှ မရှိ။

လင်စလီက ခေါင်းခါပြသည်။

ဒီနေရာကတော့ အရင်နဲ့ လုံးဝမတူဘော့ဘူး၊ ကရီးမားက အားလုံး ရှင်းလင်းပစ်တယ်၊ ရေဒီယိုကိုပိတ်တယ်၊ သူက အိတ်တွေပါအားလုံး ယူသွားတယ်၊ မြေပုံပါ တာဖြစ်လို့လဲ၊ သူလိုအပ်လို့ ယူသွားတာလား

‘မြေပုံ...ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ဘယ်လေး၊ စောစောက ကျွန်တော်တို့ ကြည့်ခဲ့တဲ့ မြေပုံ မျိုးလေ’

လင်စလီတို့က အိမ်ထဲ ကြည့်နေချိန်၌ ရဲမှူးက ကားကို ရှာ နေသည်။

‘ကားလဲ မတွေ့ပါလား’

ခရိုင်မုန်းက စခန်း၏ အပြင်ဘက်ကို လျှောက်ကြည့် သည်။

စခန်းရုံး၏ ထောင့်ဘက်၌ ပြတ်နေသော ပုန်းကြိုးကို တွေ့ သည်။

သူ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။

‘ကီးဂန်’

‘ဘာလဲ’

‘အပြင်ဘက်က ပုန်းကြိုးက အဖြတ်ခံထားရဗယ်’

ကီးဂန်က ခေါင်းခါပြသည်။

‘ကောင်းပြီ၊ ပုန်းကြိုးအဖြတ်ခံရဗယ်၊ ရေဒီယို ပိတ်ထား တယ်၊ ကရီးမားရဲ့အိတ်တွေ မရှိဘူး၊ ပြီးတော့...မြေပုံပါ’

ရဲမှူးခေါက်က ဝင်ပြော၏။

‘နေကြပါဦးဗျ၊ လေထုတ်လို့ ပုန်းကြိုးပြတ်တာ နေမှာ ပေါ့၊ ကရီးမားက သူ့အိတ်တွေယူပြီးအထွက်မှာ ရေဒီယိုကို

ပိတ်ခဲ့မှာပေါ့၊ နောက် တစ်ယောက်ယောက်က အခုလို မုန် တိုင်းကာလမှာ လိုအပ်လို့ မြေပုံ ယူသွားတယ်ဆိုယင်ကော’ ကီးဂန်က....

‘လာပါဦး ခဏလောက်’

သူက အိမ်အပြင်ဘက်ကို ခေါ်သွားသည်။ ရေခဲနေသော ကန်ထဲသို့ လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

‘စထမဦးဆုံး သိကြတာက... သူက ဒီကို ရောက်အောင်လာ တယ်၊ သူက လမ်းမကြီးပေါ်ကို လှည့်မပြန်ဘူး၊ ဒါက ကျွန်တော်တို့ သူ့လမ်းခကြောင်းကို နှင်းထဲမှာ တွေ့ခဲ့ကြတယ်၊ ဝှုတ်ယက သူ့အောက်ကို ဆင်းမလာဘူး၊ ကျွန်တော်တို့တောင် နှင်းမုန်တိုင်းကြားမှာ မှောင်တဲ့အထိနေခဲ့ရသေးတယ်၊ ဒီတော့ သူက ဒီကို ဘာကြောင့် လာရတာလဲ၊ နောက် အဓိကနဲ့ အရေးကြီးဆုံးပြဿနာက ကားကုတ်ဘယ်မှာလဲ’

ခေါက်က ကီးဂန်အားစိုက်ကြည့်သည်။ သူသည် ကီးဂန် လျှောက်၍ ကြည့်နေသည့် ရေခဲနေသော ရေကန်ကိုကြည့် နေ၏။

ကီးဂန်က ရေကန်နား၌ခူးထောက်၍ ရေမျက်နှာပြင်ကို ကြည့်သည်။

ရေမျက်နှာပြင်၏အပေါ်ယံ၌ လက်မအတော်မျှားများရေခဲ နေသည်။

ကိုးကန်က ဆက်ပြောသည်။

ကျွန်တော်ထင်တာတော့ ထရက်စလာရဲ့ကားက ပီရေထဲ မှာပဲရှိမယ်၊ ပြီးတော့ ဆိုဖီယာကလဲ ဒီကားထဲမှာရှိမယ်' ဘာ ရေကန်ထဲမှာဟုတ်လား'

'ဒီနေရာမှာ ကားတစ်စီးလုံး ဖုတ်စရာ ဘယ်နေရာရှိလို့လဲ' ကိုးကန်က ရေပြင်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး....

'သူ့သာ ထွက်ပြေးမယ်ဆိုယင် ဒီနေရာဟာအကောင်းဆုံး ပဲ၊ ဒီရေကန်ဟာ လအတော်ကြာကြာထိ ခဲနေဦးမှာကိုး' ခေါက်က ဆက်မေးသည်။

'ဪ...ခင်ဗျား ယူဆတာက သူတ ပီတစ်နေရာရာကို ထွက်ပြေးသွားတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား'

ခေါက်က နှင်းမျှားဖုံးနေသော ခတောင်မျှားကို ထိုးပြု၍ မေး၏။

'ဟုတ်တယ်' လင်စလီက ဝင်ပြော၏။

'အခုလို နှင်းပုန်တိုင်းကျတဲ့အချိန်မှာ ဘယ်သူမှစတိတ်ကို စိုးပြီး ထွက်မသွားဘူး'

လင်စလီက ခေါင်းခါလိုက်၍....

'လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် နာရီအတွင်းမှာ နှင်းတွေက လက်မ ၂၀ လောက် ကျခဲ့တယ်လေ'

'ကျွန်တော်တို့မှာ လက်မ ၂၀ လောက်နှင်းကျခဲ့ပေမယ့် သူကတော့ ထွက်သွားမှာပဲ၊ ဒီလူက တံကယ်လူပါရဲ့မူး၊ သူက တော့ ထွက်ပြေးရမယ်လို့ပဲ၊ ဒီလူက မဟုတ်ဘူးအကုန်လုပ်တဲ့ လူ၊ သိပ်ပါးနပ်တယ်၊ သိပ်မာကျောဘယ်၊ တကယ်အကွက်ချ လုပ်တတ်တဲ့လူ၊ ဘယ်လိုသနားညာတာတဲ့စိတ်မှ ရှိတဲ့လူ မဟုတ် ဘူး၊ ဒီစကားမျိုးပြောရတာလဲ ကျွန်တော်မပြောချင်ဘူး'

ရဲမှူးက မျက်ခုံးများကိုပင့်၍ ကြည့်၏။

'ဒီစကားတွေကြားရတာ သူ့အဖေ့မှာ ခင်ဗျားဘယ်လို မှ မလေးစားတဲ့ စကားတွေပါလား'

'ခင်ဗျား ကျွန်တော် ကို တလဲမထင်ပါနဲ့၊ သူ့ကိုကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ သူ့ကိုကျွန်တော်ဘယ်လိုမှ လေးစား လို့ မရဘူး၊ ကျွန်တော် ဒီလူ့ကိုရှင်းပြုလို့ ခရလောက်အောင် မှန်းတီးတယ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကိုပြောနိုင်တာ ပြောခဲ့ပါ မယ်ရဲမှူး၊ ကျွန်တော် သူ့နောက်ကိုလိုက်ရမယ်ဆိုယင် ဝရဲအထိ သွားလဲ လိုက်မှာပဲ'

'အခု ပြောတာတွေဟာ ခင်ဗျားအစွက် ဆိပ်ဆိုးဘယ် စေ့တာကိုးနော်'

'ခင်ဗျားထင်ချင်ရာထင်ပါ'

ရဲမှူး၏လက်ထောက်တစ်ယောက်က ကားထဲမှနေ၍ လှမ်း ခေါ်၏။

ရဲမှူးကြီး...ဖုန်းလာနေပါတယ်'

'ကျွန်တော်ကို ခွင့်ပြုပါ'

ရဲမှူးဒေါက်ကပြောပြီး ကားရှိရာသို့ထွက်သွားသည်။

ဒေါက်သည် နှစ်မိနစ်၊ သုံးမိနစ်ခန့် စကားပြောပြီး နှင်းထဲ

ထွင် လမ်းလျှောက်၍ပြန်လာသည်။

သူ့မျက်နှာက စိတ်ရှုပ်ထွေးနေဟန်၊ ပါးစပ်တွင်ကိုက်ထား

သောဆေးပြင်းလိပ်ကို နေရာရွေ့၍ လှမ်းပြောသည်။

'ဓမ္မတာကီးဂန်၊ ခင်ဗျားကိုကျွန်တော် ဝန်ခံရတော့မယ်၊

ခင်ဗျားဟာ မဟုတ်တာတွေ့တွေးပြီးလုပ်တယ်လို့ ဒီရောက်တဲ့

အထိ ကျွန်တော်တွေးခဲ့တယ်၊ အခုတော့ ကျွန်တော်ဝန်ခံ

ရပြီ'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ပစ်ကင်အရပ်မှာ ဗိသားတစ်စုလုံး အသတ်ခံလိုက်ရတယ်၊

ယေ-ကျားတစ်ယောက်၊ သူ့ မိန်းမနဲ့အစက်တန်းကျောင်းသား

လေးတစ်ယောက်နဲ့ ကျောင်းသူလေးတစ်ယောက်၊ သေနတ်နဲ့

ပစ်သတ်ခံရတာပဲ'

ကီးဂန်က ခေါ်သတကြီးနှင့်ပြော၏။

'ဒီခွေးမသားပဲလုပ်တာ၊ ပစ်ကင်က ဘယ်လောက်ဝေး

သလဲ'

ဒေါက်က တောင်သက်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး....

'အဲဒီဘက်ပေါ့၊ ၃၅ မိုင်လောက်ဝေးတယ်'

* / *

ထာမာမိသားစု 'အသတ်ခံရသည့်နေရာနှင့် ဂုန်နဆန်မြို့သည်

နှင့် ၂၀ မျှ ကွာဝေး၏။ ရဲမှူးဒေါက်သည် ကီးဂန်တို့

လေယာဉ်နှင့်အတူ လိုက်စီးခဲ့၏။

ရဲမှူးသည် 'ကီးဂန်၏နောက်ဘက် သေနတ်ပစ်သမားထိုင်

သည့်နေရာ၌ ထိုင်လိုက်ခဲ့ရသည်။

မြင့်မားသော တောင်ထိပ်များကို ကွေ့ကာ ပတ်ကာနှင့်

နာရီဝက်ကြာ စီးခဲ့ရသည်။

ဒရိုင်းမန်းကပြော၏။

'ကိုင်ထားနော်'

တောင်တစ်ခုကိုကျော်ပြီး ကျဉ်ခြောင်းသေ့လေယာဉ်ဖြေ

ထမ်းပေါ်၌ ဆင်းရသည်။

လူငယ်ရဲအရာရှိ ဂျီဂျူဟိုဂင်တာရီက သူတို့အား လေဆိပ်၌

ဘောင်ကြိုနေ၏။

သု၏ ရဲတံဆိပ်မှာ အပြာရောင်ဦးထုပ်ပေါ်၌သာ တပ်ဆင်ထားရ၏။

ရာသီဥတုကြောင့် ဝတ်စုံပြည့်မဝတ်နိုင်။

ရဲမျိုးဒေါက်က လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းသည်နှင့် ကီးဂန်နှင့် ဖရိုင်းမန်းတို့အား မိတ်ဆက်ပေးသည်။

အခုလို ရာသီဥတုမျိုးမှာ ဒီလို ခေတ်ရတာ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး။

‘အရေးကြီးပါဘူးဗျာ၊ တတ်နိုင်တာ ကျွန်တော်တို့ ကူညီရမှာပေါ့၊ လာမာထရန်မားနေရာ သွားကြရအောင်’

ဖရိုင်းမန်းက မေးသည်။

‘ခင်ဗျားနဲ့ မိတ်ဆွေတွေလား’

‘သူ့ကို ကောင်းကောင်း သိတာပေါ့ဗျာ၊ ပြောရသလို ကျွန်တော် မွေးကတည်းက သိလာသလိုပါပဲ’

ယခုထက်တိုင် ထရန်ဒါမိသားစု အဖြစ်အပျက်အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသေးဟန်။

‘လာမာဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ၊ အေးဆေးတယ်၊ အလုပ်ကို ကောင်းကောင်းလုပ်တယ်၊ ကလေးတွေကလဲ သိပ်လိမ္မာကြတယ်၊ ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်ကြဖူးဘူး၊ သူ့ဇနီး မီလင်ဒါဟာဆိုယင် တကယ်ချောတဲ့ အမျိုးသမီး’

ကီးဂန်က မေး၏။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

‘လာမာနဲ့မီလင်ဒါတို့ ထိုင်နေတုန်းမှာ သေနတ်နဲ့ ပစ်ခတ်သည်။ အဘိုးအိုလူမာက သဘင်းစာဖတ်နေတုန်း ညာဘက်

ဘက်မှာထိတယ်၊ ကလေးတွေ ဘိုင်ရွန်နဲ့ကရေကမော့ ထွက်

ပေးပြီးမှာ နောက်ကနေပစ်တာ’

ဘယ်သူက တွေတာလဲ’

‘မကော်တဆတွေ့တာပဲ၊ ဆရာဝန် နယူစန်က ကလေး မီး

ဘေးဖွားပေးအပြီး အပြန်လမ်းမှာ တံခါးပွင့်နေတာနဲ့ ဝင်

ကြည့်တာ၊ အဲဒီမှာ တွေတာပဲ’

လာမာတို့အိမ်မှာ မြို့မှ ငါးမိုင်ခန့် ဝေး၏။ ဂန်နီဆန်နှင့်

အိမ်ကပ်ကြား ဖြစ်၏။

နှစ်ထပ်တိုက် အဆောက်အအုံ၊ လမ်းမနှင့် ပေ ၁၀၀ ခန့်

အကွာတွင်ရှိသည်။

အိမ်ရှေ့တွင် ရဲကားနှစ်စီးနှင့် လူနာတင်ကားတစ်စီး ရပ်

ထားသည်။

လာမာတို့ ဇနီးမောင်းနှံမှာ ဧည့်ခန်းတွင်း၌ တွေ့ရသည်။

လာမာက ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လျက်။

ဇနီးသည်က ဘေးဆိုဖာတွင် လဲကျသေဆုံးနေသည်။ သမီးလေးကမူ လှေကားရင်း၌ ကျောဘက်တွင် သေနတ်

အိမ်ရာနှင့် သေနေ၏။

သားလေးကမူ နောက်ဘက် တံခါးပေါက်ဝ နှင်းတော

အိမ်အတွင်းကို စနစ်တကျရှာကြသည်။ တစ်ခန်းပြီး တစ်ခန်း။

အောက်ထပ်အခန်းတစ်ခု၏ ရေချိုးခန်းတွင်း၌ သွေးမာစိုနေသော မျက်နှာသုတ်ပဝါ တစ်ထည်၊ ရေတစ်ခက်ထည် ထားသော ဖန်ခွက်တစ်လုံး၊ အိပ်ရာနား၌ ဆေးမှုန့်ထုပ် တစ်ထုပ်။

ကီးဂန်သည် မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ဆေးမှုန့်ထုပ်နှင့် တွဲသိမ်းသည်။

ဖန်ခွက်ကို စက္ကူနှင့်ထုပ်၍ အိတ်ထဲထည့်သည်။

ကီးဂန်အပြစ်သို့ ထွက်လာသည့်အခါ၊ ဝေါက်နှင့် ဟိုဂင်အရိက္ခိက အိမ်ရှေ့ ဆင်ဝင်အောက်မှာ စောင့်နေကြသည်။

‘ခင်ဗျား အယူအဆအတိုင်းဆိုယင် ဆိုဖီယာကိုသတ်ရတာကလဲ မျက်မြင်သက်သေအဖြစ် မထားခဲ့ချင်လို့၊ ဟုတ်ဘယ် မဟုတ်လား’

ဝေါက်က ကီးဂန်ကို လှမ်းမေး၏။

‘သုသိမို့ ကောင်းတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့လဲ မကြာခင် သွားမယ် ဆိုတာ’

‘ဒီလို မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြောခဲ့သလို သူက လမ်းစဖျောက်တတ်တယ်။ သူက ဒီတောင်တန်းက ထွက်သွားမယ်၊ ပြီး...ပျောက်သွားမယ်...ဝါပဲ။ အခုလို ဖြစ်တာကလဲ သူက တစ်နေရာရာမှာ ဒဏ်ရာရခဲ့မယ်၊ လာမား မိသားစုက ကူညီခဲ့ကြတယ်၊ အဲဒီအတွက် သနားကြင်နာမဲ့ နဲ့ သတ်ပစ်ခဲ့တာ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့အားလုံးက သိနေကြတာပဲ’

‘သူက အချိန်လိုတယ် ရဲမှူး၊ သူထင်တာက နောက် လေးနက် ငါးရက်လောက်မှ သိကြမှာ၊ အဲဒီအချိန်မှာ သူဟာ ဆော်တော် ခရီးရောက်လောက်ပြီပေါ့’

ကီးဂန်က မြေပြင်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး-

‘ကျွန်တော်ထင်တာကတော့ သူဟာ ပစ်ကင်ကို စကိတ်စီးပြီး သွားမယ်၊ ဒုတိယတစ်ကြိမ် မုန်တိုင်းမကျခင်ဖြစ်မယ်၊ ဒါကြောင့် လမ်းမှာ ခြေရာရှာလို့ မရတာ’

‘သူက အဲဒီမှာ ရှိနေတယ်ဆိုယင်ကော’

‘စစ်ကြည့်ကြတာပေါ့’

‘ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော်ပြောပြမယ်၊ ပစ်ကင်ကို ဘယ် သူမိန်းမှ မလာဘူးတဲ့’

ဟိုဂင်ဘယ်ရီက ဝင်ပြော၏။

‘ဒီလိုဆိုယင် သူက တောင်ဘက်ကိုသွားတာဖြစ်မယ်၊ ပြီးနောက်မှ တောထဲကို ဖြတ်မယ်’

ကီးဂန်က မေး၏။

‘သူက ဒီကို အက်ဖိုင်ကနေလာတယ်၊ မိုင် ၃၀ ကျော်ကျော် နေထိုင် နှင်းမုန်တိုင်းကြားမှာလာတယ်၊ ဒါဆိုယင် တောင်ဘက် ဆိုတာ ဘယ်နေရာလဲ’

‘ဆာလီဒါမြို့လေး၊ ဒီကနေမိုင် ၂၀ လောက် ဝေးတယ်၊ အခု တောင်ဘက်ပြောရမှာပေါ့၊ အန်တီဂိုတောင်ထိပ်ကိုကွေ့’

သွားရမယ်၊ အဲဒီတောင် ပေတစ်သောင်းလေးထောင်လောက် မြင့်တယ်၊ ကားလမ်းဆိုယင်တော့ မိုင် ၄၀ လောက်ရှိတယ်

‘ဆာလီဒါမြို့က ဘယ်လောက်ကြီးလဲ’

‘ဒီအရပ်ဒေသမှာတော့ တော်တော်ကြီးကြီးတဲ့မြို့ပေါ့၊ လူဦးရေ ၃၂၄ထောင်လောက် နေကြတယ်၊ အဲဒီမှာက လေဆိပ်လေးတစ်ခုရှိတယ်၊ ဂျက်စီမဲနားရဲ့လေဆိပ်အရွယ်ပေါ့’

ကီးဂန်က ရဲမှူးအားစိုက်ကြည့်ပြီ...

‘အဲဒီမှာ လေဆိပ်ရှိတယ်ဆိုယင် လေယာဉ်အဆင်းအတတ် အမြဲရှိမှာပေါ့၊ ဟုတ်လား ရဲမှူးကြီး’

‘မစ္စတာကီးဂန်ရယ်၊ လေဆိပ်ရှိမှတော့ လေယာဉ်ရှိမှာပေါ့’

ရဲမှူးကြီးက ပြုံး၍ပြော၏။

‘ကျွန်တော်ပြောတာက သူဟာ လေယာဉ်တစ်စီး စီးတစ်စီးလုံးငှားပြီး ပို့ခိုင်းမယ်ဗျာ၊ ဒင်ဗာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့’

ဟိုဂင်ဘယ်ရီက ပြော၏။

‘ဒါဆိုယင် ဘီလီဝတ်စဒန်နဲ့ တွေ့မှာပဲ၊ သူကလဲ ကောင်းကောင်းသာပေး၊ လကမ္ဘာသွားမယ်ဆိုယင်တောင်လိုလိုကံပို့ မယ့်လူ’

ကီးဂန်က မေး၏။

‘အဲဒီနေရာနဲ့ ဒီနေရာ ဖုန်းဆက်လို့ရသလား’

ရတယ်

‘မစ္စတာဘီလီဝတ်စဒန်နဲ့ စကားပြောကြည့်ရအောင်’

* * *

ဂန်နီဆန်မြို့သို့ အပြန်လမ်းကို ဟိုဂင်ဘယ်ရီက မောင်းလာသည်။ ရဲမှူးဒေါက်က သူ့လက်ထောက်များနှင့် စီစဉ်ထား၏။ အက်ပိုင်ကနေ သူ့အား လာခေါ်ရန်ဖြစ်သည်။ ထိုခရီးစဉ်မှာ တစ်ရက်သာကြာမည်ဖြစ်၏။ ကီးဂန်နှင့် ဒရိုင်းမန်းတို့က တောင်ဘက်ရှိ အယ်ဘူကာကီမြို့သို့သွားမည်။

ဒေါက်ကပြော၏။

‘အေးဗျာ—ကျွန်တော် ဝန်ခံရတော့မယ်၊ ဂျွန်ထရက်စလာတာ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို အရှုံးလုပ်ပစ်ခဲ့တာ၊ ၉၅ မိုင်ခရီးကို စကိတ်စီးတယ်၊ မိုင် ၄၀ကို မုန်တိုင်းကြားတ ဖြတ်တယ်၊ မိသားတစ်စုလုံးကိုသတ်တယ်၊ နောက်ထပ် ၁၅ မိုင် ကော်တစ်စီးတယ်၊ ပြီးမှကို လောဘဘီလီရဲ့ လေယာဉ်ကိုငှားပြီး နယူးမက္ကဆီကို သွားတယ်’

ကီးဂန်က ဖြည့်ပြော၏။

‘ပြီးတော့ နွေရာသီရဲ့လမ်းဘေးမှာ ရေစက်တစ်စက်ကျလို့ ပျောက်သလို ပျောက်သွားတယ်’

ဒရိုင်းမန်းကမေး၏။

‘သူဟာ တောင်ဘက် မိုင် ၃၀၀ လောက်ကို လေယာဉ်စီးသွားရမယ့်အစား အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး ဒင်ဗာမြို့ကိုသွားမယ်ဆိုတာ ဆရာမစဉ်းစားကြည့်ဘူးလား’

ကီးဂန်က ဖြေ၏။

‘ကျွန်တော် တွေးကြည့်ပါတယ်၊ အခုထက်ထိတော့ သူက အထူးအဆန်းမလုပ်ခဲ့သေးဘူးဗျာ’

ဒေါက်က ပြောသည်။

ကျွန်တော်သာ အလောင်းအစားလုပ်တတ်တဲ့ လူဆိုယ်
ကျွန်တော်မှာရှိတဲ့ငွေတွေနဲ့ ကျွန်တော်ခင်ဗျားနဲ့ အလောင်း
အစားတစ်ခုလုပ်ချင်တယ် မစ္စတာကီးဂန်၊ ခင်ဗျားဟာဒီခွေး
သားနောက်ကို တကယ်ကိုကပ်ပြီး လိုက်နိုင်ခဲ့တယ်

လေဆိပ်သို့ရောက်လာကြ၏။ ကီးဂန်နှင့်ဒရိုင်းမန်းကကား
ထဲမှ ထွက်သည်။ ရဲမှူးဒေါက်က သူတို့ဘက်လှည့်၍—

‘မစ္စတာ ဟီးဂန်၊ ဒီခရီးက ရင်မောစရာကောင်းပေမယ့်
ကျေနပ်ပါတယ်ဗျာ’

‘ကျေးဇူးပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်တို့က ကျေနပ်ရမှာပါ
ခင်ဗျားက အများကြီးကျွန်တော့်

တစ်ခု ပြောပါရစေ

ပြောပါ’

‘ကျွန်တော်နဲ့ခင်ဗျား အပေးအယူလေးလုပ်ရအောင်’

‘အပေးအယူ ဟုတ်လား’

ကီးဂန်က အံ့အားသင့်၍ မေးလိုက်၏။

‘ခင်ဗျားယူသွားတဲ့ဖန်ခွက်က လက်ဗွေရာရယ်၊ မျက်နှာ
သုတ်ပုံဝါကသွေးကို ဓာတ်ခွဲလိုရတဲ့အဖြေရယ်ကို ပိုပေးမယ်
ဆိုယ် ကျွန်တော် သက်သေခံပစ္စည်းတွေ ယူသွားမှုနဲ့ ခင်ဗျား
ကို တရားမစွဲတော့ဘူးဆိုတာပါပဲ၊ ပြီးတော့ဗျာ ဖန်ခွက်က
လက်ဗွေရာကိုတွေ့ရတော့လဲ ခင်ဗာကလူတွေအဖို့ ဘာမှလုပ်
လို့ မရပါဘူး’

‘ကျေးဇူးပါပဲ ရဲမှူးကြီး’

‘ကံကောင်းပါစေဗျာ၊ ဒီခွေးမသားကို ခင်ဗျား ဖမ်းမိ
တာပါ’

‘ဟာ....ဒါတော့ တွေ့ကိုတွေ့မှာ၊ခင်ဗျား စောင့်သာကြည့်’
ကီးဂန်သည် နှင်းများကျနေသော တောင်တန်းများကို

သွန်ကြည့်၏။ တစ်နေရာရာတွင် ရှိကို ရှိမည်။ ၂၇ သည်
ဘောက်လျှောက်ပြေးနေပေတော့မည်။

ယခုတော့ သူသိသွားပေပြီ။ သူ့နောက်က တစ်ယောက်
သောက်က လိုက်နေသည် ဆိုသည်ကိုတော့ သူသိလောက်ပြီ။

ယခုဆိုလျှင် သူသည် နောက်အမည်တစ်ခု ပြောင်းရပေ
တော့မည်။

ကီးဂန် သူ့ကိုယ်သူ ပြောမိ၏။

‘ပြေးပေါ့ကွာ၊ မင်း....ပြေးစမ်း၊ မင်းနောက်မှာ ငါအမြဲ
စမ်းပါနေမှာပဲ၊ အသက်ရှူဖို့တောင် ခဏကလေး မရပ်နဲ့၊ ရပ်

တိုက်တာနဲ့ မင်းပေးပြီသာမှတ်’

* *

နောက်နှစ်ရက် အကြာ ၁၆၁၉ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၁၀
 နေ့တွင် ဂျာမဏီသည် ပိုလန်နိုင်ငံကို ဝင်တိုက်၏။
 ဒုတိယကမ္ဘာစစ်သည် အစပျိုးခဲ့ချေပြီ။

အခန်း (၃၆)

ကီးဂန်သည် ခန်းမကြီး၏ နောက်ဘက် စားပွဲတစ်ခု၌ ထိုင်
 နေ၏။ စားပွဲတစ်ခုလုံး သတင်းစာများ၊ မဂ္ဂဇင်းဖြတ်ပိုင်းများ
 ဖြည့် ပြည့်နေသည်။ ဖတ်ပြီးသည့် သတင်းစာ၊ မဂ္ဂဇင်းဖြတ်ပိုင်း
 များကို သူ့အပုံနှင့်သူ၊ သူ့ကလစ်နှင့်သူ စုထား၏။

နောက်တစ်ပုံအတွက် စားပွဲပေါ်၌ နေရာချန်ထားသည်။
 အဖြစ်နိုင်ဆုံးသော သတင်းများနေရာ ဖြစ်သည်။ ယခုထက်ထိ
 နောက်အပုံအတွက် မည်သည့်သတင်းအစအနမှ မရသေး။

ကီးဂန်သည် အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ကို ငှားရမ်းထားသည်။ တစ်ဖွဲ့မှာ
 မစ္စစ်စပီနယ်၏ အရှေ့ဘက်မှလာသော သတင်းများ။

တစ်ဖွဲ့မှာ မစွမ်းစပီနယ် အနောက်ဘက်မှလာသော သတင်းများ၊ လူသတ်မှုသတင်းများ၊ တရားခံရှာမရသော ရာဇဝတ်မှုများ။

အမှုများအားလုံးတွင် ၂၇ နှင့် ပတ်သက်သည့် သတင်းများဟု ယူဆရသော အချက်အလက်များကို စုဆောင်းထား၏။

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကီးဂန်ထံသို့ ထူထဲသော စာအိတ်ကြီးများဖြင့် ရောက်လာတတ်သည်။ စာအိတ်များထဲမှ သတင်းများကို သူ ကလစ်နှင့်သူညှပ်သည်။

သတင်းများမှ သူသိလိုသည့်အချက်ကို ရှာသည်။ ၂၇ သည် အဘယ်နေရာသို့ ရောက်နေဆဲနည်း။

အရပ်မြင့်မြင့် လူတစ်ယောက် သူ့အရက်ခန်းတွင်းသို့ ဇင်လာသည်။

အပေါက်မှ နေရောင်ထိုးနေ၍ လူ၏ပုံကို အရိပ်သဖွယ်သာ မြင်ရ၏။

မစ္စတာစမစ်ဖြစ်သည်။

ကြားရသည့်သတင်းသည် သတင်းကောင်း မဟုတ်နိုင်။

စမစ်သည် အခန်းအဆုံးထိ လျှောက်သာပြီး ထိုင်လိုက်၏။

အရက်ကောင်တာမှ စာရေးလေးကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး—

‘ကျွန်တော်ကို အဖြူရောင် အကောင်းဆုံး ဝိုင်တစ်ခွက် မှာ ပေးပါလားဗျာ’

‘ခင်ဗျားနောက်က လိုက်နေတဲ့လူတွေကို ဘယ်လို ခြေရာဖျောက်ခဲ့သလဲ’

‘ဟူးဗားက ပြန်ခေါ်သွားပြီဗျာ၊ သူက သိပ်အလုပ်ရှုပ်နေပြီလေ၊ သူ့မှာရှိသမျှလူအကုန်လုံး အသုံးချနေရပြီ’

ကောင်တာစာရေးလေးက ဝိုင်ခွက်လာပေး၍ သူက စားပွဲပေါ်ရှိ ကလစ်များကို ကြည့်၍—

‘ခါတွေက ဘာတွေလဲ’

ကီးဂန်က သူ့စုဆောင်းနေသော သတင်းများအား ကလစ်များနှင့်ညှပ်ထားပုံကို ရှင်းပြ၏။

‘ဒီလူက သူ့ကိုယ်သူ နောက်တစ်ခေါက် ပြဿနာဖြစ်အောင် လုပ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးဗျာ’

‘ဒီလူက အဘက်ဘက်မှာ ပြီးပြည့်စုံနေတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဘယ်သူမှ ပြီးပြည့်စုံတာ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်သား၊ သူတစ်ခုခု လုပ်တဲ့နေရာမှာ အမှားတော့ ကျူးလွန်မိမှာပဲ၊ ရင်တော့တော်တော်ခုန်နေမှာပဲဆိုတာ ကျွန်တော်သိနေတယ်’

‘မစ္စတာ ကီးဂန် ခင်ဗျားဟာ ဒီလူနောက်ကို လိုက်နေတာ တစ်နှစ်လောက်ရှိပြီပဲ၊ သူ့ကို အရင်ကစ်ခေါက်တုန်းကလောက် မနီးစပ်တော့ဘူး မဟုတ်လား’

‘မဟုတ်ဘူး မစ္စတာစမစ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကဆို ထင် သူနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ သုံးမိုင်လောက်နီးခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်’

ခင်ဗျားကို သူ့အကြောင်း သိသလောက် ပြောပြမယ်။ သူ့အရပ်က ဝဲပေ၁ လက်မ၊ ဆံပင်ကရှေ့ရောင်၊ မျက်လုံးက အစိမ်းရောင်၊ ခန္ဓာကိုယ်က ကျစ်လျစ်တောင့်တင်းတယ်။ ရုပ်ရည် ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းတယ်။ သူ့အယ်ဘက်ပါးမှာ ဒဏ်ရာကြီးသုံးခုခုရှိတယ်။ သူ့ကို လေယာဉ်နဲ့ အယ်ဘူကာကီမြို့ကို လိုက်ပို့ရတဲ့ လေယာဉ်မှူးက ပြောပြခဲ့တယ်။ သူ့နဲ့အတူ ဝံပုလွေခေါင်းပုံပါတဲ့ ရှေ့ရောင် ဒန်ဟီးမီးခြစ်တစ်ခု အမြဲပါတယ်။ သူ့လက်မေ့လဲ ကျန်တော်ရထားပြီ။ သူ့ဟာ ဖရက်ဒင်စီအမည်နဲ့ ဘဝတစ်ခု နေခဲ့သေးတယ်ဆိုတာလဲ သိရပြီ။ သူ့ဟာ အခရောင်ပြောင်းလဲတတ်တဲ့ ပုတ်သင်ညိုလိုကောင်၊ သူ့ရုပ်ကိုသူ အချိန်တိုအတွင်းမှာ ပြောင်းလို့ရတယ်။ သူ့အသက်ရှင်နေဖို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး။ ခိုးတာ သတ်တာ သူ့ဘဝမှာ အတူတူပဲ ထူးခြားတဲ့အရာတွေ မဟုတ်ဘူး။ အခုဆိုယင် သူ့ဟာ အနည်းဆုံး လူဝ ယောက်လောက် သတ်ပြီးနေပြီ။ ဒီလောက်ပဲသိတယ်။ သူထွက်ပြေးနေတဲ့အချိန်မှာ သူ့ကိုတွေ့တဲ့ လူတွေအားလုံးကိုသတ် သွားတာပဲ။ သူ့ဟာ တောင်ပေါ်စခန်းက ကရီးမားကို သတ်တယ်။ ရေကန်ထဲမှာမြှုပ်တယ်။ ပြီးတော့ စကိတ်စီးပြီးထွက်ပြေးတယ်။ ၃၅ မိုင်ခလောက် နှင်းမုန်ဘိုင်းကြားမှာ ပြေးခဲ့တယ်။ မြီးတော့ မိသားစုတစ်ခုလုံးကို သတ်ပြန်တယ်။ အဲဒီမှာ လူလေးယောက်သေရတယ်။ နောက် ၁၅ မိုင်လောက် စကိတ်စီးပြီး ပြေးပြန်တယ်။ လေယာဉ်မှူးတစ်ယောက်ကိုဒေါ်လာတစ်ထောင်ပေးပြီး အယ်ဘူကာကီမြို့ရောက်အောင် ပို့ခိုင်းတယ်။ ဒန်ဗာကို မပြေးခဲ့ဘူး။ သူ့ဟာ ဒီလိုပဲ ဒရူးမြို့မှာလဲ လုပ်ခဲ့တယ်။

'သူ့အခုပြေးပြီမဟုတ်လား ကီးဂန်၊ သူ့အခု ဘယ်နေရာမှာ မှန်း မသိဘူး မဟုတ်လား၊ ဘဝအတူ တစ်ခုခုနဲ့ စာရွက်စာတမ်းအတူတွေနဲ့၊ အခုဆိုယင် သူ့နောက်ကို တစ်ယောက်ယောက်က လိုက်နေဘယ်ဆိုတာလဲ သိသွားပြီ'

'သူ့မှာ ဘာမှပြောင်းလဲလို့မရတာက သူ့ဟာ အရူးတစ်မျိုးပဲ မစ္စတာစမစ်၊ မလိုအပ်ဘဲနဲ့လဲ သူ့က လူတွေသတ်သွားတယ်။ ကိုလိုရာဒိုက မိသားစုကိုသတ်သွားတာ ကြည့်ပါလား၊ ကုလေးနှစ်ခယွက်နဲ့ အမေနဲ့ အဖေကို မလိုအပ်ဘဲနဲ့ သတ်ခဲ့တယ်။ သူ့ကို အက်ပိုင်မှာရှိတဲ့လူတိုင်းက သိတယ်'

စမစ်က ပရုံးတွန့်၍....
'သူ့က ခြေရာလက်ရာ ချန်မထားခဲ့ဘူး မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့ ထောက်လှမ်းရေးနယ်မှာ အဲဒါမျိုးဟာ မဖြစ်သင့်တာမျိုးလေ'

'ခင်ဗျားဆိုလိုတာက သူ့ကို ဒီအတိုင်း လွှတ်ထားလိုက်ရတော့မယ်ပေါ့၊ တုတ်လား'

'လွှတ်ထားဖို့ပြောတာ မဟုတ်သလို တားဆီးဖို့လဲ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုလိုကိစ္စမျိုးက ပြောစရာမလိုဘဲ ဖြစ်နေတာလေ၊ တိတိကျကျ ချုပ်ပြီးပြောရယင် သူ့ရဲ့အခြေခံအချက်က ဘာလဲ၊ သူ့အသက်ရှင်နေထိုင်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား၊ သူ့မှာ အလုပ်တစ်ခုခု ရှာလုပ်ရမယ်၊ ရန်သူထောက်လှမ်းရေး သူလျှို

တစ်ယောက်ဟာ သူတိုင်းပြည်ကနေ မိုင်နှစ်သောင်းလောက်
ဝေးတဲ့ သူများတိုင်းပြည် လာနေတယ်။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဘာ
လုပ်မလဲ မစ္စတာ ကီးဂန်၊ ခင်ဗျား နောက်ဘာလုပ်ဦးမလဲ၊
အခု ခင်ဗျား သူ့ကို လွတ်သွားပြီ မဟုတ်လား'

'ခါတော့ မသိသေးဘူးလေ၊ ခါပေမယ့် ခင်ဗျားကိုတော့
ကျွန်တော် ကာဘီပေးတယ်၊ ဟို အက်ဘီအိုင်မှာရှိတဲ့ လူတိုင်း
ထက် ကျွန်တော်က သူ့ကိုပိုသိတယ်။ ဒီပြင်လူတိုင်းထက်လဲ
ကျွန်တော်က သူ့ကိုပိုသိတယ်။ ဒီပြင် သူ့ကိုဖမ်းမယ်ဆိုယင်လဲ
ဒီပြင်လူတွေထက် ကျွန်တော်က ဖမ်းမိနိုင်တယ်'

စမစ်ကဝင်ပြော၏။

'ဟူးဗားက ဒီကိစ္စကို သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ ကိုင်တော့မယ်တဲ့၊
ပြီး မှန်တာပြောရယင် ဒီတိုင်းပြည်မှာ တန်ပြန် ထောက်လှမ်း
ရေးက လုပ်ရမယ့်ကိစ္စကိုလဲ သူက ရယ်စရာဟာသလို သတ်မှတ်
ထားတယ်။ အခုလော့လော့ဆယ်မှာ ဒီ ၂၇ ဆိုတဲ့လူဟာ လူ
တွေအများကြီးကို သတ်တယ်။ ဥပဒေ ဖောက်ဖျက်ပြီး ငှား
မဝင် လေကြောင်းက ပျံပြေးတယ်။ ဒီလောက်ပဲ သူစိတ်ဝင်စား
တယ်'

'ဒီတော့ ဟူးဗားက ဘာလုပ်မှာလဲ၊ တရားခံ မျက်နှာ
ကြီးကို စာတိုက်တွေမှာ ကပ်ထားမယ်၊ သတင်းစာတွေထဲ
မှာ ထည့်မယ်။ အလိုရှိကြောင်း ထုတ်ပြန်မယ်။ ခါပဲလုပ်
မှာ မဟုတ်လား'

'ထားလိုက်ပါလေ'

စမစ်က ခေါင်းကိုခါဒိုက်၏။

'သူများသွားပြီဆိုတာ အချိန်တန်တော့ သိသွားမှာပေါ့၊ သူ
ဟာ သူများကြောင်း သိသွားလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့မှ သူလက်သီး
ပန်းအထိုးခံရတာ သူသိမှာ'

'ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အမှန်ပြောမယ်ဗျာ၊ အခု လော့လော့
ဆယ်မှာ ဘာမှ လုပ်လို့ မရဘူးဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်
ဝန်ခံရပါတယ်။ ၂၇ ဆိုတဲ့ လူမှာက အစီအစဉ်တစ်ခု ရှိတယ်။
အဲဒီ အစီအစဉ်တစ်ခု မပါဘဲနဲ့၊ အကွက် မရှိဘဲနဲ့ သူ့ကို
ဘယ်လိုမှ ဖမ်းလို့ မရနိုင်ဘူး။ အခု သူဟာ သူ့ သိသွားပြီ၊ လူ
ဟာ အရေးကြီးတဲ့ သူဆိုတာ၊ အဲဒီအတွက် သူ အကွက်
တစ်ခုခု ရိုက်နေပုံပေါ်တယ်'

စမစ်က သက်ပြင်းချသည်။ ဝိုင်ခွက်ကို နောက်တစ်ကြိမ်
စုပ်၍ သောက်သည်။

'ဒီတော့ဗျာ...သူတို့နည်း သူတို့ဟန်နဲ့ လုပ်ကြပါစေ၊ ကျွန်
တော်ကလဲ ကျွန်တော်နည်းနဲ့ကျွန်တော် လုပ်ပါရစေ'

'ခါပေမယ့်ဗျာ၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာ အက်ဘီအိုင်ကနေ ခင်ဗျား
ဘယ်သူလဲ၊ တာတွေ လုပ်နေသလဲဆိုတာ သိသွားယင် ကျွန်
တော်တို့မှာ ဟူးဗားကို ရှင်းပြရဖို့က ပြဿနာက တော်တော်
ကြီးလာမယ်'

‘ဟူးဗားအနေနဲ့ လူတစ်ယောက်က အခုလိုလုပ်လို့ ရတယ် လို့ ယူဆမထားဘူးလား’

• ‘ခင်ဗျား လွယ်လွယ် မပြောပါနဲ့၊ သူ့လုပ်နေတဲ့ လမ်းကြောင်းပေါ်မှာ အခုလို တွေ့လာယင် တရားရုံးမှာလဲ အနှောင့်အယှက်လာပေးလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး ကီးဂန်၊ ဒီနိုဗန်နဲ့ ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျား လုပ်ခဲ့တာတွေအတွက် သိပ်သဘောကျပါတယ်၊ လက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်... အခုတော့ ဒီကိစ္စကို အက်ဘီအိုင်ရဲလက်ထဲ ရောက်သွားပါပြီ၊ ခင်ဗျား အာမှလုပ်စရာမလိုတော့ပါဘူး’

‘ခင်ဗျား ဘာပြောတယ်’

ကီးဂန်၏အသံက ကျယ်လောင်သွား၏။ အရက်ခန်းတွင်းရှိ လူအတော်များက လှည့်ကြည့်ကြ၏။

ကီးဂန်က မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

‘အလကား....’

စမစ်က စကားကို ဖြေပြောနေ၏။

‘ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး မစ္စတာကီးဂန်၊ အက်ဘီအိုင်က ဒီကိစ္စကို ကိုင်နေပါပြီ၊ ဒီအမှုက တရားခံ ထွက်ပြေး ဖြစ်သွားပြီလေ၊ တန်ပြန် နိုင်ငံရေး ဆောက်လှမ်းမှုက သူ့ခေါင်းထဲမှာ ထည့်မစဉ်းစားတော့ဘူး’

ကီးဂန်က ခေါင်းမာဝင်ပြော၏။

‘ဒီလိုဆို ကျွန်တော် ဘာသာကျွန်တော်လုပ်မယ်’

စမစ်က ခေါင်းခါလိုက်၏။

‘ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ၊ ခင်ဗျားအတွက် ဘယ်လိုမှ လုပ်လို့ မရတော့ဘူး’

ကီးဂန်ထံမှ အဖြေထွက်မလာ၊ သူ စုဆောင်းထားသော ဇာလစ်များနှင့် ညှပ်ထားသည့် သတင်းများသည် အက်ဘီအိုင် နတ်တမ်းများထက် ပို၍ ပြည့်စုံသည်ထင်၏။ ဤမှတ်တမ်းများသည် သူ၏ နောက်ဆုံးအသက်ပင်ဖြစ်၏။

စမစ်က ပြန်စကားစ၏။

‘ဒီလိုဆိုယင် တစ်ခုလုပ်စရာရှိတယ်’

ကီးဂန်က ဘူအား သံသယဖျက်လုံးများနှင့်စိုက်ကြည့်၏။

‘ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ’

စမစ်က ပြော၏။

‘နိုင်ငံတကာ ပြန်ကြားရေး ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှု ဌာနနဲ့ ခင်ဗျား စာချုပ်တစ်ခုချုပ်ပါ၊ အဲဒီတော့မှ သူ့ဟာ ကျွန်တော် အနေနဲ့ ရန်သူ သူ့လျှိုတစ်ဦးဖြစ်တယ်ဆိုတာ သံသယရှိတဲ့ အတွက် ဆက်လက်စုံစမ်းထောက်လှမ်းဖို့ တရားဝင်သွားမယ်၊ သူ့ဗားအနေနဲ့ကတော့ သူ့ဟာ တရားခံပြေးတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားတယ်လေ’

‘မစ္စတာစမစ်၊ ကျွန်တော်ဟာ အေးဂျင့်တင်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ သူလျှိုလုပ်ငန်းကို မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ဒီနိုဗန်ရှဲ လုပ်ငန်းတွေမှာ ကျွန်တော် ပါဝင် မပတ်သက်နိုင်ဘူး’

စမစ်က အေးအေးအေးနှင့် ဆက်ပြော၏။

‘ကျွန်တော်တို့ကတော့ အဘက်ဘက်က ကြည့်ပြီးပါပြီ၊ ခင်ဗျားဟာ ကိုလိုရာဒိုမှာ သူ့နောက်က လိုက်ခဲ့တဲ့ပုံဟာ သိပ်ကောင်းတဲ့ လုပ်ရပ်ပါ’

‘ခင်ဗျား... ခင်ဗျား ပြောနေတာက ခင်ဗျားထို့၍ ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်းအသစ်နဲ့သာ ကျွန်တော်က ဆက်သွယ်ပြီး လုပ်ယင် အခုကိစ္စကို ခင်ဗျားတို့က ဆက်လက် လုပ်ခွင့်ပြုမယ် သံတောပေါ့... ဟုတ်လား’

‘အချိန်ကာလ တစ်ခုခုအတွင်းမှာပေါ့’

‘ပြီးတော့ကော...’

‘ပြီးတော့... ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ထဲက တာဝန်ခံ တစ်ဦးပေါ့’

‘ပြီးတော့... ခင်ဗျားက ပြန်ခေါ်ပြီး တစ်ခုခု တာဝန် ပေးဦးမယ်ပေါ့’

စမစ်က ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာညှိတ်၏။

‘ကျွန်တော်ကို အခုလာမယ့် နှစ်သစ်မှာ သင်တန်းတွေ ပွင့်ပါ့မယ်၊ တွန်စတွန်မှာ ဖြစ်မှာပါ၊ သင်တန်းကာလက နှစ်လ

ပေါ့၊ ခင်ဗျားကို အဲဒီသင်တန်းမှာ တက်စေချင်တယ်၊ ဒီမှာ တွန်စတွန်... ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်ပါဗျာ၊ တာပဲဖြစ်ဖြစ်... ကျွန်တော်တို့ဟာ စစ်နဲ့ မကြာခင် ရင်ဆိုင်ရတော့မှာပါ’

‘ဒီ ၂၇ ကို ဘယ်လိုမှ မတားဆီးနိုင်တော့ဘူးပေါ့’

စမစ်က သူ့လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ စားချုပ်တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်၏။ ကီးဂန်အား လှမ်းပေး၏။

‘ခင်ဗျား စဉ်းစားပါ’

‘ခရိုင်းမန်းကတော့...’

‘ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ လေတပ်ကလေးယာဉ်မှူးနဲ့ လေယာဉ်အဖွဲ့အစည်းအရောက်ကြာကြာ မဆုံးသင့်တော့ဘူးလေ၊ သူက လေယာဉ် နှစ်လအတွင်းမှာ အလုပ်က ထွက်ရတော့မှာ၊ သူက နေရာစခန်းတို့ ပြန်ရမယ်၊ ပြီးတာနဲ့ ခုထွက်သွားမှာပါ’

‘ကျွန်တော် ကိုပေးထားတဲ့ အထောက်အထား စာရွက်တွေကတော့’

‘ခင်ဗျားက အိမ်ဖြူတော် အရာရှိတွေဆီမှာ ပြန်အပ်ရပါမယ်၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ တွန်စတွန်မှာရှိတဲ့ သင်တန်းပြီးတာနဲ့ ခြောက်က ပြန်ကြားရေး ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ရေး ဌာနက ကာကိခံစာအသစ်တွေ ထုတ်ပေးပါလိမ့်မယ်’

‘အဲဒီ အချိန်အတွင်းမှာ ၂၇ ဟာ လူတ်နေပြီး ပြင်သစ်နဲ့ ထိန်းက ဂျာမဏီနဲ့ စစ်ဖြစ်မယ်ပေါ့’

‘သူ့နောက်ကို အက်ဘီအိုင်နောက်က လိုက်ပါလိမ့်မယ်’

‘ကီးဂန်က မကျေနပ်၊

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

'သုတ္တိကိုလဲ လျှော့မတွက်နဲ့လေ၊ ကျွန်တော်တို့
သတင်းနဲ့ သုတ္တိနောက်ကနေ ဆက်လိုက်ပါလိမ့်မယ်၊
မှာထဲ သတင်းရနိုင်တဲ့ နေရာတွေ ရှိပါတယ်၊ ခင်ဗျား
သတင်းမျိုးပေါ့'

ကိုးဝန်သည် စာချုပ်ကို ကိုင်ကြည့်၏၊ စာချုပ်ကို
သုတ္တိအိတ်ထဲထည့်သည်။

'ကျွန်တော် စဉ်းစားပါမယ်'

'ကောင်းပါတယ်၊ ခင်ဗျားလုပ်ဖြစ်ပါစေချော'

* * *

မြူးနှစ်ရို စစ်ဌာနချုပ်ရုံးခန်း အတွင်း၌ အခေါ်ဟစ်
သည် ကြီးမားလှသော ဥရောပမြေပြင်ကြီးရှေ့၌ ရပ်နေ၏။

ပိုလန်ကိုဝင်တိုက်သည့် တပ်ဖွဲ့၏စစ်ကြောင်းကို ရှောင်
ဖြင့် ပြုသထားသည်။

နှစ်ပတ်တာ ကာလအတွင်းတွင် ဆူတပ်များသည်
မလေးမျက်နှာမှ တစ်ပြိုင်နက်တည်း၊ ပိုလန်အား ဝင်တိုက်
ဖြစ်သည်။

အရှေ့ဘက်အရပ်၌ပိုလန်နယ်ခြားအတိုင်းချီတက်ပြီးတောင်
သို့ သွားခဲ့သည်။

အရှေ့ဘက်အရပ်၌ပင် ပိုလန်၏ တောင်ဘက်ခြမ်းကို ဖြတ်
ဖြင့်

ပြန်လှည့်၍ မြောက်ဘက်မှတပ်များနှင့် ဆက်သည်။
ဘာတစ်မြို့လုံး ဝန်းရံထားပြီးဖြစ်၏။

နှစ်ပတ်အတွင်း၌ အဆက်မပြတ် ဗုံးဖြင့်ဝင်ရောက်ကြသည်။
ပိုလန်သည် သူ့လက်ထဲသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

သူသည် ကျယ်လောစွာ ရယ်လိုက်၏။ သူ့နောက်ရှိ ဝီရပ်
လက်ခုပ်တီး၏။

ကျွန်တော်ဂုဏ်ယူပါတယ် အဓိပတိကြီးခင်ဗျား၊ အခုဆိုယင်
ကမ္ဘာလုံးက ဂျာမန်စစ်တပ်အကြောင်းကို သိသွားလောက်
ပြန်

တစ်ဘလားက အခါခါခေါင်းညိတ်သည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံ
နှစ်အောင်မြင်မှုကြောင့် အရောင်တောက်နေ၏။
အစီအစဉ်အတိုင်းပဲ'

သေသံက တိုးဝင်သွားသည်။

'တပ်သား-၆ သောင်းလောက် ခံသဆုံးတယ်၊ နှစ်သိန်း
ဘက် ဒဏ်ရာရတယ်၊ ၇ သိန်းလောက် အကျဉ်းသားဖြစ်ရ
မယ်၊ စစ်က သုံးပတ်တောင် မကြာလျှင်သေးဘူး'

‘ဓုတိယအလှည့်က ပြင်သစ်၊ ပြီးတာနဲ့ ပြိတိန်ကို ရေ
ကြားဖြတ်ပြီးတိုက်မယ် အဓိပတိကြီး’

အင်္ဂလန်ရေလက်ကြားကို ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်သည့်အ
တစ်တလား၏ရင်ထဲ၌ နာကျင်မှုအစုံခု ပြစ်သွား၏။

ပြိတိယကျွန်းနှင့် ဥရောပကို ကြားမှ ခြားထားသော
မြောင်းလှသည့် ရေလက်ကြားကို သူစိုက်ကြည့်နေသည်။

သူသည် ဤရေလက်ကြား အကြောင်းကို မည်သည့်အ
ထုတ်ဖော်မပြော။

ယင်းနေရာသည် သူ့အား အစဉ် ခြိမ်းခြောက်နေ၏။
အနေနှင့် အင်္ဂလန်အား ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ရန် ခိုင်လုံ
သတင်းအချက်အလက် ရသော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြ
စိတ်ချမှု မရှိသေး။

ဗီးရပ်အား လက်ငှိုးထိုး၍....

‘ရန်သူကို ဘယ်တော့မှ လျှော့မတွက်နဲ့ ဝီလီ’

သူ့စားပွဲသို့ လျှောက်သွား၏။ လက်သီးများက
ထားသည်။

‘အင်္ဂလိပ်တွေက မာတယ်၊ မာနကြီးတယ်၊ ကြမ်းတ
သူတို့က ခေါင်းပုံဖြတ်သမားတွေ၊ သူတို့က စိတ်ခတ်စစ်
ရေးနဲ့ ကမ္ဘာကိုသိမ်းထားတာ၊ သူတို့ကို တာကွယ်ထားတာ
ကြီးမားလှတဲ့ ရေတပ်၊ သူတို့မှာ သူ့ရသတ္တိနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ လေတပ်
ရှိသေးတယ်’

ဗီးရပ်က ထပ်မံဖြည့်စွက်၏။

‘အမေရိကန်တွေ ကူညီစားတာ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ဝီလီ၊ ကျုပ်ဘာဖြစ်လို့ လုပ်
ထားသလဲ ဆိုတာ’

‘ဟုတ်ကဲ့....ပြောပါအဓိပတိကြီး’

‘ခင်ဗျား ခပ်မြန်မြန်ပဲ ၂ ကို စတင်လုပ်ရှား ခိုင်းတော့’
‘ရေလပ်သင်္ဘောကို တောင်ဘက် သွားခိုင်းလိုက်တော့မယ်
အဓိပတိကြီး’

‘ရေလပ်သင်္ဘော တာဝန်ခံက ဘယ်သူလဲ’

‘ကမ္ပိုတိန် ထရစ်လက်ဂျာလေ’

တစ်တလား၏မျက်ခုံးအစုံက အပေါ်သို့ မြင့်တက်သွား၏။

‘ဪ...ရေလပ်သင်္ဘော ယူ ၁၇ နဲ့ ၂၇ ပေါ့’

‘ကျွန်တော် သူ့ကိုသတင်းစာကြော်ညှာကနေသတင်းပေးဖို့
စီစဉ်ထားပါတယ်၊ ချင်းချင်းပဲ လုပ်ခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်’

တစ်တလားက ဗီးရပ်အား သံသယမျက်လုံးများနှင့်ကြည့်
သည်။

‘ခင်ဗျား ကျုပ်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်ချင်လို့လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး အဓိပတိကြီး၊ ဥရောပမှာ စစ်ဖြစ်နေပြီဆို
တော့ လက်ဂျာက သူ့အစီအစဉ်ကို ပြင်များထားမလားလို့၊
ဒါမှမဟုတ် တစ်နေရာရာများသွားခိုင်းမလားလို့၊ စစ်ဆင်ရေး
က ကျွန်တော်တို့နဲ့နောက်ဆုံး စစ်ဆင်ရေးလေ’

ဟစ်တလာ၏မျက်နှာက ပြုံးလာ၏။ သူ့လက်များကို ခေါင်းနှောက်၌ ထားလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပြီ... အခု စစ်ဆင်ရေးကိုခင်ဗျားသဘောပေါက်လား ပဲ။ ခုကစပြီး အမေရိကန်နဲ့ကျုပ်တို့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရပြီ’

‘အမေရိကန်တွေဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အင်္ဂလိပ်ကိုလက်နက် ထောက်ပံ့နေတယ်။ သူတို့လိုချင်နေတာက သူတို့စစ်ထဲပါလာ ပြီး အခွင့်အလမ်းပဲ။ သူတို့က အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၈၅ သန်း ဝိုး လေယာဉ်သစ်တွေပေးပို့ဖို့ ခွင့်ပြုထားတယ်။ ဒီလေယာဉ်တွေ အားလုံး သူတို့မဟာမိတ်တွေပဲရကြမှာ။ အခုတော့ အချိန်ကျ ပြီ အဓိပတိကြီး၊ အချိန်ကြာနိုင်သမျှကြာအောင် ကျွန်တော် တို့က အချိန်ဆွဲထားနိုင်လေ ပိုကောင်းလေပဲ’

‘ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ် ကျုပ်သဘောတူတယ်။ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မရှုံးနိုင်တော့ဘူး။ ဘယ်အချိန်မှာ ရေငုပ်သင်္ဘော ယူ ၁၇ က သူ့နေရာကိုရောက်မလဲ’

‘သုံးပတ်ပေါ့’

‘ဘယ်တော့လောက် ဗီလုပ်ငန်းကို စတင်အကောင်အထည် ဖော်မလဲ’

‘နိုဝင်ဘာလရဲ့ ၂၀ တတိယပတ်၊ ကျေးဇူးတော်နေ့ ရုံးတွေပိတ် ရက်ပေါ့။ အဲဒီအချိန်က အကောင်းဆုံးပါပဲ’

ဟစ်တလာက ပြုံးသည်။ သူ့စားပွဲရှိရာသို့ပြန်၏။ စားပွဲကို သူ့လက်ချောင်းများနှင့်ခေါက်နေ၏။ ခေါင်းမှာတညိုတညို။

‘ကောင်းတယ် ဝီလီ၊ ခင်ဗျားစီစဉ်ထားတာ သိပ်ကောင်း တယ်။ ၂၇ ကလဲလုပ်နိုင်မှာပဲ။ ချက်ချင်းသာလုပ်ငန်း စတင် တော့။ ယူမှာ စောင်နေရတာ ကြာလှပါပြီ။ ကျုပ်တို့လဲစောင့် နေကြရတာပါပဲလေ’

* * *

ထုလုံးချွန်မျှော်စင်က ရေမျက်နှာပြင်ကိုဖောက်၍ - တက်လာ သည်။ မကြာမီ ရေငုပ်သင်္ဘောယူ ၁၇ သည် တိတ်ဆိတ်စွာ ရေပေါ်၌ ပေါ်လာတော့၏။

ရေငုပ်သင်္ဘော ကပ္ပိတိန်ကချက်ချင်းပင် လှေကားနှင့်ထက် ထာ တံခါးအဖုံးကိုဖွင့်လိုက်၏။ - တိုက်ခိုက်နေသော စက်တင် ဘာလ၏ လေပြည့်လေညှင်းနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

သူ့နှောက်မှ အရာရှိ နှစ်ယောက် လိုက်ပါလာသည်။ ထိုနှောက် လက်နက်ကိုင်အစောင့်နှစ်ယောက်က ကုန်းပတ်ပေါ် ရောက်လာသည်။ သူတို့လက်ထဲ၌ ၈၀-သေနတ်များကိုင်လျက်၊ ညီညွတ်မှု အသံထွက်မလာ။

ကပ္ပတိန်က သူ့လက်ထဲမှမှန်ဘီလူးနှင့်မည်းမှောင်နေသော ပင်လယ်ကို စူးစမ်းကြည့်သည်။ နားကိုအလေးထား၍ စောင့်နေ၏။

တိတ်သိတ်နေသောနေရာ၌ အင်ဂျင်စက်သံသာ ရိုသည့် မျက်လုံးကိုကျဉ်း၍ကြည့်သည်။ အခွေခွေသံ သဘောတစ်စင်းသည် တစ်စထက်တစ်စပေါ်လာ၏။

သူ့စိတ်ထဲ၌ ရေတက်နေ၏။ သင်္ဘောနှင့်သူ နီးကပ်လာသော အကွာအဝေးကို တွက်ချက်နေသည်။ ဒုတိယရေငုပ်သင်္ဘောတစ်စင်း ယူ၂၂ သည် ရေပြင်ပေါ်သို့ရောက်လာသည်။ ကပ္ပတိန်ထံမှ လေသံနှင့် ထွက်လာသည်။

‘အစောင့်သင်္ဘောတွေက နည်းလှချည်လား။ သင်္ဘော ၆ စီး’

လက်ထောက်အရာရှိက လေသံနှင့်ပြန်ပြောသည်။

‘အချက်ပြလိုက်ရမလား’

‘ခဏနေဦး’

ဂျာမန် ရေငုပ်သင်္ဘော ကပ္ပတိန်တို့၏ထုံးစံအတိုင်း လက်ဂျာသည် နာဇီမဟိတဝင်တစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။

သူသည် ရေတပ်မှအမှုထမ်းတစ်ဦးသာ ဖြစ်၏။ သူ့စစ်သားစစ်စစ်တစ်ဦးသာဖြစ်၏။ နိုင်ငံရေးကို စိတ်ပါဝင်စား မဟုတ်။

သို့သော် အခြား ဂျာမန်တပ်မတော် အရာရှိများကဲ့သို့ ဝါဆိုင်းစာချုပ်ကို လက်မခံ။ ယင်းစာချုပ်သည် ဂျာမန်နိုင်ငံ၏ သိက္ခာနှင့် စီးပွားရေးကို ဖျက်ဆီးပစ်စေသော အရာဟု ယုံကြည်ထား၏။ ထို့ကြောင့် ပြင်သစ်နှင့် အင်္ဂလိပ်တို့ကို စစ်တိုက်ခြင်းကို သူနှစ်သက်သည်။ သဘောကျသည်။

သူ့အရပ်မှာပုသည်။ ခန္ဓာကိုယ်တုတ်ခိုင်သည့် ဩစတီးယား နိုင်ငံသား။ ထူထဲသောနှုတ်ခမ်းမွေးနှင့်မာကျောသော မျက်နှာ။ ရေငုပ်သင်္ဘောသားတို့၏ ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုဒဏ်ကို စစ်မြစ်မီပင် မခံမရဲနိုင်ဖြစ်နိုင်သည်ကို သူသိနေ၏။

ထို့ပြင် ရေငုပ် သင်္ဘောသားတို့၏ အသက်အန္တရာယ်မှာ လည်း အလွန်ကြီးမားကြောင်းကို သူသိနေ၏။

သူ့လူများထဲမှ အချို့လူတို့ကို သူ စိတ်ဓာတ်အားဖြင့်ပြုပြင်ပေးနေရသည်။

သူသည် သံဘောထားပြည့်ဝသူ၊ ကရုဏာ ထားတတ်သူပင် ဖြစ်သော်ငြားလည်း သင်္ဘောသားများ၏ ဘဝသာယာရေး စိတ်ပျော်ရွှင်စေရန် မည်သည့်ကိစ္စမှ လုပ်မပေးနိုင်။

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်၏ ပထမတစ်လအတွင်း၌ မြောက်အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာတွင် ဂျာမန်ရေငုပ်သင်္ဘော ၅၂ စီးလှုပ်ရှားခဲ့သည်။

ရေငုပ်သင်္ဘောပုံစံမှာ ပီအိတ်စီ၊ ရေငုပ်သင်္ဘော တစ်စီးတွင် သင်္ဘောသား ၄၄ ယောက်၊ ကုန်းပတ်တွင် သေနတ်ပစ်စင်တစ်ခု။

လေယ နှိပ်စက် အမြောက် ၂ ခု၊ ကော်ပီဒီပစ် လမ်းကြောင်း ၅ ခုစီရှိသည်။

ဂျာမန်နိုင်ငံ၏ ပထမဦးဆုံး ရေငုပ်သင်္ဘော ကပ္ပတန်များ တွင် လက်ဂျာလည်း တစ်ယောက် အပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

သူသည် ဝံပုလွေတို့၏ သားကောင်ကို ချောင်းနည်း နည်း ပညာကို အသုံးပြုသည်။

ရေပေါ်သွားသင်္ဘောများ၏ ဘေးမှ အစောင့်သင်္ဘောများ ကို လိုက်လံခြေရာခံခြင်း၊ အခြားရေငုပ်သင်္ဘောများ အကူအညီ ကိုယူ၍ ညဉ့်အခါရောက်သည်နှင့် ရေပေါ်တက်၍ တိုက်ခိုက် ခြင်း၊ သူတိုက်ခိုက်သော သင်္ဘောများသည် အမေရိကန်မှလက် နုတ် ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို သယ်ဆောင်လာသည့် ဗြိတိသျှ သင်္ဘောများဖြစ်ကြသည်။

စစ်ကြီးစသည်မှာ ၂၀ ရက်သာ ရှိသေးသည်။ သူ၏ဝံပုလွေ စစ်ဆင်နည်းအရ ဗြိတိန်သင်္ဘော ၁၉ စီးတို့ကို မြှုပ်ပစ်နိုင်ခဲ့ သည်။

ဗြိတိသျှတို့၏ အခြားသင်္ဘောလေးစီးထဲတွင် ခရီးသည် သီး သန့်စီး အာသီးနီးယား သင်္ဘောပါ ပါခဲ့သည်။

ယင်းခရီးသည်တင် သင်္ဘောပေါ်၌ ခရီးသည် ၁၄၀၀ ပါ နှစ်မြှုပ်သွားသည်။ အပေရိကန်ခရီးသည် ၂၀ ယောက် ပါခဲ့ သည်။

လက်ဂျာသည် အမှောင်တွင်း၌ ကြည့်နေရာမှ ရှေ့သို့တိုး သည်။ မုန်ဘီလူးကို ပြန်ချိန်သည်။

ယင်းအချိန်၌ သူတွေ့လိုက်ရသည့်အရာမှာ ရေငုပ်သင်္ဘော တို့ အကြောက်ရွံ့ရဆုံးသော ဗြိတိသျှတို့၏ တိုက်သင်္ဘောပင် ဖြစ်၏။

ရေပြင်မှ ရေမြှုပ်များကို တဖွားဖွား ဘေးသို့မှုတ်ထုတ်ကာ ရှေ့သို့ကျေ၍ မောင်းနှင်ထွက်လာသော တိုက်သင်္ဘောတစ်စင်း ကို တွေ့လိုက်၏။

သူ၏ရေငုပ်သင်္ဘောနှင့် တည့်တည့် ဦးတည်၍ လာနေချေ ပြီ။

‘တိုက်သင်္ဘောဟေ့’
အော် ဖိုက်ပြီးသည်နှင့် အောက်ဘက်သို့ အပေါက်မှအမိန့် ပါပေးလိုက်၏။

‘ရေထဲပြန်ဝံ’

ရေငုပ်သင်္ဘောထဲ၌ အချက်ပေးသံများ ဆူညံသွား၏။ လက်ဂျာနှင့် သူ့လက်ထောက်သည် အောက်သို့ ပြန်ဆင်း ပြီး တံခါးကို ပိတ်လိုက်၏။

‘ထိပ်ပိုင်းပါမြှုပ်အောင်ဆင်း၊ ရေပေါ်မှာ တိုက်လှိမ့်ရတူး၊ ရေပေါ်ကြည့် မှန်ပြောင်းကို မြှင့်တင်’

သူ့ဦးထုပ်ကို နောက်သို့လှန်သည်။ ရေငုပ်သင်္ဘောသည် ရှေ့ ထဲသို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်၏။

ရေပေါ်ကြည့် မှန်ပြောင်းကို မြင်တင်လိုက်ပြီး လှည့်ကြည့် လိုက်သည်အခါ တိုက်သင်္ဘောပုံက ပေါ်လာ၏။ မိတာ တစ် ထောင်ခန့်အကွာမှ အလွန်မြန်စွာနှုန်းနှင့် လာနေ၏။

တိုက်သင်္ဘောပုံကို ရှင်းလင်းစွာ မြင်ရစေရန် မှန်ဘီလူးကို ချိန်သည်။ ဘေးမှ သင်္ဘောကို ပြန်ကြည့်သည်။ ပါးစပ်မှလည်း လှမ်းအော်သည်။

‘ဘယ်လောက်လဲ’

‘မိတာ ၆၅၀ ပါ’

လက်ကျာသည် ဆုံးဖြတ်ချက်မချမီ စဉ်းစားလိုက်၏။

‘ပထမ ထိုပီတိုလမ်း’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’

‘ရှေ့က သင်္ဘောနှစ်စင်းကိုပစ်မယ်။ တိုပီတို လေးစင်းပစ် မယ်။ တစ်နာရီ ၃၅ မိတာနှုန်းနဲ့ ပစ်ပြီးတာနဲ့ ရေထဲကို မိတာ ၆၀ အထိ ဆင်းမယ်။ ကုန်သင်္ဘောအောက်တည့်တည့်ကို သွား မယ်’

သူ့ တပည့်က အံ့အားသင့်သွား၏။

‘ပစ်ခံရတဲ့ သင်္ဘောအောက်ဘက်လား ဆရာ’

‘ဟုတ်တယ်။ တိုက်သင်္ဘောက သိပ်နီးနေပြီ။ တိုက် ပစ်လိုက် တာနဲ့ သူက ဟိုကိုရွာလို့ တော့ သွားလိမ့်မယ်’

တပည့်က ခေါင်းညိတ်ပြု၏။

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’

ကပ္ပတိန် လက်ကျာသည် တိုက်သင်္ဘောကို ဂရုမစိုက်တော့။ ကုန်များတင်ဆောင်လာသည့်ရှေ့မှ သင်္ဘောများကိုသာ ဦးတည် ခြုံကြည့်နေ၏။

ရှေ့ဆုံးတန်း၏နောက်၌ အရိပ်သဖွယ်မြင်နေရသော ဒုတိယ သင်္ဘောတန်း။

ယင်းအတန်းကိုမူ သူနှင့်အတူ ရှိနေသော ရေငုပ်သင်္ဘော ၂၂ က တာဝန်ယူ ဖြေရှင်းပေးလိမ့်မည်။

‘ဘယ်လောက်လဲ’

‘မိတာ ၅၀၀ ပါ’

‘ကောင်းပြီ။ မှန်ပြောင်း အောက်ချ မှန်ပြောင်း ရှေ့အောက်ရောက်ပြီးသည်နှင့် လက်ကျာက သူ့ သင်္ဘောကိုကြည့်သည်။

‘ပထမတစ်စင်းပစ်’

‘ဒုတိယတစ်စင်းပစ်’

သူ့ လက်ထောက်က တိုပီတိုပစ် လမ်းကြောင်းများသို့ဆက် ခြုံ အမိန့်ပေးသည်။

တိုပီတိုလေးစင်းပစ်ပြီးသည်နှင့်—

‘တစ်နာရီ မိတာ ၆၀ နဲ့ ဘယ်ဘက် ၁၀ ဒီဂရီရှေ့ စက် ကုန်တင်မောင်း’

ရေငုပ်သင်္ဘောသည် ရေနက်ထဲ ဆင်းသွား၏။ ခဏအကြာ၌ ပထမဦးဆုံး ပေါက်ကွဲမှုကို ကြားရသည်။ ခဏစောင့်၏။ ဒုတိယတစ်စင်းထိသည်။

လက်ဂျာက ပြုံးနေ၏။ ခဏစောင့်သည်။ တတိယတစ်စင်းလွဲသွားသည်။ 'လွဲသွားပြီ'

လက်ဂျာက စိတ်ပျက်သံနှင့် ပြောသည်။ 'ထို့နောက်စတုတ္ထတစ်စင်းထိသ် ကြားရသည်။'

ပေါက်ကွဲသံများက အဆက်မပြတ် ကြားနေရသည်။ ပထမသင်္ဘော ပေါက်ကွဲသံ၊ ဒုတိယသင်္ဘော ပေါက်ကွဲသံ၊ ယူ ၁၇ မှ သင်္ဘောသားများသည် ဗြိတိသျှတို့၏ တိုက်သင်္ဘော မည်သည့်နေရာ ရောက်နေသနည်းဟု ထွေးနေကြသည်။

ယင်းအချိန်၌ တိုပီတိုလေးစင်းပစ်သံက ရေထဲ၌တုန်ခါသွား၏။ ၂ စင်းထိသ် ကြားရသည်။

လက်ဂျာအသံက ထွက်လာသည်။

'ယူ ၂၂ တော့ ထိသွားပြီ'

ရေငုပ်သင်္ဘောထဲ၌ အသံများ ဆူညံ၍ တုန်ခါနေသည်။ ပေါ်မှ သင်္ဘောများ တစ်စစမြုပ်နေသံများ ကြားရသည်။

ဗြိတိသျှတိုက်သင်္ဘောက ပစ်လိုက်၍ ယူ ၂၂ ထိသွားခြင်းလည်း သိနေကြ၏။

လက်ဂျာသည် သူ့သင်္ဘောယူ ၁၇ ကို ရေပေါ်သို့ မီတာ ၂၀ ခန့်တက်ပြီး ရေပေါ်ကြည့်မှန်ပြောင်းနှင့် ကြည့်သည်။ နက်မှောင်သော ပင်လယ်ပြင်အစံအလုံး၊ မီးများနှင့် ထိန်ထိန်လင်းနေသည်။

သင်္ဘောများပြန်ကျဲကုန်၏။ ဗြိတိသျှ တိုက်သင်္ဘောသည် မီးအနီရောင်ထိုး၍ ရေပေါ်၌ လိုက်လံရှာနေ၏။ သင်္ဘောနှစ်စီး ကျန်နေသေးသည်။ ရေနံတင် သင်္ဘောနှင့် တိုက်သင်္ဘော။

လက်ဂျာက သူ့ ရေငုပ်သင်္ဘောကို လှည့်သည်။ သင်္ဘောကို စဉ့်တည့်တည့်ချိန်၏။

အကွာအဝေးမှာ မီတာ ၅၀၀။

'နောက်ဘက်က တိုပီတိုလမ်းကြောင်း အဆင်သင့်'

'ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ'

'ပစ်မယ်၊ အဆင်သင့်ပြင်ထား၊ မီတာ ၄၀၀၊ တိုပီတိုဂေးစင်း'

ဖန်မယ်၊ စက်ကုန်ဖွင့်'

မှန်ပြောင်းထဲ၌ ရေနံတင်သင်္ဘောကို အသေအချာမြင်နေရ၏။

စက္ကန့်ကို ရေတွက်နေစဉ် တိုပီတိုက သင်္ဘောကိုထိသည်။ ရေနံတင်သင်္ဘောတစ်စင်းလုံး 'ပေါက်ကွဲသွားသည်။

'အားလုံး တည့်တည့်ထိတယ်'

‘ရေနံတင် သင်္ဘောကူ၊ ပင်လယ်တစ်ခုလုံး မီးလောင်နေ သလိုပဲ။ မှန်ပြောင်းချ၊ ဒီဂရီ ၂၇၀ ကွေ့၊ သွားကြမယ်၊ စက်ကုန်ဖွင့်’

တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် သူတို့သည်အန္တရာယ်ကင်းသော နေရာသို့ ရောက်နေကြ၏။

သင်္ဘောသားများအားလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ စိတ်ဓာတ် လည်း ပျက်ပြားနေကြ၏။

သူတို့၏အပေါင်းအဖော် ယူ ၂၂ ထံမှ မည်သည့်သတင်းမှ မရ၊ ရေထဲစိုးစိုးမြုပ်သွားပြီ ဖြစ်၏။

လက်ဂျာက အူလူများအား အားပေးစကား ပြောရ သည်။

‘မင်းတို့လုပ်ရပ် သိပ်ကောင်းတယ်၊ တို့ နောက်ထပ် နာရီ စက်လောက်ကြာယင် အပေါ်တက်ပြီး လေကောင်းလေသန့် ရှုကြရအောင်’

သူ့အခန်းသို့ ပြန်သွား၏။
၁၀ မိနစ်ခန့်အကြာ၌ ရေဒီယိုအော်ပရေတာလေးက သူ တံခါးဝသို့ ရောက်လာ၏။

‘ဆရာ...သတင်းတစ်ခုလာပါတယ်’
‘အင်း...’

အမေဆိက လာတယ်၊ စကားတစ်လုံးတည်း ထပ်တလဲလဲ သွားတယ်’

‘အာလိုဗင်းထဲ’
‘အင်ဂျာ၏မျက်နှာမှာ မသိမသာ ပြောင်းသွား၏။ သို့သော် ညှိတ်လိုက်၏။

‘အဖူးဇူးပဲ’
‘ဒီယိုအော်ပရေတာလေး ထွက်သွားသည်နှင့် သူသည် ညီ သော့ခတ်ပြီ...’

‘အထကားဟာတေ’
‘အိုက်သု ပြောပြီး မီးအာမခံထဲမှ ချိတ်ပိတ်ထားသော ညီကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်၏။

‘အာလုပ်ဖို့ ဒီသွားရမှာလဲ’

‘အိတ်ထဲက ကြိုးနှင့် သူပြောလိုက်မိ၏။ သူ့အားအမိန့်ပေးသူ တစ်ဦးလျှင် ဝှက်စစ်ဆင်ရေးတစ်ခု။

‘အင်ဂျာက သူ့မျက်လုံးများကို ကျဉ်း၍ စိတ်လက်မရှင် စည်းစားသည်။

‘အင်း... ယခုတာဝန်ပေးသည်မှာ ချက်ချင်းပင်တောင်ဘက် ကိုသာရန်ဖြစ်သည်။

‘အနေသော လူသတ်ကွင်းမှ လွတ်ကင်းရာဖြစ်၏။မည်သည့် အခါမှမရှိသော အတ္တလန္တိတ်သမုရာဒ္ဒရာ၏ တောင်ဘက် ကိုသာရမည်ဖြစ်၏။

အဆိုးဝါးဆုံးတကား အဆိုးဆုံးမှာ ယခုသူသွားရမယ့်
ဆင်ရေးကို ကိုယ်တယ်ထားသည့် ဌာနချုပ်မှ အထူး
လှမ်းရေးအဖွဲ့ဖြစ်၏။

ဂျာမဏီတွင် တပ်မတော်သားတိုင်းမုန်းသော အင်္ဂလိပ်
နှင့် ပက်စတာပိုထံမှလာသော အမိန့်ဖြစ်သည်။

ဟစ်တလာနှင့် သူ့အပေါင်းအဖော်များသည် နယ်
သွပ်ကုန်ကြပြီလား။ ထိုအထဲတွင်ပါမောက္ခကြီး ဝီလျံဗီး
အဆိုးဆုံး၊ လက်ဂျာအနေနှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါတည်း
သော်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင် လုံးဝ ဆင်ခြင်မကျ။

သူသည် အောင်မြင်မှုကို အငမ်းမရ လိုချင်နေသူ၊
မြင်မှုအတွက် ရှိရှိသမျှ ဂုဏ်သိက္ခာကိုပါ အဆုံးရှုံးခံမိ
သည်။

လက်ဂျာသည် မြေပုံကို အသေအချာတိုင်းသည်။ ထို
နေရာကို တွက်ချက်၏။

ဦးတည်ရမည့်နေရာသည် ဘာဟားမား ကျွန်းစုရှိ
ဆုံးကျွန်း၏ အရှေ့ဘက် ကမ်းခြေ။

သူ သင်္ဘောသည် ရေပြင်ပေါ်၌ ၁၇ နှုန်း၊ ရေထဲ
၂၅ နှုန်း၊ အကယ်၍ လိုအပ်သည်ဆိုပါက ရေငုပ်မိတာ
ငုပ်နိုင်သည်။

ရေအောက်၌ တစ်ဆက်တည်း ၂၂ နာရီခန့်ကြာ
နိုင်သည်။ ထိုနေရာ၌ အသွားနှုန်းမှာ ၄၂

အကွာအဝေးကို တွက်ကြည့်သည့်အခါ ညဉ့်အခါ ရေပြင်
တက်၍ သွားနိုင်မည်။ နေ့အခါ ရေအောက်၌ သွားမည်။
ဧည့်တော်ကလည်း ကောင်းမည်ဆိုလျှင် ၁၇ ရက်ကြာမည်။
ဘာမားကျွန်းသို့ သူ့ခရီးစဉ်သည် သုံးပတ်ခန့်ကြာမည်ဖြစ်

အလကားဟာတွေ
ဒါသတကြီးနှင့် သူ့ကိုယ်သူပြောမိ၏။ သူ့အား အမိန့်ပေး
သည်မှာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ထောက်လှမ်းရေးတာဝန်ဟု ဆို၏။

* * *

အထဲမစံဖီးယားနယ်ရှိ ဘရပ်လီးမြို့သည် လူဦးရေ ၂၄၀၀
သာရှိ၏။

အင်္ဂလိပ်တည်းသော ဟိုတယ်၏ ခန်းမကြီးကိုဖြတ်၍ အဘိုးအို
တို့သည် လမ်းကို တုန်တုန်ယင်ယင်လျှောက်၍ ထွက်လာ

သူ့ခေါင်းတစ်ခုံလုံး ပွေးပွေးလှုပ် ပြုနေသော ဆံ
ညှို့မျက်နှာ၌ အရေးအကြောင်းများ။

သူ့ဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစားများမှာမူ သန့်ရှင်း
နေသော်လည်း ကြီးမားလွန်းနေသည့်အတွက် လျော့နည်း
နိုင်လှသည်။

အိုမင်းရင့်ရော်မှုက အထင်းသား။ သူ့ ကျောမှာကုန်း
နှာပေါ်၌ ပါးလွှာလွန်းလှသော မျက်မှန်ကိုင်းကို တပ်ဆင်
သည်။

ညာဘက်ခြေထောက်အတွက် ထုတ်ကောက်ကို
သည်မှာ တစ်ချိန်ချိန်က လေဖြတ်ဖူးသည့် လက္ခဏာ
သေး၏။

ဧည့်ကြိုစာရေးလေးက နှုတ်ဆက်သည်။
'မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပေါ့ မစ္စတာ ဟမ်းစတက်'
'ဟဲလို...ဟယ်ရီ'

အဘိုးအိုထံမှ တုန်ယှင်နေသော လေသံက ထွက်လာ

'စာလာသေးလား'

ဟယ်ရီက စာလက်ခံသည့်ခွက်ကို ကြည့်၍ စစ်နေ
လည်း အဘိုးအိုအတွက် စာမလာမှန်း သိထားပြီဖြစ်
နေစဉ်နေ့တိုင်း အဘိုးအိုသည် သူ့သားထံမှ စာလာမလာ
မြန်းတတ်လေ့ရှိ၏။

သို့သော် ယခုအချိန် သူ့ဟိုတယ်တွင်နေသည့် ကာလတစ်ခု
လုံး သူ့ထံသို့ မည်သည့်စာမှမလာ။

ဟယ်ရီက ပြန်ဖြေသည်။

'မလာပါဘူး'

အဘိုးအိုသည် သူ့ထုံးစံအတိုင်း တံခါးမှထွက်၍ ညနေစာ
စားခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွား၏။

လမ်းတွင် သတင်းစာရောင်းသည့်စင်မှ နယူးယောက် တိုင်း
သတင်းစာကို ဆွဲယူလိုက်၏။ ဆက်၍ သူ့လမ်းလျှောက်သွား
သည်။

၂၇ သည် သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ယူဝံ့ကြားမိ၏။ ရုပ်ဖျက်ထား
သည့်မှာ လုံးဝ ပြည့်စုံလှသည်ဟု ဆိုနိုင်၏။ သူ့ပါးပေါ်တွင်
ရှိသော ခဏ်ရာ အစင်းကြောင်းများမှာ အရေးပြားအတုန်များ
ကြားဝယ် ပျောက်သွား၏။

သူ့နောက်သို့ လိုက်နေသော လူများသည် တောင့်ဘက်
နယူးဟမ်ဖီးယားအရပ်တွင် ရှာကြမည်မဟုတ်တော့။ သူ့သည်
ထမင်းစားခန်း၏ ထောင့်ဘက်နေရာ၌ ထိုင်သည်။ ကော်ဖီ၊
မုန့်ချိုအလိပ်နှင့် အချဉ်များမှာ၍ သတင်းစာမှ ကြော်ငြာကဏ္ဍ
ကိုလှန်၍ ဖတ်သည်။

သူနှင့်ဆက်သွယ်မည့် ဗျူဂျက် စကားဝှက်မှာ သုံးဆင့်ဖော်
နည်းဖြစ်၏။

မူရင်းဖော်ပြသည့် သတင်းမှာ အတုသာဖြစ်၏။ ပါလာ
သောသတင်း၌ ဂဏန်းများ ပါရှိမည်။ ရှေးဦးစွာ ဖော်ပြသော
ဂဏန်းကို ၃ နှင့်ပေါင်းရသည်။

ဒုတိယဂဏန်းကို ၃ နှင့်နှုတ်ရသည်။ တတိယဂဏန်းကို ၃
နှင့်ပြန်ပေါင်းရသည်။ စတုတ္ထဂဏန်းကို ၃ နှင့် ပြန်နှုတ်ရသည်။

ကြောင့်ငြာများကို ဖတ်နေရာမှ ချက်ချင်း သူ့မျက်လုံးအစီ
က တစ်နေရာ၌ ရပ်တန့်သွား၏။ သူ့နှလုံးများသည် အခုန်မြန်
လာ၏။ တွေ့ပြီဖြစ်၏။

တတိယကော်လံ၏ အလယ်နေရာ၌ သတင်းတစ်ပုဒ်ပါလာ
သည်။ သူစောင့်နေသည်မှာ ၆ နှစ်တာကာလ ရှိပြီဖြစ်၏။

ချား ၊ ပွဲအတွက် ခုံ ၈ ခုံကို ၁၄ နေရာမှာယူပါ။
တွေ့ရမယ့်အချိန်က မနက် ၉ နာရီ၊ ၈၆
လမ်း ဘူတာရုံ။

အယ်လစ်ဘေက

၂၇ သည် ဝှက်စာနှင့်နှင့်ဖော်သည့်အခါ ၅, ၁၇, ၁၈၀၀
(၆ နာရီ) နှင့် ၈၉ ဂဏန်းများရ၏။

၁၇ ရက်၊ ၅ လ၊ ၁၈၈၉ ခုနှစ်သည် ဖာရစ်တလား၏
မွေးနေ့။

‘ခုရား...ဘုရား’
သို့ပြုံးလိုက်သည်။ သူ၏စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ဖုံးကွယ်၍ပင်
မသားနိုင်တော့။

‘စစ်ဆင်ရေးက စပြီ’

* * *

၁၈ ရက်ကြာပြီး အောက်တိုဘာလ၏ နောက်ဆုံး အပတ်တွင်
ရေငုပ်သင်္ဘော ယူ ၁၇ သည် ဘာဖားမားကျွန်း၏အရှေ့ဘက်
နေရာသို့ ရောက်လာခဲ့၏။

အရှေ့ဘက်ကမ်းခြေ ပုန်းအောင်း၍ရသည့် သင့်တော်သည့်
နေရာကိုရှာကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အမေရိကန်
ရေတပ်မတော်၏ ကင်းလှည့် ရေယာဉ်များသည် ဤနေရာ
အစိတ်တိုင် မကြာခဏ ကင်းလှည့်ဘတ်၍ဖြတ်သည်။

လွတ်လွတ်ကင်းကင်းရှိပြီဆိုသည်နှင့် လက်ဂျာသည် သူ့
လူများအား ရေကူးရန်ခွင့်ပြုခြင်း၊ လေကောင်းလေသန် ရှူစေ

ခြင်း၊ အသီးအနှံနှင့်ကြက်ဥများဝယ်ရန် မိုင်အနည်းငယ်ခေ
သောရွာများသို့ သွားဝယ်ခွင့်ပြုခဲ့သည်။

သူ့အားညွှန်ကြားထားသည်မှာ ဤရေပြင်၌ တစ်လထာ
ကြာမျှနေရန်ဖြစ်၏။

သူစီစဉ်ထားသည်မှာ သုံးရက်တစ်ခါ၊ လေးရက်တစ်ခါ
တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ရွှေ့ရန် ဖြစ်သည်။ မောင်သည်

တစ်နေရာမှထွက်၍ အခြားတစ်နေရာသို့ ပြောင်းရန်ဖြစ်၏။
လက်ျာစောင်နေသည်မှာ သူ့အားသတင်းတစ်ဆင့်ပို့

အခြားသင်္ဘော တစ်စင်းဖြစ်၏။ ထိုအခါ မတိုင်မီတွင် အာ
သေတ္တာထဲ၌ရှိသည့် ဒုတိယချိတ်ပိတ်စာအိတ်ကိုဖွင့်ရမည်။

ယခုတော့ သူသည် ဘာဟားမားကျွန်းခရီး၌ လုံခြုံစွာ
နိုင်နေသည်။ သူ့အနေနှင့် ကြာရှည်လေးမြင့်စောင့်နေစရာ

တော့၊ သူ့အခန်းတံခါးကိုသော့ခတ်၍ အာမခံသေတ္တာကို
သည်။ စာအိတ်ကိုထုတ်သည်။ ချိတ်ကိုခွာ၍ဖွင့်သည်။

ညွှန်ကြားချက်ကို သူသည် အေးဆေးစွာဖတ်သည်။ နံ
လက်ချောင်းများနှင့်ခေါက်၍ အမိန့်ကိုဂရုစိုက်ဖတ်သည်။

စာဖတ်ပြီးသည်နှင့် စာရွက်များကို စာအိတ်ထဲပြန်ထည့်
သည်။ အာမခံသေတ္တာကိုသော့ခတ်သည်။

ပြီး နံတွင်ပြန်ထိုင်ကာ စောစောက ဖတ်ခဲ့သည်များ
ကြေညက်စေရန် ပြန်စဉ်းစား၏။

‘ဘုရား...ဘုရား’

‘ဘုရား...ဘုရား’

သူ့ဝါးစပ်မှ ရွတ်လိုက်မိသည်။ ကြောက်စရာအစီအစဉ်။

ရှူးမိုက်မှုတစ်ခုပါလား။

သို့သော်...စစ်ဆင်ရေးက စ ရမည် ဖြစ်၏။

အခန်း (၃၇)

မန်တတ်တန် အမျိုးသား တဏှာတိုက်၏ သီးသန့်အာမခံ
သေတ္တာများထားရာအခန်းသည် ၂၇ နှင့် တာဝန်ခံ အရာရှိ
တို့၏လုပ်ထမ်းလဲလှယ်ရာနေရာ ဖြစ်၏။

တာဝန်ခံအရာရှိက အာခံသေတ္တာတွင်း၌ ပေးပို့ရမည့်
သက်တမ်းကိုထည့်ပြီးသည်နှင့် ၂၇ က လာရောက်၍ သေတ္တာကို
ဖွင့်ကာ သက်တမ်းထုတ်ယူသွားသည်။

၂၇ သည် အသစ်ကားစီး၍ နယူးယောက်မြို့သို့သွားသည်။
မြို့သယ်ရှိခေတ်ဇီဝိတယ်တစ်ခုသို့ရောက်သွား၏။ ယင်းနေရာ၌
ခိုရန် သူစီစဉ်ပြီးဖြစ်သည်။

သူနှင့်သင့်တော်သော အဝတ်အစားများ အပြည့်အစုံတတ်
ဆင်ပြီးဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်သူ အသက် ၇၀ အရွယ်ရှိ ရှေ့နေကြီး
တစ်ယောက်ပံ့ပိုး သို့မဟုတ် အဏ္ဏိယုဋ္ဌေးကြီးတစ်ယောက်

အာမခံသေတ္တာများထားရာအစောင့်ရှောက်၍ ဟန်လုပ်၍ အခန်း တွင်းဝင်ခဲ့၏။ သူ၏သော့မှာ အလွန်တင်းကျပ်သောအစောင့် များလက်တွင်း၌ ရှိသည်။

‘သေတ္တာ အမှတ် ၂၃၄၇၆’

‘အမည်’

‘ငန်း’

ငန်းဟူသောအမည်ကို သူ့အသုံး မပြုသည်မှာ ၆ နှစ်ပင် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ဤတစ်ကြိမ်သည် နောက်ဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သည်။ သူသည် လေးထောင့်စပ်စပ်အခန်းကျဉ်းလေးထဲ၌ အာမခံ သေတ္တာကိုထိတ်၍ ကြည့်သည်။

၁၁ လက်မ၊ ၁၄ လက်မအရွယ်ရှိသော အညိုရောင်စာအိတ် တစ်အိတ်သာ သေတ္တာအတွင်း၌ရှိသည်။

စာအိတ်ထဲ၌ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်၊ ကားလိုင်စင်၊ သားရေ ပိုက်ဆံအိတ်နှင့် အမည်ကတ်ပြားများအပြင် မွေးစာရင်းများ အားလုံးပါသည်။

စာရွက်များအားလုံးမှာ တတိယမြောက် ဂျွန်ဝါဒီအယ် လင်ဘီအမည်နှင့်ဖြစ်၏။ ၁၈၉၅ တွင် ချီကာဂို အီလီနွိုက် ပြည်နယ်၌ မွေးသည်။

သွင်းကုန်ပွဲစားကြို တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဆန်ဖရန်စစ္စကို၌ ရုံးခန်းရှိ၏။

စာရွက်စာတမ်းများနှင့်အတူ ပါလာသော လက်ရေးနှင့် ရေးထားသည့် စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

‘ခင်ဗျားရဲ့အမည်က တတိယမြောက် ဂျွန်ဝါဒီ အယ်လင်ဘီဖြစ်တယ်။ အမေရိကန်နိုင်ငံမှာ ထင်ရှားတဲ့ သွင်းကုန်ပွဲစားကြီး တစ်ဦးပေါ့။ ချီကာဂိုမှာမွေးပြီး ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှာ လုပ်ငန်းတွေလုပ်တယ်။ ခင်ဗျားမှာ ရုံးခန်းတစ်ခုရှိတယ်။ ယိုင်းလမ်း (ကတ်ပြားပေါ်မှာ ဖော်ပြထားသည်)မှာ ရှိတယ်။ ဘဏ်နှစ်ခုမှာ ဝေငါလာ ၂ သောင်းနဲ့ ဝေငါလာ ၃ သောင်း စာရင်းဖွင့်ပြီး သွင်းထားတယ်။ ဘဏ်စာအုပ်ပါ တစ်ခါတည်း ပါ တယ်။ မန်ဟတ်တန်ဘဏ်မှာလဲ ဝေငါလာ ၅ သောင်း ငွေစာရင်းဖွင့်ထားတယ်။’

ခင်ဗျားဟာ တစ်နှစ်ခွဲတာ ကာလအတွင်းမှာ ကမ္ဘာ ကို အကြိမ်ကြိမ် လှည့်ပတ် အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ်။

အယ်လန်ဘီဆိုတဲ့လူဟာ တော်တော်ကို ချမ်းသာ တယ်။ အိတ်အစား ဝတ်တာကအစ အဆင့်အတန်း မြင့်မြင့် နေတတ်တယ်။ ဘဏ်စာရင်းအတွက် ခင်ဗျား က လက်မှတ်တွေ ထိုးပေးရမယ်။ အဲဒီဘဏ်တွေမှာလဲ အာမခံသေတ္တာတွေ ထားတယ်။ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးဘော့ အာမခံသေတ္တာတွေ ထပ်လျှောက်ပါ။ ထပ်မံ ဆက် သွယ်ပါမယ်။’

၂၇ သည် သူ၏ ဓာတ်ပုံကို ထားရန်ကိုမူ လက်မခံနိုင်။ ထိုချင်း စာရွက်နှင့် ရေးပြီး ထည့်ခဲ့သည်။

ဓာတ်ပုံမရှိ၊ ခင်ဗျားသာ ဆက်လုပ်ရမည်ကို ညွှန်ကြားပါ

မျက်ချင်းပင် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သူ့လုပ်ငန်း၏ သဘာဝမှာ သူနှင့် အဆက်အသွယ်လုပ်သူများ အားလုံးကို သတ်ပစ်ခြင်းဖြစ်၏။ သူ့အား မည်သူက အသိမခံနိုင်၊ လက်မှတ်ကိုတော့ ထိုးသည်။

ပြီးမှ...အခန်းစောင့်အား သော့များပေးအပ်ခဲ့ကာ ဟိုဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။ သူ၏ ရုပ်ပြောင်းရစ်လှလှပသောဘူးကို ဖွင့်သည်။ အပြာရောင်လက်ဆွဲသတ္တုကိုထုတ်သည်။ ရေကို အထူအနု ချိုးသည်။

မျက်နှာပေါ်တွင် ပြုလုပ်ထားသော မိတ်ကပ်များကို ခြီးစွာ မျက်သည်။ ဆံင်တုကိုဖြုတ်သည်။ မျက်နှာကို အသေအချာ ရေဖေးနှင့် ဆေးသည်။ ပြီးမှ...မှန်ကို အချိန် အထူးကြာသည်အထိ ကြည့်သည်။

မျက်နှာပေါ်၌ အမာရွတ်များသည် အထင်အရှားဖြစ်လာနေ၏။ အနီးရောင် အစင်းကြောင်းကြီး သုံးကြောင်းသည် ညာဘက် မျက်နှာပြင် တစ်ခုလုံးနီးပါး။ သူ့မျက်နှာ သူ ပြန်ဆေး၏။ ဂျန်အယ်လင်ဘီသည် မည်သို့ ပုံပန်းရှိရမည်ကို ကြည့်သည်။

ကတ်ကြေးကိုထုတ်၍ အနောက်ဘက်မှ ဆံပင်များကို ခြီးစွာ ညှပ်သည်။ မိတ်ကပ်ဘူးကိုထုတ်သည်။ ထမည်းနှင့်...

ရောင် ဆေးဆိုးသည်။ ကော်မုားဖြင့်ကပ်သည်။ အပြာရောင် မျက်လုံးအခွံများကို တပ်သည်။

အလုပ်ပြီးသလောက် ဖြစ်သွား၏။

* * *

နောက်နေ့တွင် သူ့ကိုယ်သူ ဂျန်ဝါဒီအယ်လင်ဘီဟု ဆိုနိုင်သူ အတစ်ယောက်သည် မန်ဟတ်တန်ဘဏ်သို့ ရောက်လာပြီး အသေသတ္တုကို စစ်ဆေး၏။

သေတ္တာထဲ၌ စာရွက်လေး တစ်ရွက်သာ ရှိသည်။ ဝါကျအနည်း တစ်ကြောင်းတည်း။

ယင်းဝါကျသည် သူ့ ဆက်သွယ်ရမည့်သူထံမှ စကားဝှက် ဖြစ်၏။

'တစ္ဆေလွတ်သွားပြီ' စာရွက်ကို သူခေါက်၍ အိတ်ထဲသို့ ထည့်သည်။ အာမခံသတ္တုကို ပြန်အပ်သည်။ ဘဏ်အပေါ်သပ်သို့ တက်၏။ ဘဏ်၏ ခုတ်ယူငွေဖြစ်သူ ရှေးမွန်စင်တွန်ကို ကိုယ်တိုင် ဝင်ငွေထုတ်ဆက်သည်။

ဒင်တုန်သည် သွက်လက်၍ ဖော်ရွေသည်။ အသက် ၃၈ ကျော်သာ ရှိသေး၏။

သို့သော်...အယ်လင်ဘီက ဖော်ရွေခင်မင်မှုကို လိုလားသူ မဟုတ်။ သူ လိုအပ်သည်မှာ သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ရန်နှင့် လူငန်း ဆက်လုပ်သွားရန်သာ ဖြစ်သည်။

လေဒီပဲနီလိုထရေးနော်သည် ဘဏ်သို့လာ၍ ငွေထုတ်ယူရေး မှန်ဒင်တုန်၏ ရုံးခန်းအတွင်းရှိ ရုပ်ရည်ချောမောလှသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့သွားသည်။

သူသည် ဘဏ်သို့ အသုပ်ကိစ္စနှင့် လာသောလူဟု သူ့ကိုလိုက်၏။ ဒင်တုန်က ဖော်ဖော်ရွေရွေဆက်ဆံမှုကို တွေ့ရသောအခါ အရေးပါအရာရောက်သည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာမည်ဟု ထင်လိုက်သည်။

ဒါတုန်၏ အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်တော်လည်း လေဒီပဲနီလိုသည်ဘဏ်ခန်းမကိုဖြစ်၍ဒင်တုန်အခန်းသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

ဒင်တုန်က သူ့ကို တွေ့သည့်နှင့် သူက ပြန်ပြုံးပြလိုက်၏။
'ခေးမွန်'

သူကပင် စတင်ခေတ်၍ လက်လှမ်းပေးလိုက်၏။

'လေဒီပင်နီလို...တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ၊ ဒါက လေဒီပင်နီလိုထရေးနော်လေ၊ ဒါက ဂျွန်ဝါဒီအယ်လင်ဘီပါ။ မလေးအယ်လင်ဘီက ဘဏ်ကိုအခုမှ အသစ်ရောက်လာတဲ့ ငွေစာဖွင့်တဲ့ လူလေ။ ခုလို တစ်နယ်တစ်ကျေးကနေ ရောက်လာတဲ့ ငွေအပ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့က ဝမ်းသာနေတာ'

ဒင်တုန်ကိုထားခဲ့ပြီး ဘဏ်အပေါက်ဝဲသို့စကားစမြည်ပြော
င်း လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

ပဲနီလိုက ဧည့်အားပြုံးပြရင်း မေး၏။

'ရှင်က အခု နယူးယောက်မှာ နေပါသလား'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ မီရေး အရပ်မှာ အခန်းရှိပါတယ်'

'ကောင်းတာပေါ့၊ ကျွန်မအဖေဦးကျွန်မတို့လဲ ဝါဒါဒါအရပ်မှာ အခန်းနဲ့နေပါတယ်၊ အခု မစွဲတော့ အယ်လင်ဘီဘာအလုပ်မှာ လုပ်နေပါသလဲ'

'ကျွန်တော်က သွင်းကုန်တစ်ခုတည်းပဲ လုပ်ပါတယ်'

'ကောင်းတာပေါ့၊ အနုပညာပဲစည်းနော်'

'ရှေးဟောင်းတွေပါ'

'ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားတယ်'

'ဒီလုပ်ငန်းလုပ်နေတာ ကြာပြီလေ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ဘာလန်ကလာတာနော်'

'လန်ဒန်မြို့ရဲ့အပြင်ဘက်မှာ ကျွန်မတို့အိမ်ရှိပါတယ်၊ ခရီးကလေး ခဏခဏထွက်ရတော့ အခု ဒီမှာပဲ လုပ်ငန်းတွေလုပ်နေတယ်၊ ကျွန်မက ကျွန်မအဖေရဲ့ အလုပ်တွေအတွက် အချက်အလက်စုဆောင်းရှာပေးရတယ်ပေါ့၊ ကျွန်မအဖေဟာသတင်းစာစောင်းပါးရှင် ဆာကော်လင်း ဝီလီဘီပါ၊ ဝီလီအစီရင်ဆာခေါင်းနဲ့ရေးတယ်'

'ဪ...ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် သူ့ဆောင်းပါးတွေဖတ်ဖူးပါတယ်၊ ရှုထောင့်အစုံပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့က အခုအရှေ့ဘက်ကို အရံစိုက်ပြီးရေးနေတယ်နော်'

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဂျပန်မှာဖြစ်နေတဲ့နိုင်ငံရေးအခြေအနေကိုမြင် တဲ့အမြင်ထဲ သိပ်စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်။ အခုစစ်ပွဲမှာ ဂျပန်ကိုယ်တိုင် စဉ်းစားလို့ရမယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ထင်သလား’

‘အဲ့ဒါတော့ ကြီးစားကြည့်တာပဲ။ အဲဒီနိုင်ငံမှာဖြစ်နေတဲ့ အဖြစ်အပျက်က သိပ်စိတ်ပျက်စရာကောင်းတယ်လေ။ ဂျပန်မှာ ရှင်ကြီးက အမှန်တကယ် ဘာတွေ ဖြစ်နေသလဲဆိုတာ သိပုံမရဘူး။ တိုင်းပြည်တစ်ခုလုံးကတော့ လုံးဝ တိုဂျီနိုလက် ရောက်နေတာ အမှန်ပဲ။ ပြီးတော့ သူကအနောက်တိုင်းထဲ တဲ့ စစ်ဝါဒီတစ်ဦးလေ။ ဂျပန်တပ်မတော်နဲ့ လေတပ်အင်အား က သိပ်ကြီးမားတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့မှာ အင်အားမရှိရေ တပ်ရှိနေတယ်’

အယ်လင်ဘီပြုံးလိုက်မိသည်။ ယခုကဲ့သို့ အဆင့်အတန်း မြင့်မြင့်ရှုထောင့်အစုံမြင်တတ်သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် တွေ့ရ၍ ကျေနပ်သွား၏။

အမျိုးသမီးက ပြောသည်။

‘ကျွန်မမှာ ကားပါလာတယ်။ ရှင်သွားမယ့်နေရာ ပါ ခဲ့မယ်လေ’

‘ဒီလိုဆိုလဲ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ကပဲတစ်ခုခုတိုက်ပေး အခု ဒီလမ်းရဲ့ညာဘက်မှာရှိတဲ့ အင်ပါယာစတိတ်အဆောက်အအုံကြီးမှာ ဆိုင်အသစ်တစ်ခု ဖွင့်ထားတယ်။ အဲဒီဆိုင် တော်တော်ခကောင်းတယ်လို့ ကြားရတယ်’

အမျိုးသမီးကသူ့အား တစ်ချက်မျှစိုက်ကြည့်ပြီး နာရီကို မှန်းကြည့်သည်။

ပြီးမှ ငါ့အားတုန်းရှိ...

‘ကောင်းသားပဲ။ ဒါပေမယ့် တစ်နှာရီပဲအချိန်ရမယ်’ အမျိုးသမီး၏ကားကို ဝတ်စုံပြည့်ဝတ်၊ ဒါရိုက်တာတစ်ဦး မောင်းသည်။

ကားမှာ ပက်ကက်ဘားအမျိုးအစားဖြစ်၍ အမျိုးသမီး မှာအင်ဖြစ်သူ ဆာကော်လင်းမှာ အတော်ချမ်းသာမှန်း သိ သာ၏။

အရက်ခန်းအတွင်း၌ မာတီနီတစ်ခွက်စီကို အသာစုပ်၍ သောက်ရင်း အခန်းထောင့်၌ ထိုင်ကြ၏။

အမျိုးသမီးကသူ့အား အသေအချာကြည့်သည်။

ဝါဒီအယ်လင်ဘီသည် လူချောတစ်ယောက်၊ အပြာလဲလဲ နှစ်လုံးအစုံပေါ်၌ ကိုင်းသေးမျက်မှန်က တပ်ဆင်ထား၏။ ပါးလွှာသောအမည်းရောင်ဆံပင်သည် မီးခိုးရောင်ရေယွက်

သည်။ ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အစားများမှာ တန်ဖိုးကြီး၍ ဆင်အတန်းရှိလှသည်။

ကားပြောဆိုပုံမှာ အထက်တန်းစားဟန်၊ အသံမှာကြည် ကြည်၊ ဉာဏ်ထက်မြက်၍ အရာရာကိုသိပြီးဖြစ်နေသည့်ပုံစိတ် အားဖွယ် လူတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်ဟု ပဲနီလို့က တွေး သ၏။

၂၇ တွေ့နေသော အမျိုးသမီးမှာ ၃၀ ကျော်၊ ချောမောလှပသည်။ အေးဆေးငြိမ်သက်၍ ကိုယ်နေဟန် အထားမှာ အချိုးအစားပြေပြစ်သည်။

အထက်တန်းစားမမာ နေထိုင်ပြောဆိုပုံမှာ ပုံကျလွန်း၏။ ထိပ်ချွန်နေသောနှာခေါင်း၊ စိမ်းလဲလဲ မျက်လုံးနှင့် ရှုန်းသောနှုတ်ခမ်းအစုံတို့အပြင် အနီရောင်ဆံပင်ကို ပီပြားအေးဖြိုးသင်ထား၏။

မျက်လုံးအစုံမှာငြိမ်၍ အေးဆေးဟန်ပေါ်နေသော်လည်း သံသယမျက်လုံးများ။

၂၇ သည် ပြည့်ပြည့်ဝလှနေသော အထက်တန်းစား အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကိုတွေ့နေရသည်။

ဤအမျိုးသမီး၏ခင်ပွန်းဖြစ်သူသည် သေဆုံးသွားသည်မှာ နှစ်များစွာကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်ကို သူသိနေ၏။ သူလုပ်ရမည့်လုပ်ငန်းအတွက် နောက်ဘစ်ဆင့်တက်ရန် အချိန်စောင့်ရမည်ဖြစ်သည်။

ပထမတစ်ခွက်သောက်ပြီး ဒုတိယတစ်ခွက်စီ၊ ထို့နောက် တတိယတစ်ခွက်၊ တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ၂၇ က တစ်ရာရာ၌ ထမင်းသွားစားကြရန်ပြောသည်။

အမျိုးသမီး၏မျက်လုံးများက တစ်စုံတစ်ခုကိုရှာဖွေနေကြပြီးမှ သူ့မျက်လုံးအစုံက ပျော့ပျောင်းသွားသည်။ ပြုံးပြုံးဆွဲဆွဲ

သွားတာပေါ့၊ ကျွန်မအိမ်မှာ အရင်အဝတ်အစားဝတ်ယင် ကောင်းမယ်’

အမျိုးသမီး၏အခန်းမှာ ဖခင်ဖြစ်သူ၏အခန်းနှင့်ဆက်တိုက်အဆောက်အအုံတစ်ခုအတွင်း၌ရှိသည်။

ပစ္စည်းပစ္စယ အားလုံး ပြည့်ပြည့်စုံစုံရှိသော်လည်း ဟိုတယ်၏ ပရိဘောဂများမှာ ဟိုတယ်၏ ပရိဘောဂများသာ ဖြစ်၍ အဆင့်မြင့်လှသည် မဟုတ်။

အခန်းတွင်း ရောက်သည်နှင့်....

‘အဝတ်အစားလဲတာ သိပ်မကြာပါဘူး၊ မာတီနီတစ်ခွက်သောက်နေဦးပေါ့’

ပဲနီလို့က အရက်ကောင်တာသို့သွား၍ မာတီနီတစ်ခွက် ငဲ့ပေး၏။ ၂၇က အရက်အသာစုပ်သောက်ပြီး....

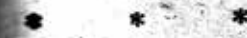
‘ကောင်းတယ်၊ ခင်ဗျားက တော်တော်ဆန်းတယ်၊ ရုပ်ရည်ကလဲ အပြစ်ပြောစရာမရှိဘောင်လှတယ်၊ မာတီနီပြင်ပေးတော့လဲ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ခင်ဗျားဆီမှာ အံ့အားသင့်စရာတွေ ချည်းပဲ လေဒီပဲနီလို့’

သူက အမျိုးသမီး၏ဆံပင်ကို လှမ်းသပ်လိုက်၏။ လက်က ဇက်ပိုးမှ လည်ပင်းသို့ ရောက်လာသည်။ ပဲနီလို့၏အနီးသို့ ကပ်သည်။ မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် အသာကိုင်၍ အသာအယာနမ်းလိုက်သည်။ ပဲနီလို့ထံမှ တုံ့ပြန်မှုက ပြင်းထန်သည်။

သူက အမျိုးသမီးကို ဖက်လိုက်သည်။ အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာက သူ့ ပခုံး၌ ရောက်လာသည်။

ထို့နောက်—သူ့နားနားကပ်၍ အမျိုးသမီးက မပွင့်တပွင့်လေသံနှင့် ပြော၏။

‘တစ္ဆေလွတ်သွားပြီ’

အခန်း (၃၈)

၂၇ သည် အမျိုးသမီးထံမှ စကားဝှက်ကို ကြားလိုက်ရသည့် အခါ အံ့အားသင့်သွား၏။

သူသည် အဆက်အသွယ် လုပ်ညှို့လှူ အစစ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား။ ဤမျှ ချမ်းသာသည်။ ဤမျှ အဆင့်အတန်းရှိသည့် အင်္ဂလိပ် အမျိုးသမီး။

သူ့ဖခင်မှာ နိုင်ငံတကာတွင် ကျော်ကြားသည့် သတင်းစာဆရာ၊ ဟစ်တလာနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြားမြင်အောင် ဖတ်သက်နေသည့် သူလား။

ဂရုမပြုသည့်ဟန်ပန်နှင့် အခန်းအလယ်တွင် မတ်တတ်ရပ်၍ အကြောင်သားကျန်ခဲ့သည်။

ပဲနီလို့ကမူ အခန်းအလယ်ကို ဖြတ်လျှောက်ပြီး ဖခင်အခန်းနှင့် ဆက်လျက်ရှိသော တံခါးကို ဖွင့်လိုက်၏။

‘ဖေဖေ’

အရပ်မြင့်မြင့်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ ကြည့်ကောင်းလှသော အင်္ဂလိပ်အမျိုးသား အဘိုးအိုသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။ အနီရောင် သိုးခမ္မားဂျာကင်နှင့် အပြာရောင် ဘောင်းဘီ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

နှုတ်ခမ်းမွေးသည် ဖဒယောင်းနှင့် ပြုလုပ်ထားသည့်ပမာတန်းနေ၏။ ဝေ့ရောင်စာလက်လက်ထနေသော ဆံပင်မှာ ပိပြားလျက်၊ ကိုယ်ဟန်အနုအသားမှာ စစ်သားတစ်ယောက်ပမာ။ သူ့ပုံမှာ အေးခေးငြိမ်သက်၍ လေပင် အတိုးမခံထားသည့်ပုံ။

နာမည်ကြီး ‘ဇီလိုအစီရင်ခံစာ’ဆောင်းပါးများ ရေးသည့်စာရေးဆရာပင်ဖြစ်၏။

သားအဖ နှစ်ယောက်စလုံးကို ယှဉ်တွဲ ကြည့်သည့်အခါ အဆင့်အတန်း မြင့်မားလှသည့် မိသားစုတစ်ခုထဲမှ ပုံတူသဏ္ဍာန်တစ်ခုကို အယ်လင်ဘီ တွေ့ခဲနုရ၏။

ဝီလီဘီက လက်ကို ဆန့်တန်း၍....

‘ကောင်းတယ်...ကောင်းတယ်—ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြရပြီပေါ့၊ အခုလို တွေ့ကြဖို့ စောင့်နေလိုက်ရတာ အတော်တော်ကြာသွားပြီပဲ’

‘ဆာ_ကော်လင်း’

အယ်လင်ဘီက သတိ အနေအထားနှင့် ခေါ်လိုက်၏။ အင်္ဂလိပ် အမျိုးသားကြီးသည် ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ညွတ်၍ သူ့ပြောရမည့် ဂျာမန်စကားဝှက်တစ်ခုကို ရွတ်လိုက်သည်။ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

‘တတိယ ဂျာမန်နိုင်ငံတော်ကြီးအတွက်....’

ဝီလီဘီက ပြုံးလျက်ပြောသည်။

အယ်လင်ဘီက ပဲနီလို့ဘက် လှည့်၍ ဖမ်းသည်။

‘ဘုဏ်မှာ ကျွန်တော်ကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မှတ်မိသွားသဲ’

‘ရှင်က ဓာတ်ပုံ မထားခဲ့ကတည်းက ကျွန်မက အာမခံသေတ္တာထားတဲ့ အခန်းထဲ ဘယ်သူ သွားမလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်နေတာ၊ မနေ့က ရှင်က အာမခံသေတ္တာတူထဲက စာရွက်စာတမ်းတွေ ယူသွားတယ်ဆိုတော့ ကျွန်မက စဉ်းစားကြည့်တယ်။ ဂျွန်အယ်လင်ဘီဆိုတဲ့လူဟာ ဘယ်လို ပုံပန်းမျိုးလဲလို့၊ ဒါပေမယ့်...အမှန်ကို ဝန်ခံရယင် မုတ်ဆိတ်မို့မို့၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေနဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်နေမိတာ၊ အခုတော့ ကံကောင်းသွားတာပေါ့၊ ကျွန်မ ရှာနေတဲ့လူက ကျွန်မနဲ့ စေ့စပ်ရမယ်လို့ ဖြစ်မှာကိုး’

‘စေ့စပ်မယ်—ဟုတ်လား’

ဝီလိုဘီက - ဝင်ပြော၏။

'ဟုတ်တယ် - ကျွန်တော်တို့ အဲဒီလိုပဲ စီစဉ်ထားတယ်လေ၊ ဒါနဲ့ သတင်းစာထဲမှာတွေ့တယ်၊ ခင်ဗျား ထွက်ပြေးရတယ် မဟုတ်လား၊ တယ်လို ဖြစ်တာလဲ'

'ကျွန်တော် နောက်ကို တစ်ယောက်ယောက်လိုက်လာတယ်လေ'

ဝီလိုဘီသည် ချက်ချင်းပင် အံ့ဩ အံ့အားသင့်သွားဟန် ဖြစ်သွား၏။ သို့သော် - ချက်ချင်းပင် မျက်နှာကို ပြင်လိုက်သည်။

'တယ်ယူလဲ'

သူ့မေးခွန်းနှင့်အတူ သူ့မျက်ခုံးအစုံက အပေါ်သို့ မြင့်တက်သွား၏။

'တစ်ယောက်ယောက်ပဲ၊ အစိုးရဌာနက လူတစ်ယောက်လို့ ထင်တယ်၊ အိမ်ဖြူတော် လုံခြုံရေးဌာနလို့ ပြောတာပဲ'

ဝီလိုဘီက ပခုံးတွန့်၍ -

'အင်း... ဖြစ်နိုင်တာကတော့ အိမ်ဖြူတော်က အစောင့်တွေများလား'

အယ်လင်ဘီက ပြတ်၍...

'အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့က ကျွန်တော် နာမည်၊ လိပ်စာနဲ့ အလုပ်အကိုင်ပါ သိနေတယ်၊ ပထမဦးဆုံး အဲဒီနယ်မြေက ရဲမှူးကို မေးတယ်၊ ပြီးမှ... ကျွန်တော်နေတဲ့နေရာကို လိုက်လာတာ'

'ဘယ်နေရာမှာလဲ'

'အက်ပိုင်မြို့၊ ကိုလိုဒါရီပြည်နယ်လေ'

'ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့သလဲ'

'စက်တီစီးပြီး ပြေးရတာပေါ့၊ မြေပုံထုပြီး ပြေးရတာ၊ စခန်းကနေလဲ ဝေးမှဖြစ်မယ်လေ၊ ဒါမှ တောင်ပေါ်မှာ ကင်းတွေနဲ့လဲ လွတ်မှာ၊ ဒီလူနှစ်ယောက်က ဝါရှင်တန်က လာကြတာ၊ လေဒီပဲနီလိုက ဝင်မေး၏။

'ရှင် ဘယ်လိုလုပ်လွတ်သွားလဲ'

အယ်လင်ဘီက သူ့အား ခဏတာမျှ စိုက်ကြည့်ပြီးပြီးသည် 'ခက်ခက်ခဲခဲ ပြေးခဲ့ရတာ၊ သူတို့နဲ့တွေ့ဖို့ကို စောင့်နေလို့ ကျွန်တော် မှာ မဖြစ်ဘော့ဘူးလေ'

ဝီလိုဘီက ပြုံး၍...

'ထားပါအော့၊ ခင်ဗျားလွတ်လာပြီပဲ၊ ခင်ဗျား အခု ဒီကို တောင်ရောက်နေပြီပဲ၊ အချိန်ကလဲ ကျေနပ်ပြီလေ၊ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းစကြာတာပေါ့ မစ္စတာငန်း'

'ငန်းမဟုတ်ပါဘူး ဝီလိုဘီ'

သူ့အသံက မာကျောသွား၏။

'ကျွန်တော် နာမည်က အယ်လင်ဘီပါ၊ ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာ ခို့တဲ့ ငန်းဆိုတဲ့အမည်ကို မျှောက်ပစ်လိုက်ပါလား၊ ငန်းဆိုတာ လုံးဝ မရှိတော့ဘူး၊ ဂျာမန်တွေရဲ့စကားနဲ့ပြောရယ် ခင်ဗျားက အင်္ဂလိပ်လူမျိုး၊ ကျွန်တော်က အမေရိကန်'

'ဟုတ်ပါတယ်... ဟုတ်ပါတယ်၊ နောက်ကို ကျွန်တော် ဂရုစိုက်ပါ့မယ်'

အယ်လင်ဘီက ဆက်ပြော၏။

'ခင်ဗျားလဲ သိသားပဲ၊ ဒီအစီအစဉ်ဖြစ်အောင် ကျွန်တော်တို့မှာ ၆ နှစ်လုံးလုံး စောင့်နေရတာ'

'ကဲပါ... ကျွန်တော် အခန်းကို သွားကြရအောင်၊ အားလုံး အဆင်သင့်ပါ၊ အစီအစဉ်ကို ရှင်းပြပါမယ်'

အယ်လင်ဘီက သူတို့နှစ်ယောက်နောက်ကို လိုက်၍ ဆာကော်လင်း၏အခန်းထဲ ရောက်သွားသည်။

လေဒီပဲနီလို၏ အခန်းနှင့် လုံးဝမတူ၊ ဆာကော်လင်း၏ ဧည့်ခန်းမှာ လုံးဝပြန်လည်ပြုပြင်ထား၏။

အခန်းနံရံတစ်ခုလုံး ဝက်သစ်ချ သစ်သားများဖြင့် ကာရထား၏။

ပရိဘောဂများမှာ သားရေတိုင်ခုံများ၊ နံရံတစ်ခု၌ အလွန်ကြီးမားသော ဒေးဂါး၏ ပန်းချီကားကြီးက နေရာယူထား၏။ အယ်လင်ဘီက ယင်းပန်းချီကားကြီးကို အချိန်အတန်ကြာမျှ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေ၏။

'ဒေးဂါးရဲ့ စောစောပိုင်း လက်ရာလား'

'ခင်ဗျား အနုပညာပစ္စည်းတွေကို သိပါတယ်နော် ပျွန်' ဆာကော်လင်းက မေး၏။

'ဝါ့စ်လို့ ခေါ်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဝါ့စ်လို့ခေါ်တာ ပိုကြိုက်တယ်၊ ပျွန်ဆိုတာက လူတိုင်းသုံးစကားဖြစ်နေလို့ပါ'

'ကောင်းပါပြီ ဝါ့စ်'

'ကျွန်တော်မှာလဲ ဒေးဂါးကား တစ်ကားရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ နှစ်တွေလဲကြာခဲ့ပါပြီ၊ အခုတော့ ဝီလျံ ပီးရပ်ဆီမှာရှိပါတယ်'

'လာဗျာ—ကျွန်တော်ကို ကူညီစမ်းပါ'

ဝီလိုဘီက ပြောရင်း ပန်းချီကားရှိရာသို့ လျှောက်သွား၏။ အယ်လင်ဘီက ကူညီ မပေးရင်း ပန်းချီကားကို နံရံမှဖြတ်သည်။

တစ်ဖက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး နံရံ၌ ပြန်ထောင်ထား၏။ ပန်းချီကား၏ ကျောဘက်၌ အညိုရောင် စာရွက်တစ်ရွက် ကန့်လန့် ဖြတ်ကပ်ထားသည်။

ဝီလိုဘီက ပန်းချီကားကျောဘက် ထောင့်နေရာမှ စာရွက်ကိုဆွဲ၍ ခွာလိုက်သည်။

အောက်ဘက်၌ ပန်းချီကား၏ ကျောတွင် ကော်နှင့်ကပ်ထားသော မြေပုံနှစ်ခုနှင့် ပုံတစ်ခု ထွက်လာသည်။

မြေပုံတစ်ခုမှာ အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ အရှေ့ဘက် ကမ်းခြေဒေသကစ်ခုလုံးပုံ ဖြစ်သည်။

နောက် မြေပုံတစ်ခုမှာ ဖလော်ရီဒါအနီးရှိ ဂျော်ဂျီယာကမ်းခြေနေရာဖြစ်ပြီး မြားများဖြင့် ပြထားသည်။

ဝီလီဘီက လက်ညှိုးဖြင့် မြေပုံနှစ်ခုကို ထိုးပြရင်း....

'ဒီနေရာကို ကျွန်တော်တို့ သွားကြရမှာ၊ ဖလော်ရီဒါမြို့ မြောက်ဘက်အရပ်မှာ ဂျက်ကယ်လီခေါ်တဲ့ ကျွန်းလေး တစ်ကျွန်းရှိတယ်။ အခု ဒီမြေပုံအသေးလေးက ကျွန်းကို အနီးကပ်ပြထားတာ၊ ပြည်မကနေ သင်္ဘောနဲ့သွားယင် ခဏလောက်ပဲ ကြာတယ်။ စိန့်စိင်မုန်းကျွန်းရဲ့ မြောက်ဘက်အရပ်မှာ ရှိတာပေါ့၊ နှစ်ဖာလုံလောက်ဝေးမယ်'

'ဂျက်ကယ်ကျွန်း အကြောင်းက ရာဇဝင်ရှိတယ်။ ဒါက အရေး မကြီး ပါ ဘူး၊ ကခု လော လောဆယ် ဒီဂျက်ကယ် အကြောင်းပဲပြောရမယ်။ ဒီဂျက်ကယ်ကျွန်းမှာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အချမ်းသာဆုံး လူတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ကလပ်လေးတစ်ခုရှိတယ်။ ၁၈၇၅ ခုနှစ်လောက်မှာ အမေရိကန်မှာရှိတဲ့ အချမ်းသာဆုံးလူတွေစုပြီး ဒီကျွန်းကို ဝယ်သားလိုက်ကြတယ်။ ပုဂ္ဂလိကပိုင်သဘောပေါ့၊ အဲဒီလူတွေထဲမှာ ဂျေပီခမာ်ဂင်၊ မာရှယ်ဖီး၊ ဗန်ဒါဗီး၊ ဂျော့ပူးလ်မန်း၊ ဂျိမ်းဟီး၊ ရစ်ချတ်ကရိန်း၊ ပိတ်ယီးယား၊ မိသားစု၊ အက်တာမိသားစု၊ ရော့ဖဲလားမိသားစု၊ ဂျီးဇက်ပူလတ်ဇာစတဲ့လူတွေပါတယ်။ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာ ခင်ဗျား သဘောပေါက်မှာပါ။ အမေရိကန်နိုင်ငံရဲ့ အချမ်းသာဆုံးနဲ့ တန်ဖိုးအရှိန်အဝါအကြီးဆုံးလူတွေပေါ့ဗျာ၊ စာရင်းက ဒီမှာ ရှိတယ်'

သူက စကားကို ခေတ္တရပ်လိုက်သည်။ အယ်လင်ဘီကကိုယ် ကိုညွတ်၍ ရှေ့သို့တိုး၏။

မြေပုံပေါ်မှ ကျွန်းများနှင့် တောင်ဘက် ကမ်းခြေနေရာကို အသေအချာကြည့်နေ၏။

'နှစ် ဘော်ဘော်ကြာလာတဲ့ အခါမှာ ကလပ်အတွက် အဆောက်အအုံကောင်းကောင်းတစ်ခု ဆောက်လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ အဆောင်ကြီးနှစ်ခု ပါတယ်။ ပြီးမှ တည်းခိုအိမ်လေးတွေပါ ဆောက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ တည်းခိုအိမ်လေးတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုတိုး ဆောက်ခဲ့တယ်....'

'၁၉၃၀ ရဲ့ စောစောပိုင်းနှစ်တွေကစပြီးတော့ ကျေးဇူးတော်နေ့ရောက်တိုင်းရောက်ဘိုင်း အဲဒီကျွန်းကို အုပ်စုလိုက်မှန် မှန်သွားခဲ့ကြတယ်။ မိသားစုကြီး ၂၇ စုပေါ့၊ အိစတာမတိုင်ခင် မှ ပြန်လာလေ့ရှိကြတယ်။ ပဲနီလိုနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီကျွန်းကို ပြန်ဒါဗီး မိသားစုကဖိတ်လို့ ဧည့်သည်အနေနဲ့ ပထမဦးဆုံး ရောက်ဖူးတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် အကြံအစည်ရခဲ့တာပဲ၊ ဝီရပ်ကိုပြောပြပြီး သူကနေမှတစ်ဆင့် အင်္ဂလိပ်ကြီး သိသွားတာ၊ သူက သူ့စိတ်ကူးကို ပြောပြခဲ့တယ်'

သူက အယ်လင်ဘီဘက်လှည့်၍ ...

'ဒီကျွန်းပေါ်ရောက်တဲ့ လူတွေအားလုံးဟာ အမေရိကန် နိုင်ငံရဲ့ စက်မှုလုပ်ငန်းတွေအားလုံးရဲ့ ပိုင်ရှင်တွေချည်းပဲ'

ယင်းစကားလုံးများကို ပြောရင်း သူ့မျက်လုံးများက စိတ်လှုပ်ရှားမှုနှင့် အရောင်များ တဖျပ်ဖျပ်တောက်ပလာ၏။

ခင်ဗျားစဉ်းစားကြည့်ဗျာ၊ ဝါဒါ၊ အမေရိကန်နိုင်ငံရဲ့အချမ်းသာဆုံး၊ အမေရိကန်နိုင်ငံရဲ့ သြဇာအာဏာအရှိဆုံး၊ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တွေရဲ့ ဘဏ်တွေမှာ ငွေတွေ သန်းထောင်နဲ့ချီပြီး ငွေစာရင်းဖွင့်နိုင်တဲ့လူတွေ၊ ဒီလူတွေအားလုံးဟာ တစ်ချိန်တည်းတစ်နေရာတည်းမှ ပြည်မနဲ့အလှမ်းကွာဝေးပြီးအကာအကွယ်မဲ့နေတဲ့အချိန်၊ အမေရိကန်စကားနဲ့ ပြောရယင်ခဲတာ ဒီအတိုင်းငိုက်မျဉ်းနေတဲ့ ဘဲငန်းလေးတွေပေါ်ဗျာ....

ရေခဲလုပ်ငန်း၊ သံမဏိလုပ်ငန်း၊ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးလုပ်ငန်း၊ ပုံနှိပ်လုပ်ငန်း၊ နိုင်ငံခြားသွား သင်္ဘောလုပ်ငန်း၊ စစ်လက်နက်လုပ်ငန်း၊ ခဲယမ်းမီးကျော့က လုပ်ငန်း၊ မော်တော်ကားကုမ္ပဏီကြီးတွေ၊ ဘဏ်လုပ်ငန်း၊ စတော့ဈေးကွက် ပိုင်ရှင်တွေ၊ အမေရိကန်နိုင်ငံရဲ့ အကြီးမားဆုံးအကျိုးဆောင်လုပ်ငန်း၊ ဒီလုပ်ငန်းတွေအားလုံးရဲ့ အရှင်သခင်တွေ အားလုံးဟာ ခင်ဗျားစဉ်းစားကြည့်အယ်လင်ဘီ၊ ဒီလူတွေဟာ အမေရိကန်စစ်ထဲ ဝင်ဖို့ မဝင်ဖို့ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့လူတွေ၊ ဒီလူတွေကို မှတုံးလုပ်ပြီး အင်္ဂလိပ်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့ကို စစ်တိုက်ကြမှာ'

အယ်လင်ဘီက သူ့စကားများကို နားထောင်ရင်း ဆေးပြင်းလိပ် အသေးတစ်လိပ်ကို သူ့၏ရှေ့ရောင်မီးခြစ်နှင့် မီးတို့လိုက်သည်။

မြေပုံကိုသာ သူသည် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေ၏။ မည်သည့်စကားမှမပြော၊ သူ့မျက်နှာ၌ ခဲစားမှုလုံးစမရှိ။

ဒီလိုဘီက ဆက်၍ပြော၏။
ဘီအစဉ်က လွယ်လွယ်လေးပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးပတ်လောက်တည်းက ကျွန်တော်တို့ကို ဖိတ်ကြားထားခဲ့ပါတယ်။ ရေငုပ်ကလဲ ဘာဟားမားကျွန်းနားမှာ အခုလောက်ဆို ဝင်သင့် ရောက်နေရောပေါ့၊ ဒီကျွန်းကနေ တော့ဘက်မှာ ၁၀ လောက်အကွာမှာ ရှိနေမယ်လေ၊ ရေငုပ်သင်္ဘောက အာလ ၂၃ ရက်ခန့်သာ ဒီကျွန်းနားကို ရောက်လာမယ်။ အယ်လင်ဘီက မေးလိုက်၏။

'ကျေးဇူးတော်နေ့လား'

ဘုတ်ဘယ်၊ ရေငုပ်သင်္ဘောက ကမ်းခြေမှာ ဆိုက်ပြီးတာနဲ့ ပြည်ရဲ့ အချမ်းသာဆုံးဆိုတဲ့လူ ၂၇ ယောက်ကို ဓားစာ နှင့် ဒီကျွန်းပေါ်ကနေ ဖမ်းဆီးသွားမယ်၊ ဘာဟားမားဆို ခေါ်သွားမယ်၊ ပြီးမှ သမ္မတကြီး ရှစ်ပဲနဲ့ အပေးလုပ်မယ်၊ တကယ်လို့ အမေရိကန်နိုင်ငံဟာ ကြားနေနိုင်ငံဆိုသာနေခဲ့ပြီး စစ်ပွဲကြီးကလဲ ပြီးသွားမယ်ဆိုမှ ဒီလူတွေဆုံးကို လွတ်ပေးမယ်'

ဒီလူတွေကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ် ကျွန်းပေါ်ကနေ သွားမလဲ

နောက် ရေငုပ်သင်္ဘောတစ်စင်းနဲ့ အန်ဒရီကျွန်းမှာ ဆုံကြသေး ဓားစာခံတွေကို နှစ်ဖွဲ့ခွဲလိုက်မယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆို

တော့ရေဝပ်သင်္ဘောတစ်စင်းတည်းမှာအားလုံးစုပြုံမနေအောင်ပေါ့၊ ပြီးမှ အတ္တလန္တိတ်ဆယ့်ခုရှာအလယ်မှာ ဒီပြင်သင်္ဘောပေးမယ်၊ ပြီးယင် သူ့ကို စပိန်နိုင်ငံကို ခေါ်သွားမယ်၊ တွေအားလုံး ဂျာမန်နိုင်ငံကို ၇-ရက်အတွင်း ရောက်သွားအယ်လင်ဘီက နောက်ဆုံး၌...

‘အဲဒီအစီအစဉ်တွေအားလုံး ခင်ဗျားအကြံဉာဏ်ပဲပေးဟုတ်လား’

ဝီလီဘီက ခေါင်းညိတ်ပြီး သူ့ထံမှ မည်သို့ပြန်ပြောမည်ဟု စောင့်ကြည့်နေ၏။

အယ်လင်ဘီက မည်သည့်စကားမှမပြော၊

အယ်လင်ဘီသည် စားပွဲပေါ်တွင် ချထားသော စာပွဲတမ်းများ၊ မြေပုံများကိုသာ အသေအချာကြည့်နေ၏။

ဝီလီဘီက ဆက်ပြော၏။

‘နေ့ပိုသင်္ဘောက သူ့နေရာမှာ အဆင်သင့်ရောက်ရေဝပ်သင်္ဘောကို ခင်ဗျားပို့ဖို့ စကားဝှက်က ဒီစာအိတ်ပေါ်တယ်၊ အဲဒါက ဝှက်စာဂဏန်းတွေ၊ အဲဒီဝှက်စာတွေက ထောက်မသိဘူး’

ပြောပြောဆီဆီနှင့် သူက အယ်လင်ဘီအား စာအိတ်အိတ် လှမ်းပေးသည်၊ အယ်လင်ဘီက စာအိတ်ကို အသေစစ်ဆေးကြည့်ပြီး...

‘ကျွန်တော်တို့ အခုအစီအစဉ်ကို ဘယ်တော့ စကြမှာလဲ’

‘၁၀ ရက်လောက်ကြာယင် သီးသန့်ရထားတစ်စီး ထွက်မယ်၊ အချိန်က အဘိအကျမ၊ ပိုလန်က ကျွန်တော်တို့လက်ထဲ ရောက်ပြီ၊ ပြင်သစ်မှာက ဒုက္ခတွေ့ရောက်ပြီး ကျီးလန်စာစားနေပြီ၊ ပြင်သစ်ရဲ့ အနောက်ဘက်နယ်ခြားတစ်လျှောက်မှာ အင်္ဂလိပ်တပ်ရင်း လေးရင်းချထားပြီ၊ အဲဒီအချိန်မှာ အမေရိကန်ခြားနေပြစ်နေသေးယင် ပြင်သစ်နဲ့ အင်္ဂလိပ်ဟာ စစ်ပြေငြိမ်းဖို့ သောင်းဆိုလာရတော့မယ်’

‘ဒါကတော့ ပိုတိုက်ထားတယ်လို့တင်တယ်’

‘ဒီလိုလေး၊ ဂျာမန်စစ်တပ်က ကမ်းခြေရောက်နေမယ်၊ ဝင်တစ်ဖို့က အဆင်သင့်ဖြစ်နေမယ်လေ၊ အင်္ဂလိပ်တွေဟာ သူ့စွန်းပေါ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်းပဲရှိတော့မယ်’

အယ်လင်ဘီက သူ့စကားကိုဖြတ်၍ ဝင်ပြောပြန်၏။

‘ဒီတော့... အမေရိကန်နိုင်ငံရဲ့ စီးပွားရေးရော၊ စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်းတွေရော ကျွန်တော်တို့လက်ထဲ ရောက်နေပြီပေါ့... ဟုတ်လား’

‘ဒါပေါ့’

‘မစ္စတာဝီလီဘီ၊ ခင်ဗျား ဖို့ အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက်က ဘယ်အုပ်ပြီး နာဇီတစ်ယောက် ဖြစ်လာရတာလဲ’

အယ်လင်ဘီ၏ အသံက မည်သည့် ခံစားမှုမှ မဝေး
အစဉ်နှင့်ပတ်သက်၍ သူ့ရင်တွင်း၌ လှုပ်ရှားမှု သံသယအ
ရှိနေသေး၏။

ဝီလီယံက စိတ်တုံ့တိုးချပြီးသူ့စားပွဲ၌ ဝင်ထိုင်သည်။

‘ကျွန်တော်နဲ့ အိမ်တိုက်ကြီး ဟစ်တလာနဲ့ ၁၉၂၇ ခု
တွေ့ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူက ဘာမှ မဟုတ်ဘူး
ခါပေမယ့် - သူ့မှ အင်အားတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ အဲဒီတုန်းက
ကျွန်တော်သိနေတယ်။ ပြီးတော့ - ကျွန်တော်က
မိန်းကင့်စာအုပ်ကို သိပ်ကြိုက်ခဲ့တယ်လေ။ ကျွန်တော်က
တွေ့ခဲ့ နှစ်တော်တော်ကြာကြာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ်။ နေ့
နယ်ချဲ့မှုကြီးဟာ ပြီးသွားပြီလေ။ ကံနေခါလဲ လက်
အိန္ဒိယလဲလက်လွတ်။ အခုလို နေမဝင်တဲ့ အင်ပါယာကြီး
ဆုံးရှုံးသွားပြီးကာမှ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရဦးမှာလဲ’

အယ်လင်ဘီက ခေါင်းကိုခါ၍ -

‘ဒါနဲ့ ခင်ဗျားကကော - လေဒီပဲနီလို့’

သူက အေးစက်စက်နှင့် ပြန်ပြော၏။

‘အဲဒီ အင်္ဂလန်နိုင်ငံက ကျွန်မကို ဘာများ လုပ်
လဲ’

သူက ဆေးပြင်းလိပ် နောက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိသော
ပြီး...

‘ကျွန်တော် အခု နာပည်ခံကိစ္စက ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’
ဝီလီယံကရယ်၍...

‘ဒီကနေ အားလုံး ခရီးထွက်ခင် နှစ်ညအလိုမှာ ပါတီပွဲ
တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် စေ့စပ်တာကို
ကြော်ငြာလိုက်မယ်။ အဲဒီစော့မှ ခင်ဗျား ရဲ့ နောက်ကြောင်းကို
သတိ စံစမ်းဖို့ အချိန်မရမှာ။ သူတို့အနေနဲ့ ခင်ဗျား နောက်
ကြောင်းကို လိုက်ချင်လိုက်ကြမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သံသယ
ရှိပြီးသားပါ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ သီးသန့်
ရထားပေါ် ရောက်နေကြပြီ။ ရတနားက ၁၂ တွဲ ပါမယ်။ အဲဒီ
အချိန်မှာ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့အကြောင်း သတင်းစာမှာ
ရေးလိုက်မယ်။ ခါကူးတောင်မှ သတင်းစာတွေက သိပ်မကျေနပ်
ကြသေးလို့ စုံစမ်းကြဦးမယ်ဆိုလဲ အရေးမကြီးတော့ပါဘူး။ သူ
တို့နောက်ကျသွားပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့က ကျော်ကျော်သာကိုရောက်
နေကြပြီ’

သူက လေဒီပဲနီလိုဘက် လှည့်၍ မေးလိုက်၏။

‘ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်လမ်းက ဘယ်လိုလဲ’

ပဲနီလို့က ပြော၏။

‘ရှင်နဲ့ကျွန်မဟာ အာရှတိုက်စက် ခရီးသွားရင်း တွေ့ခဲ့ကြ
တယ်။ ဟောင်ကောင်မှာတွေ့ပြီး ချစ်ကြိုက်ခဲ့ကြတယ်။ ရှင်က
နောက်မှ ကျွန်မဆီလိုက်လာတာ ခါတွေက စိတ်ကူးယဉ်
အချစ်ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်လိုပေါ့’

ဒီလိုဘီက ဆက်ပြော၏။

‘ဒီမှာ ခင်ဗျားကို သူတို့က လက်ခံကြမှာပါ။ ကျွန်တော် ကလေးခင်ဗျားတို့နစ်ယောက် တွေ့ခဲ့ကြတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို အဆုံး ဇာတ်လမ်းလို လုပ်ရေးပြမယ်’

‘ခင်ဗျားတို့ အစီအစဉ်သာ ပြောပြပါ။ ကျွန်တော် အစီ လူမှုရေး ဇာတ်လမ်းတွေ သိပ်နားမထောင်ချင်ပါဘူး။’

‘ဒီလိုလေ... ကျွန်းရဲ့ အလျားနဲ့အနံ့က ၂ မိုင် ကျယ်ပြီး ၅ မိုင် ရှည်တယ်။ တည်းခိုအိမ်ကလေးတွေကားလုံး သပ်သပ်ရပ်ရပ်၊ ကလပ် အဆောက်အအုံနဲ့ကပ်ပြီး အစီအရံဆောက်ထားတာ၊ ရွက်လှေဆိပ်နဲ့လဲ ကိုက် ၁၀၀ လောက် အကွာအဝေးမှာပဲ ရှိတယ်။ ရေကလဲ နက်တယ်။ ဒီတော့ ရေငုပ်သင်္ဘော လူ ၃၀ လောက်ကို လွယ်လွယ်လေး ခေါ်ထုတ်သွားလို့ ရတယ်’

‘ခင်ဗျားပြောတော့ ၂၇ ယောက် ဆို’

‘ဟုတ်တယ်သေ၊ ခင်ဗျားရယ် ကျွန်တော်ရယ် ပဲနီလိုလေရယ်ဆိုတော့ ၃၀ ပေါ့။ ခင်ဗျားတို့က လိုက်သွားရမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်က ကြီးက အပေးအယူ လုပ်ပေးရမယ်လေ’

‘ကောင်းပါပြီ’

သူက မြေပုံငယ်ကို ကြည့်ပြီးနောက်....

‘ဒီတော့... သန်းကြွယ်သူဌေး ၂၇ ယောက်အပြင် သူတို့ ဇနီးတွေ၊ ညွှန်သည်တွေပါ ပါတယ်ပေါ့’

‘ကျွန်တော်တို့က သူတို့ထဲက ၂၇ ယောက်ပဲ ခေါ်သွားရမှာပေါ့... ဟုတ်လား’

‘စာရင်းက ဒီမှာ ရှိတယ်လေ၊ ဓါက ခေါ်သွားရမယ့် စာရင်း၊ ကျွန်တော် နားလည်ထားတာကတော့ ၃၀ တာ အလွန်ဆိုးပဲ’

J2 သည် စာရင်းစာရွက်ကိုကောက်ယူကြည့်ပြီး....

‘ကလပ်နဲ့တည်းခိုအိမ် အကျယ်အဝန်းက ဘယ်လောက်ရှိသလဲ’

‘မြို့အကွက်နဲ့ပြာရယင် သုံးကွက်စာလောက်ပဲ ရှိတယ်။ ဓါပေမယ့် အဲဒီညနေ ထမင်းစားချိန်ထမင်းစားခန်းထဲမှာ လူတွေအားလုံး အတူတူရှိနေကြမယ်။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ထမင်းစားပွဲတစ်ခုပေါ့။ ကလပ်ရဲ့စည်းမျဉ်းတစ်ခုက လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ ညစာကို ကလပ်ရဲ့ထမင်းစားခန်းမှာပဲ ထမင်းစားကြရတယ်’

‘အဲဒီထမင်းစားပွဲမှာ စုစုပေါင်း ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲ’
‘ဒီလိုဘီက သူ့ပိုင်အတွင်းရှိ စာရွက်များထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်၍...’

‘ဓါက ထမင်းစားပွဲမှာလူစာငင်းနဲ့ညွှန်သည်စာရင်းပဲ၊ စုစုပေါင်းအဖွဲ့ဝင် ၃၂ ယောက်၊ သူတို့မိန်းမတွေ၊ ကလေးထိန်းတွေ၊ အတွင်းရေးမှူးတွေအားလုံးစုစုပေါင်း ၁၀၂ ယောက်’

ခါအပြင် ညွှန်သည် ၁၃ ယောက်ပါသေးတယ်၊ ဒီတော့ လူ ၁၄၅ ယောက်ဟာ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ရှိကြမယ်'

'စားပွဲက ၁၈ လုံး ရှိမှာ မဟုတ်လား'

'မဟုတ်ဘူး၊ ကလေးထိန်းတွေ၊ အတွင်းရေးမှူးနဲ့သိပ်ငယ်တဲ့ ကလေးတွေက ဒီပြင် ထမင်းစားခန်းမှာရှိမယ်၊ ပင်မ ထမင်း စားခန်းနဲ့တွဲလျက် ညာဘက်မှာပေါ့'

ဝီလိုဘီကပုံစံထဲမှ အခန်းတစ်ခန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြင် အတိအကျပြောရမယ် ထမင်းစားခန်းက စားပွဲ ၁၅ လုံး၊ တစ်လုံးကို ၈ ယောက်ထိုင်ကြမယ်'

'ဒီတော့ ကျွန်တော်က ထမင်းစားခန်းနှစ်ခန်းကို ကြည့် မှာပေါ့ ဟုတ်လား'

'ထမင်းစားခန်းနှစ်ခုက ဆက်လျက်ပါ'

'လုံခြုံရေးအစီအစဉ်က ဘယ်လိုလဲ'

'ညစောင့်တွေပါ၊ ကမ်းခြေမှာပဲရှိကြမယ်'

'အရေအတွက်က ဘယ်လောက်လဲ'

'သုံးယောက်တည်းပါ'

'အမှုထမ်းကတော့'

ဝီလိုဘီက ဖိုင်တွဲကဲခို စာရွက်များထဲမှ တစ်ရွက်ကိုထုတ် လိုက်သည်။

'မီးဖိုချောင်မှာက ၇ ယောက်၊ စားပွဲထိုးက ၂၀'

'၂၀ တောင်လား'

'စားပွဲ နှစ်လုံးမှာ တစ်ယောက်ကျလေ'

'သူတို့က ဘယ်တော့ ထွက်ကြမှာလဲ'

'သူတို့က သူတို့ဘာသာသူတို့ ပစ္စည်းပို့ ပြန်၊ ဒီလောက် ပါပဲ'

'သူတို့ကိုတော့ အစီအစဉ် ပြောင်းရမယ်'

ဝီလိုဘီက ဆက်ပြော၏။

'မီးဖိုချောင်က အမှုထမ်းနဲ့စားပွဲထိုးက ၂၇ ယောက်၊ လုံခြုံ ရေးအစောင့်က ၁ ယောက်၊ ရေဒီယို အဆက်အသွယ် အော် ပရေတာက ၂ ယောက်၊ တစ်ယောက်က လာတဲ့ရေဒီယို သတင်းနားထောင်ဖို့ တစ်ယောက်က အဲဒီကျွန်းကဌာနအင်ဂျင် နီယာ၊ အလုပ်တွေအားလုံးပြီးယင် သူတို့က ၆ နာရီဆီ ကျွန်း ကနေ ပြန်ထွက်ကြရမယ်'

'ဒီတော့ ၃၄ ယောက်ထဲမှာသူဌေးတွေမထည့်ယင် ၁၄၅ နဲ့ ၃၄ ပေါင်း၊ ၁၇၉ ယောက်ပေါ့'

ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားက ရေဒီယိုနဲ့ ရေငုပ်သင်္ဘောကိုခေါ် ပြီး အားလုံးကို သူ့အစီအစဉ်နဲ့သူ လုပ်ရမယ်'

ကျွန်းပေါ်က ရေဒီယိုနဲ့တယ်လီဖုန်းတွေလဲဖြတ်ပစ်ရမယ်၊ လုံခြုံရေး သုံးယောက်ကိုလဲ ရှင်းရမယ်၊ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ လူပေါင်း ၁၅၀ ကလဲရှိနေမယ်၊ သူတို့ကို ရေငုပ်သင်္ဘော မလာခင်အထိ ထိန်းထားဖို့က တော်တော်ခက်တယ်'

'အင်း- အဲဒါလဲဟုတ်တယ်'

'ဒီတော့ ခင်ဗျားထို့ကို ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ပြောထားမယ်၊ အခု ဒီလုပ်ငန်းက ကျွန်တော် လုပ် ရ မလုပ် လုပ်ငန်း၊ ကျွန်တော် သဘောနဲ့ ကျွန်တော် လုပ်သွားမယ်။

ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်လဲ ကျွန်တော်ပြောတဲ့အစဉ်း အားလုံး တိတိကျကျလိုက်နာပါ။ ရှင်းပါတယ်နော်'

'ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ဒီအလုပ် လုပ်ဖို့ ခေါ်ခဲ့တာပေါ့ နန်း'

'ကျွန်တော်နာမညီ အယ်လင်ဘီပါ။ ငန်းဆိုတာ မရှိတော့ဘူး'

'ဟုတ်ပါတယ်...ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလဲ မှားမှား သွားတယ်။ နောင်မမှားစေရဘူးဗျာ'

'မမှားပါစေနဲ့ဗျာ။ အစီအစဉ်တစ်ခုလုံးဟာလဲ အဲဒီလို အာမဟုတ်တဲ့အမှားလေးနဲ့ အပျက်မခံနိုင်ဘူး'

'ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်လို့ ပြောပြီးပြီပဲ။ နောက် မပြစ်စေရဘူးဗျာ'

'ဒီတော့' အယ်လင်ဘီက မြေပုံမှနောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက် ပြီး....

'ကျွန်တော် အနေနဲ့က တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ကျွန်းတစ် ကျွန်းလုံးရော လူ ၁၅၀ ကျော်ထိုကောရေငုပ်သင်္ဘောရောက် မလာခင် ထိန်းထားရမှာ'

ပဲနီလို့က ဝင်ပြော၏။

'ဒီအစီအစဉ်မှာ တယ်ဝုမှ ပါမလာအောင်၊ အခွင့်အလမ်း မရှိအောင် လုပ်ထားခဲ့တယ်။ အစီအစဉ် စကတည်းက ဂျွန်မ တို့ အစိုးရီခံဆုံးက သတင်း လုံခြုံရေးကိစ္စပဲ။ အခုအချိန်အထိ တော့ လူ ၆ ယောက်ပဲ သိတယ်။ ကျွန်မတို့ သုံးယောက်ရယ်။

ပီးရပ်ရယ်၊ အခေါ်တစ်လလှရယ်၊ အခုတော့ ရေငုပ်သင်္ဘော က ကမ္ဘီတီနိုရယ်ပေါ့။ လူတွေများများ ပါလာလေလေ အစီ အစဉ် ပျက်ပြယ်ဖို့ အခွင့်အလမ်းက များလေလေ မဟုတ် လား'

အယ်လင်ဘီက ချက်ချင်းပင် စိတ်ဆိုးသွား၏။

'အစီအစဉ် ပျက်ပြယ်ဖို့ ဟုတ်လား။ ဘယ်တော့မှ ဒီအစီ အစဉ် မပျက်ရဘူး။ ဒီလုပ်ငန်းလုပ်ဖို့ ကျွန်တော့်မှာ စောင် နေရတာ ၆ နှစ်တောင် ကြာခဲ့ပြီ။ ဒီကိစ္စကို တယ်သုပဲ ဝင်ရှုပ် ရှုပ် ကျွန်တော်ကတော့ သတ်ပစ်မှာပဲ။ ကျွန်တော် လမ်းပေါ် ဘယ်သူ ရောက်လာ ရောက်သာ၊ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်လဲ ပါတယ်။ ရှင်းပါတယ်နော်'

ပဲနီလို့က ...

'ရှင်းပါတယ်'

ဒီလိုဘီက ဝင်ပြော၏။

'ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် သတိပေးထားရဦးမယ်။ ဒီလုပ်ငန်း တစ်ခုလုံးကို အစီအစဉ်ရေးဆွဲတာက ကျွန်တော်ပါ။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်သာ မပါခဲ့ယင် ခင်ဗျားကိုလဲ ဒီပွဲကို တက်ရောက်ဖို့ ဖိတ်ကြားခံရမှာ မဟုတ်ဘူး'

ခင်ဗျားကိုလဲ ကျွန်တော်ကပဲ သတိပေးထားရဦးမယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီကျွန်းပေါ်ရောက်အောင် သွားမှာပဲ။ ပြီး စောမှ ဒီအစီအစဉ်အတိုင်း လုပ်မှာပဲ။ ခင်ဗျားမပါလဲ ကျွန် တော်က လုပ်မှာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ မဖိတ်လဲ ကျွန်တော်က ဂရု မစိုက်ဘူး'

အယ်လင်ဘီသည် စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်များနှင့် နံရံပေါ်မှ ခြေပုံကို ကြည့်၏။

ခင်ဗျား စီစဉ်ထားတဲ့ အစီအစဉ်ကို ကျွန်တော်က နှစ်နေရာ ပြင်ရမယ်၊ ပထမအချက်က ဒီကနေ မထွက်ခင်မှာ သန်းကြွယ်သုဌေးထဲက တစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်ရမယ်။

ဘာဖြစ်လို့...။

အဲဒီသူတွေထဲက တစ်ယောက်ရွေးရမှာပေါ့၊ ပြီးမှ သူ့ကို သတ်ရမယ်။ ဒါမှ သူတို့က ကျွန်တော်ဘာ တကယ်ပဲ ပြောတဲ့ အတိုင်း လုပ်ရဲလား ဆိုတာ ပြရအောင်။

ဗုတိယအချက်က ဒီလူတွေကို နှစ်သုတ်ခွဲပြီး ရေငုပ်သင်္ဘော နှစ်စီးမှာ ခွဲပြီး နေရာချမယ်၊ ပြီးတော့မှ မစ္စတာရူစဗဲကို တောင်းဆိုထားရမယ်၊ အင်္ဂလိပ်တွေကြောင့် ဂျာမန် ရေငုပ် သင်္ဘောတစ်စင်း မြှုပ်သွားတာနဲ့ အမေရိကန်သန်းကြွယ်သုဌေး နှစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်မယ်။ အဲဒီလို နှစ်ယောက်သတ်ပြီးတာ နဲ့ အမေရိကန်သမ္မတရူစဗဲကိုလဲ အကြောင်းကြားမယ်၊ ဒါမှ တကယ် အလုပ်နဲ့တူအောင် လုပ်တာ မစ္စတာကော်လင်း။

သူက ပဲနီလို့ဘက်သွည့်ရဲ့...။

ဒီတော့ စေ့စပ်လက်စွပ်ကကော...။

ဝီလီဘီက သူ့အိတ်ထဲမှ အမည်းရောင်ဘူးလေးတစ်ဘူးကို ထုတ်သည်။ အပြာရောင်စိန်သည် ဘူးအတွင်း၌ အရောင် တလက်လက်ထနေ၏။

စိန်က နှစ်ရတီရှိတယ်။

လက်စွပ်ဖိုး ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ။

‘ဥ သောင်းပေးရတယ်’

အယ်လင်ဘီက နောက်ဆုံးပြုံးလိုက်၏။ သူက ပဲနီလို့၏ နက်ကလေးကိုကိုင်၍ သူ့လက်ချောင်းကလေးကို လက်စွပ် နှစ်ပေးလိုက်၏။

ပြီးမှ ပဲနီလို့ကို ကြမ်းတမ်းစွာနှမ်းသည်။ လူချင်းခွာပြီး သူ ပြုံးသည်။

‘အနာဂတ်မှာ အတူတကွ နေကြရအောင်နော်’

အခန်း (၃၉)

အယ်လင်ဘီသည် ဂျက်ကယ်ကျွန်း၏ မြောက်ဘက်ကမ်းခြေရှိ
ဆဲနေသော သစ်ပင် ပင်စည်ပေါ်၌ထိုင်ရင်း မှန်ပြောင်းဖြင့်
မြောက်ဘက်သို့ ကြည့်နေသည်။

နေ၏ အလင်းရောင်သည် ထိန်လင်းနေသော်လည်း တိုက်
ဆတ်နေသော လေမှာ လေကြောင်းပြောင်း၍ အရှေ့တောင်
ဘက်မှ စတင် တိုက်ခတ်လာပြီဖြစ်၏။

မိုးလေစသ ကြည့်ချက်အရဆိုလျှင် အားရှိစရာ ကောင်း
၏ အရှေ့မြောက်ဘက်သို့ လေကြောင်းပြောင်းကာ မကြာ
မီ ရက်အတောအတွင်း၌ မှန်တိုင်းကျလာစရာအကြောင်း ရှိ
သည် ဆို၏။

လမသာသော ညဗျား ထပ်မံတိုးလာကာ ညအခါ မိုးရွာ မှသာ သက်သာစရာလမ်းရှိသည် ဆိုသည်။

သူနှင့် ပဲနီလိုတို့သည် မြောက်ဘက်အဆုံးရှိ နှစ်မိုင်ခရီးကို မြင်းစီး၍ လာခဲ့ကြရသည်။ ယခုတော့ ပဲနီလိုသည် သဲဘောင် ပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။ သူ့ရှေ့၌ မြေပုံကို ချထား၏။ မြေပုံ တွင် သတ်မှတ်ထားသော အမှတ်အသားများကို အယ်လင်တီ မှတ်မိသွားစေရန်ဖြစ်၏။

စကားဝှက် စပးပို့မည်အံ့ပါက တသီးတခြားစီ ဖြစ်နေ သော ဂျက်ကယ်ကျွန်းနှင့် စိန်စိန်မုန်းကျွန်းတို့ အကွာအဝေး ကြောင့် ရေငုပ်သင်္ဘော ကပ္ပတိန်သည် ရေဒီယိုလက်ခံယူရန် စရာ ရှိမရှိ သူစဉ်းစားနေ၏။ အရာအားလုံးကို အယ်လင်တီ သည် အသေအချာတွက်ချက်နေ၏။

ရွက်သင်္ဘောများကို တာဝန်ယူကြီးကြပ်သည့် သင်္ဘော ကပ္ပတိန်အိုကြီး ဟိုရေမက်ကယ်ဝိုင်းသည် ကမ်းနား၌ ရပ် နေသည်များကို ဆင်းသက်စေပြီး ဤကျွန်း၏ ထူးခြားမှုများကို ရှင်းလင်းပြသသည်။

ဤကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်သည်ညဉ့်မှစ၍ ညစာကို စား စကျွေးပြီဖြစ်ကြောင်းလည်း ပြောနေသည်။

ကျွန်းနှင့် ပြည်မကြီးကြားရှိ ရေလက်ကြားသည် ပေ ခန့် နုတ်ကြောင်း၊ ဂျက်ကယ်ကျွန်းသည် ကျွေ့ဝိုက်၍ ချိ သွားကာ ပင်လယ်ကျွေ့ပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်နေကြောင်း၊ သူ့ရှေ့ များဖြစ်သည့် ဝဲဒ်ဒါပီး၊ ဂျေပီမော်ဂင်တို့၏ ရွက်လှေများ ရှင်းပြနေ၏။

ဤကျွန်းသည် မုန်တိုင်းကျနေသော်လည်း ရေလက်ကြား အတွင်းတွင် ပင်လယ်ပြင်သည် အေးဆေး၍ သွားလာရ လွယ် သည်ဟု ရှင်းသည်။

အယ်လင်တီသည် သူ၏မုန်ပြောင်းဖြင့် သွားဘက်ဆိုလှည့် သည်။ စိန်စိန်မုန်းမီးပြတိုက်ကိုကြည့်သည်။ ပြီးမှ ပင်လယ်ကျွေ့ ကို ပြန်စစ်ဆေးသည်။

ပဲနီလိုက စိန်စိန်မုန်းကျွန်း၏ မြေပုံကိုကြည့်နေရင်း မေး၏။ 'ကမ်းခြေအစောင့်စခန်း အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ'

အယ်လင်တီက ပြန်ဖြေသည်။

'ကမ်းခြေကနေ နှစ်မိုင်ခလောက်အပေါ်ကို သွားရမယ်။ ပင်လယ်ဘက်မှာရှိတယ်။ သူတို့မှာ ကယ်ဆယ်တဲ့ မော်တော် ဘတ်နှစ်စီးရှိတယ်။ ပင်လယ်ထဲမှာ မုန်တိုင်း ကျနေပြီဆိုယင် ဆော့ ဘယ်သူပဲပြသနာဖြစ်နေဖြစ်နေ သူတို့ထွက်လာမယ်လို့ ချိယံမထင်ဘူး'

သူသည် မုန်ပြောင်းကို ဆက်လက်ကြည့်နေရင်း ပြုံးလိုက်

'မိုးလေဝသအခြေအနေဆိုးနေယင်တောင် သာဟားမား ကျွန်းကို မောင်းသွားရမှ အာစ်နာမီထက် ပိုကြာမယ် မထင် ခဲဘူး'

သူနဲ့ခဲသည့်နှစ်ပတ်က အယ်လင်တီသည် ဝီလိုဘီနှင့်ပဲနီလို တို့နှင့်ဆက်သွယ်မိပြီးကတည်းက စိတ်ထဲ၌ မရှင်းမလင်းဖြစ် သွား၏။

ပါထိပဲ့၏ညဉ့်တက်ရောက်လာသူဧည့်သည်များနှင့်သူ့
မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည်။

နောက်တစ်ပတ်လုံးလုံး အထုပ်အပိုးပြင်ဆင်ခြင်းနှင့်ရထား
ထွက်ခွာမည်ကိုစောင့်ဆိုင်းရခြင်းအလုပ်များနှင့်သာ အချိန်
ခဲ့၏။ သူ့ရင်ထဲ၌ တင်းကျပ်နေသည်။

သို့သော် ဗဟိုဘူတာရုံကြီးမှ ရထားထွက်ခွာလိုက်သည်
အယ်လင်ဘီသည် လုံးဝစိတ်သက်သာရာရခဲ့၏။ သန်းပေး
များစွာချမ်းသာသူများ၏ ကိုယ်ပိုင်ရထားပေါ်တွင် လိုက်
စီးနေရခြင်းထက် မည်သည့်နေရာကဖို၍ လုံခြုံစိတ်ချမည်

ရထားပေါ်၌ မည်သည့်နေရာလွတ်မှမကျန် ပစ္စည်း
ပြည့်ကျပ်နေသည်။

၆၅ ပေ ရှည်လျားသော ရထားတို့ထဲ၌ အလှူပြု
မီးဖိုချောင်၊ ထမင်းစားခန်း၊ သီးသန့်ခန်း၊ နှစ်ခန်း၊ အိပ်ခန်း၊
တစ်ခန်း၊ ရေ အိမ် သုံးခု၊ ရထား တွဲတိုင်း တွဲတိုင်း
သီးသန့်၊ ရထားတွင်တပ်ဆင်ထားသော မှန်မျှားကပါ
ပြတင်းတံခါး၊ ပန်ကား၊ ပန်းသဖွယ်ချိတ်ဆွဲထားသော
ဆီမီးအိမ်၊ ရှေးအခါကာလကို ပြန်ပြောင်းသတိရစေရန်
တို့ ၁၂ တွဲစလုံး၏ ထူးခြားချက်မှာ ခမ်းနားလွန်းစေ
ပင် ဖြစ်သည်။

အယ်လင်ဘီသည် ရထားခရီးစဉ်၌မကြာမီသူ၏သား
ဖြစ်တော့မည့် လူချမ်းသာများနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသွားစေ
ဆက်ဆံသည်။

နေခင်း၊ ညနေခင်း၊ ညစာစားချိန်များ၌ သူ့ထိုနှင့်ပိုင်းဖွဲ့၍
ငင်ဆန်အိုင်၊ ရစ်ဒီစကီကိုအသာစပ်၍သောက်သည်။

သို့မဟုတ် သက်တမ်းကြာမြင့်ပြီဖြစ်သည့် ကျီးအိုဝီစကီ၊
မဟုတ် ဂျွန်ဒီဝါအထူးစကော့ဝီစကီ၊ နှုတ်ခမ်းဖျား၌ နိုင်ငံ
သားမှမာယူတင်သွင်းလာသည့် ဆေးပြင်းလိပ်ကို ခဲထားသည်။
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မသိမသာအပြိုင်အဆိုင် လုပ်
သည်။

ပြောကြရသည့်စကားများမှာ အမေရိကန်အနေနှင့်စစ်ကြီး
ပေါ့စေရေး၊ ချက်ချင်းပင် အယ်လင်ဘီသဘောပေါက်သွား
သည်။ ဤလူများအားလုံးလိုလိုသည် အမေရိကန်နိုင်ငံအား
ပြန်လျှင် ကြားနေနိုင်အဖြစ်ရှိစေချင်ကြသည်။

ထိုသို့ပြောသမျှ အယ်လင်ဘီနားထောင်သည်။ ဤလူများ
သည် အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ စက်မှုလုပ်ငန်းနှင့်ဘဏ္ဍာရေးကိစ္စရပ်
အကို အဘယ်သို့ ကိုင်တွယ်ထားကြသနည်း ဆိုသည်ကို သူ
မသိဘူး။

သူတို့သည် ကမ္ဘာကြီး၏ချိန်ခွင်ညာ တစ်ပက်စီ၌ နေကြ
သော နိုင်ငံများ၏ လိုအပ်မှုပစ္စည်းမှန်းသမျှကို ပေးပို့နေကြ
သော်လည်း တရုတ်နိုင်ငံနှင့်ဥရောပတွင် ကြုံတွေ့နေသောစစ်ပွဲ
အကျိုး မကျေနပ်ကြ။ ခေါ်သထွက်လျက်ရှိကြသည်။

ရထားစီးရခြင်းခရီး၏ နောက်ဆုံးညဉ့်မှ မတ်စတားချူး
ဆန်နယ်မှ စက်မှုလုပ်ငန်းရှင်ကြီး ဂရန်ပီးဘိုဗီက ရထား

ပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသူအားလုံးကို ညှော်ခံသည်။ ရထား
အားလုံးတွင်အသုံးပြုသော သံထည်ပစ္စည်းများမှာ လူ့စက်
ထုတ်ချည်းဖြစ်၏။

သူ ညှော်ခံပဲ့၌ နေရာအားလုံး၌ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သော
ဂဏန်းများနှင့်ဝေသာနေသည်။

အစားအစာများမှာ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ၊ အစားမျိုး
ဂဏန်းဟင်းမှ ဟင်းချိုမျိုးစုံအထိ ရေထွက်ပစ္စည်းအစုံ၊ အစား
နှင့်ဟမ်းအထူးရှန်ပိန်များက မရေမဘက်နိုင်၊ အစားအသေ
ပြီးသည်နှင့် အချို့ပဲ့အစုံ။

ထမင်းစားပွဲကာလတွင် အယ်လင်ဘီ တစ်ယောက်
တိတ်ဆိတ်စွာစဉ်းစားခန်းဝင်နေ၏။ ယခုလောက်အဘက်
ပြည့်စုံစွာနေတတ်သော သန်းကြွယ်သူဌေးကြီးများသည်
အန္တရာယ်ရှိနေသော၊ ပူလွန်း အေးလွန်းသော၊ နေရောင်
မသက်သာသော၊ အနံ့အသက်မခံကောင်းသော၊ နေရာထိုင်
ကျဉ်းကျပ်သော၊ အစားအသောက်လုံးဝမကောင်းသောစား
သောက်ပေါ်၌ မည့်သို့နေထိုင်ကြမည်နည်း။

ရထားနှင့် ခရီးသွားခရသည် ၌ ရက်သာကာလထဲ
အယ်လင်ဘီ ပဲနီလို့နှင့် ဆာကော်လင်းဝီလိုဘီတို့သုံးယောက်
သည်ဝီလိုဘီ၏ရထားတွဲထဲ၌ဆုံကာ သန်းကြွယ်သူဌေးကြီး
စာရင်းကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စစ်ဆေးကြသည်။

သန်းကြွယ်သူဌေး ၂၇ ယောက်စလုံးကို ဓားစာခံ
ပြန်ပေးဆွဲရမည်ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ ကမ်းခြေသံသောင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေရင်း သူ
လုပ်ရမည့်လုပ်ငန်းအစေ့ကို ဖြန့်လှန်သုံးသပ်သည်။

အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ အချမ်းသာဆုံးသောလူများ၏ကြံမြှာ
သည် သူ့လက်နပ်အတွင်း၌ ရောက်နေသည် မဟုတ်ပါလော့။
• ပဲနီလို့သည် ချက်ချင်းပင် တုန်သွား၏။
အယ်လင်ဘီက မေးလိုက်၏။

‘မင်းချမ်းနေလို့လား’
အမျိုးသမီးကခေါင်းခါလိုက်၏။

‘ကျွန်မစဉ်းစားနေတာက ရေငုပ်သင်္ဘော အကြောင်းပဲ။
ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုဖြစ်မှာ စိုးရိမ်နေတယ်’
‘အဲဒီအတွက်တော့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဘူး၊ ရေငုပ်သင်္ဘောတပ်ပွဲ
တစ်ခုလုံးမှာ လက်ကျာဟာ အတော်ဆုံး ရေငုပ်သင်္ဘော
ကပ္ပတိန်တစ်ယောက်ပါ။’

‘ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ စိုးရိမ်နေသေးတာပဲ’
‘အေးလေ... မနက်ဖြန်ညကျမှင် မင်းရဲ့အဲဒီစိတ်တွေလုံးဝ
ပျောက်သွားမှာပဲ။’

အယ်လင်ဘီက ယုံကြည်စိတ်ချစွာပြောလိုက်၏။
သူတို့နှစ်ယောက်သည် သုံးရက်ကြိုတင်၍ရောက်ခဲ့ကြသည်။
ယင်းအချိန်ကတည်းက သူနှင့် ပဲနီလို့တို့သည် ကျွန်းတစ်ခု
လုံး ပြုပြင်မှု ချစ်စ ကြင်နာစ ချစ်သူများဆွယ်လျှောက်
လည်ခဲ့ကြသည်။

အတူလက်ထွဲ၍ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်၍
ချစ်သူများ ပြုလုပ်နေကျပုံသဏ္ဍာန်အတိုင်း တတုတ်တုတ်တစ်

မျိုး၊ လေသံနှင့် မကြားတကြားပြော၍စစ်ဖို့ အများအပြား တွင် ချစ်စ ကြင်နာစေချစ်သူများ၊ အမှန်မှာ အယ်လင်ဘီသည် ကျန်းတစ်ခုလုံး နေရာအနှံ့ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို လှည့်ဝတ် ကြည့်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဆက်သွယ်ရေး ရေဒီယို အနား လည်း ရောက်သည်။ တယ်လီဖုန်းပင်မစခန်းလည်း ရောက် သည်။

လက်နက်ထားရာအခန်းလည်းရောက်သည်။ လက်နက်ထိ ရာ၌ အမဲလိုက်ရာတွင်အသုံးပြုသည့် လက်နက်များသာဖြစ် သည်။

ဆိပ်ကမ်းနှင့် အဆောင်အတူအဝေး၊ တည်းခိုအိမ်များ တစ်ခုနှင့်တစ်ခုအကွာအဝေး၊ လူတစ်ဦးချင်း၏အပြုအမူအကျင့် များမှအစ လိုက်လံကြည့်ရှုစံစမ်းခဲ့ကြသည်။

ပြီးခဲ့သည့်ညက ကမ်းခြေအစောင့်သုံးယောက် လှည့်လည် စောင့်ရှောက်ရာလမ်းကြောင်းကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် အား ကြည့်သည်။ အစောင့်များလက်၌ မည်သည့်လက်နက်မှ ထိ ဆောင်မထားကြ။

အယ်လင်ဘီသည် မြေပုံကိုကုန်း၍ ကြည့်သည်။ သူတို့ ယောက်သည် တစ်နေရာမှတစ်နေရာ အကွာအဝေးကို တွေ့ ချက်ပြီးကြပြီဖြစ်၏။

ရွက်လှေဆိပ်နှင့် ကလပ်အဆောက်အအုံရှိ ထမင်းစားခန်း သည် ကိုက် ၂၈၀ ခန့်သာဝေးသည်။

ဆက်သွယ်ရေး ရေဒီယိုထားရာ အခန်းသည် ကလပ် အဆောက်အအုံအတွင်း တင်းနစ်ကစားကွင်းမှ ကိုက် ၁၀၀ ခန့် အကွာတွင်ရှိသည်။

အစောင့်များသည် အချိန်ရှိသရွေ့ ရွက်လှေဆိပ်၌သာ နေ လေ့ရှိကြသည်။ တစ်နာရီလျှင်၁၅ မိနစ်ခန့်၊ တည်းခိုအိမ်များဘက် လျှောက်လှည့်သည်။ ကလပ်အဆောက်အအုံနားအထိ လျှောက် လာတတ်ကြသည်။

သူ၏လုပ်လုန်းကို ၆ နာရီခွဲမှစတင်မည်ဖြစ်၏။ ယင်းအချိန် ၌ လူအားလုံးထမင်းစားခန်းအတွင်း၌သာ ရှိကြမည်။

အစောင့်သုံးယောက်ကို ရှေးဦးစွာဖယ်ရှားရမည်။ ပြီးမှ ဆက်သွယ်ရေးရေဒီယိုအော်ပရေတာကို ဖယ်ရမည်။ ဆက်သွယ် ရေးရေဒီယိုနှင့် ပင်မတယ်လီဖုန်းကို ဖျက်ဆီးပစ်ရမည်။

၇ နာရီခွဲတွင် သူသည် ထမင်းစားခန်းအတွင်းသို့ ပြန် ရောက်လာမည်။ ထိုအချိန်တွင် ရေငုပ်သင်္ဘောသည်ဆိပ်ကမ်း၌ ဆိုက်ရောက်ပြီးဖြစ်မည်။

ထို့နောက် ဤလူအားလုံးကို ထိန်းသိမ်းထားပြီး ပြန်ပေး ဆွဲ ဓားစာခံများကို သယ်ယူသွားမည့် အခြား ရေငုပ်သင်္ဘော အလားကိုစောင့်ရမည်။

ဝီလီဘီနှင့်သူ့ သမီး ပဲနီလီတို့ကို သူသည်ထည့်သွင်းစဉ်းစား ခြင်းမပြု။ ကလေးများနှင့် ကလေးထိန်း အခိုင်းအစေများတို့ ပင်မ ထမင်းစားခန်းအတွင်းသို့ ၇ နာရီခွဲတွင် ရောက်စေရန် ပြုလုပ်ရမည်။

သူ့နာရီကိုကြည့်လိုက်သည်။ ၁၀ နာရီထိုးပြီဖြစ်၏။ ဆက်
သွယ်ရေး ရေဒီယိုအော်ပရေတာသည် သူ့အခန်းကို ယနေ့
ညအတွက် ပိတ်လိုက်ပြီဖြစ်၏။ သူသည် ရေဒီယိုအခန်းသို့ ဝင်
ရောက်၍ ရေပုပ်သင်္ဘောကို ဆက်သွယ်သည်။

'၁-၇...တစ္ဆေထလာပြီ'

'ယူ...၁၇...မနက်ဖြန် ၁၉ နာရီ ၃၀ အားလုံး ရှင်း
လင်းပြီး'

* * * * *

ည တစ်နာရီ၌ ကီးဂန်နှင့်အမျိုးသမီးလေး ဗွန်နီဆာတို့သည်
မီးဖိုချောင်အတွင်း၌ ကျေးဇူးတော်နေ့အတွက် ကြက်ဆင်ကို
ချက်ပြုတ်ရန် ပြင်ဆင်နေကြ၏။

ကီးဂန်သည် မတ်ထတ်ချီ၍ စဉ်းတီတုံးပေါ်၌ ကြက်ဆင်
ကို ခတ်ထစ်နေသည်။ ဗွန်နီဆာကမူ ကီးဂန်၏နောက်ဘက်
ထစ်ထိုးတိုင် ထိုင်နေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ခွဲခွာရတော့မည့် ခရိုင်မန်းအား
ညွှန်ပြန်ပြင်ဆင်နေကြခြင်းဖြစ်၏။

ယခုတော့ ခရိုင်မန်းက ညွှန်ခန်းတွင် ထိုင်နေသည်။ ဗွန်နီ
ဆာက စတင်မေး၏။

'ကျွန်မတို့ကတော့ စားဖို့ဟာ မနက်အထိ စောင့်မနေနိုင်
ဘူးနော်'

ကီးဂန်က ဟင်းကို ပြင်ဆင်နေရင်း....

'မိက တစ်ညလုံး ပွက်ပွက်ဆူနေမှာ၊ ဝါပေမယ် မင်းကို
ကိုယ်ပြောထားမယ်၊ မနက်ဖြန် ဂျက်ကယ်ကျွန်းပေါ်မှာချက်တဲ့
ဟင်းတွေထက်တော့ ပိုကောင်းရမယ်၊ မင်း ဒီမှာကျန်ခဲ့ရတာကို
ပဲ မင်းဝမ်းသာမှာ'

ဗွန်နီဆာက ကီးဂန်၏လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်ပြီး....

'ကျွန်မက အခုလဲ ဒီမှာနေခဲ့ရတာကို ပျော်နေတာပါ'

'ဟုတ်ရဲ့လား၊ အရင်နှစ်က အဖြစ်အပျက်တွေကို မင်းက
သတိရပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမလားလို့'

'ဟင်အင်း...ဒီနှစ်က ညွှန်ထည်ကချည်းပဲ ၃၀ ယောက်၊ ၃၉
ယောက်လောက်ပါမယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်းပေါ်မှာ ကျပ်ညှပ်နေ
မှာ'

'ကိုယ်သာဆိုထင်တော့ အဆင်ပြေအောင်၊ ဖြစ်အောင်နေ
မှာပဲ'

ဗွန်နီဆာက သူ့အားကြည့်ပြီး....

'ကျွန်းပေါ်မှာက အမျိုးသမီးတွေပဲ မနည်းရှောင်နေရမှာ'

'ဟုတ်လား'

'လေပီပီလို့ထရေးနော်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက သိပ်ချော
တာ၊ ရှင်သာဇောယင် မျက်စိချွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး'

‘ဘယ်သူ သမီးလဲ’

‘သူ့အဖေက သတင်းစာဆရာလေ၊ သူက တစ်ကမ္ဘာလုံး
နေရာအနှံ့ရောက်ဖူးတယ်၊ သူကတော့ဘယ်နေရာမှာပဲ တွေ့လိုက်
တွေ့လိုက် အမြဲချောနေ လှနေတာ၊ အခုလဲ တတိယမြောက်
ပျွန်ဝါဒ် အယ်လင်ဘီဆိုတဲ့ လူနဲ့တွေ့လျက် တွေ့တာပဲ’

‘ဘာတတိယမြောက်လဲ’

‘သူတို့က အခု စုံတွဲလေ’

‘သူတို့က မင်းရဲ့ မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းတွေ မဟုတ်ပါ
ဘူး၊ သူနဲ့သူ့အဖေက အရင်နှစ်တွေက ကျွန်းကိုပါလာကြတယ်
လေ၊ အဘိုးအို ပီဘိုဒီရဲ့ ဧည့်သည်အနေနဲ့ပေါ့၊ လူတွေအားလုံး
က ဝီလီဘီဆို သဘောကျတယ်၊ သူရေးတဲ့ သတင်းစာကို ဖတ်
ဖူးကြတယ် မဟုတ်လား’

‘အဘိုးကြီးနာမည်က ဘယ်သူ’

‘ဝီလီဘီ...ဆာကော်လင်း ဝီလီဘီပေါ့’

သူက ယက်ဆေးခွက်သို့သွား၍ လက်ဆေးရင်း...

‘အင်း...သူတို့သားအစ နှစ်ဆောက်စလုံးကို ကိုယ်သိတယ်၊
တွေ့လုံတွေ့ဖူးတယ်၊ ၁၉၃၄ ခုနှစ် နေ့ဦးရာသီမှာဆင်တယ်၊ သူ့
ယောက်ျားက တပ်မတော်သားတင်မကဘူး၊ လေယာဉ်လဲ လေ
ယာဉ်ပျံမှူး၊ သေသွားပြီလေ’

‘ဟုတ်တယ် အမျိုးသမီးက မုဆိုးမလေးပေါ့၊ ဒါပေမယ့်
အရင်တုန်းကလို့ မဟုတ်တော့ဘူးနော်’

‘အရင်တုန်းကလိုပြောရအောင် မင်းက အခုမှ ၃၈ တောင်
မပြည့်သေးဘူး၊ အရင်တုန်းကဆိုတော့ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့လို့
လဲ’

‘ဪ...ကျွန်မပြောက အရင်တုန်းက အဘိုးကြီးတွေက
ရယ်ရတယ်ပြောတာပါ၊ ရှင်လဲ့ တွေ့ယင် သဘောကျမှာပါ၊ အဲဒီ
တုန်းက ကျွန်မက ၆ နှစ်အရွယ်ကနေ ၁၆ နှစ်ကြားကာလကို
ပြောတာပါ၊ အဲဒီကာလတွေဟာ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတဲ့
ကာလတွေပဲ၊ ကျွန်မတို့က ကျေးဇူးတော်နေမှာသွားပြီးအိစတာ
ကျမှ ပြန်လာကြတာ၊ ဘယ်သူမှ အခုလို အလောတကြီး မရှိကြ
ဘူး၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်းနှီးနှီးပဲ၊
အဲဒီတုန်းက မှတ်မိနေဘာ တစ်ခုရှိသေးတယ်၊ ဦးလေးဘီလီနဲ့
ပင်းဆင့်နဲ့ စကားများကြတာ၊ ပင်းဆင့်ရွက်လှေက ဗန်ဂါဝီတို့ရဲ့
ရွက်လှေရှေ့မှာကပ်ပြီး ရပ်လိုက်တော့ ဘာမှ မမြင်ရဘူးတော့၊
အဲဒီမှာ စကားများကြတာ သိပ်ရယ်ရတာ’

‘ဗန်နီ မင်းတို့ချမ်းသာတာတွေ လာပြောမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ’

‘ဪ...ဘယ်သူကပြောတာလဲ’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းက ဒီချမ်းသာတဲ့အကြောင်းတွေ ခဏ
ခဏပြောနေလို့ပါ၊ အက်စတာ မိသားစု၊ ဗန်ဂါဝီမိသားစု
ဒီမိသားစုတွေဟာ ကမ္ဘာ့ရွဲတစ်ခြမ်းလောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားကြ
တယ်၊ မင်းရဲ့အဘိုးအဘွား အဖေတွေလဲ ဒီလိုပဲ မဟုတ်လား၊
မင်းပြောပြောနေတဲ့ ဒီချမ်းသာတယ်ဆိုတဲ့လူတွေက ဘယ်နှစ်
ယောက်များ ရှိလို့လဲ’

‘တွေကြည့်ယင် ရတာပေါ့၊ ကော်နာလီးယင်လီး၊ မစ္စတာ မော်ဂင်’

‘ဂျေပီ မော်ဂင်လား’

‘သူ့ထားလေ၊ ဂွတ်ယီးယား မိသားစု၊ အက်ဂိုး၊ ချာလီ မောရစ်၊ ရော့ဖ်လားမိသားစု၊ မစ္စတာဂျင်ဟီး’

‘သူတို့အပြင် လေဒီပဲလို့နဲ့ သူ့လူ့ဘယ်သူတိုတယ်ဆိုတဲ့လူ’

‘အဲဒါမယ်၊ သူ့ကိုလဲ အထင်မူသေးနဲ့၊ သူ့မှခွဲလဲ အက်ဂပ် မင်းသားကပေးထားတဲ့ မီးခြစ်တစ်လုံးရှိတယ်၊ အဲဒီမီးခြစ်ကလဲ တော်တော်ကောင်းတာ’

‘သူ့ကို မင်းသား အက်ဂပ်ကပေးထားတဲ့ မီးခြစ်ဆိုတာ က ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ’

‘ကီးဂန်က သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်သို့ပစ်၍—

‘ရွှေရောင်ပေါ့’

‘ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ’

‘ဒန်ဟီးမီးခြစ်လို့ထင်တာပဲ၊ အင်း’

‘ဒန်နီဆာသည် တစ်ချက်မျှစဉ်းစားပြီး—

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒန်ဟီး မီးခြစ်၊ အပေါ်ပိုင်းမှာက ဝံပုလေ့ ခေါင်းပုံနဲ့ တော်တော်ကို ထူးဆန်းတယ်’

‘ကီးဂန်သည် ဆက်လက်၍ တစ်ခုမှမကြားတော့၊ သူ့နှလုံး အစုံသည် အဆက်မပြတ် ကျယ်လောင်စွာ ဖြည့်လာတော့သည်။

‘ဒီမှာ နားထောင်စမ်းပါ’

‘ကီးဂန်အသံက အလောတကြီး နိုင်လှသည့်အပြင် မာကျောသော အသံများပါ ပါသွား၏။

‘အဲဒီလူက မီးခြစ်တစ်လုံးရှိတယ်၊ သူ့မျက်နှာမှာ အကြောင်းကြီးသုံးခုရှိမယ် ဟုတ်လား’

‘သုံးခု ဟုတ်လား’

‘ဒန်နီသည် တစ်ခဏမျှ ကြောင်ပြီးကြည့်သည်။ စဉ်းစားနေသည်။’

‘သူ့မျှာစာ မှတ်ဆိတ်မွေးတွေရှိနေတော့ အဲဒါတော့မပြောနိုင်ဘူး၊ ကီးဂန် ရှင်က အာလို့ စိတ်ဝင်စားနေရတာလဲ’

‘ဘုရား...ဘုရား...မင်းပြောတဲ့ သူ့ဌေးကြီးတွေက ဂျက်ကယ် ကျွန်းပေါ်ကို သွားကြတယ်၊ ဘယ်နှစ်ယောက်ဆိုတာ အတိအကျပြောနိုင်မလား’

‘အတိအကျ ဟုတ်လား၊ နေပါဦး၊ ကျွန်မ စဉ်းစားကြည့်မယ်၊ ဦးလေးဂျိုးရယ်၊ နောက်...’

‘ဪ...မင်းကဖြန်ပြီး တစ်ယောက်ချင်း ရေတွက်ရဦးမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဒန်နီအာစာ မျက်လုံးအစုံကိုပိတ်၍ ရေတွက်နေပုံရ၏။

‘ခဏနေဦး...ခဏနေဦး၊ ၂၅ ယောက်၊ ၂၆ ယောက်၊ နောက် တစ်ယောက်’

‘အားလုံး ၂၇ ယောက်လား’

‘ဟုတ်မယ်၊ ကျွန်မမှတ်မိသလောက်’

‘သို့သော် ကီးဂန်က သူ့အဖြေကို စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိတော့။’

သူ့စိတ်သည် လျင်မြန်သော အမြန်နှုန်းနှင့် ပြေးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

သန်းကြွယ်သူဌေးကြီး ၂၇ ယောက်၊ ဂျော်ဂျီယာကမ်းခြေရှိ ကျွန်းလေးတစ်ကျွန်းပေါ်၌...

‘ဟား...သိပြီ...သိပြီ၊ ဒါကြောင့်ကိုး သူ့နာမည်ဖြစ်ရတာနောက် ဟိုလူ့နာမည် ဘယ်သူ’

‘အယ်သု မေးတာလဲ’

‘ဟို လက်ထပ်မယ်ဆိုတဲ့ လူလေ’

ကီးဂန်၏ အတွေးများက တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အဆက်အစပ် မဖြစ်သေး။

အကြောင်းအရာတစ်ခု ပေါ်လာလိုက်၊ ပျောက်ကွယ်သွားလိုက် ဖြစ်နေ၏။

‘ကီးဂန်—ရှင် အာဖြစ်...’

‘တုရား၊ တုရား၊ ဒါဟာ ဝီလိုဘီရို အကြံအစည်ဖြစ်မယ်၊ သူတို့ အဆက်အသွယ် ရှိကြတယ်’

‘ဖရစ်စစ်၊ ရှင် ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ’

ကီးဂန်၏ အတွေးများက ဖရပ်သေး။

အမေရိကန်နိုင်ငံရှိ အချမ်းသာဆုံး ၂၇ ယောက်၊ ဒါဖြစ်နိုင်တယ်။

ကီးဂန်က သန်းကြွယ်သူဌေးများ၏ အမည်များကို စဉ်းစားနေခြင်းမဟုတ်။

သူတို့၏ လုပ်ငန်းများဖြစ်သည့် သံမဏိလုပ်ငန်း၊ သင်္ဘောလုပ်ငန်း၊ သတင်းစာလုပ်ငန်း၊ စတော့ဈေးကွက်လုပ်ငန်း၊ ရေနံလုပ်ငန်း၊ ကားလုပ်ငန်း၊ ကျောက်ဒီးသွေးလုပ်ငန်း၊ ဘဏ်လုပ်ငန်း။

ယင်းလုပ်ငန်းများကိုသာ စဉ်းစားမိပါက အဖြေသည် အလွယ်ပင် ရတော့မည်။

အမေရိကန်၏ တန်ခိုးဩဇာကြီးမားလှသည့် အချမ်းသာဆုံးလူ ၂၇ ယောက်၊ နိုင်ငံ၏ စီးပွားရေး၊ ကုန်သွယ်မှု၊ ဆက်သွယ်မှုလုပ်ငန်းအရပ်ရပ်တို့ကို ချုပ်ကိုင်ထားသူများ၊ ၂ မိုင်ကျယ်၍ ၅ မိုင် ရှည်သော တသီးတသန့် ကျွန်းလေး တစ်ကျွန်းပေါ်၌...

သူလျှို ၂၇၊

သန်းကြွယ်သူဌေး ၂၇ ယောက်၊ ဂျာမန်ဘာသာနှင့် ၂၇ အတိုကောက်စာလုံး ငန်းသည် အမေရိကန်ကို ကြားနေနိုင်ငံ ဖြစ်သွားစေရန် လုပ်တော့မည်။

သန်းကြွယ်သူဌေးကြီး ၂၇ ယောက်ကို ကျွန်းလေးပေါ်၌ ဓားစာခံအဖြစ် ဖမ်းထားမည်။

မဖြစ်နိုင်၊ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်။

လုပ်လည်း မရနိုင်။

လူတစ်ယောက်တည်းနှင့်ကျွန်းတစ်ခုလုံးကိုထိန်းချုပ်မထူးနိုင်။

ဤအကြံအစဉ်တော့ မဖြစ်နိုင်၊ ဆက်၍ သူ စဉ်းစားသည်။

ကျွန်းပေါ်မှနေ၍ သူဌေးကြီးများကို ခေါ်ထုတ်သွားရန် စီစဉ်ထားလျှင်ကော။

ချက်ချင်းပင် သူသည် မြေပုံစာအုပ်ကို လှန်၍ရှာသည်။ မြေပုံထဲ၌ ကျွန်းလေးသည် အစက်အပြောက်ကလေး ဘစ်ခုမျှသာ ဖြစ်၏။

နောက် နာရီဝက်ခန့်အကြာ၌ ကီးဂန်သည် ဖုန်းတိုကောက် ကိုင်လိုက်၏။

ယခုကဲ့သို့ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကျော် တစ်နာရီတွင် စမစ်ကို အကြောင်းကြား၍လည်း မရနိုင်။

သူ ပြောသည်တို့ကို လက်ခံမည့်သူ တစ်ယောက်မှမရှိ။ သူ့၌လည်း မည်သည့် စာရွက်စာတမ်းမှမရှိ။

သူ့တွင် လုပ်စရာတစ်လမ်းသာရှိတော့သည်။

* * *

နာရီနှင့် ဗွဲနီနီဆာတို့ ဒရိုင်းမန်း၏ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်အခါ ဒရိုင်းမန်းသည် အိပ်ပျော်သွားသည်မှာ ၁၅ မိနစ်သာ ရှိသေး၏။

ကီးဂန်၏ လက်ထဲ၌ ကော်ဖီအမည်းရောင်တစ်ခွက်နှင့် အက်ဒရိုင်းနစ်ပြားကိုိုင်ထားသည်။

‘ဒရိုင်းမန်း... ကီးဂန်လေ၊ ထစမ်းပါ’

ဒရိုင်းမန်း အိပ်ပျော်နေသည်မှာ ကသေကောင်ကဲ့သို့ လှုပ်လည်း မရှိ၊ ဟောက်ခြင်းလည်း မရှိ၊ ကီးဂန်က ကြမ်းစွာ လှုပ်နှိုးလိုက်သည်။

‘ဒရိုင်းမန်း’

‘ဟူး’

လေယာဉ်မှူးက မျက်စိမဖွင့်သေးသော်လည်း အသံတော့ က်လာ၏။

ဗွဲနီနီဆာက အသံသာသာနှင့် ဝင်ပြော၏။

‘အိပ်ရာထဲမှာပဲ ကော်ဖီသေခံက်မလား’

ဒရိုင်းမန်းက အိပ်ရာမှ ထသော်လည်း မျက်လုံးများက ဝက်ခန့်သံ ဖွင့်၏။

‘ဘယ်နှစ်နာရီလဲ’

‘နောက်ကျနေပြီ၊ ကဲကဲ...ထ၊ ဒီ အက်စပရင်ဆေးကို မိန့်သောက်ထားလိုက်၊ ခင်ဗျား သက်သာသွားမယ်’

'သွားစမ်းဗျာ၊ ဒီနေ့ ပိတ်ရက်ပဲ'
 'ထစမ်းပါဗျာ—ဒရိုင်းမန်း၊ ကျွန်တော်ပြောစရာရှိလို့'
 'အင်း အင်း'
 'ခင်ဗျား နိုးပြီလား'
 'နိုးပါပြီ'

'ဒီမှာ ဒရိုင်းမန်း၊ ၂၇ ဆိုတဲ့ လူနာမည်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က
 ကျွန်တော် သိပြီ၊ သူ့ဘယ်သူလဲဆိုတာကျွန်တော်သိပြီ၊ ဘယ်
 လဲဆိုတာသိပြီ၊ သူ ဘာတွေလုပ်မလဲဆိုတာလဲ ကျွန်တော်
 ဒရိုင်းမန်း၏ ပိတ်နေသော မျက်လုံးများသည် ယခုမှ
 သွား၏။ သူသည် ကီးဂန်အား စိုက်၍ ကြည့်နေသည်။

'ကီးဂန်...ခင်ဗျား ရှန်ပိန်မူးနေပြီထင်တယ်'

'ဒီမှာ ကျွန်တော်ပြောတာ နားထောင်စမ်းပါဗျာ၊ သူ
 ဂျက်ကယ်ကျွန်းပေါ်ရောက်နေပြီ၊ဂျက်ကယ်ကျွန်းဆိုတာ
 ယာ ကမ်းခြေနားမှာ၊ သူ့နာမည်က ဂျွန်ဝါဒီအယ်လင်သီ

'အင်...သူက ဘာတွေလုပ်မှာလဲ'

'သူက အမေရိကန်နိုင်ငံရဲ့ အချမ်းသာဆုံး သန်းကြွယ်

၂၇ ယောက်ကို ဓားစာခံအဖြစ် ဖမ်းသွားမှာ'

'ဒီမှာ ကီးဂန်၊ ခင်ဗျား မဟုတ်တာတွေ လာပြော
 အခုလို ည တစ်နာရီခွဲလောက်မှာ ကျွန်တော် ကို ဟာ
 လာလုပ်မနေပါနဲ့'

'ကျွန်တော် ဟာသလုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား မှတ်
 ကယ် မဟုတ်လား၊ 'ဗဲနီနီဆာက ကျေးဇူးတော်နေ့မှာ လူဌေး
 တွာအဖွဲ့နဲ့ သွားဖို့ ဖိတ်ထားတာလေ'

'အင်း'
 'သူတို့က တော်ရုံတန်ရုံ သူဌေးတွေမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့က
 ဘေးဘိယာတွေ၊ မီးရထားတွေ၊ ရေနံတွေ...ဒီပြင်ဟာတွေ အား
 နှီးပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့လူတွေ၊ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ စစ်ကြီးနဲ့သာ
 နိုင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုယင် ဒီသူဌေးတွေက စစ်အတွက် လက်နက်
 ဖမ်းမီးကျောက်ကအစ အားလုံး ပေးရမယ့် လူတွေချည်း
 အခုဆိုယင် သူတို့ အားလုံးဟာ ဂျော်ဂျီယာ ကမ်းခြေရဲ့
 ဝင်ဖက်က ကျွန်းသေးတစ်ကျွန်းမှာ တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ရှိ
 နေကြပြီ၊ ခင်ဗျား စဉ်းစား ကြည့်ဗျာ၊ သူတို့အားလုံးဟာ
 အကာအကွယ်မဲ့ဘဝနဲ့ ပင်လယ်အလယ်မှာ ရောက်နေကြပြီ၊
 သူတို့နဲ့အတူ ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေ ၂၇ ကလဲ ရှိနေပြီ'

'နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်သိသွားတာလဲ'
 'ဒီမှာ ဒရိုင်းမန်း၊ ကျွန်တော် အခု စမစ်လဲ အကြောင်း
 ကြားလို့ မရ၊ ဒီပြင်လူတွေလဲ ပြောလို့မရ၊ အားလုံး အလုပ်
 ခံရက် အနားယူနေကြတယ်၊ အက်ဘီအိုင်က လူတွေကို
 အခု ကိစ္စ သွားပြောယင် ကျွန်တော် ကို ဝိုင်းရယ်ကြလိမ့်မယ်၊
 သူတို့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ယင် ကျုပ်ကိုတောင် ဖမ်းချုပ်ထား
 ကြလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လုပ်နိုင်တာက အဲဒီကို သွားကြ

'ဒီမှာ ဒရိုင်းမန်း၊ ကျွန်တော် အခု စမစ်လဲ အကြောင်း
 ကြားလို့ မရ၊ ဒီပြင်လူတွေလဲ ပြောလို့မရ၊ အားလုံး အလုပ်
 ခံရက် အနားယူနေကြတယ်၊ အက်ဘီအိုင်က လူတွေကို
 အခု ကိစ္စ သွားပြောယင် ကျွန်တော် ကို ဝိုင်းရယ်ကြလိမ့်မယ်၊
 သူတို့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ယင် ကျုပ်ကိုတောင် ဖမ်းချုပ်ထား
 ကြလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လုပ်နိုင်တာက အဲဒီကို သွားကြ

ခင်ဗျား ဘယ်လိုမှလုပ်လို့မရတော့ဘူးကိုး၊ အားလုံးပြီးပြီလေ၊ ခင်ဗျား၊ ဘာမှလဲလုပ်လို့ မရတော့ဘူး၊ ခင်ဗျား ထောက်ခံစာဆိုတဲ့ ဘာလက်မှတ်၊ ဘာစာရွတ်စာတမ်းမှတော့ဘူး၊ ကျွန်တော်ကလဲ ဘာတာဝန်မှမရှိတော့ဘူး၊ တစ်လဆိုယင် ကျွန်တော်လဲ အရပ်သား ဖြစ်သွားတော့ ပြီးတော့ကျွန်တော်တို့မှာ လေယာဉ်လဲမရှိတော့ဘူး၊ ကျွန်တို့ လေယာဉ်ကိုလေတပ်ကို ပြန်အပ်လိုက်ရတာ ခင်ဗျား သွားပြီ ထင်တယ်'

'ဒီမှာ ကော်ဖီသားသောက်လိုက်စမ်းပါ၊ အခုကိစ္စက သေးဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်တို့လေယာဉ်ရှာပြီး သူတို့ဆိုလိုတာ ရအောင်'

'မိုင်က တစ်ထောင်ကျော်ဝေးတယ်'

'မိုင် ၇၅၀ လောက်ပါဗျာ'

'ကဲ... ဘာလုပ်ကြမှာလဲ၊ အဲဒီအဆောက်အအုံရဲ့ ပေါ်ခုန်ချမှတာလား၊ လက်နက်ကကော'

'အရေးကြီးတာကလေယာဉ်ရှိဖို့ပဲ'

'နေပါဦး၊ အခုလို အားလပ်ရက်မှာ ဘယ်နေရာထဲ ယာဉ်ပျံရမှာလဲဗျ၊ ကဲ... ရှိပါပြီတဲ့၊ ဘယ်သူက သူ့ကို ငှားမှာလဲ၊ လေယာဉ်ငှားတယ်ဆိုတဲ့လူ တစ်ဦး သေးဘူး'

'စဉ်းစားစမ်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျားသိပါတယ်'

ဖာမင်းခိုင်မြို့လေးသည် လောင်းကျွန်းပေါ်ဘွင်ရှိ၏၊ ဒရိုင်းမန်းသည် ကားကိုချိုး၍ ကျွေလိုက်သည်၊ သစ်သား၊ ခိမ်ကလေး တစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်သွား၏၊

အမိုးမှာ လှိုင်းတုန်များပါသောသတ္တုပြားများကို မိုးထားသည်၊

အိမ်၏အလယ်၌ ဆိုင်းဘုတ်လေးတစ်ခုရှိ၏၊ ဆောင်းရာသီ တစ်ခုလုံး လဲပြိုကျနေသော ပြောင်းခင်းများသာရှိနေဟန် တူ၏၊ ခြောက်သွေ့နေပြီဖြစ်သော ခရမ်းချဉ်ပင်များကိုလည်း နေရာအနှံ့၌တွေ့ရသည်၊

နံနက်ခင်း၏ လေပြည်သည် ပွင့်ရိစွာ တိုက်ခတ်နေ၏၊ 'လမ်းကျဉ်းလေးတစ်ခုကို ဖြတ်လိုက်သည်နှင့် ကွင်းပြင်ကိုတွေ့ရသည်၊

'အဲဒီနေရာပဲ'

ဒရိုင်းမန်းကပြောသည်၊ ကီးဂန်ကပြန်မေး၏၊

'သူ့ကိုခင်ဗျားသိတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ'

'သူနဲ့ကျွန်တော်နဲ့က လေယာဉ်မောင်းအတူတူ သင်လာကြတာ၊ သူ့ကြောင့် ပါနာမားမှာရှိတဲ့အရာရှိ ကလပ်အဆောက်အအုံ ခေါင်မိုးပွင့်ထွက်သွားတယ်လေ၊ အဲဒီမှာ သူ့ကို လေယာဉ် တစ်သက်တာမမောင်းရလို့ အပြစ်ပေးလိုက်ကြတယ်၊ ပြီးတော့ သူ အငြိမ်းစားယူလိုက်တပဲ'

ဘာနီဂါရစ်ဆန်သည် သူတို့အားအိမ်ရှေ့အခန်းထဲ၌စောင့်နေ၏၊ ဒရိုင်းမန်းနှင့်ကီးဂန်တို့အိမ်ထဲဝင်လာသည်နှင့် ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်၏၊

'ဟေ့... ခွေးမသား ဒရိုင်းမန်း၊ မင်းကိုငါက မထွေရတော့
ဘူးလို့ အောက်မေ့နေတာ'

'ဘယ်လိုလဲ၊ အခြေအနေ'
ဒရိုင်းမန်းက ဘာနီနားသို့သွားပြီး ကီးဂန်နှင့်မိတ်ဆက်
ပေး၏။

'မင်းက အခုထက်ထိ တပ်ထဲမှာပဲလား'
'မကြာခင် ထွက်ခွာမှာပေါ့၊ ခရစ်စမတ်ပြီးယင်ပေါ့'
'ကဲကဲ-လာလာ-ကြည့်ပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့ ကြည့်ချင်ကြ
တာ'

သူက ခန်းမ၏ တစ်ဖက်ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။
'အဲဒီမှာပဲ'

သူ့လေသံက ဂုဏ်ယူဝံ့ကြားနေဟန်၊
သူ့လေယာဉ်မှာ အခတ်ခေတ်နောက်ကျနေပြီ ဖြစ်၏။
အပြာနှင့်အဝါရောင်စပ်သုတ်ထားသည်။ ပီတီ ၁၇ အမျိုး
အစား၊ အင်ဂျင်စက်တစ်လုံးတပ်၊ နှစ်ယောက်စီး လေယာဉ်၊
ခေါင်မိုးအပုံးမှာ နှစ်ယောက်စီးနိုင်ရန် လက်လုပ်ဖြစ်ဟန်
တူသည်။ ပထမ ကမ္ဘာစစ် ၏အကြွင်းအကျန်ပစ္စည်းတစ်ခုပမာ
ဖြစ်နေသည်။ ကီးဂန်သည်လေယာဉ်ကိုကြည့်ပြီး တိတ်ဆိတ်
သွား၏။

'မင်းတို့ကိကောင်းတယ်၊ အခု ဆောင်းရာသီ မရောက်ခင်
လေယာဉ်ကို ဖုန်တွေအမှိုက်တွေ ရှင်းထားတာ၊ စက်နှိုးပြီးတက်
စီးသွားရုံပဲ'

'ဘယ်လောက်သွားလဲ'

'ပထမ စထွက်ခါစ၊ နေ့စက်တော့မိုင် ၁၅၀ လောက်ရဘယ်'
ဒရိုင်းမန်းက ကီးဂန်အား လှည့်ကြည့်၏။

'လေယာဉ်မောင်းခန်းထဲမှာ အမူအအေးပေး စက်တစ်ခု
မရှိဘူး၊ နေ့ခင်းတော့ ပူမှာပေါ့'

'ဆက်သွယ်ဖို့ ရေဒီယိုကိုကော'
'မပါဘူး၊ တစ်ခါမှလဲ မသုံးဘူး'

'အတွင်းဆက်သွယ်ရေးအတွက်ရော'
'ရှေ့နဲ့နောက်နဲ့ပြောဖို့ခိုက်ကလေးကစ်ပေါ့ဘယ်၊ ပြောချင်
ဆင် မိုက်နဲ့ပြောပေါ့၊ ရဘယ်၊ ဒါနဲ့မင်းတို့က ဘယ်ကိုသွားကြ
မှာလဲ'

'ဘရုန်းဝှစ်မြို့၊ ဂျော်ဂျီယာနယ်လေ'
'ဘယ်နေရာလဲ'

ဘာနီသည် စားပွဲအံ့ဆွဲအတွင်း အောက်ဘက်တွင်ရှိသော
မြေပုံကိုထုတ်၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ဖြန့်ချလိုက်သည်။

ဒရိုင်းမန်းက ထက်ဦးထိုးပြ၏။

'ဖလော်ရီဒါအနားမှာ'
ဘာနီသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ခူးထောက်ထိုင်၍မြေပုံကို

အသေအချာကြည့်သည်။ ခရီးကိုတွက်ကြည့်နေဟန်။

'ဟေ့... တွေ့ပြီ ဒီနေရာမှာပဲ၊ အဲဒီနေရာမှာ လေယာဉ်ဆင်း
ဒီလမ်းကတိုတာပဲ၊ ပြီးတော့ ရေဘစ်စခန်းကလဲ ရှိနေသေး
ဘယ်'

ဒရိုင်းမန်းကပြော၏။

'ရော့ပစ်ခန်းနားတော့ ဆက်သွယ်ဖို့ ရေဒီယိုမပါဘဲ
လို့မဖြစ်ဘူး၊ တော်ကြာ သူတို့ကို လာတိုက်ခိုက်တယ် ထင်
ဦးမှာ'

'ရာသီဥတုကကေ'

'ကောင်းပါတယ်၊ တောင်ကယ်လို့ရိနားတစ်စုံကိကကေး
ပါတယ်'

'ခင်ဗျားတို့ အမြင်ဘယ်လောက်ကပျံမသဲ'

'ပေတစ်ထောင်နဲ့ နှစ်မိုင်ကြားပေါ့'

'သိပ်မဆိုးလှပဲဘူး'

ကီးဂန်ကဝင်ပြော၏။

'ကိုလိုရာဒိုမှာထက်ဘော့ အခြေအနေကောင်းတယ်မထင်
လား'

'ကိုလိုရာဒိုက အဖြစ်အပျက်တော့ ပြန်မပြောပါနဲ့ဘေ
ဗျာ၊ ဘုရားသခင်ကသာ ခွင့်မပြုယင် ကျွန်တော်တို့ဘာမှထု
လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကဲဒါ ကီး ရာသီဥတုမကောင်းယင်ဘေ
ကျွန်တော်တို့ ဘယ်မှမသွားယင်ကောင်းမယ်'

'လေကြောင်းကကော'

'လေတိုက်ယင်လဲ တစ်နာရီ မိုင် ၂၀၊ ၃၀ လောက်ပဲ
ဘာနီက ပါးစပ်ထဲမှ သွားကြားထိုးတံကို ထွေးထွေး
လိုက်ရင်း....'

'ဒီမှာ ဒရိုင်းမန်း၊ တကယ်လို့ လေယာဉ်တစ်ခုခုဖြင့်
ယင် ဘာလုပ်ကြမလဲ'

ကီးဂန်က ဝင်ပြောသည်။

'ကျွန်တော် လေယာဉ်အသစ်တစ်စီးဝယ်ပေးမယ်ဗျာ'
ဒရိုင်းမန်းက ခေါင်းညှိတ်၍ ...

'ဟုတ်တယ်....သူ ဝယ်ပေးလိမ့်မယ်'

'ကဲ...ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့ ပြော တဲ့ အတိုင်း ဖြစ်ယင် ပြီး
တာပဲ'

သူ့လေသံက သံသယဝင်နေသေး၏။ မြေပုံကိုင်ကြည့်ပြီး
ပခုံးတွန့်ကာ

'မင်းတို့ ရောက်သွားမှာပါ'

အခန်း (၄၀)

ဗာဂျီးနီးယား၊ ဟမ်တန်လေဆိပ်၌ ရပ်နား၍ ဓာတ်ဆီဖြည့်ပြီး
သည်အခါ ဒရိုင်းမန်းက မိုးလေဝသထက်ကို စောင့်ကြည့်၏။
မုန်တိုင်းသည် ကမ်းခြေတစ်လျှောက်၌ ဖြစ်ပေါ်ရန် အခြေအနေ
ပိုပေးလာသည်ဆို၏။

မြောက်ကယ်လီဖိုးနားအရပ်၌ ဒီရေများတက်၍ တိမ်များထူ
ထပ်နေသည်ဆို၏။

မိုးလေဝသ၏ ထုတ်ပြန်ချက်အရ ဂျော်ဂျီယာကမ်းခြေတစ်
ဝိုက်တွင် မုန်တိုင်းကျရောက်နိုင်သည်ဟု ကြိုတင် ခန့်မှန်းထား
သည်။

ဒရိုင်းမန်းက မြေပုံကိုကြည့်ရင်း.....

'လေက ပင်လယ်ထဲမှဖြစ်ပေါ်ပြီး ကမ်းခြေဘက်ကို ပြန်
တိုက်ယွေ့ပဲ့ပဲ့. ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းယင်တော့ မှန်တိုင်းကျ
ပြီးမှ ရောက်သွားလိမ့်မယ်'

ကီးဂန်က လေယာဉ်ပေါ်တက်နေရင်း....

'ကံမကောင်းဘူးဆိုယင်ကော'

'အဲဒီတော့လဲ လေထဲမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံးလွင့်
သွားရုံခဝါ'

* * *

လက်ဂျာသည် ရေပေါ်ကြည့် မှန်ပြောင်းဖြင့် ကမ်းခြေ တစ်
လျှောက်ကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေ၏။

ထင်းရှူးပင်နှင့် အခြားအပင်များသာ ကမ်းခြေ၌ ပြည့်နှက်
နေသည်။ အခြားအခြား တစ်စုံတစ်ခုမှမတွေ့။

သူ့ကိုယ်သူ ပြောလိုက်မိ၏။

'ဟော်တော်လှတဲ့ တိုင်းပြည်ပဲ။ ရာသီဥတုက နွေးထွေးမယ်၊
သစ်ပင်ခဲတူက ကမ်းခြေအထိ ပေါက်နေတတ်တယ်၊ ဒီလိုနေရာ

မီးမှာ အိမ်က မိသားစုခေါ်လာပြီး ပျော်ပွဲစားထွက်ဖို့ကောင်း
တယ်။ ကမ်းခြေနဲ့ မီတာခြောက်ထောင်လောက်ပဲ ဝေးတော့
တယ်'

သူ့ဘေးမှ သဒ္ဓါအင်ဂျင်နီယာအား လှမ်းပြောသည်။
'ကြည့်စမ်းပါဗျာ'

အင်ဂျင်နီယာက မှန်ပြောင်းမှကြည့်သည်။

'သစ်တောက ကမ်းခြေရေစပ်အထိ ပေါက်နေတယ်။ သစ်
တာဟာ အမြစ်မီးလန်းနေမှာလား'

'အဲဒါတော့ ကျွန်တော်မသိဘူးလေ'

လက်ဂျာက ရေကြောင်းပြ အရာရှိအား လှမ်းမေးသည်။

'ဖရစ်၊ ကျွန်တော်တို့ သဒ္ဓါက မိုင်အရ ဘယ်လောက်
ညွှန်ပါ'

'ဂျက်ကယ်ကျွန်းရဲ့ တောင်ဘက် ၂၉ မိုင်မှာပါ'

လက်ဂျာက မှန်ပြောင်းဖြင့် ပြန်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ရေပြင်
ဘက်လှည့်သည်။

လေသည် စတင်တိုက်ခိုက်နေပြီဖြစ်သည်။ မိုးတိမ်များကထူ
မိလားသည်။

တစ်မိုင်ခန့်အကွာ၌ သဘောတရားနစ်နစ်ကို တွေ့ရသည်။
သဘောတရားများ၏ အလွန်၌ ရေပေါ်တွင် မည်းနက်နေသော
လှေတင်ဆိသဘော၊ အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ ဦးတည်၍ သွားနေမှန်းသိ
လာလှသည်။

ဘယ်လော့ကလဲ

မိတာ လေးထောင်ပါ

လက်ဂျာ တွေးလိုက်သည်။

ရန်သူသဘောမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ဆုံခြင်း၊ ရန်သူ သဘောမျိုးကို တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုလုပ်ရန် သူ့အား ထင်းကျပ်စွာတားမြစ်ထားသည်။

သူ့ကိုယ်သူ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။ နာရီကိုကြည့်လိုက်၏။ ၂ နာရီ ၂၀ မိနစ်။ သူ့သွားရမည့်နေရာသို့ ရောက်ရန် အခါ ၅ နာရီခန့် လိုသေးသည်။

၁၅ မိတာနှုန်း မြင့်တင်၊ စက်ကုန်ဖွင့်၊ အင်ဂျင်နီယာ၊ ခင်မုန်ပြောင်းကို ဂရုစိုက်ကြည့်ပေတော့။ လေယာဉ်တစ်စီးစီးတော့နဲ့ မိတာ ၇၀ အထိ ဆင်းရမယ်။ ဒီပင်လယ်ရေထဲမှာ တော်တို့ကို ဘယ်သူမှ မတွေ့မှဖြစ်မယ်

ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ

ကျွန်တော်တို့ အချိန်အတိအကျ ကမ်းခြေရောက်ဖို့လိုအပ်

* * *

အယ်လင်ဘီသည် သူ့အခန်းတွင်း၌သိုင်၍ စာရင်းကိုပြန်ကြည့်နေသည်။

ဤစာရင်းထဲမှ တစ်ယောက်ယောက်ကိုတော့ သတ်ရမည်။ ရန်ပိုတိုဒီဆိုသော အဘိုးကြီးကို သတ်ရမည်။

သို့မှ အမေရိကန်၏ အသည်းနှလုံးကို သေနတ်နှင့်ပစ်သည့်ပုံ ဖြစ်သွားမည်။

၆ နာရီခွဲတွင် သူ့လုပ်ငန်းစခန်း ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ပြီးမှ ၇ နာရီ ၂၅ တွင် ထမင်းစားခန်းသို့ ပြန်မည်။

အကယ်၍ ရေငုပ်သင်္ဘောသည်သာ သူ့အချိန်တိုင်း ဆိုက်ရောက်လာပါက ထမင်းစားခန်းအတွင်း၌ လူအများအပြားကို သူသည် ၅ မိနစ်ခန့်သာ ထိန်းထားရန် လိုအပ်၏။ တစ်ယောက်ယောက်က လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် သူသည် ပီတိုဒီအဘိုးအိုအား ချက်ချင်းသတ်ပစ်ရမည်။ သို့မှ ကျန်လူများ သူ့စကားကိုလိုက်နာကြမည်ဖြစ်၏။

သူ့နှလုံးသည် ပို၍အခုန်မြန်လာသည်ထင်၏။ လက်နှစ်ဖက်တို့ပုတ်၍ သူပြုံးလိုက်သည်။

သုံးနာရီသာလိုတော့သည်။ ပြီးသည်နှင့် သူသည် မိမိနိုင်ငံသို့ ပြန်ရမည်။ အိမ်ပတ်ကြီး၏ ဂုဏ်ပြုမှုကို ခံယူမည်။

* * *

ဒရိုင်းမန်းသည် လေယာဉ်ကို ထိန်းသိမ်းရန် ကြိုးစားအားထုတ်၏။ လေယာဉ်သည် ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရတော့။ ပြေးပေါ်သို့သာ တစ်ဟုန်ထိုး ထိုးဆင်းနေသည်။

ပေ ၅၀၀ ခန့် အရောက်၌ လေယာဉ်ကို ပြန်တည့်၍ မော့တက်ရန် ဒရိုင်းမန်းက ကြိုးစားပြန်သည်။ လေယာဉ်သည် လုံးဝ ထိန်းမရတော့။

လေ၏ တိုက်ခတ်မှုကြားဝယ် ဒရိုင်းမန်းသည် အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဘေးဘီကြည့်လိုက်၏။

လေယာဉ်အတောင်ပံ၌ ပုံးအုပ်ထားသော သတ္တုပြားသည် နောက်ဘို့လန်၍နေချေပြီ။ တစ်စထက်တစ်စ ပိုမိုစုတ်လာရန်သာ ရှိတော့၏။

‘ဘုရား...ဘုရား... ကီးဂန်၊ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ကို သွားပြီ။ ဆင်းဖို့နေရာသာ ကောင်းကောင်းရှာပေတော့’

သုပြောနေချိန်၌ပင် အတောင်ပံ၌ ပုံးအုပ်ထားသော သတ္တုပြားတစ်ခုသည် ပြုတ်ထွက်ရန် အစပြုလာပြန်သည်။

ကီးဂန်သည် တိုက်ခတ်နေသော လေနှင့် ဖုန်များကြောင့် မြေပြင်ပေါ်ရှိ ရှင်းလင်းသော နေရာကို ကြည့်နေသည်။

အစပင်များ၊ လမ်းကျဉ်းလေးများ၊ လမ်းကျဉ်းလေးများ၌ မီးထွန်း၍ မောင်းနေသော ကုန်ထင်ကား တစ်စီးကို တွေ့ရသည်။

အရှေ့ဘက်၌ ပင်လယ်ပြင်သာ ရှိ၏။ ဒရိုင်းမန်းက လှမ်းပြော၏။

‘ကျွန်တော်တို့တော့ ပြဿနာဖြစ်ပြီ’

လေယာဉ်၏ အတောင်တစ်ဖက်သည် လုံးဝ သုံးမရတော့။ ဝင်ကျင်စက်သံက ကျယ်စောင်လာသော်လည်း လေယာဉ်သည်

ပေါ်သို့ထိုးမတက်ဘဲ အောက်သို့သာစိုက်ဆင်းနေသည်။

ဒရိုင်းမန်းက သူ့လေယာဉ်အား ပြန်၍ ထိန်းနိုင်အောင် ကြိုးစားသည်။

လေယာဉ်၏ အတောင် နှစ်ဖက်စလုံးတွင် ပုံးအုပ်ထားသော သတ္တုပြားမှာ တုန်ခါလွန်းနေ၏။ သတ္တုပြား အားလုံး

ပျက်စီးနေသလိုမျိုး ကြွ၍တက်လာသည်။

သူတို့၏လေယာဉ်သည် သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အမြင့်ခန့်၌သာ ရပ်သွန်းနေ၏။

ဒရိုင်းမန်းထံမှ အသံထွက်လာ၏။

‘ဆင်းတော့မယ်’

‘ဘယ်မှာလဲ’

‘ရှုနဲ့တော့အဆုံးနေရာပေါ့။ ခါးပတ်ကြိုးသာ ခိုင်အောင် တွေ့ထားပေတော့။ လေယာဉ် အတောင်ပံ ပြုတ်ထွက်တော့မယ်’

ကီးဂန်သည် ခါးပတ်ကြိုးကို ခိုင်အောင် ချည်နှောင်ထားလိုက်၏။ ရှေ့၌ လေယာဉ်ကိုယ်ထည်ကို လက်နှင့် အတင်းဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

လေယာဉ်သည် သစ်ပင်တစ်ပင်အမြင့်နေရာမှ အောက်
တဖြည်းဖြည်းစိုက်ဆင်းသွားသည်။

လေယာဉ်၏ဘီးသည် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများကို ပွတ်တိုက်
သွား၏။ လေယာဉ်သည် အောက်သို့နိမ့်ဆင်း၍ အတောင်ပံ
သတ္တုပြားများမှာ ပြုတ်ထွက်ကုန်သည်။

ဒရိုင်းမန်းသည် နောက်ဆုံးကြိုးငမ်းလိုက်၏။ လေယာဉ်
ရုတ်ခြည်းရပ်ပစ်လိုက်သည်။ အရှိန်ကုန်မသွားစေရန်ဖြစ်သည်။
ဘီးများသည် မြေပြင်နှင့် ခလုတ်တိုက်သည့်ပမာ တွန်းထိုး
တိုက်သွား၏။

မြက်ပင်များကို ပွတ်သွားသည်။ ဘီးများပြုတ်ထွက်၍
နေရာသို့ လွင့်သွား၏။

ညာဘက်အတောင်ပံသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လွင့်သွား
ဖြစ်၏။ အတောင်ပံနှင့်အတူ ဓာတ်ဆီတိုင်ကီလည်း ပါသွား
သည်။ ရေများ၊ ရွှံ့များနှင့် လေယာဉ်ဓာတ်ဆီတိုက်သည်
ထွေး၍ လေယာဉ်သည် ပြောင်းပြန်လန်သွား၏။

ကီးဂန်သည် အထိအခိုက်မရှိဘဲ မြေပြင်ပေါ်သို့ ထွက်
သည်။ လေယာဉ်ကိုယ်ထည်ကိုကိုင်၍ ခါးပတ်ကိုဖြုတ်သွား
လေယာဉ်မောင်းခန်းမှထွက်၏။

ရေစပ်စပ်နေရာသို့ ရောက်သည်။ လေယာဉ်၏အင်ဂျင်
ပြုတ်၍ ရေထဲ၌ကျနေ၏။ မီးစမီးနုများ မြင်ရသည်။

ဒရိုင်းမန်း-

ကီးဂန်သည် လေယာဉ်ကိုယ်ထည်ရှေ့သို့သွား၍ ရှာသည်။
သူ့အသံမှာ ဝေါသတကြီးနှင့်ရွာနေသော မိုးသံများကြားဝယ်
ပျောက်နေ၏။

ဒရိုင်းမန်းမှာပြောင်းပြန်အနေအထားဖြစ်နေ၏။ ခြေထောက်
အစုံမှာ လေယာဉ်ကိုယ်ထည်နှင့်အတူ မိုးပေါ်၌ သူ့လက်များ
မှာ တွဲလွဲကျလျက်၊ ကီးဂန်က သူ့ပခုံးနှင့်ထမ်း၍ ခါး၌ပတ်
ထားသောခါးပတ်ကိုဖြုတ်သည်။ လူနှစ်ယောက်စလုံးအောက်
သို့ ပြုတ်ကျသွား၏။

ကီးဂန်သည် ဒရိုင်းမန်းအား လက်မောင်းအောက်မှ မှု၍
ဆွဲကာ ရေထဲသို့ဖြုတ်၍ ဆွဲခဲ့သည်။ တိုက်ခတ်နေသောလေ
ကြောင့် ဓာတ်ဆီများရှိရာမီးများ ထတောက်၍ ပေါက်ကွဲ
သွား၏။

သူတို့၏ကိုယ်များပေါ်သို့ သေးငဲ့သော အစုအနုများ ကျ
လာသည်။

ကီးဂန်သည် ဒရိုင်းမန်းအားပွေ့၍ ခေါ်လာသည်။ ဒရိုင်း
မန်း၏နဖူးနေရာ၌ ခက်ရာအနည်းငယ်ရထားသည်။ ခြေထောက်
မှာမူ လိမ်နေ၏။

ဒရိုင်းမန်း

ဒရိုင်းမန်း၏ညည်းသံကြားရသည်။

သူ့အသံက ထွက်လာ၏။

‘ကျွန်တော်တို့ အသက်ရှင်ကယ်နှော်’
 ‘ရှင်ပါတယ်’
 ‘လေယာဉ်ကော’
 ‘ထားလိုက်ပါ’
 ဝေခိုင်းမန်းက ယခုမှပြုံးသည်။
 ‘မြေပြင်အဆင်းကောင်းတယ်၊ သွားကြရအောင်’
 မိုးရွာခါ၊ လေတိုက်သံများကြား၌ ကီးဂန်သည် အင်လွန်
 စက်သံတစ်သံကြားရသည်။ ပြီးမှ မီးလင်းလာသည်။ စောစော
 က မြင်ရသောကုန်တင်ကားတစ်စီးသည် သူတို့နှင့်မလှမ်းမကင်း
 ၌ ရပ်သွား၏။
 ကားမောင်းသူ တံခါးဖွင့်ထွက်ပြီး.....
 ‘အသက်ရှင်တဲ့လူ ရှိသလား’
 ‘ရှိတယ်၊ လာပါဦး၊ ဒီမှာ အကူအညီလိုနေလို့’
 ကီးဂန်က ပြန်အော်လိုက်သည်။ မတ်တတ်ထရပ်ပြီး ဝေခိုင်း
 မန်းအား မှုသည်။ ကားမောင်းသူနှင့်အတူ ကုန်တင်ကားနှစ်
 တွဲလာကြ၏။

* * *

ဆေးခန်းမှာ တစ်ထပ်တိုက်ဖြစ်သော်လည်း အခန်းကြီးနှစ်ခန်း
 ရှိ၏။ ဓာတ်ခွဲခန်း၊ ဆေးကုသခန်း၊ ဧည့်ခန်းနှင့် နားနေခန်းများ
 ကို ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာနှင့်တွဲထားသည်။
 ဆရာဝန် တင်ဂါလာဝေးက ဒရိုင်းမန်းအား ဆေးကုသ
 ပေးနေစဉ် ကီးဂန်သည် ရေချိုးခန်းဝင်၍ရေချိုးခြင်း၊ သန့်စင်
 ခြင်း ပြုလုပ်၏။
 ကီးဂန်သည် မှန်ထဲ၌ သူ့ကိုယ်သူ့ပြန်ကြည့်၏။ သူ့အဝတ်
 အစားအားလုံးမှာ ရေစို၍ရှူရှူများပေကျနေသည်။ ဘောင်းဘီ
 ခူးတစ်ဖက်မှာပြု၍ ပခုံးပေါ်၌ ဝေခိုင်းမန်း၏သွေးများပေရေ
 နေ၏။ သို့သော် သူ့၌ မည်သည့်ဒဏ်ရာမှမရ။
 သူ့အဝတ်အစားများမှ ပေရေနေမှုများကို မျက်နှာသုတ်
 ပခါနှင့်သုတ်ပစ်ရသည်။ ပြီးမှ ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်လာ၏။
 သူတို့ခေါ်လာသော ကုန်တင်ကားမောင်းသမားမှာ ပြန်
 သွားပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် ဧည့်ခန်းထဲ၌ အရပ်မြင့်မြင့် လူ
 တစ်ယောက်ကို စီးကရက်သောက်လျက် တော့ရသည်။ အခန်း
 တွင်းသို့ ကီးဂန်ဝင်လာသည်နှင့် သူက မော့ကြည့်ပြီး.....

‘ခင်ဗျား ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်’

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး’

‘လေယာဉ်ပျက်ကျရဲသားနဲ့ အခုလို လမ်းလျှောက်နိုင်တာ
 မျိုး တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး’

'ကျွန်တော့် လေယာဉ်မှူးက တော်တယ်'

'သူက အထဲမှာရှိတယ်'

ကီးဂန်ကခေါင်းညိတ်၍....

'သူ့အခြေအနေကကော'

'ကျွန်တော်မသိဘူး၊ ဘင်က ဆရာဝန်ကောင်းတစ်ယောက် ဆိုတော့ သူ့က ကောင်းသူများမှာပါ၊ ကျွန်တော် နာမည်တော်မီ စမုတ်ပါ၊ ခင်ဗျားဝင်လာတော့ ကျွန်တော် မိန်းမက ကလေး မွေးနေလို့ ကျွန်တော် မရှိတာ'

'ဝမ်းသာတယ်ဗျာ'

ကီးဂန်က လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း....

'ကျွန်တော်က ကီးဂန်ပါ'

'ခင်ဗျားက ဘယ်သူ့မှာလဲ'

'ဘရန်းဝှစ်လေး၊ ဂျက်ကယ်ကျွန်းပေါ့၊ ခင်ဗျားသိလား'

'ရောက်ဖူးတယ်၊ ကျွန်တော်က ဆိပ်ကမ်းမှာပဲ အလုပ် လုပ်တာ'

'သင်္ဘောရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်လောက် ခင်ဗျားသိသလား၊ ကျွန်တော် အဲဒီကျွန်းကို သွားချင်လို့'

'ဒီညလား'

'ဖြစ်နိုင်ဖွင့် သွားချင်တယ်'

'ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် ဘရန်းဝှစ်ကို သွားမလဲ'

'ဒီအနားမှာ အငှားကားဖြစ်ဖြစ် မရှိဘူးလား'

စမုတ်က ရယ်သည်၊

'အငှားကား ဟုတ်လား၊ ဒီနားကလူတွေဟာ အငှား ကားဆိုတာ ကြားတောင်ကြားဖူးမှ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ဂျက်ကယ်ကျွန်းကို သွားချင်တာလဲ'

'ကျွန်တော် မှာ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိနေလို့ပါ'

စမုတ်က ခဏတာမျှစဉ်းစားပြီး....

'မိုးကလဲ သိပ်ရွာနေတယ်ဗျာ၊ နောက် မုန်တိုင်းက ကျဦး မယ်ပြောတယ်၊ ဒီလိုလုပ်ဗျာ၊ ဆရာဝန်က ကျွန်တော် မိန်းမကို ဒီည ဒီမှာထားခဲ့ရမယ်ဆိုယင် ခင်ဗျားကိစ္စကလဲ သိပ်အရေး ကြီးတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော် ဘရန်းဝှစ်ကို လိုက်ပို့ပါမယ်'

'မစ္စတာစမုတ်၊ တကယ်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော် မှာ သိပ်အရေး ကြီးနေလို့ပါ'

'ကောင်းပါပြီ၊ ပို့ပါမယ်၊ နာရီဝက်လောက်ပဲ သွားရမှာ ပါ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား သင်္ဘောတစ်စင်းတော့ရှာရမယ်'

ထိုအချိန်၌ ဆရာဝန် ဘင်ဂါလာဝေးသည် ဆေးကုသခန်း တွင်းမှ လက်ရေဆေးပြီး ထွက်လာသည်။

ဘင်ဂါလာဝေးကို မြင်လိုက်ရုံနှင့် လူကြီးလူကောင်း၊ တည့် ကြည်သောလူမှန်း သိသာနေ၏။

ဆရာဝန်က စပြောသည်။

‘မစ္စတာ ကီးဂန်...ခင်ဗျား သိပ်ကံကောင်းတယ်။ ဒီဆေးခန်းက ကျေးဇူးတော်နေ့အတွက် ပိတ်ထားပြီးပြီ။ ဒါပေမယ့် လူစီရိုကလေးက မနက်အထိ မစောင့်နိုင်ဘူးလေ’

‘ဆရာ့ကို ဘယ်လိုကျေးဇူးတင်မှန်း ကျွန်တော် မပြောတတ်တော့ပါဘူး’

‘ကျွန်တော်ကလဲ ဒီမှာ ဘာဖြစ်လို့ရှိနေသလဲဆိုတာ မပြောတောင် မပြောတတ်တော့ဘူး’

‘ကျွန်တော်ကတော့ တစ်လမ်းလုံး ကံကောင်းလာခဲ့တာပါ။ ကုန်တင်ကားကလဲ ကျွန်တော်တို့ကိုတွေ့သွားလို့ လာရောက်ကယ်ခဲ့တယ်။ နို့မို့ ငွှံ့တွေထဲမှာ ဒုက္ခရောက်နေမှာ။ ဒါနဲ့ သူ့အခြေအနေကကော ဆရာ’

‘ခြေဆစ်ကျိုးသွားတယ်။ အရိုးနှစ်ချောင်းတည်းပါ။ ဒီပြင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ အခု အားလုံးလုပ်ပြီးပါပြီ။ ခဏတော့ နားပါစေဦး’

‘သွားစကားပြောလို့ ရမလားဆရာ’

‘ရပါတယ်။ သူ့ကို အိပ်ဆေးတိုက်ထားတော့ ခဏနေအိပ်သွားမှာ။ ခပ်မြန်မြန်ပြောဗျာ’

‘ကီးဂန်က ဆေးကုသခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ ဝရိုင်းမန်းမှာ အိပ်ရာထဲ၌ စောင်ခြုံလျက် သူ့ခေါင်း၌လည်း ပတ်တီးစည်းထားခံ

ကီးဂန်က အနားသို့ကပ်၍ ကိုယ်ကိုညွှတ်ကာ—

‘ဝရိုင်းမန်း ကြားလား’

ဝရိုင်းမန်း မျက်လုံးများက လှုပ်လာသည်။

‘အင်...’

‘ကီးဂန်လေ—ကြားလား’

‘ဘာလဲ။ ခင်ဗျားက တရုတ်ပြည်ကလား’

‘ကီးဂန် ရယ်လိုက်မိသည်။

‘မဟုတ်ဘူးလေ။ ကျွန်တော်တို့ ဒါရင်းကို ရောက်နေတာ။ ဂျော်ဂျီယာနယ်လေ’

‘ဒါ...ရင်း...ဝေး...တာ...ပဲ’

‘ဘရုန်းဝှံစံနဲ့ ဝှံ့ မိုင်ပဲ လိုခတော့တယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီကို သွားမလို့။ ခင်ဗျားလဲ သက်သာအားပြုပဲ။ အေးအေးသာအနားယူ။ ကျွန်တော် ကိစ္စပြီးတာနဲ့ ပြန်လာခဲ့မယ်’

ဝရိုင်းမန်း၏ မျက်လုံးများကလည်၍ ကီးဂန်အားစိုက်ကြည့်သည်။

‘ကောင်းတယ် ကီး’

‘ဆရာဝန်က ခင်ဗျားကို အနားရအောင် ဆေးထိုးထားတယ်’

‘လေ...ယာဉ်...ဗျံရော...သွားပြီလား’

‘ခင်ဗျား သိပ်တော်တယ်။ လေယာဉ်ကတော့သွားပြီ’

‘အေး...ဗျာ’

‘လေယာဉ်ပျံအတွက် စိတ်ပူမနေနဲ့၊ အသစ်တစ်စီး ဝယ်ပေးလိုက်တာပေါ့၊ အေးအေးသာနေ’

ခရိုင်မန်း၏ မျက်လုံးတစ်လုံးက ပိတ်သွားသည်။ နောက်တစ်လုံးနှင့် ကြည့်နေ၏။

‘ဘာ...တွေ့...ကျွန်...တော်...ဖြစ်’

ခရိုင်မန်းသည် အိပ်ချင်မူးဘူးဖြစ်၍ ဝါကျတစ်ကြောင်းကို အဆုံးမပြောနိုင်။

‘ခြေထောက်ကျိုးသွားတယ်၊ ငါပါပဲ၊ ကျွန်တော်ပြန်ရောက်လာယင် ခင်ဗျား နိုးနေပြီပဲ၊ ကျွန်တော်သွားမယ်၊ ခင်ဗျားခဏနားလိုက်ပါ၊ ဟုတ်လား’

‘ကီး’

‘တာထဲ’

‘သတိ...ထူး...သွား’

‘အင်း’

သူအိပ်ပျော်သွား၏။

* * *

စမုတ်၏ တံခါးနှစ်ပေါက်နှင့် ချွဲဇီကားသည် ဘုရားဝှစ်မြို့အနားသို့ ရောက်လာ၏။

လမ်းပေါ်၌ သူတို့ကား၏ မီးရောင်သာရှိသည်။ ကီးဂန်က သူ့နာရီကိုကြည့်၏။ ၆ နာရီ ၄၅ မိနစ်။

စမုတ်ကပြောသည်။

‘အခုလိုအချိန်မှာ ဂျက်ကယ်ကျွန်းကို သွားမယ်လူဟာ ဒီမြို့ထဲမှာ တူလီမိုးယားတစ်ယောက်ပဲရှိမယ်’

‘သူ အိမ်နားသာ ပို့ပေးပါဗျာ၊ ခင်ဗျားညွှန်ပြလိုက်ပါ’

ကီးဂန်သည် သူ့အိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူများကိုထုတ်သည်။ ဒေါ်လာ ၃၀၀ ကို တစ်ဖက်လက်နှင့် ကိုင်ထားလိုက်၏။

စီးရောင်အောက်၌ ကီးဂန်သည် ရွံနွံများကို တွေ့နေရသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ နှစ်ထပ်အိမ်တစ်လုံးရှိသည်။ ကမ်းခြေကို လှမ်းမြင်နေရ၏။

ဆိပ်ကမ်းမှလွန်၍ကြည့်လျှင် အမှောင်ထဲ၌ ဂျက်ကယ်ကျွန်းကို တွေ့ရသည်။

ဒီရေလည်း ထက်လာပြီ ဖြစ်သည်။ လမ်းပေါ်၌ ရေများရောက်နေသည်။ ကား၏အနောက်၌ ရေမြှုပ်များထ၍ ကျန်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရ၏။

‘တော်မီ၊ ကျွန်တော် ဒီကပ်ဆင်းသွားမယ်၊ ကျန်တို့လမ်းကို လမ်းလျှောက်ပဲသွားပါမယ်၊ ခင်ဗျားမှာက မိန်းမနဲ့ ကလေးက ဆေးခန်းမှာစေခံနေတာ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ’

'ဖရန်ရှယ် ဘုရားက ဒီနေ့ည ကျွန်တော် အပေါ်မှာကောင်း
တာတွေ လုပ်ပေးတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ကလဲ သူတစ်ပါး စိတ်
ချမ်းသာဖို့ လုပ်ပေးတာပါ'

သူတို့နှစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည့်အခါ ကီးဂန်၏
လက်ထဲ၌ ငွေများပါသည်။ စမုတ်က သူ့လက်ထဲမှ ငွေများ
ကိုတွေ့သည့်အခါ ခေါင်းခါသည်။

'တော်မီ...ခင်ဗျား အခုလိုလိုကိုပို့ ပေးခဲ့တာဟာ လူတွေ
အများကြီးအတွက် အကူအညီ ပေးလိုက်သလိုပါပဲ။ ကလေး
အတွက်ပေးတာပါ။ ခဲကျူးဇူးလဲဘတ်ပါအယ်'

တံခါးကိုပိတ်ပြီး ရွှံ့နွဲ့ များ တင်နေရာ လမ်းမပေါ်သို့
လျှောက်လာခဲ့၏။

ရှေ့၌ တူလီမိုးယားအိမ်ရှိသည်။ အတန်ကြာလျှောက်ခဲ့ပြီး
လမ်းအဆုံး၌ ဆင်ဝင်လေးတစ်ခုကိုတွေ့သည်။ ငါးဖမ်းပိုက်များ
ကြိုးများကို စင်၌ တင်ထားသည်ကို ခုတူရသည်။

ကီးဂန်က တံခါးခေါက်လိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်း တံခါးပွင့်
သွား၏။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်ခန္ဓာပျော့ပျောင်းသော်လည်း ရာသီ
ဥတုဒဏ်၊ အလုပ်ကြမ်းဒဏ်ကြောင့် ပင်ပန်းထားသည့် မျက်နှာ
နှင့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

မီးခိုးရောင် မုတ်ဆိတ်မိုးများအပြင် ပါးလွှာသော ဆံပင်
သာရှိ၏။ ထိုသူက ကီးဂန်အား စိုက်ကြည့်သည်။

'မစ္စတာမိုးယားပါလား။ ကျွန်တော်က ဖရန်ကီးဂန်ပါ
ကျွန်တော်ဟာ အမေရိကန် ထောက်လှမ်းရေး ဌာနကပါ
ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောစရာရှိလို့ပါ'

မိုးယားက သူ့အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်၏။

'လာပါ မစ္စတာကီးဂန်၊ ဝင်ခဲ့ပါ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားစာ
ရွက်တွေတွေ့ ပြရမယ်'

'မစ္စတာမိုးယားရယ်၊ ကျွန်တော် ဇာတ်လမ်းတစ်ခုလုံးပြော
ပြပါမယ်။ ပြီးမှ ခင်ဗျားဆီက အကူအညီတောင်းရမှာပါ'

ဟပ်အဟေ
ခ ပရိဘောဂများ

အခန်း (၄၁)

မိုးယားသည် အားပါးတရ ရယ်၍ အခန်းတွင်းမှ တရုန်ဒီတစ်
ပုလင်းကို ထုတ်ယူလာသည်။ စားပွဲပေါ်မှ ခွက်နှစ်ခုထဲသို့ ငွေ
ထည့်သည်။

ခင်ဗျားက အခုလို မုန်တိုင်းထနေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်
ဆီလာပြီး ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လမ်းကြီး ပြောပြမယ်ဆိုတော့ ကဲ...
သောက်ပါဗျား

ညွှန်ခန်းတစ်ခုလုံး၌ ဓာတ်ပုံအဟောင်းများ ချိတ်ဆွဲထား
သည်။ ငါးများတံများနှင့် ပရိဘောဂများသည် ရောထွေးနေ
သည်။

ကောင်လေးတစ်ယောက်၏ ဓာတ်ပုံများလည်း အများ
အပြားတွေ့ရသည်။

အထူး
တွေ့ရသည်။
ခွက်မိုးများအပြင်
အထူး

အသက်အရွယ်အမျိုးမျိုးတဖြည်းဖြည်းကြီးလာသည့်အရွယ်
တိုင်း၏ ဓာတ်ပုံများ၊ နောက်ဆုံးပုံမှာ ဦးထုပ်ဆောင်းထားပြီး
အသက်အတော်ကြီးလာသည့်အရွယ်၊ အထက်တန်း ကျောင်း
သားတစ်ယောက်အရွယ်၊ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ ဓာတ်ပုံ
များလည်းရှိသည်။

သို့သော် အိမ်ထဲ၌ ဓာတ်ပုံထဲမှ လူနှစ်ယောက်စလုံးမရှိတော့
သည့်ပုံ။

ပြတင်းပေါက်၏ ပြင်ပ၌ မုန်တိုင်းသည် ကျလျက်ရှိသည်။ မိုး
ရေများက ပြတင်းမုန်တိုက်လျက် ရှိသေးသည်။

မစ္စတာမိုးယား

တူလီပဲခေါ်ပါ။

‘တူလီ ကျွန်တော်ပြောရမယ့် ဇာတ်သစ်က စိတ်ပျက်စရာ
ပေမယ့် ယုံပါဗျာ၊ အမှန်တွေပြောတာပါ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျား
ဆီရောက်လာရတဲ့အကြောင်းကတော့ တစ်စုမှတ်က ကျွန်တော်
ကို ဂျာနယ်ကယ်ကျွန်းကို သွားမယ်ဆိုယင် ပို့ပေးနိုင်တဲ့
ခင်ဗျားပဲရှိတယ်ဆိုပါ။’

‘အခုလို မုန်တိုင်းအချိန်လား’

‘အခုပေါ့’

‘ခင်ဗျား ဒီလောက် အရေးကြီးလို့လား’

‘ကျွန်တော် ဘဝမှာ အခုလောက် တစ်ခါမှ အရေးကြီး
မျိုး မကြုံခဲ့ရသေးပါဘူး။ ခင်ဗျားလုပ်မပေးနိုင်ယင်လဲ ဘယ်
များ ပို့ပေးနိုင်မလဲဗျာ’

ထိုလူက ထူမှတ်ဆိတ်များကိုသပ်၍...

‘တင့်အမ်း’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဖုန်းတွေလဲ ဆက်လို့မရတော့ဘူး။ တစ်နာရီလောက်ရှိပြီ
ဖြတ်သွားတာ။ ဘယ်သူမှခေါ်လဲ လိုက်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကမ်း
ခြေကအစောင့်တွေ သွားပြောလဲ ယုံကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား
လဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ အကူအညီတောင်းလို့ မရတော့ဘူး။ ခင်ဗျား
လဲ ပြန်လို့မရတော့ဘူး။ ဒီနေရာကနေမြို့ထဲကို ၂ မိုင်ဝေးတယ်။
အခုဆိုယင် ဒီရေက ခင်ဗျားဦးဆစ်လောက် တက်နေပြီ’

‘တူလီ၊ အဲဒီဂျက်ကယ်ကျွန်းကို ရေကူးသွားလို့ရယင်တောင်
ကျွန်တော် ကူးသွားချင်ပြီ’

‘ဒီမှာ မစ္စတာ ကီးဂန်၊ ကျွန်တော် အခု ကျွေးဇူးတော်နေ
ညစာ ကျွန်တော် စားမလို့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ ချဲလက်စီ
ရယ်...’

သူညွှန်ပြရာ ကြည့်လိုက်သည်။

မီးဖိုခန်းတွင်ရှိသော ခွေးငယ်လေး တစ်ကောင်ကို တွေ့ရ
သည်။

‘တူလီ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော်ကို အဲဒီကျွန်းပေါ်သားပို့ပေး
ပါဗျာ။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် နယူးယောက် ခေါ်သွားပြီး
အကောင်းဆုံးကြက်ဆ နဲ့ ညစာတို့ ကျွေးပါမယ်’

‘ကျွန်တော်စားတာက နောက်တစ်မျိုးပါ။ ဝါနဲ့ နေပါဦး။
ခင်ဗျားနာမည်က ဘယ်သူ၊ ပြန်ပြောပါဦး’

‘ဖရန်၊ ဖရန်ကီးဂန်ပါ’

‘ဖရန်ရေ၊ ကျွန်တော်က ဘာမှမစားချင်ဘူး’

'ကဲဗျာ၊ ခင်ဗျား ဘာလိုချင်လဲ ပြောပါ။ ခင်ဗျား စားချင်တာကို တစ်နှစ်စာ ကျွန်တော်ကျွေးပါမယ်။ ကဲ...ဒီမှာကြည့်ပါ'

ကီးဂန်သည် သူ့အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံအဖူးလုံးကိုထုတ်ပြီး ရေတုတ်လိုက်သည်။

ဒေါ်လာတစ်ထောင်ရှိသည်။ ငွေအားလုံးကို စားပွဲပေါ်၌ တင်လိုက်၏။

'ခင်ဗျားကိစ္စက အဲဒီလောက်ကို အရေးကြီးနေသလား မီးယားက ငွေအားလုံးကို ကြည့်ပြီး သူ့လက်ညှိုးများနှင့် ရေတုတ်ရင်း ပြော၏။

'ခါက ဒေါ်လာတစ်ထောင်ပါဗျာ'

'ဟုတ်ပါတယ်'

'ဒီထဲနေ ဂျက်ကယ်ကျွန်းကိုသွားဖို့ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်ကို ဒေါ်လာတစ်ထောင်ပေးတယ် ဟုတ်လား'

သူက စကားပြောရင်း ဂျက်ကယ်ကျွန်းဘက် လက်ညှိုးမပြု၏။

ကီးဂန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

အစိုးရက ခင်ဗျားတို့ဟို ငွေတွေကောင်းကောင်းပေးတာပဲ။

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဘရန်ဒီတစ်ခွက်ကို မော့ထည့်သည်။ ပြုစုထားသော သစ်ထုံးတစ်တုံးကို မီးဖိုထဲထည့်၏။

'ကျွန်တော် သား သေသွားတာ အခုလို ညမိုးပေါ့ဗျာ၊ ကလေးတွေဗျာ၊ စကားများရင်း ကစားရင်း မော်တော်ပေါ်က ကျသွားတာ'

သူက ပြတင်းပေါက်သို့ လျှောက်သွား၏။ အပြင်သို့ မှန်ပြောင်းနှင့်ကြည့်သည်။ ဂျက်ကယ်ကျွန်းကို ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

'လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်လောက်ကပေါ့ဗျာ၊ အဘက်တန်းကျောင်းကနေ အောင်လာခဲ့တဲ့ညပဲ။ သူနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း ဂျင်မီတို့ ဘီယာလေးတွေ တစ်ခွက်စီသောက်ပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိန်ခေါ်ကြတာ၊ အဲဒီမှာ အပြင်ကို ထွက်သွားကြတာပဲ'

ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ မှန်ပြောင်းနှင့် ဆက်ကြည့်နေသည်။

ပင်လယ်ရေသည် ၂ ပေခန့်သာ မြင့်တက်နေသည်။ သူ တွေးကြည့်သည်။

အခြေအနေ မဆိုးလှ၊ လေတိုက်နှုန်းမှာလည်း ၂၅ မိုင်နှုန်းခန့်သာ ရှိ၏။

'ပင်လယ်ရေပြင်ကဘော့ ၂ ပေလောက်ပဲ မြင့်တက်မယ်၊ ဂျင်မီက ရေးကီဆွဲ၊ ရေးက သင်္ဘောအခန်းထဲမှာ ပိတ်မိနေတာ၊ နောက်နှစ်ရက်လောက်ကြာမှပြန်တွေ့တယ်၊ ရေအောက်ရောက်နေတာလေ၊ အခန်းထဲမှာ ပိတ်လျက်ပဲ'

သူက စားပွဲရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။ ကျန်ဘရန်ဒီကို မော့လိုက်ပြန်၏။

ကျွန်တော် မိန်းမကတော့ မနှစ်ကပဲ ဆုံးသွားတယ်။ သူက
လဲ အဲဒီညကို မမေ့နိုင်ဘူး။ စားလဲမစားနိုင်ဘူး။ ဘာအလုပ်
လုပ်လို့ မရတော့ဘူး။ သူ့မှာ နှလုံးကွဲပြီး ဆုံးသွားတယ် ထင်
တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ခဲ့တာက အိမ်ထောင်သက် ၂၆
နှစ်လေး'

ကိုးဂန်က ပြောသည်။

'ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ။ ကိုယ်ချစ်တဲ့လူ ဆုံး
ရှုံးသွားရတာကို ကျွန်တော် ခံစားတတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်
ရဲ့ချစ်သူလဲ နာဇီတွေရဲ့ ချွေးတပုပ်ခန်းကို အပို့ခံရတယ်။ အဲ
မှာပဲ သူ့သေသွားတယ်'

မိုးယားထံမှ မည်သည့်စကားမှ ထွက်မလာ။ သို့သော် သူ
မျက်နှာသည် တိမ်မှိုနေသည့်ပမာ။ သူက စားပွဲကိုကျော်ပြီး
ကိုးဂန်ကိုကြည့်၏။

'ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီ နာဇီအေးဂျင့် ၂၇ အကြောင်း
သိအစ်ကိုဆီက သိခဲ့ရတာပေါ့။ သူ့အစ်ကိုကတော့ ကျွန်တော်
နိုင်ငံရဲ့ ပြေအောက်တော်လှန်ရေးအဖွဲ့ရဲ့ခေါင်းဆောင်၊ ပထမ
တော့ ဘယ်သူမှ ကျွန်တော်ပြောတာ မယုံကြည်ဘူး။ ကျွန်တော်
ကပဲ ကြောင်တောင်တောင်ပေါ့။ အခု ခင်ဗျားဖြစ်သလိုပဲ။
ပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ သူ့အကြောင်း ကောင်းကောင်း
သိတယ်'

ယခုမှ သူက ရှင်းပြသည်။ ဖရက်စင်စီနောက်သို့ သူလိုက်
ရုံ၊ ထိုနောက် ကိုလိုရာဒိုရှိ ထရက်စလာကို ခြေရာခံ
ထို့နောက်... မိသားစုတစ်ခုလုံးကို သတ်ခဲ့ပုံ။

'ဒီလူက အဲဒီလိုလူပါ... မစ္စတာမိုးယား။ ခင်ဗျားကို အခု
ပြောတာတွေအားလုံးဟာ အမှန်တွေချည်းပါပဲ။ အခုအချိန်မှာ
ဒီလူတွေ အားလုံးကို သူပြန်ပေးဆွဲတော့မှာ။ အခုရက်က ရုံး
ပိတ်ရက်တွေလေ။ အားလုံး ပိတ်ထားတဲ့အချိန်၊ ဒီလူဟာ
စနေနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ကတည်းက ကျွန်းပေါ်ရောက်နေတယ်'

'တနင်္လာနေ့ မနက်မှာပါ။ ဒီလူတွေ ရောက်လာတာ
ကျွန်တော် တွေ့လိုက်တယ်လေ'

'ကဲ... တနင်္လာနေ့ မနက်ကတည်းကပဲ။ ဒီလူတွေနဲ့ သူနဲ့
ဆောင်းရာသီတစ်ခုလုံး မနေပါဘူး။ သူက ဒီကနေ့ထွက်မှာ။
လေးရက်အချိန်ရတယ်ပေါ့ဗျာ'

အရက်ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်သည်။

မိုးယားက သူ့အားစိုက်ကြည့်နေသည့်မှာ အချိန် အတန်
ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၏။

မည်သည့်စကားမှ မပြောဘဲ နောက်ဘရန်ဒီတစ်ခွက်သာ
နဲ့ ထည့်သည်။

ကိုးဂန်က တား၏။

'ကျေးဇူးပါပဲ။ ကျွန်တော် တော်ပါပြီ'

'သောက်ပါ။ ခင်ဗျားအတွက် လိုအပ်မှာပါ။ သွားရမယ့်
ခရီးက အစီအစဉ်တောင်မပြည့်ဘူး။ ဒါပေမယ့်... ကြမ်းတမ်း
မယ်၊ မိုးစိုမယ်'

'သဘောတ ခင်ဗျား ကျွန်တော်ကို လိုက်ပို့မယ်ပေါ့...
ဟုတ်လား'

'သတော်ကို ခင်ဗျားမောင်းတတ်လား'

'ဒါမျိုးတော့ မမောင်းတတ်ဘူး'
'ကမ်းတော့ ကပ်တတ်မှာပေါ့'

* * *

ထမ်းစားခန်းအတွင်းသို့ အမျိုးသမီးအများစုသည် သာမန်
အခတ်အစားများဖြင့် ရောက်လာကြ၏။

အမျိုးသားများကမူ တူစီနီဝတ်စုံနှင့် အင်္ကျီအရှည်များ
ထမ်းစားပွဲကြီးသည် ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှ၏။

လူအားလုံးမှာ မုန်တိုင်း တိုက်နေသော်လည်း ပျော်ရွှင်
ကြည်နူးနေကြ၏။

သန်းကြွယ်သူဌေးအဘိုးအိုဂရုန့်ပီတိုမိက ရယ်စရာစကား
ပြော၏။

'ဒါမျိုးပေါ့ကွ။ ကျွန်းသူကျွန်သားတွေ့ခဲ့ဘဝဆိုတာ'
မိုးသံလေသံများက ပြတင်းပေါက်များကို ကျော်ဖြတ်၍

အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။

၂၇ သည် သစ်ပင်များ၏ကြား အမှောင်တွင်းမှနေ၍၊ သူ
တို့အား ကြည့်နေသည်။

သူ့ခြေရင်း၌ လဲနေသော အစောင့်တစ်ယောက်၊ နောက်
အစောင့်တစ်ယောက်က ရေထဲတွင် မှောက်လျက် မျောနေပေ
ပြီ။

တတိယအစောင့်တစ်ယောက်က လှည့်လည် စစ်ဆေးလျက်
ရှိနေသေး၍ သူ့စောင့်နေရသည်။

မုန်တိုင်းကြားဝယ် သူသည် တစ်ဆောင်မှ နောက်တစ်
ဆောင်သို့ ကူးသန်းသွားလာလျက်ရှိ၏။ လူသည် ညစာစားရန်
စိတ်စောနေ၏။

အစောင့်များ အားလုံးအား ဧည့်သည်များ စခန်းပြီးမှ ကျွေး
ရန် စီစဉ်ထားသည်။ သူသည် ဆက်သွယ်ရေး ရေဒီယိုအခန်းသို့
ရောက်လာ၏။

အပြင်ဘက်၌ မိုးများနှင့်အတူ လျှပ်ပြက်သည့် အလင်း
ရောင်က ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ။

အလင်းရောင်အောက်ဝယ် လူတစ်ယောက် ဝင်လာသည်ကို
အစောင့်နှင့် ရေဒီယိုအော်ပရေတာတို့က တွေ့လိုက်ရသည်။

အစောင့်က စပြောသည်။

'ဆရာ့ကို မြင်လိုက်ရတော့ ကျွန်တော်တို့ လန့်သွားတယ်။
ဆရာက ပြတင်းပေါက်ကနေ တစ္ဆေသရဲ ဝင်လာသလိုပဲ'

အယ်လင်ဘီက ပြုံးလျက်—

'ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်က တစ္ဆေသရဲပဲ'

ရေဒီယိုဆက်သွယ်ရေးအရာရှိက သူ့အား မော့မကြည့်ဘဲ—

'ဆရာ သတင်းလာစရာ မရှိလို့လား။ ဆရာ့ ပြောရဦးမယ်။
သတင်း လက်ခံရတဲ့စက်က သိပ် အားမကောင်း—'

၂၇ သည် ရေဒီယိုအော်ပရေတာနောက်မှ ကုန်းလိုက်သည်။
ရေဒီယို အော်ပရေတာသည် ရှေ့သို့ စိုက်ကျသွား၏။ အေးမှ
အစောင့်က အံ့အားသင့်သွားသည်။ ပါးစပ် ဟသွား၏။ ယင်း
အချိန် အစောင့်၏ပါးစပ် ပြန်မပိတ်မီပင် ဓားက ရင်ဝသို့ စိုက်
သွား၏။

နှစ်ယောက်စလုံး လဲသွားသည်နှင့် အယ်လင်ဘီက ရေဒီယို
စက်ကို ပိတ်သည်။

ပင်မ တယ်လီဖုန်းအခန်းတွင်းသို့ ဝင်သည်။

မည်သူမျှ မရှိ။

ဖုန်းများအားလုံး နာရီအစာန်ကြာသည်အထိ ပြတ်တောက်
သွားစေရန် ဖုန်းကြိုးများ အားလုံးကို ဖြတ်တောက်ပစ်
သည်။

ပြီးမှ အခန်းကျဉ်းလေးတစ်ခုအတွင်းဝင်ကာ သူ၏ ပစ္စည်း
တစ်လက်ကို စစ်ဆေးသည်။

ဒဿမ ၃၇ ကို စစ်သည်။

နာရီကို ကြည့်သည်။

အချိန်မှာ ၇ နာရီ မိနစ် ၂၀။

အချိန် အတိအကျပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် ကလပ်အဆောက်အအုံရှိရာသို့ ပြန်၏။

ပြတင်းပေါက်မှ မီးဖိုချောင်သို့ကြည့်သည်။ စားပွဲထိုးများ

သည် အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ လေစိပန်

သည် ဖယောင်းတိုင်များ ထွန်းထားသော မွေးနေ့ကိတ်
ကိုင်၍ ဝင်လာ၏။

ပဲနီလိုက အခန်း၏အရှေ့ဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။
အယ်လင်ဘီက အခန်း၏အရှေ့ဘက်သို့ ကျွေ့ကာ လျှောက်လာ
သည်။ ပြီးမှ ပြင်သစ်ပုံစံ တံခါးပေါက်အကျယ်ကြီးကိုဖြတ်၍
ဝင်ခဲ့သည်။

ညော်သည်များအားလုံး သူ့ကိုတွေ့သည်နှင့် အံ့အားသင့်
သွားကြသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးစုံရွဲနေသည်။ ဆံပင်၊ အင်္ကျီ
အားလုံးလိုလို ရေထဲနှစ်ထားသည့်ပုံ။

ပီဘီဒီက စတင်မေး၏။

‘ခင်ဗျား တာတွေ့ဖြစ်လာလဲ’

အယ်လင်ဘီသည် လူ့အိတ်ထဲမှ ပစ္စတိုကိုထုတ်၍ မျက်နှာ
ကြက်ကို သေနတ်နှင့်လှမ်းပစ်သည်။ ပလတ်စတစ်အချို့သည်
ကွာ၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ကျလာ၏။

အခန်းတွင်း၌ အော်ဟစ်ဆူညံသံများထွက်လာ၏။ အယ်လင်
ဘီအား ကြည့်နေသည့်လူများအားလုံး အံ့အားသင့်သွားကြ
သည်။

‘အားလုံးတိတ်ကြပါ’

အယ်လင်ဘီကလှမ်းအော်၍ တားလိုက်သော်လည်း ဆူညံသံ
များက ရပ်တန့်မသွား။

သူသည် အခန်း၏အလယ် မီးဝန်းဆွဲကို ပစ္စတိုနှင့်နောက်
ထပ်တစ်ချက်ပစ်လိုက်ပြန်သည်။

ပန်းဆွဲမှ ပန်းသီးများကြွေကျလာ၏။ ကျည်ဆန်သည်
ထွန်းထားသောမီးအိမ်ကိုထိသွားသဖြင့် မျက်နှာကြက်ပေါ်မှ
အတူ ယိုက် စားပွဲပေါ်သို့ပြုတ်ကျသွား၏။

အယ်လင်ဘီကထပ်မံ၍ အော်လိုက်၏။
 'တိတ်ကြပါလို့ ကျွန်တော် ပြောနေတယ်'
 အခန်းတစ်ခုလုံး လုံးဝ တိတ်သွား၏။
 'ဘာကြည့်ရမလဲ၊ ခင်ဗျား ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ'
 ပီဘိုဒီက ထပ်မံမေးလိုက်၏။
 အယ်လင်ဘီက အဘိုးအား ပြန်စိုက်ကြည့်ပြီး ပစ္စုတိုနှင့်
 ရင်ဘတ်တည့်တည့်ချိန်သည်။

'ခင်ဗျားလိုင်နေစမ်းပါ ပီဘိုဒီ၊ မထိုင်ယင် ခင်ဗျားကို ကျုပ်
 သတ်ပစ်လိုက်မယ်'

ကပ္ပိတိန်လက်ဂျာသည် သူ၏ရေငုပ်သင်္ဘောကို ရေပြင်နှင့် ၁၈
 မီတာခန့်အကွာတွင် ရပ်တန့်လိုက်၏။ ပြီးမှ စိန့်စိန်မုန်းကျွန်း
 ၏ အလင်းရောင်များကို ဖြည်းညင်းစွာလှည့်ပတ်ကြည့်၏။
 အမှောင်တွင်း မိုးရွာနေသော ရေလက်ကြားထဲဝင်ခဲ့သည်။
 သူ့ရေငုပ်သင်္ဘောကို တစ်လက်မချင်း အရှေ့မြောက်ဘက်
 အရပ်မှနေ၍ ဂျက်ကယ်ကျွန်း၏ရေလက်ကြားထဲဝင်သည်။
 သူသည် ရေပေါ်ကြည့်မှန်ပြောင်းကိုလှည့်၍လှည့်၍ ကြည့်
 နေရာမှာ ကျွန်း၏ကမ်းခြေကို ဦးတည်၍ချိန်ကာ အမှောင်
 တွင်းသို့ကြည့်သည်။ ကမ်းခြေနှင့်အကွာအဝေးကို စွက်ချက်
 လာခဲ့၏။

သူ့ရေငုပ်သင်္ဘောကို အနောက်ဘက်သို့ဦးတည်ထမ်းသည်။
 ကမ်းခြေမှမီတာ ၅၀၀ ခန့်သာကွာတော့သည်။
 ကျွန်း၏ အနောက်မြောက်ဘက်ထိပ်နေရာသို့ ရောက်လာ
 ခဲ့သည်။ ရေမျက်နှာပြင်ကို လှည့်ကြည့်ပြန်သည်။
 ရွက်လှေဆိပ်သည် မီတာ ၁၀၀၊ ၂၀၀ ခန့်သာကွာတော့
 ၏။ တောင်ထိပ်သို့ရောက်ခဲ့သည်။

သူသည်ကျွန်းနှင့်ရေငုပ်သင်္ဘောအကွာအဝေးကို အပြောင်း
 အရွှေ့မရှိရန် မူသေသတ်မှတ်ထား၏။
 လက်ဂျာသည် ပင်လယ်ကွေ့နှင့်အသံကိုမူ ဂရုမပြုခဲ့ပေ။
 အကယ်၍သာ သူ့သာဂရုပြုမိမည်ဆိုပါက သူသည် တူလီမိုး
 ယား၏ ပေ ၄၀ ရှည်သော မော်တော်ဘုတ် ဇေလီဒီကို
 သတိပြုမိပေလိမ့်မည်။
 ဇေလီဒီသည် ရေပြင်ပေါ်၌ ခရမ္မားကို တဖွားဖွားတွန်း
 ကာ ကျွန်းသို့ဦးတည်၍ မောင်းလာခဲ့သည်။

ဇေလီဒီ မော်တော်ပေါ်၌ ကီးဂန်သည် မိုးယား၏ပြောင်း
 တို့အော်တိုမက်ဘစ်သေနတ်ကို စစ်ဆေးသည်။ ပြီးမှ ဝသမ
 ၄၅ ပစ္စုတိုကို စစ်သည်။ အပိုကျည်ကပ်နှစ်ခုကို ဂျာစင်အိတ်
 ထဲ ထည့်၏။
 မိုးယားက မေး၏။
 'ဖရန်၊ ခင်ဗျား ဒီလူကို သစ်မစ်မှာလား'

အသွယ် အခြားနည်းလမ်းမရှိဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။
ဒီထုတ်ဖော်မှုကို နောက်ဆုတ်တတ်တဲ့ အလျှောက်ပေး
ထပ်မံလှမ်း မဟုတ်ဘူး။

အသွယ်မှာ အခြားအစီအစဉ် ရှိသလား။

ခေါ်ဝေါ်သူ၊ ကျွန်တော် ကျွန်းပေါ်ကို သွားမယ်၊ ပြီးတော့
သူ့ကို ကျွန်တော်ဖမ်းဖို့ပဲ။

သူတို့သည် ကျွန်း၏ အနောက်မြောက်ဘက်ထိပ်ကို ဖြတ်
ကျော်ခဲ့၏။ အဖြူရောင်အလင်းတန်းများရေပေါ်သို့ ကျရောက်
တာသည်နှင့် ကျွန်းမှ ကိုက် ၅၀ အကွာ ရေပြင်ကို မြင်နေရ
သည်။

ရေပြင်ကိုရှပ်၍ တိုက်ခတ်လာသော လေကြောင်းကြောင့်
လှိုင်းငယ်လေးများဖြစ်ပေါ်လာ၏။

သူက အမှောင်တွင်းကို စိုက်ကြည့်၏။

အလင်းရောင်နှင့် ကောင်းကင်ကြားဝယ် အက်ကြွန်း
သဖွယ်တွေ့ရသည်။

လျှပ်ပြက်လိုက်သော အလင်းရောင်အောက်ဝယ် လှိုင်း
ကြက်ခုပ်များက အထင်းသား။

ယင်းအချိန်၌ ရေပြင်ပေါ်သို့ ရေငုပ်သင်္ဘော ယူ ၁၇ ခု
ပုံသဏ္ဍာန်သည် ရုတ်ခြည်းပေါ်လာခဲ့၏။

မိုးယားက ထအော်သည်။

ဘုရား... ဘုရား... တို့မှာ... တို့မှာ ရေငုပ်သင်္ဘော၊
ကမ်းနဲ့ ကိုက် ၅၀ ပဲ ကွာတော့တယ်။

ကီးဂန်သည် ရေပြင်ကိုကြည့်လိုက်သည်။

ကောင်းကင်မှ လျှပ်ပြက်မှုကြောင့် သူသည် ရေပြင်ပေါ်သို့
တက်လာသော ရေငုပ်သင်္ဘောမျှော်စင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရှေ့၌ ဂျက်ကယ်ကျွန်းနှင့် ရွက်လှေဆိပ်။

ကီးဂန်က ပြန်ပြောသည်။

‘သူက ကျွန်တော်တို့ကို မမြှ်သေးဘူး။’

မိုးယားက ကြည့်ရင်း—

‘သူ့ထံ ဂျက်ကယ်ကျွန်းကို သွားနေတာပဲ။’

ရေငုပ်သင်္ဘော၏ ထိပ်ဖိုင်းသည် ပင်လယ် ရေပြင်ပေါ်၌
လုံးဝပေါ်လာခဲ့၏။

ငါးရှင်ပုံပမာ ကြီးမားသော ရေငုပ်သင်္ဘောကြီးသည် ရေ
ပြင်ပေါ်၌ အထင်းသားတွေ့ရသည်။

ဆိပ်ကမ်းသို့ဦးတည်၍ ဆက်သွားနေ၏။ ဒေါ်လီဒီ မော်
တော်ဘုတ်သည်လည်း သူ့နောက်မှလိုက်လျက်။

လှည့်၍မတော့။

လှည့်၍ပြေးရန် ကြိုးစားလိုက်သည်နှင့် ရေငုပ်သင်္ဘော
သည် သူတို့ကိုမြင်သွားကာ တစ်စစဖြစ်သွားစေရန် ပစ်ခတ်

တော့မည်ဖြစ်သည်။ မိုးယားက တွေးနေသည်။

ရေငုပ်သင်္ဘော၏ နောက်ဘက်ရှိ ဓာတ်ဆီတိုင်ကီများသာ
အပြည့်ဖြစ်နေပါက သူ့ခေတ်ဘုတ်သည် ရေငုပ်သင်္ဘော

နှင့်ထိုက်မိပြီး ပေါက်ကွဲသွားတော့မည်။

ဆိပ်ကမ်း၏ ရေနက်မှာ ပေ ၄၀ နက်သည်။

ယခုအတိုင်းသာ သွားနေပါက ရေငုပ်သင်္ဘောနှင့် မော်
တော်ဘုတ် ထိုက်မိပေတော့မည်။

မိုးယားသည် ဆုံးဖြတ်ချက် မချနိုင်သေး။ သူ့လည်ပင်း တစ်ခုလုံး ခြောက်သွေ့နေ၏။

မိုးယားက ကီးဂန်အား လှမ်းပြောသည်။

‘ဝီကောင်နို့ တိုက်မိတော့မယ်။ ကိုင်သာထားပေတော့’

မိုးယားက မော်တော်ဘုတ်ရှေ့မှ တစ်လုံးတည်းသော မီး ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ယင်းအချိန်၌ ရေငုပ်သင်္ဘော၏ အပေါ်သို့ အဖုံးဖွင့်၍ ဂျာမန်နှစ်ယောက် တက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဂျာမန်များ အံ့အားသင့်သွားကြ၏။

သူတို့ထံသို့ မီးထိုး၍ အမြန်နှုန်းတစ်ခုနှင့် လာနေသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို တွေ့ရ၍ဖြစ်သည်။

ပထမဂျာမန်သည် ခုံးခုံးပုံမျှော်စင်ရှိရာ ရေငုပ်သင်္ဘောရှေ့ ရှိ စက်သေနတ်ဆီ ပြေးသွားသည်။ ကီးဂန်က မှန်ပြောင်းနှင့် လူရိပ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မှော်စင်ပေါ်၌ လူတစ်ယောက်၏မျက်နှာကို တွေ့ရသည်။ ထိုဂျာမန်သည် အင်္ကျီအဖြူနှင့်ဦးထုပ်ဆောင်းထားသည်။

သူက မိုးယားမော်တော်ဘုတ်ဘက်သို့လှည့်၏။ သူ့မျက်လုံး အစုံက အံ့အားသင့်နေဟန်၊ သူက သေနတ်ပစ်စင် မှလူကို အော်ဟစ်၍ ပြောနေသည်။

ကီးဂန်သည် မှန်ပြောင်းကို တေးသို့ချသည်။

ဂျာမန်နှစ်ယောက်က လေးလံသောစက်သေနတ်တိုကီးဂန် တို့ဘက်သို့လှည့်၍ ကျည်ဆန်များ ထည့်နေသည်။

ကီးဂန်သည် ချောနေသောကုန်းပတ်ပေါ်၌ ပြေးသွားပြီး ငှက်ထဲမှ အော်တိုမက်တစ် ပြောင်တိုနှင့် နှစ်ချက်ဆင့်ပစ် ဆက်၏။

ကီးဂန် ပစ်လိုက်သောကျည်သည် ဂျာမန် သင်္ဘောသား နောက်တစ်ပေအကွာ၌ သွားထိသည်။ ဓုတိယအချက်တွင် သေနတ်၏လေးလံမှုနှင့် ပေါက်ကွဲအားကြောင့် ကီးဂန်ပင် သင်္ဘောသို့ရှေ့သွားသည်။

ဂျာမန်သည် သူ့စက်သေနတ်ကိုလှည့်၍ အဆက်မပြတ်ပစ် ဆက်သည်။ ကီးဂန်တို့မော်တော်ပေါ်ရှိ ပြတင်းမှန်များ ကွဲ ကုန်သည်။

မိုးယား၏တေးပတ်လည်၌ ကျည်ဆန်များ ကျလာသည်။ သင်္ဘောပုံထိန်းဘီးကို မိုးယားသည် သူ့လက်များနှင့် အတင်း အမမ့ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

နောက်တစ်ကြိမ်၌ သူ၏စက်မောင်းခန်းတစ်ခုလုံးထိသည်။ သူ့ပခုံး၌ ခဏိရာရသွား၏။ နာကျင်မှုကြောင့် သူအော်လိုက် သည်။ ဒေါသကြောင့် အော်ဟစ်လိုက်မှုဖြစ်သည်။ နာကျင်မှု ကြောင့် မဟုတ်။

လက်ဂျာသည် အပေါ်သို့တက်လာသည့်အခါထိန်လမ်းနေ သော မီးလုံးတစ်လုံးနှင့် မိုးရေထဲ၌ သူ့ဆီသို့ တန်းတန်း တော်တော်လာနေသောသင်္ဘောတစ်စီးကိုတွေ့ရတော့သည်။ အမြင် ကြည်လင်လာသည့်အခါ ကြီးမားသောမော်တော်တစ်စီးသည် သူ့နှင့် ၁၀ ကိုက်ခန့်ပင် မကွာတော့။ ရေငုပ်သင်္ဘောကိုယ် ပေါ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၏။

လက်ကျာသည် အောက်သို့မြန်ဆင်းလိုက်ချိန်၌ မော်တော်ဘုတ်ပေါ်လီဒီသည် ရေငုပ်သင်္ဘောကို တိုက်လိုက်ပြီဖြစ်၏။

ရေငုပ်သင်္ဘော၏ခုံးခုံးပုံမျှော်စင်ကို လေးလံသော မော်တော်ဘုတ်က တည့်တည့်မတ်မတ် တိုက်မိပြီဖြစ်သည်။

လက်ကျာသည် ရေငုပ်သင်္ဘောအဖုံးကိုငိုက်ရန် လှမ်းလှမ်း ဆော်လည်း မမီတော့ သူသည် ရေငုပ်သင်္ဘော၏ကျွန်းမြေသောလှေကားတစ်လျှောက် လိမ့်ကျသွားသည်။ ရေငုပ်သင်္ဘော၌ မော်တော်ဘုတ်သည် လုံးဝပိတ်ဆို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ရေငုပ်သင်္ဘော၏ သံထည်များသည် ထစ်သားနှင့်ထစ်သား ဆောက်ထားသော မော်တော်ဘုတ်ကို ထိုး၍ ခွဲလိုက်သကဲ့သို့သော် ရေငုပ်သင်္ဘောသည်လည်းပျက်စီးသွားစေရန်အစဉ်အလာ ခံလိုက်ရသည့်ပမာ ဖြစ်၏။

သင်္ဘောနှစ်စီး တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ရေငုပ်သင်္ဘောသည် တစ်ဖက်သို့ လိမ့်သွား၏။ ကပ္ပိတိန် လက်ကျာသည် ကြမ်းပေါ်တွင် ပက်လက်လဲလျက်။

ရေငုပ်သင်္ဘောအတွင်းရှိ ဥဩပေး ခေါင်းလောင်းမြှင့်သည် ထွက်ပေါ်လာ၏။ သင်္ဘောသားများအားလုံး အေးဆူညံသွားသည်။ ပင်လယ်ရေများသည် ပွင့်နေသော တံခါးမှ ရေများ ခလဟောစီးဝင်လာတော့သည်။

ရေငုပ်သင်္ဘောစင်ပေါ်ရှိ သေနတ်ပစ်သမား ဂျာမန်ယောက်သွား အပေါ်၌ ကျန်ခဲ့သည်။

ရေငုပ်သင်္ဘောသည် ရေထဲ၌ လိမ့်၍လိမ့်၍ တစ်ဖက်လည်သွား၏။ သင်္ဘောသားတို့၏ အော်သံများနှင့်အတူ

သင်္ဘောအတွင်းသို့ ပွင့်နေသည့် အပေါက်များမှ ရေများ ခလဟောစီးဝင်လာတော့သည်။

ရေငုပ်သင်္ဘောစင်ပေါ်ရှိ သေနတ်ပစ်သမား ဂျာမန်ယောက်သွား အပေါ်၌ ကျန်ခဲ့သည်။

ရေငုပ်သင်္ဘောသည် ရေထဲ၌ လိမ့်၍လိမ့်၍ တစ်ဖက်လည်သွား၏။ သင်္ဘောသားတို့၏ အော်သံများနှင့်အတူ

သင်္ဘောအတွင်းသို့ ပွင့်နေသည့် အပေါက်များမှ ရေများ ခလဟောစီးဝင်လာတော့သည်။

သင်္ဘောအတွင်းသို့ ပွင့်နေသည့်အပေါက်များမှ ရေများ ခလဟောစီးဝင်နေသည်။

ကီးဂန်တို့၏ မော်တော်ဘုတ်သည် ဂျက်ကယ်ကျွန်း၏ဆိပ်၌ တည်သွား၏။

ကီးဂန်ကမူ မော်တော်ပေါ်ရှိ မိုးယားရှိရာအခန်းသို့ သွားသွယ်၏။ တူလီမိုးယားသည် ပဲထိန်းဘီးကို လက်များနှင့် ဆုပ်ကိုင်ထားလျက်ရှိ၏။

ကီးဂန်က လူ့အနားသို့ ကပ်သွားသည့်အခါ မိုးယား၏ ခုံးပေါ်၌ ကျည်ဆန်တစ်ချက်ထိထားသည်ကို တွေ့၏။

'ကီးဂန်... ခင်ဗျားလုပ်စရာရှိတာသွားလုပ်ပါ။ ကျွန်တော် သင်္ဘောပေါ်ဘူး'

ကီးဂန်သည် မိုးယား၏ခါးမှ ဝက်ဘလီ သေနတ်ကို ယူသည်။ ပြောင်းတိုသေနတ်နှင့် ဒီသမ ၄၅ ကိုပါကိုင်၍ မော်တော်ဘုတ်ရှေ့သို့ပြေး၏။

ခဲမြေပြင်ပေါ်သို့ခုန်ချ၍ ဆိပ်ခံဘောတံတားအတိုင်း ပြေးသွားခဲ့သည်။ ရွှံ့ခွံ များရှိရာလမ်းသို့ ရောက်သည့်အခါ သူ၏

သင်္ဘောကပ်၌ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

သစ်ပင်နားကပ်၍ အသေအချာကြည့်သည်။ ယင်းအချိန်၌ သူပျက်လိုက်သဖြင့် စောစောက ရေငုပ် သင်္ဘောပေါ်မှ

သင်္ဘောသားကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မိုးရွာ၍ မုန်တိုင်းထန်နေသည့်ကြားမှ ဂျာမန်သည် ပြေးသွားနေ၏။

'ရပ်လိုက်'

ကီးဂန်က လှမ်းအော်လိုက်သော်လည်း သူ့အသံက ထေထေတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

သူလည်း ဂျာမန်နှင့်ယှဉ်၍ ပြေးလာခဲ့သည်။ နှစ်ယောက်စလုံးသည် ကလပ်အဆောက်အအုံရှိရာသို့ ဦးတည်ပြေးနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထမင်းစားခန်းတွင်း၌လည်း အော်ဟစ်သံများဖြင့် ဆူညံနေ၏။ ဝီလိုဘီ၏ မျက်လုံးများသည် ကြောက်ရွံ့မှု၊ အံ့ကြားမှုများဖြင့် ထမင်းစားခန်း ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်နေသည်။

မိုးကောင်းကင်မှအလင်းရောင်ဖြင့် သူသည် ရှေးဦးစွာ ရေငုပ်သင်္ဘောကိုမြင်သည်။

ထိုနောက် မီးတစ်လုံးတည်းတွန်းလာနေသော မော်တော်တိုက်ကိုမြင်သည်။ မကြာမီသင်္ဘောနှင့်ရေငုပ်သင်္ဘော တိုက်မိသည်ကို မြင်သည်။

ဘုရား...ဘုရား၊ ရေငုပ်သင်္ဘောတော့သွားပြီ
'တိတ်ကြစမ်းပါ'

၂၇ သည် ထမင်းစားခန်းတွင်းရှိ ဧည့်သည်များကို တွေ့အော်သည်။ အဘိုးအို ပီဘိုဒီကို သေနတ်နှင့်အသေအချိန်၍...

'လူတွေအားလုံး မတ်တတ်ရပ်ကြပါ။ နို့မို့ယင် ပီဘိုအခုပဲ ပစ်သတ်လိုက်ရပါလိမ့်မယ်'

ပီဘိုဒီက ပြန်အော်၏။

'မင်းတို့ အားလုံးကို မသတ်ပစ်ရဲပါဘူး'

အယ်လင်ဘီသည် ပီဘိုဒီကိုသေနတ်နှင့်ချိန်၍—

'ဘယ်သူမှ တစ်လက်မမှမလှုပ်ကြပါနဲ့၊ လှုပ်လိုက်တာနဲ့ ကျုပ် ခင်ဗျားကို အရင်သတ်ခယ်'

၂၇ သည် ပြတင်းပေါက်နားသို့ကပ်၍ အပြင်သို့လှမ်းကြည့်သည်။ ကောင်းကင်မှအလင်းရောင်ကြောင့် ထမင်းစားခန်းသို့ဦးတည်၍ ပြေးလာနေသောတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ရေငုပ်သင်္ဘောကို လုံးဝမတွေ့ရသေး။

ကီးဂန်သည် ဂျာမန်သင်္ဘောသား၏နောက်မှ နောက်ယောင်ခံလိုက်ခဲ့သော်လည်း သင်္ဘောသားက ရှေးဦးစွာ ကလပ်အဆောက်အအုံသို့ရောက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ကီးဂန်သည် သူ့နောက် ပေ ၂၀ အကွာမှနေ၍ ပြေးလိုက်လာသည်။

သင်္ဘောသား ထမင်းစားခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

၂၇သည် တံခါးမှဖြတ်၍ ပြေးဝင်လာသောသင်္ဘောသားကို သေနတ်နှင့်နှစ်ချက်ဆင်၍ ပစ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ထမင်းစားခန်းထစ်ခုလုံး အသံများဖြင့် ဆူညံသွား၏။ ၂၇ သည် ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်လှည့်၍ ပွင့်နေသော တံခါးမှအပြင်သို့ ကြည့်သည်။

လျှပ်ပြက်လိုက်သည့်အတွက် ကီးဂန်ကို မိုးရေထဲ၌ ပြေးလာသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကီးဂန်ကလက်ကိုမြှောက်၍ သေနတ်နှင့် လှမ်းပစ်သည်။ ကျည်ဆန်က ၂၇ ၏ ပါးနားဓမ္မပွတ်သွား၏။ ၂၇သည် တံခါး

နှင့်ကွယ်ပြီး သေနတ်နှင့် လေးငါးချက် ပြန်ပစ်သည်။ သို့သော် ကီးဂန်က အမှောင်ထုထဲ၌ ပျောက်ကွယ်သွားပြန်သည်။

ဝီလိုဘီသည် သေဆုံးသွားသော ရေငုပ် သင်္ဘောသား အား ငုံ့ကြည့်ပြီး—

‘ဘုရား... ဘုရား၊ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့လူ့ကပ်ယောက်ကိုသတ် ပစ်လိုက်ပြန်ပြီ’

‘ခင်ဗျား အရူးထမနေနဲ့၊ ရေငုပ်သင်္ဘောကသွားပြီ’
‘မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး’

ဝီလိုဘီသည် ပွင့်နေသောတံခါးမှနေ၍ အပြင်သို့လှမ်း ကြည့်သည်။ လေတိုက်ခတ်နေသဖြင့် တံခါးသည်လေနှင့်အတူ နံရံသို့ ရိုက်နေသည်။

၂၇ သည် ထိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ပမာဖြစ်သွားချေပြီးဝီလိုဘီ အား ၂၇ သည် သေနတ်နှင့်လှမ်းပစ်သည်။

ကျည်ဆန်များသည် အဘိုးအို၏ရင်ဘတ်ကိုထိပြီး နောက် ပြန်လဲသွား၏။ စားပွဲပေါ်သို့ သံကျသွားသဖြင့် ဟင်းများ၊ ပန်းကန်များ၊ အစားအစာများ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြန်ကြ ကုန်သည်။

ထမင်းစားခန်း အတွင်း ရှိ လူ များ ဆူညံ လာ ပြန် သည်။ ချက်ချင်းပင် အော်ဟစ်သွက်ပြေးသူများရှိလာသည်။ ထမင်း စားခန်း၏ နောက်ဘက်တံခါးမှ အားလုံးစုပြုံ၍ထွက်ကြ၏။

၂၇ သည် သဘောပေါက်သွား၏။ သူသည် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို မထိန်းသိမ်းနိုင်တော့။ သူသည် ကုလားထိုင်တစ် လုံးနှင့်ပြတင်းပေါက်ကိုရိုက်ခွဲ၍ အပြင်သို့ခုန်ထွက်သွားသည်။

ယင်းအချိန်၌ ကီးဂန်သည် ထမင်းစားခန်း အတွင်းသို့ ပြေးဝင်လာသည်။ ထိတ်လန့်နေသောလူများသည် သူ့ထံသို့ စုပြုံလာ၏။ ကီးဂန်ကလက်မြှောက်၍—

‘ကျွန်တော် နှာမည် ကီးဂန်ပါ။ ကျွန်တော်ဟာ အပေရိုကန် ထောက်လှမ်းရေးဌာနကပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီးအားလုံး ဒီအခန်း ထဲမှာပဲ နေကြပါ။ ခင်ဗျားတို့အပြင်ကိုရောက်တာနဲ့ဒီထုတ်ခိုဆိုး တဲ့အခြေအနေနဲ့ ကြိုကြလိမ့်မယ်။ စောစောကလူ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာတာနဲ့ သူတို့ သတ်လိုက်ကြပါ။ ဆိပ်ကမ်းကမော် တော်ပေါ်မှာပဲ ဝက်ရာရထားတဲ့လူ ချီပါတယ်။ သူ့ထဲ အကူ အညီလိုနေတယ်’

ကီးဂန်က လေဒီပဲနီလိုအား ငုံ့ကြည့်ပြီး...
‘ပြီးတော့ စီမံမျိုးသမီးလေးကိုလဲ ဂရုစိုက်ပြီး ကြည့်ထား ကြပါ’

ပြောပြီးသည်နှင့် ၂၇ ဆွက်သွားသော ပြတင်းပေါက်မှ ထွက်၍ ၂၇ နောက်လိုက်ခဲ့၏။ ကျည်ဆန်တစ်ခုက ကီးဂန်၏ နောက်ဘက်၌လာထိသည်။ ကီးဂန်သည်လိုမိ၍ သစ်ပင်နောက် ဘက်၌ ပုန်းခန့်လိုက်သည်။ သစ်ပင်ကိုကျည်များက လာထိ ပြန်သည်။

ကီးဂန်သည် မြေကြီးပေါ်၌ လိုမိလိုက်ရသည်။ မိုးရွာနေ သောအမှောင်တွင်းသို့ သေနတ်နှင့်လေးငါးချက် ပြန်ပစ်သည်။ မတ်တတ်ပြန်ရပ်သည်။ ကယပ်အဆောက်အအုံဘေး သို့ပြန်ပြေး ၍ ကပ်သည်။ အမှောင်တွင်း၌ပုန်းသည်။ အသံများကို နား ထောင်၏။

မိုးရေကျသံများ၊ မိုးခြိမ်းသံများသာ ကြားနေရသည်။ အဆောက်အအုံ၏ထောင့်သို့ အသာလျှောက်သည်။ လမ်းလာမည့် အလင်းရောင်ကိုစောင့်သည်။ သို့မှ ကွက်လပ်ကို တွေ့ရမည် ဖြစ်၏။

၂၇ သည် နောက်ဆုတ်၍ သစ်တောအုပ်အစွန်း ဝင်၏။ သူလည်း လင်းလက်မည့် အလင်းရောင်ကိုစောင့်၍ တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားသည်။

အလင်းဘန်းသည် ရုတ်ခြည်းလင်းလာ၏။ အရိပ်တစ်ခုသည် သစ်ပင် တစ်ပင်မှတစ်ပင်သို့ ကူးသွား၏။ လက်ထဲမှပစ္စုတိုနှင့် နောက်တစ်ချက်ပစ်သည်။

တစ်ဖက်မှလည်း ပြန်ပစ်ခတ်သံကြားရ၏။ အဆောက်အအုံတစ်ခုကို နောက်ကျောပေး၍ နံရံ၌ ၂၇ သည် ကပ်ထားလိုက်သည်။ လင်းလာပြန်သည်။ သေနတ်သံနှင့်အတူ ကျည်ဆန်တစ်ခုက သူ့ခေါင်းပေါ် တစ်လက်မခန့်အကွာ၌ လာထိ၏။

အဆောက်အအုံတစ်လျှောက် သူ့ပြေးသည်။ သူ့သိသွား၏။ သူ့ရောက်နေသော အဆောက်အအုံသည် မိုးလုံလေလုံ တင်းနစ်ကစားတွင်းဖြစ်၏။

ကံခါးကိုတွေ့သည်။ သော့ခတ်ထား၏။ ပြတင်းပေါက်ကို ပခုံးနှင့်တိုက်၍ ဖွင့်လိုက်သည်။ ပွင့်သွား၏။ အထဲ ဝင်လိုက်သည်။

ပေ ၅၀ ခန့်အကွာမှနေ၍ ကီးဂန်သည် ပြတင်းပေါက်ဖျက်သံ ကြားရသည်အတွက် အသံကြားရုံသို့ ပြေးလာ၏။ ကံခါးကိုတွေ့သည်။ ပိတ်ထား၏။ ပြတင်းပေါက်က ပွင့်နေ၏။

နံရံ၌ ကပ်နေလိုက်သည်။ လက်ကိုဆန့်၍ အဆောက်အအုံထဲသို့ နှစ်ချက်ဆင့်၍ပစ်ကာ ခုန်ဝင်၏။

၂၇ တက်မှလည်း ချက်ချင်းပြန်ပစ်သည်။ ကျည်ဆန်များက ကံခါးပေါင်များကို လာထိ၏။

၂၇ သည် အခန်းတွင်းတစ်ဖက်၌ ရှိနေမည်။ ကီးဂန်သည် ကိုယ်ကိုကုန်း၍ အမှောင်တွင်းသို့ ပြေးဝင်၏။ သေနတ်သံများက အဆက်မပြတ်ကြားရပြီး သူ့ပခုံးသို့ ကျည်ဆန် လာထိသည်။

စားပွဲတစ်ခု၏ဘေးမှ ဖြစ်၏။ အသံ ပြန်နားထောင်သည်။ သူ့ပခုံးကိုသူ စမ်းသပ်ကြည့်၏။ ကျည်ဆန်သည် ပခုံးရိုးအပေါ်သားကို ပွတ်ထိသွားခြင်းဖြစ်၏။

အခန်းကြို တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေပြန်သည်။ ကွင်းအလယ်ရှိ တင်းနစ်ပိုက်၏ တစ်ဖက်ခန်းထောင့်၌ သူ့ရန်သူရှိမှန်း သိသွား၏။

သူ တယ်မှာလဲ—
ကီးဂန် စဉ်းစားသည်။

တစ်ဖက်အခန်းထောင့်၌ ၂၇ သည် အမှောင်တွင်း၌ ဝပ်၍ စောင့်နေသည်။ သူသည်လည်း ကီးဂန်ကို အပြီးရှင်းရန် ဆုံးဖြတ်ထား၏။ သူ့ရင်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော ဝေါသများက ဆုံးဖြတ်ချက်မချနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေစေသည်။

သူသည် အလွန်ဝေးသောအရပ်မှ လာ၍စောင့်ဆိုင်းနေသည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ယခုတော့ သူစစ်ဆင်ရေးသည် လုံးဝ ပျက်စီးရတော့မည်ဖြစ်သည်။

နောက်အစီအစဉ် တစ်ခုအတွက် သူစဉ်းစား၏။ ယခု စစ်ဆင်ရေးသည် လုံးဝအဆုံးရှုံး မဟုတ်သေး။ ယခု စစ်ဆင်ရေးကို လာရောက်ဖျက်ဆီးသူကို ရှေးဦးစွာ သတ်ရမည်။

ဟုတ်သည်။ သတ်မည်။ ပြီးမှ ကလပ်အဆောက်အအုံသို့ ပြန်သွားမည်။

ထိုနေရာ၌ရှိနေသော အမေရိကန် သန့်ကြယ်သူ ငွေများကို ကျည်ဆန် ရှိသလောက်နှင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သတ်ပစ်မည်။ ပြီးမှ ရေပြင်ကို ဖြတ်၍ တူးမည်။

ကမ်းပေါ်ရောက်အောင် သွားမည်။ နယူးယောက်မြို့တွင် သူ့၌ ငွေများ ရှိသေးသည်။ ကံကောင်းသေးလျှင် သူသည် ဂျာမဏီနိုင်ငံသို့ ပြန်ရောက်မည်။

ယခု ပထမလုပ်ရမည့်လုပ်ငန်းကို ပထမ လုပ်ရမည်။

ယခု အမေရိကန်သည် ဘယ်မှာလဲ။

ကီးဂန်ကလည်း ခရုပေါ်ဝဝ ခန့်အကွာရှိ ရန်သူရှိရာကို တွက်ချက်ကြည့်နေ၏။ မိုးသံ လေသံများကြောင့် သူ့ရန်သူ၏ အသက်ရှူသံတို့ပင် မကြားရ။

ကီးဂန်သည် ဘောလုံးထည့်သည့် ခြင်းအနားသို့ ရောက်အောင် ကပ်သွား၏။ ခြင်းအထဲမှ တင်းနစ်ဘောလုံးကို ထုတ်သည်။ အခန်းထောင့်သို့ ဘောလုံးကို ပစ်လိုက်၏။

၂၇ ထံမှ သေနတ်နှင့် လှမ်းပစ်သည်။ ဈာန်ဆန်က နံရံ၌ လာထိ၏။ ပါကြာမီ သေနတ်သံ တိတ်သွား၏။ သတ္တုချင်း ရိုက်သံများ ကြားရသည်။

ကျည်ဆန်ကုန်သွားသည့် သေနတ်၏ မောင်းသံများဖြစ်၏။

၂၇ သည် ဝေါသထွက်ထွက်နှင့် ကျည်ဆန်မပါသော ပစ္စတိုကို အခန်းအလယ်သို့ ဖြတ်၍ ပစ်၏။

သူ့ကဲ့သို့ပင် ကီးဂန်သည် ခြင်းထဲမှ တင်းနစ်ဘောလုံးများကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ၂၇ ထံသို့ ပစ်၏။

၂၇ ၏ဘေးပတ်ပတ်လည်သို့ ဘောလုံးများ ရောက်လာသည်။ သူ့ခြေထောက်အောက်၊ လူ့ဘေး နံရံ နေရာဘေးလုံး ဘောလုံးများ ရောက်လာသည်။

ခြေထောက်များကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အသေအချာချ၏။ သို့မှ ထဲလျှင် ချော်ထဲမည် မဟုတ်။

၂၇ အား ဝေါသနှင့် မကျေနပ်မှုများက ရူးသွပ်သည်အထိ ဖြစ်သွားသည်။

ငါ့အစီအစဉ်တူဘေးလုံး ဒီတိုင်းပြည်ပေါ်မှာ အပျက်အစီး ခံနိုင်ဘူး။ ဘယ်တော့မှ အပြစ်မခံနိုင်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ၊ ဤယန်းကီး အမေရိကန်ကို သတ်ကို သတ်ပစ်မည်။

၂၇ သည် သူ့ခြေထောက်တွင် ကပ်ထားသော အက်စ်အက်စ် ဓားမြှောင်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ခူးထောက်၍ ထသည်။ ကီးဂန်က သူ့ထံသို့ ခုန်၍ ဝင်လာ၏။

၂၇ သည် ဓားနှင့် လှမ်းတွက်လိုက်၏။ ကီးဂန်၏ပါးနေရာကို ထိသွား၏။ မျက်စိနားထိ ရောက်သွားသည်။

ကီးဂန်၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပေါက်ကွဲတတ် ဖြစ်သွား၏။ မွေးမြူမတတ် ခံစားလိုက်ရသည်။ သို့သော် ရန်သူက သူနှင့် ကပ်လျက်ရှိနေသည်။ ရန်သူသည် အရှုံးခံနိုင်မည် မဟုတ်။

သုခံစားရချသာ ဝေဒနာသည် ဂျင်နီ ခံစားခဲ့ရသော ဝေဒနာနှင့် လုံးဝ မယှဉ်နိုင်။ ၂၇ ဒုက္ခပေးခဲ့သော လူများ၏ ဝေဒနာနှင့်လည်း မယှဉ်နိုင်။

ကီးဂန်သည် ၂၂ ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ဒူးတံချင်းလိမ်သည်။ တစ်ဖက်သို့ ဆွဲယူ၏။ အရိုးလှုပ်ခါ၍ ကျီးသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

၂၇ လက်ထဲမှ ဓားသည် အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားသည်။ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလျက်က ၂၂ ၏ မျက်နှာတည့်တည့်ကို သူ့လက်သီးဖြင့် တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ထိုး၏။

၂၇ ၏ မျက်နှာသည် နောက်သို့ လန်၍ လွှတ်သွား၏။ ၂၇ ကို ကီးဂန် မမီတော့။

ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်လာသော အလင်းရောင်နှင့်အတူ သူ့အား ကီးဂန်သည် ကောင်းနေသော မျက်လုံးတစ်လုံးနှင့် ကြည့်နေ၏။ ထိုအကြည့်တွင် မုန်းတီးမှုများအပြင် ဒေါသပါ တွေ့ရသည်။

၂၇ သည် ကိုယ်ကိုလွဲ၍ ခြေတစ်ဖက်ဖြင့် ကီးဂန်၏ ဝမ်းဗိုက်ကို လှမ်းကန်သည်။ ကီးဂန်နှုတ်ဖျားမှ လေများ ထွက်ပြီး တင်းနစ်ကွင်း၏ နံရံ၌ သူ ကျောသွားကပ်သည်။

သူ့အနားသို့ ရောက်လာသော ၂၇ ရှေ့တွင် သူသည် ချွေးထောက်လျက် ကျသွားသည်။ ဝက်ရာရထားသော မျက်လုံးများဖြင့် နာဇီဝားမြှောင်တစ်လက်ကို တွေ့သည်။ ဓားသည် သူ့လက်နှင့် တစ်လက်မခန့် အကွာ၌သာ ရှိ၏။

ဓားကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ၂၇ က ကီးဂန်၏ ပခုံးကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်သည်။ ကီးဂန်သည် သူ့လက်ကိုလွဲ၍ မမြင်မစမ်း ထိုးချလိုက်သည်။

ဓားသည် အသားတစ်ခုထဲ စိုက်ဝင်သွားသည်ကို အလင်းရောင်ဖြင့် မြင်လိုက်ရ၏။ ကီးဂန်လည်း လဲကျသွား၏။

၂၇ သည် နာကျင်မှု ဝေဒနာဖြင့် နောက်သို့ လန်ကျသွား၏။ သူ့လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ အခုတ်ခံရသော သစ်ပင် လဲပြိုကျသွားသည့်ပမာ။

ကီးဂန်သည် လက်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ပြီး ယောင်ကိုင်းလာသော မျက်လုံးအစုံကို အုပ်လိုက်၏။ မတ်တတ်ရပ်ရန် သူ အတင်းထသည့်။ ၂၇ ကို သူ့ငုံကြည့်၏။

၂၇ ၏ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး မခံမရပ်နိုင်သော ဝေဒနာ ခံစားနေရသည့်ပမာ။ သူ့လည်ချောင်းတစ်ခုလုံး ပူလောင်သော ခံစားမှု ဖြစ်နေ၏။

ထိုမှ ခြေဖျား လက်ဖျားများထိပ်ထိတိုင် ဝေဒနာကရောက်လာ၏။ အရာအားလုံးတို့သည် ထုံကျဉ်သွားပြီဖြစ်သည်။

လင်းလက်လာသော အလင်းရောင်အောက်ဝယ် ရန်သူ၏ မျက်နှာကို သူသည် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တွေ့လိုက်သည်။ အော်ဟစ်ရန် သူ ကြိုးစားလိုက်သည်။

အသံမှာ လည်ချောင်းအတွင်း၌ပင် ပျောက်ကွယ်သွား၏။ အသက်ပင် ဂျှမရတော့။ သွေး၏ ဝန်ကျကျအရသာသည် သူ့ပါးစပ်နှင့် အပြည့်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး လုံးဝ မသိတော့။ ထုံလာပေပြီ။

သူ့ပါးစပ် သူ့ ဟသည်၊ သူ့ စေ၀ါသ၊ သူ့ မုန်းတီးမှုကို ထုတ်
ပော်ရန်၊ သို့သော်... မရစော့၊

၂၇ သည် ပက်လက်အနေအထားဖြစ်နေ၏။ အသက်ကို
မနည်း ရှုနေရသည်။ ပါးစပ်ထဲတွင် သူ့ သွေးများနှင့်သူ
အသက်ရှူကျပ်လျက်ရှိ၏။

သူ့ အသက်ရှူသော လေမြွန်နေရာသည် ရထားသော ခက်
ရာကြောင့် နာကျင်နေ၏။ တစ်ဖက်သို့ စောင်း၍ လဲသွား
သည်။

ကီးဂန်သည် သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သော သူ့ ရန်သူကို စူးစိုက်
၍ ကြည့်သည်။ ၂၇ ၏ ပါးစပ်မှာ ပွင့်လျက်၊ သွေးစသွေးန
များက သူ့ မျက်နှာပေါ်၌၊

ကီးဂန်သည် တင်းနစ် အဆောက်အအုံနံရံကို ကျောနှင်၍
လိုက်၏။

သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာခဲ့ပြီ
ယခုကဲ့သို့ တစ်ခါမှ အသက်ဝဝမရှိခဲ့ရ။

သူသည် ကလပ်အဆောက်အအုံသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့
၏။ ထမင်းစားခန်းအတွင်းသို့ အေးဆေးစွာဝင်ခဲ့သည်။

သွေးများစွန်းနေသော လက်ကိုင်ပဝါက သူ့မျက်နှာ
တွင် ဖုံးအုပ်ထား၏။ သူ့ ပခုံး၌ ခက်ရာရလျက်၊ သူ့ လက်ထစ်
ဖက်၌ နာဇီတို့၏ခားမြှောင်။

တစ်ယောက်က လှမ်းပြောသည်။

‘ဆရာဝန်ခေါ်ပါ’

ကီးဂန်သည် လမ်းလျှောက်ခြင်းကိုမရပ်၊ အခန်းတိုင်း၌ရပ်
၍ကြည့်နေသော ပရိသတ်များကိုကျော်ဖြတ်၍ လေဒီပဲနီလို့၏
အားပဲ့ရိုရာသို့ လျှောက်သွားသည်။

အမျိုးသမီးက သူ့အား အထိတ်ဘလန်မျက်နှာနှင့် စိုက်
ကြည့်နေ၏။

ခားကိုင်ထားသော လက်ကို မြှောက်၍ စားပွဲကို ထိုးချ
လိုက်သည်။ ခားသည်စားပွဲပေါ်၌ စိုက်သွား၏။ စိုနေသော
သွေးများသည် ခားပေါ်၌ပေကျနေသေး၏။

လေဒီပဲနီလို့ထရေးနေရသည် လက်နှက်ကိုအကြောင်သား
ဝေးကြည့်နေသည်။ လက်ကိုင်ပေါ်၌ နာဇီတို့၏စကြာတံဆိပ်၊
အက်စ်အက်စ်များကိုင်လေ့ရှိသည့်ခား၊ မရှိတော့ပြီဖြစ်သော
ပဲနီလို့၏သင်္ကေတ။

‘စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ လေဒီပဲနီလို့၊ မင်္ဂလာပွဲက ပျက်သွား
ပါပြီ’

နိဂုံးချုပ်

ဩစတိုးယား၊
မေလ ၇-ရက်၊ ၁၉၄၅။

အမေရိကန်ဂျစ်ကားတစ်စီးသည် ချွံနဲ့များထူထပ်သောလမ်းထဲသို့ချိုး၍ ပျက်စီးယိုယွင်းနေသောရဲတိုက်သို့ဦးတည်၍မောင်းလှည့်သည်။ ကားနောက်၌ဖုန်လိပ်ချားကတောက်လျှောက်လိုက်ပါလာ၏။

ဝမ်းပေါ်၌ ဝိုလ်မူးအဆင့် ရွှေပန်းခက်တပ်ဆင်ထားသော အမေရိကန်ဝိုလ်မူးတစ်ယောက်က ယာဉ်မောင်းသူ၏ ဘေး၌ ထိုင်၍လိုက်ပါလာသည်။

ဝိုလ်မူးသည် အခြားအော်စုံဝတ်အထား၊ အညိုရောင်ကော်ချူရွှံ့ခြင်းဘောင်းဘီသာဝတ်ဆင်ထား၏။ သူ့အင်္ကျီမှာနက်ပြာရောင်သိုးမွေး၊ သူ့ညာဘက်မျက်လုံး၌အမည်းပြားလေးတစ်ခုကို ကြိုးနှင့်ထိုင်၍ဖုံးတုပ်ထား၏။ သေးငယ်သော အမာရွတ်သည်မျက်လုံးအောက်နားမှ ပါးအထိရောက်၏။

ကား၏နောက်ဘက်၌ နက်မှောင်သောဆံပင်၊ မုတ်ဆိတ်မွေးထူလှဖျစ်နှင့်လူတစ်ယောက်က ကျောမိုပေါ်လက်နှစ်ဖက်တင်ထားသည်။

နက်မှောင်သောဘောင်းဘီ၊ မည်းနက်သော ဆွယ်တာနှင့် ထုပ်ပျော့ဆောင်းထား၏။ သူ၏ဗူးပေါ်၌ တန်လန်ပြတ် နှယ်သေနတ်တစ်လက် တင်ထားသည်။

လမ်းဘေး၌ တဘိယဂျာမန်နိုင်ငံ၏ အပျက်အစီးများ၊ သာဓကလက်စ ဂျာမန်တင့်ကားများ၊ သာမန်စစ်ယာဉ်များ၊ အော်ဘတ်အပျက်များက တောင်ပုံရာပုံ။

ပြုံးရွှင်နေသော အမေရိကန်စစ်သားများက လမ်းဘေး၌ ချင်းယှဉ်ရပ်၍ ကားပေါ်၌ မျက်စိတစ်ဖက်ဖုံးဝိုလ်မူးအား လေးပြုကြသည်။

ရေဒီယိုကိုဖွင့်ထားသည်။ အမေရိကန်စစ်သားများအားလုံး ပျော်၍ စိတ်လှုပ်ရှားနေကြသည်မှာ တစ်နာရီခန့်ရှိပြီဖြစ် ကြီးဂန်အသံက စတင်ထွက်လာ၏။

‘အမေရိကန် စစ်သားအားလုံးကို ပြောချင်တာကတော့ စစ်ကြီးဟာ ပြီးသွားပြီ၊ ဥရောပမှာဖြစ်နေတဲ့ စစ်ကလုံးဝပြီးသွားပြီ၊ ဒီနေ့ နေ့လယ် ၁ နာရီနဲ့ ၄၁ မိနစ်မှာ ဂျာမနီနိုင်ငံဟာ လုံးဝ လက်နက်ချလိုက်ပြီ၊ ဒီနေ့ကို မှတ်မိကြဘယ်နေ့၊ ဒီနေ့ဟာ လွတ်မြောက်တဲ့နေ့၊ မေလ ၇ ရက်၊ ၁၉၄၅ ခု၊ ဒီနေ့မှာ ကျုပ်တို့ စစ်နိုင်ခဲ့ကြတယ်’

ဝိုလ်မူးသည် ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်၍ ရေဒီယိုကို ပိတ်လိုက်သည်။

ကားမောင်းသူက လှမ်းပြော၏။

'ကောင်းတယ် ဝိုလ်မူးကီးဂန်၊ စစ်ကြီးပြီးသွားပြီ'

ကီးဂန်က ပြန်ဖြေ၏။

'ပြီးတယ်လို့တော့ မဆိုနိုင်သေးဘူးလေ'

ကားနောက်ဘက်မှ လိုက်ပါလာသူ မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့်လူမည်သည့်စကားမှ မပြော၊ ရှေ့သို့သာ စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

ကားမောင်းသူက ရှေးကျပြီဖြစ်သော ကျွဲမန်ရဲတိုက်ကြီးရှေ့၌ ကားကို ထိုးဆိုက်လိုက်သည်။ ရဲတိုက်ကြီး၏ အဝင်ကြီးမား၍ ကျယ်ပြန့်သော ကျောက်သလင်း လှေကားကြီးခံ့ညား ထည်ဝါနေ၏။

အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ အလံသည် တံခါးအပေါက်ဝလေးလွင့်တင်ထားသည်။

ဤရှေးဟောင်း အဆောက်အအုံသည် မြူးနစ်မြို့၏အောက်ဘက် မလှမ်းမကမ်းနေရာ၌ ရှိ၏။ ပြတင်းပေါက်အားလုံးပိတ်စီးနေ၏။

အဆောက်အအုံ၏ တစ်ဖက် အဆောင်တစ်ခုမှာ ကြောင့် ပြိုကျပျက်စီးနေသည်။ ပင်မ ခေါင်မိုးမှာလည်း လောင်ကျွမ်းခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

တစ်ကြပ်လေး တစ်ဦးသည် ကီးဂန်၏ ဝတ်စုံကို သံသယဖြစ်နေသော်လည်း ပခုံးပေါ်မှ ဝိုလ်မူးအဆင့်ကို ကိုတွေ့၍ စာလေးပြုသည်။

'ကျုပ် ဝိုလ်မူးကီးဂန်ပါ။ သူက ကျွန်တော် လက်ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်ကို မျှော်နေတယ်ဆို'

ရဲတပ်ကြပ်က အမည်ကိုကြားမှ စတင်လှုပ်ရှားလာ၏။

'ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ဝိုလ်မူး၊ ဒီဘက်ကိုလာပါ'

သူက အတွင်းခန်းသို့ လမ်းပြ၍ ခေါ်လာသည်။ မျက်နှာမူကံများသည် မြင့်မားလှပြီး စကျင်ကျောက်ပြားများနှင့် ပြုလုပ်ထားသည်။ ပထမထပ်သို့ ရောက်သည်နှင့် လှေကားကြီးဆုံးသွားသည်။

ရဲတပ်ကြပ်က အခန်းတံခါးတစ်ခုရှေ့၌ ရပ်သည်။

'ဒီအထဲမှာပါ ဝိုလ်မူး'

'ကျေးဇူးပဲ'

ပြောရင်း လူက အခန်းထဲဝင်သွား၏။

တစ်ချိန်က စာကြည့်တိုက်ဖြစ်ခဲ့ဟန်တူ၏။ နံရံနှစ်ဖက်စလုံးဘုတ်များဖြင့် ပြည့်နေသည်။

အခြားတစ်ဖက် နံရံ၌မူ ကြီးမားသော မှန်ပြတင်း၊ ဗုံးဒဏ်လွတ်ခဲ့သည်မှာ သေချာ၏။ အပေါ်ထပ် စာအုပ်စင်များသို့ မက်ရန် ကြောင်လိမ်လှေကားတစ်ခုရှိ၏။

အခန်း၏ထောင့်၌ အဘိုးအိုတစ်ဦးထိုင်နေသည်။ ရှေ့တွင် ခံ့ညားသော စာအုပ်ကိုဖတ်၍ တစ်စုံတစ်ခု ရေးနေသည်။ ဘာစုထုတ်နေဟန်တူသည်။ ဖြီးသစ်ခြင်းမရှိသော ဆံပင်များက ဝါးလွှာ၍ ပေးပေးပြုနေသည်။

မျက်လုံးအစုံသည် ပိန်လို့သော မျက်နှာပြင်၌ အတွင်းသို့ပင် ဖြင့်ဝင်နေသေးသည်။ မုတ်ဆိတ်များက ထိုးထိုးထိုးထိုးထောင်ထား၏။ သူ့ပခုံးပေါ်၌ မျက်နှာ့ဆုတ်ပဝါတင်ထားသည်။

ကီးဂန်နှင့် သူ့အဖော်တို့ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်ကို
က မော့ကြည့်သည်။ လမ်းတွင်တွေ့သော စာရွက်များကို
၍ ကီးဂန် လမ်းလျှောက်လာ၏။

နှစ်ယောက်စလုံး စားပွဲရှေ့၌ ရပ်လိုက်သည်။ မုတ်ဆီ
မူးနှင့်လူက အမှောင်ရိပ်၌ရပ်လိုက်၏။

‘ပါမောက္ခကြီး ဝီလျံဗီးရပ်
အဘိုးအိုက မော့ကြည့်သည်။
‘အင်း’

ဂျာမန်ဘာသာနှင့်ဖြေသည်။
‘ခင်ဗျားကို ဖမ်းလိုက်ပါပြီ ပါမောက္ခကြီး’

‘ကျွန်တော်ကို ဖမ်းထားကြတာ တစ်ပတ်ကျော်သွား
ဗိုလ်မှူး’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားကို ချည်နှောင်ထားလိုက်ပြီ
တာပါ။ ဒီနေ့ကစပြီး ခင်ဗျားသွားလိုရာ သွားနိုင်ပါပြီ။
ကြောင့်လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားက သာမန်အရပ်သားတစ်ယောက်
ဖြစ်တဲ့အတွက် ကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ စစ်ကြီးကလဲ ပြီးသွား
အကြောင်းကြောင့်ပါ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကို ဖမ်းချုပ်ဖို့
တော် မှာဖမ်းမိန့်ပါလာတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ပြစ်မှုကတော့ အ
ထန်ဆုံးဖြစ်တဲ့ လူသတ်မှုနဲ့ပါ’

ခင်ဗျား ဘာပြောတယ်
‘လူသတ်မှုပါ။ ပါမောက္ခကြီး ခင်ဗျားဟာ အရပ်သား
ပေမယ့် သာမန်အရပ်သား တစ်ဦးကို သတ်မှုနဲ့ပါ’
‘ဘယ်သူ့ကို သတ်မှုလဲ’

‘အတိအကျပြောရယ်တော့ ဂျင်နီဂိုးကိုပါ’
‘ဂျင်နီ...’

အဘိုးအိုက ခေါင်းခါ၍ သူ့စဉ်းစားနေဟန်တူ၏။
‘ဂျင်နီရဲ့ အစ်ကိုက အဲဒီအရန်ဝုပီဆန်လေ’

ဗီးရပ်သည် မော့ကြည့်သည်။ တုန်လှုပ် သွား၏။ သူ့မျက်လုံး
များက ကျဉ်းမြောင်းသွားသည်။

‘အမည်းရောင် လီလီအဖွဲ့ကလား’
‘ဟုတ်တယ်၊ သူ့ညီမကို ဒါချူချွေးတပ်စခန်းကို ခင်ဗျားပဲ
ပို့တယ်၊ သူ့ညီမက အဲဒီစခန်းမှာ အသတ်ခံရတယ်’

‘ခင်ဗျားက ကျွန်မကို အဲဒီအမှုနဲ့ တရားစွဲမယ် ဟုတ်လား’
‘ဟုတ်တယ်၊ တရားစွဲရုံတင် မကဘူး၊ ဗီးရပ်၊ ခင်ဗျားအသတ်
ခံရတာ ကြီးပေးခံရတာကို ကျွန်တော် ကြည့်ချင်နေသေးတယ်’

‘ကျုပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မသတ်ခဲ့ဘူး’
‘ခင်ဗျား သူ့ကို ဒါချူစခန်းကိုပို့ပြီး သတ်ခိုင်းတာပဲ’

‘ဒီလိုဆိုရင် မျက်မြင်သက်သေက ဘယ်မှာလဲ’
‘တစ်ယောက်ကတော့ သူ့အစ်ကိုပဲ၊ အခုတော့ ခင်ဗျား
တွေ့ရဖို့ အချိန်ကျပြီပေါ့၊ အဲဒီလူကိုလဲ ခင်ဗျားဟာ ၁၂ နီး
ပါးလောက်သတ်ဖို့ ကြံစည်အားထုတ်ခဲ့တယ်’

မုတ်ဆီမူးနှင့်လူက အမှောင်ရိပ်အတွင်းမှ အပင်းရောင်
ဘက်သို့ထွက်လာသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ အလင်းရောင်က သူ
အပေါ်သို့ ကျရောက်လာ၏။

‘ပါမောက္ခကြီး၊ သူဟာ အဲဒီအရန်ဝုပီဆန်ပါ’

‘ပါမောက္ခကြီး၊ သူဟာ အဲဒီအရန်ဝုပီဆန်ပါ’

‘ပါမောက္ခကြီး၊ သူဟာ အဲဒီအရန်ဝုပီဆန်ပါ’

‘ပါမောက္ခကြီး၊ သူဟာ အဲဒီအရန်ဝုပီဆန်ပါ’

ပီးရပ်သည် စိတ်လှုပ်ရှားမှု၊ အံ့အားသင့်မှု၊ ဓုန်းတီးမှုများ ပြင့် ရောထွေးသွား၏။ ထိုနောက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား၏။ ဂျင်နီဂိုးဟာ သူ့ညီမလေ၊ သူ့အဖမ်းခံရတာကလဲ ခင်ဗျားက အဲဒါရန်ကို သတ်ချင်လွန်းတာနဲ့ အစ်ကိုမရလို ညီမကိုသတ်ခဲ့တာလေ။

ပီးရပ်က ကီးဂန်ဘက်သို့ လှည့်သည်။
'ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်သိသလား၊
'ကျွန်တော်တို့ တစ်ခါ တွေ့ဖူးကြတယ်လေ၊ ဂရုန်းဟိုတယ်၊
ရဲ့ ရေနှေးချိုးအိမ်ထဲမှာ'

'ရေနှေးချိုးအိမ် ဟုတ်လား'
ကီးဂန်၏မျက်နှာကို သူ အသေအချာကြည့်သည်။
ပီးရပ်က ကီးဂန်အား လုံးဝမမှတ်မိ၊ ကီးဂန်က အိတ်ထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုထုတ်၍ ပီးရပ်အား လှမ်းပေးသည်။

'ခင်ဗျား စီးကရက်တစ်လိပ်သောက်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားစမ်းပါဗျာ'

သူက ဝံပုလွေခေါင်းပုံပါ ရေရောင်မီးခြစ်ကိုထုတ်သည်။ ပီးရပ်မျက်နှာနားသို့ ကပ်၏။ မီးခြစ်အဖုံးကိုဖွင့်ပြီး မီးညှိုးပေးလိုက်သည်။ ပီးရပ်သည် မီးခြစ်ကို စူးစိုက်၍ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ကီးဂန်ကို လှမ်းကြည့်၏။

'ဒီမီးခြစ်ဟာ ကျွန်တော် အတွက် သိပ်ကံကောင်းခဲ့တယ် ဝီလီ၊ ဒီမီးခြစ်ကို ကျွန်တော် သွားလေရာ ယူသွားတယ်။ စစ်ကာလတစ်လျှောက်လုံးပေါ့၊ အခြေအနေဆိုးလာယင် မီးခြစ်ကို လက်မလေးနဲ့ပွတ်လိုက်တာနဲ့ ကံကောင်းလာတာပဲ'

ကီးဂန်သည် မီးခြစ်၏ ဘေးတစ်ဖက်ကို သူ့လက်မနှင့်ပွတ်ရင်း ပြုံးပြသည်။ ပီးရပ်က ဘာတစ်ခုမှမပြော၊ မီးခြစ်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

'ဘော်တော်လှတယ်နော်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ဝီလီ၊ လေဒီပဲဒီလိုက ပြောတာတော့ ဒီမီးခြစ်ကို ခင်ဗျားက မင်းသားကို ပေးလိုက်တာဆို၊ ခါကြောင့်လဲ သူ့နောက်ကို လိုက်နိုင်ခဲ့တာပဲ၊ ခါကြောင့်လဲ သူ့ကို ကျွန်တော် ဖမ်းမိသွားတာပဲ ဝီလီ၊ ၂၇ လေ၊ အဲဒီညမှာပေါ့၊ သူ့ကို ကျွန်တော်ဖမ်းမိပြီး သတ်ပစ်နိုင်ခဲ့တာ၊ ခါဆိုယင် ခင်ဗျားလဲ ကျွန်တော် ဘယ်သူဆိုတာ စဉ်းစားလို့ရသွားပြီပေါ့၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ဝီလီ'

ပီးရပ်သည် ဝုဖ်ဆန်မှတစ်ဆင့် ကီးဂန်ကိုကြည့်သည်။ ပြီးမှ မီးခြစ်ကို ပြန်ကြည့်သည်။

'စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ'

'ခင်ဗျားတို့ ဂျာမန်လူမျိုးတွေဟာ သံမဏိစိတ်ဓာတ်နဲ့ခေါင်းမာတတ်တယ်၊ အခုလဲ ဒီသံမဏိစိတ်ဓာတ်နဲ့ စဉ်းစားကြည့်ပါ၊ ခင်ဗျားက ဂျင်နီဂိုးကို ခါချူစခန်းကုန်ပို့တယ်၊ ဘာအတွက်လဲ၊ အမည်းရောင်လီလီအတွက်၊ အဲဒီ အမည်းရောင် လီလီကြောင့်ပဲ၊ ၂၇ ရဲ့ စစ်ဆင်ရေးဟာ ပျက်စီးသွားခဲ့ရတယ်၊ အခုတော့ ခင်ဗျားအလှည့်ပဲ'

ပီးရပ်အသံက တုန်ယင်စွာ ထွက်လာသည်။

'ခင်ဗျား....ဘယ်....သူ...လဲ'

'ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားသတ်ခဲ့တဲ့ ဂျင်နီရဲ့ ချစ်သူ၊ ကျွန်တော်ဟာ ဂျာမန်နိုင်ငံ အမြီးကုပ်သွားအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့လူ'

နောက်ပြီး ကျွန်တော်ဟာ ၂၇ ခွဲလုပ်ငန်းကို ပျက်အောင်ပျက်ခဲ့တဲ့လူပေါ့'

ဂျာမန်ကြီး၏ မျက်နှာတွင် ချက်ချင်းပင် မှတ်မိသွားသည် လက္ခဏာ ပေါ်လာ၏။

'ကီးငန်'

လေသံနှင့် သူ့ကိုယ်သူ ပြောလိုက်ဟန်တူသည်။

'ဟုတ်တာပေါ့ ဝီလီ'

ကီးဂန်၏အသံက အဆုံး၌ မာကျောသံပါသွား၏။

'ခင်ဗျားက ခိုင်းသိုက်တာလေ၊ ကျွန်တော်က ၂၇ နောက်ကို တစ်နှစ်လောက် လိုက်ခဲ့ရတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီနေ့အထိရောက်အောင် ကျွန်တော်က ၆ နှစ်လုံးလုံး စောင့်နေခဲ့ရတယ်၊ အခုခင်ဗျားက စဉ်းစားနေမယ်၊ နောက်ကွယ်ကနေပြီး ထိုင်နေယင်ငါ့မှာ ဘာအပြစ်မှမရှိဘူးလို့ ယူဆလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ဟင်းမလားထို၊ ဂိုးအားရင်းတို့လောက်ကို အပြစ်ရှိတယ်၊ ဝါကြောင့်ခင်ဗျားဟာ သိပ်အရေးကြီးတဲ့လူ ဖြစ်လာရတယ်'

စိတ်ရှုပ်ထွေးနေသော ပါမောက္ခကြီးသည် လက်ဖမိုးနှင့် လှူပါးကို သုတ်၏။ ပြီးမှ မေးသည်။

'ခင်ဗျား ကျွန်တော်ကို အယ်လို့လုပ် ရှာနိုင်ခဲ့သလဲ'

'ခင်ဗျားရှဲ့ မိတ်စာပာင်းဆွေတောင်းကြီး ဒန်ဇလာလို့ခေါ်တဲ့လူပေါ့၊ ဝါချူစခန်းကလေ၊ အဲဒီစခန်းမှာ သူ့ကိုတွေ့ခဲ့တာ အဲပရန်က ဒန်ဇလာဟာ ခင်ဗျားရှိတဲ့နေရာကို သိတယ်လို့ပြောတယ်'

ဝယ်ဆန်က ရှေ့သို့ဘိုးလာ၍ ဝီးရပ်မျက်လုံးများက လည်သွား၏။ ဝယ်ဆန်က သူ့အား ကြည့်ရုံသာကြည့်နေသည်။

ဝီးရပ်၏ ပခုံးများသည် တုန်ယင်လာသည်။ လူသတ်မှုများစွာ ကျူးလွန်ခဲ့သူ၊ သတ်ဖြတ်ခဲ့မှု များစွာတွင် ပါဝင်ခဲ့သူ၊ ယခုတော့ သူ့အလှည့်ရောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

'ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ အခုပြောနေတာတွေ ဘာတွေလဲ၊ လက်စားပြန်ချေမလို့လား ကီးဂန်'

'မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝါမျိုး ကျွန်တော့် မလုပ်ဘူး ဝီးရပ်၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ပြီးခဲ့တဲ့ ၁၂ နှစ်မှာ ထားခဲ့ပါပြီ၊ အခုကျွန်တော် အိမ်ပြန်မယ်၊ ကျွန်တော် ဇနီး 'ဗဲန်နီဆာရယ်၊ သမီးလေး ထင်ပယ်ရယ်ရှိတယ်၊ ကျွန်တို့ဘဝကို ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာနေသွားတော့မယ်၊ အခု ခြောနေတာက ခင်ဗျားလို လူမဆန်တဲ့လူအတွက်ပြောနေတာ၊ ခင်ဗျားမှာ မဟုတ်တာတွေ လုပ်ထားတာ သိပ်များနေပြီ၊ ဝါပေမယ်... ခင်ဗျား အခု လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားမယ်ဆို သွားလို့ ရပါတယ်၊ ဝါပေမယ်...ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ဘာတွေ လုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ် ဝီးရပ်၊ ဟစ်တလာရှဲ့ အနားနားမှာ ကမ်းပြီး အကျင့်ယုတ်မာစွာတွေ ဘယ်လို တိုးတိုးတိတ်တိတ်နဲ့ အကြံပေးခဲ့သလဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ရုပ်ရှင်မင်းသားကို သတ်တယ်၊ အဲဒါကလဲ ခင်ဗျား၊ ဘိုလုပ်ငန်းကို အကာအကွယ်သအော့ပါ'

'အခုတော့ သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ခင်ဗျား သိသွားပြီပေါ့'

ကျွန်တော် ရှာလို့ရခဲ့တယ်။ စစ်ထောက်လှမ်းရေးက ကျွန်တော် မိတ်ဆွေတွေကလဲ အကူအညီ ပေးကြတယ်။ တချို့လဲ သဘင်စာတွေက ရတယ်။ ခင်ဗျား သဘောပေါက်မှာပါဗျာ။ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော် သိဖို့ ကြိုးစားသလောက် သူ့အကြောင်းသိအောင် ကြိုးစားခဲ့ရတယ်။ သူ့ရဲ့ ပထမဆုံးလှည့်ကွက်က သုသေသနာတယ်ဆိုတာ လူတွေ ယုံကြည်အောင် အရင်ဆုံး လုပ်တယ်။ ဒါမှ သူက ပျောက်သွားလို့ ရမှာကိုး။ ဒီတော့ - ပထမဦးဆုံး တာလင်မှာရတဲ့ စာရွက်စာတမ်း မှတ်တမ်းတွေကနေ သူ့ကို ခင်ဗျားတို့ အယ်လို တာဝန်ပေးတယ်ဆိုတာ သိရတယ်။ အဲဒီကနေ သတင်းစာတွေ သွားရှာရတယ်။ နာရေး ကြော်ငြာတွေပေါ့။ ဘယ်သူနဲ့မျှား ဆက်နွယ်မှု ရှိမလဲပေါ့။ အဲဒီမှာ အမည်းရောင် စာလုံးကြီးနဲ့သတင်းတစ်ပုဒ် တွေရတာပဲ။ ကားပျက်ကျ၍ ရုပ်ရှင်မင်းသား သေဆုံးသွားခြင်း ဆိုတာလေ။ မျက်နှာမရှိတဲ့လူ၊ သူ့မျက်နှာအစစ်ကို ဘယ်သူမှ မမြင်ဖူးတဲ့လူ၊ ဂျာမဏီနိုင်ငံရဲ့ အဓိက ဇာတ်ဆောင်၊ သာသာစကား ၆ မျိုးကို ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောတတ်တဲ့လူကို တွေ့ရတော့တာပေါ့။

ကီးဂန်က လက်နှစ်ဖက် ဖြန့်ပြူး ပြော၏။
 ဝီရပ်က မယုံကြည်သည့်ဟန်နှင့်...
 'အဲဒါတွေပဲပေါ့ ဟုတ်လား။ ဒီမှာ ဂျင်နီဂိုးဟာ လူဦးရေ ၆ သန်းထဲက တစ်ယောက်ပါ။ အဲဒီလိုပဲ တစ်ချိန်မှာ ကြုံခဲ့ရတာပါ။'
 ကီးဂန်က ဝုတ်ဆန်ဘက်လှည့်၍ -

'ခဏလောက်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သီးသန့် ပြောပါရစေ အဲဒါရန်'

အဲဒါရန်က အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။
 ကီးဂန်က အိတ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်၍ စားပွဲပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်၏။

'ဒါဟာ တရားဝင်ဖမ်းဖို့ အမိန့်စာပဲ။ ခင်ဗျားဟာ အရပ်သားပါ ဝီရပ်၊ အခုကိစ္စက ဓာတ်ငွေ့နဲ့ သတ်မယ့်ကိစ္စလဲ မဟုတ်ဘူး။ ဒီပြင် လူမဆန်ဘဲ ပေးမယ့် အပြစ်လဲ မဟုတ်ပါဘူး။ လူသတ်မှု တစ်ခုဘည်းအတွက် တရားဝင် အပြစ်ပေးမယ့်စာပဲ။ ကျွန်တော်ကလဲ ခင်ဗျားကို အမှုစစ်တာတွေ၊ ခင်ဗျားကို ကြီးကွင်းစွပ် အပြစ်ပေးတာတွေကို တရားရုံးမှာ ရှေ့ဆုံးတန်းကနေ ထိုင်ပြီး ကြည့်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် - ခင်ဗျားမှ သဘောပေါက် နားလည်ပါမလားဆိုတာ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ခင်ဗျားဆိုတော့ဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်တစ်ချောင်းကို တန်ဖိုးထားရကောင်းမွန်းစေောင် မသိဘဲ လူတွေအများကြီးကို လွယ်လင့်တကူ သတ်ခဲ့ကြတယ်။ အခုတော့ ခင်ဗျားအသက်ကို ပြန်တန်ဖိုးထားကြည့်စမ်းပါ။'

ဝီရပ်ထံမှ မည်သည့် စကားသံမှ ပြန်မရ၊ သူသည် သူ၏ ပေရေနေသော လက်များကို ငုံ့ကြည့်နေ၏။

အခု ကျွန်တော် အိမ်ပြန်တော့မယ်
 ကီးဂန်သည် သူ့အိတ်ထဲမှ ဝီသာဂျာမန်သေနတ်ကို ထုတ်လိုက်သည်။ ဝီရပ်၏ မျက်လုံးများက ပို၍ ကျဉ်းမြောင်းသွား၏။ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုက သူ့အသွေးထဲတွင် လှည့်ပတ်သွားနေ၏။

ခင်ဗျားကို ကြိုးပေးသတ်မှာကို ကျွန်တော်က စောင့်မနေနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားကို ရုံးတင်စစ်ဆေးမှာကိုလဲ စောင့်မနေနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်ကတော့ အခုလိုဆို ကျေနပ်တယ်'

'ရန်သူကို ခွင့်လွှတ်ရမယ်ဆိုတာမျိုးကို ခင်ဗျား လက်မခံဘူးလား'

'ကျွန်တော် လက်ခံလားတဲ့ စကားပုံတစ်ခု ပြောပြမယ်လို့လား၊ ရန်သူကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ဒါပေမယ့် တရားသဖြင့်တော့ ဖြစ်ရမယ် ဆိုတဲ့ အိုင်ဂရစ်စကားပုံပဲ'

ကိုးဂန်သည် ပစ္စတိုမှ ကလစ်ကို ဖြုတ်သည်။ သူ့အိတ်ထဲ ထည့်သည်။ ကျည်ဆန်တစ်ခဲတောင်ကိုထုတ်၍ စားပွဲပေါ်တင်သည်။ ကျည်ဆန်သည် လိမ့်၍ စာအုပ်နား ရောက်သွားသည်။

ကိုးဂန်က ပစ္စတိုကို စားပွဲပေါ်တင်၏။ ပြီးသည်နှင့် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားသည်။

ဒီရပ်သည် သူ့ကို လှမ်းကြည့်၏။ ပြီး...အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်သည်။ နောက်...စားပွဲပေါ်မှ ပစ္စတိုကို ကြည့်သည်။

အခန်းအပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့် ကိုးဂန်နှင့် ဝုဖ်ဆန်တို့သည် စကျင်ကျောက်ခင်း ခန်းမတစ်လျှောက် လျှောက်၍ ထွက်သွားသည်။

ဝုဖ်ဆန်က မေး၏။
'သေချာပါ့မလား'
'ဘာလဲ...လူသတ်မှုစွဲချက်လား'
'ဟတ်ဆယ်'

'သိပ်မခိုင်လုံဘူး။ သံသယဖြစ်စရာရှိတယ်'

'သူ ဒီအတိုင်းလွတ်ပြီး ထွက်သွားမယ်ထင်သလား'

'သူ ဒီလို လွတ်သွားမယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ပါဘူး အဲဗရန်'

'ဒီတော့...ဘာဖြစ်မှာလဲ'

သေနတ်သံအစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။ ခန်းမတစ်ခုလုံး ပဲ့တင်သံများ ဖြစ်သွား၏။

'ဘုရား...ဘုရား'

ရဲဘင်ကြပ်မေးသည် အော်ဟစ်၍ အခန်းတစ်လျှောက် ပြေးသွားသည်။

ကိုးဂန်သည် ဝုဖ်ဆန်နှင့်အတူ လေကားထစ်များအတိုင်း ဆင်းသည်။ ပြီးမှ...ဂျစ်ကားပေါ်တက်၏။

ကိုးဂန်က စပြော၏။

'ပြီးသွားပြီ'

သူက ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်၍ ရေဒီယိုကို ဖွင့်လိုက်သည်။

'မြူးနစ်ကိုသာ ပြန်မောင်းကွာ'

ရေဒီယိုမှ ပျော်ရွှင်မြူးတူးသော အသံထွက်လာသည်။ ထွက်လာသော သီချင်းသံနှင့်အတူ ကိုးဂန်ကပါ ဝင်ဆိုသည်။